

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

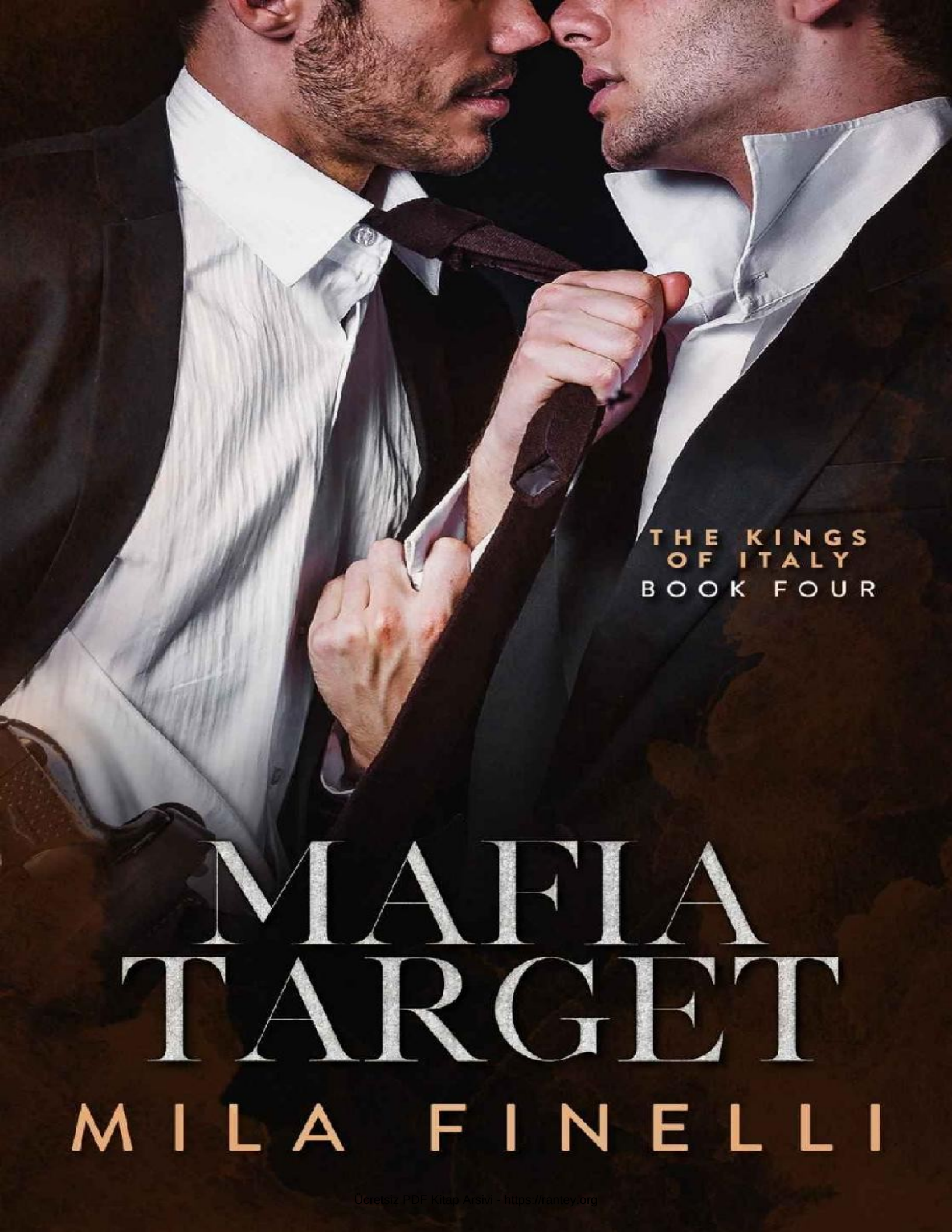
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A close-up photograph of two men in dark suits and white shirts. The man on the right is adjusting the tie of the man on the left. They are facing each other, with their noses nearly touching, creating a tense and intimate atmosphere. The lighting is dramatic, highlighting the textures of the fabric and the contours of their faces.

THE KINGS
OF ITALY
BOOK FOUR

MAFIA TARGET

MILA FINELLI

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

MAFYA İTALYA

KRALLARINI HEDEF

ALDI

KİTAP 4

MILA FINELLI

MAFYA HEDEFİ

Telif Hakkı © 2023 Mila Finelli tarafından

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve geri alma sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz,

Bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan.

Bu bir kurgu eseridir. Tüm isimler veya karakterler, işletmeler veya yerler, olaylar veya olaylar hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak: Letitia Hasser, RBA Designs

Düzenleme: Jennifer Prokop

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Sonsöz

[Teşekkür Yazar](#)
[Hakkında Ayrıca](#)
yazan: [Mila Finelli](#)

"Dostunu sevmek kolaydır, ama bazen öğrenilmesi en zor ders düşmanını sevmektir."

- SUN TZU

BİRİNCİ BÖLÜM

Alessio

Sıcak bir Eylül öğleden sonrasında bir Siderno çatısı

T Calabria güneşi çatıya vuruyordu, sıcak ve amansız. Tanıdık.

Erkenden yerimi almıştım. Buradan manzara tüm sokağı görmemi sağladı. Ağzıma bir dilim taze incir attım ve yavaşça çiğnedim.

Zamanımın çoğunu tek başıma bekleyerek geçirdim. Aldırmadım. Başkalarıyla iyi geçinmezdim. Orduyla yollarımızı ayırmamızın birçok nedeninden biri de buydu.

Gölgelerden uzak durarak beyzbol şapkamın siperliğini çektim. Bugün doğudan hafif bir rüzgâr vardı ama endişelenmemi gerektirecek bir şey değildi. Bu işi neredeyse uykumda bile yapabilirdim.

Öldürmek en iyi yaptığım şeydi ve İtalyan Ordusu beni bunun için ödüllendirmişti. Sekiz yıl boyunca görev yaptım ve 1. Bersaglieri Alayı'nın en çok madalya alan keskin nişancısı oldum. Afganistan'da, Suriye'de, Irak'ta ve adını açıklayamayacağım başka yerlerde çatışmalara girdik.

Hizmetten ayrıldığımda insanlar onlar için öldürmeye devam etmemi istediler. Bu daha çok hoşuma gitti. Seyahat etmeme ve kendi programımı yapmama izin veriyordu. Ve çok para kazandım.

Öldürme sayısı ellinin üzerine çıktıktan sonra izini kaybettim. Önemli değildi. Ellerim titremeye başlayıp gözlerim görmez olana kadar amacım buydu. Kimse bu işte daha iyi olamaz.

Telefonum çaldı. Ekranı baktım. Normalde bir iş üzerindeyken cevap vermezdim ama bugün hala bilinmeyen birkaç parça vardı. Bu onlardan biri olabilir.

Bardağa vurduğum. "Pronto."

Napoli'li bir mafya babasının kardeşi ve consigliere'i olan Vito D'Agostino, "Her şey yerli yerinde," dedi. "İçerideki adamımız kırk beş dakika içinde harekete geçeceğimizi söyledi."

Saatimi kontrol ettim. Tam olarak saat birdi. Geri sayıma başlamak için zamanlayıcıyı ayarladım. "Va bene."

"İş biter bitmez asistanınıza paranın kalan yarısını havale edeceğiz."

Bu standarttı ama gereksizdi. Hiç başarısız olmadım. "Elbette."

"Haber duyulduğunda işler çirkinleşebilir."

Vito bundan daha önce bahsetmişti. Umurumda değildi. Ben izin vermedikçe kimsenin beni bulamamasının bir nedeni vardı. "Merak etme. Paramı alır almaz birlikteliğimizi unutacağım."

"Güzel." Vito telefonu kapattı.

Tepkiler umurumda değildi. Benim için bu sadece bir işti. Nedenleri ya da hedefin ölümü hak etmek için ne yaptığı benim için önemli değildi. Verdiğim hizmet karşılığında bir maaş çeki alıyordum.

Atışı yaptıktan sonra tüfeğimi yerleştirir ve merdivenlerin dibinde bekleyen Ducati'ye doğru yola koyulurdum. Dakikalar sonra bir arabaya atlar ve dağlara doğru giderdim. Sonra da Avrupa'daki birçok evimden birinde birkaç haftalığına ortadan kaybolurdum.

Fransız kırsalında hava yılın bu zamanında özellikle güzeldi.

Şarap ve peyniri düşünerek tüfeğimi dikkatlice kutusundan çıkardım. İngilizler tarafından kullanılanla aynıydı.

Özel Kuvvetler, L115A4 Uzun Menzilli Tüfek. Taşınabilir ve gizlenebilir olan silah, mükemmel düşük ışık ve gün ışığı optiklerine, çift turlu teleskopik nişangaha ve flaş ve gürültüyü azaltmak için bir bastırıcıya sahiptir. Ve beni hiç hayal kırıklığına uğratmadı.

Her bir parçayı aynı sırayla, metodik olarak paketinden çıkardım. Hiç sapmadım. Birliğimdeki diğerleri bana batıl inançlı diyorlardı ama onların da batıl inançları vardı. İtalyanların çoğu öyleydi, ama keskin nişancılar daha da öyleydi.

Tüfeğimi hazırlayarak binanın kenarına yaklaştım. Alçakta durdum, rastgele bir çatıda karanlık bir noktaydım. Tüfeğimi ve çantamı ayaklarımın dibine koyup oturdum. Çatının sıcaklığı tenimde neredeyse dayanılmazdı ama kendimi beklemeye zorladım. Daha kötülerine de katlanmıştım.

Kısa süre sonra vücudum uyum sağladı ve yavaş ve sabit nefes alıp vermeyi sürdürdüm. Yirmi dakika. Hedefim iyi korunuyor olmalıydı. Sokağın karşısındaki, karısının doktorunun çalıştığı adresi inceledim. Şüphesiz arabayı hemen ön tarafa çekecekler ve aceleyle içeri girmeye çalışacaklardı.

Hızlı olmam gerekiyordu.

Tüfeği doldurdum. Bu mermiler düşük sürtünmeli, daha ağır ve Berlin'deki bir adam tarafından benim için özel olarak üretilmişti. Askerde kullandıklarımın daha isabetli olduklarını gördüm.

On dakika.

Parmaklarımı büktüm. Ayakkabı bağcıklarını yeniden bağladım. Rüzgarı ve mesafeyi doğruladım. Görüşümü ayarladım. Hataya yer yoktu.

Araba sırası köşeyi dönüp yavaşlamaya başladığında ben çoktan yerimi almıştım. Dürbünümde ikinci araba vardı, çünkü hedefimi taşıyan şüphesiz buydu.

Şans getirmesi için boynumdaki altın cornicello tılsımını ovuşturdum, sonra parmağımın ucunu tetiğe koydum.

İlk araba caddede ilerledi, ancak benim takip ettiğim ikinci araba aniden durdu.

blok yukarı. Üçüncü araba arkasında durdu. Nefesimi tuttum. Beni fark etmişler miydi?

İmkansız. Başka bir nedeni olmalıydı.

Emin olmak için ilk arabayı kontrol ettim. Kesinlikle orada değildi. İkinci arabaya geri döndüm. Kapı açıldı ve iyi giyimli bir adamın çıktığını gördüm. Minchia! Bunu beklemiyordum.

Tetiği çekmeden önce, daha iri bir adam açımı kapattı. Porca di puttana. Sonra hedef arabadan inen bir kadına yardım etti. Net bir öldürücü atış yapamadım. Tüm grup gelato dükkanına doğru yürüdü ve içeride kayboldu.

Omuzlarımı silktim ve hızlıca bazı hesaplamalar yaptım, ardından dürbünümü yeni mesafeye göre ayarladım. Dükkândan çıktığında onu öldürmem gerekecekti. Beklerken kalp atışlarımı yavaşlatmaya, nefesimi dengelemeye zorladım.

Sonra onu gördüm.

Hayatımda gördüğüm en muhteşem adam gözümün önüne geldi ve sanki yıldırım çarpmış gibiydim. Colpo di fulmine.

Bir yıldırım.

Onu incelerken nefesim ciğerlerimi hızla terk etti. Uzun boylu, zayıf, parlak mavi gözlü ve siyah saçlıydı. Gençti, belki on dokuz ya da yirmi yaşındaydı. Çenesi bir sanat eseri idi, yüzü mutlak mükemmellikteydi. Bugün tıraş olmamıştı ve o kıllar çok seksiydi.

Halüsinasyon görmediğimden emin olmak için onu hareket ederken takip ettim. Mavi gömleği tam oturacak şekilde dikilmişti, rengi gözleriyle uyumluydu. Kot pantolonu uzun bacaklarını sanki kumaş onun için özel olarak yapılmış gibi sarıyordu. Milano podyumları dışında hiçbir erkeğin bu kadar güzel görünmeye hakkı yoktu.

Hedefim için mi çalışıyordu?

Söylediği bir şeye güldü ve ben büyülenmiş bir şekilde bakakaldım. Dio, o gülüş. Buzulları eritebilirdi.

Hem erkeklere hem de kadınlara ilgi duyuyordum ama şimdiye kadar bir isteyken hiç kimseye ilgi duymamıştım. Neden bu adam? Cevap bulmayı umarak birkaç saniye daha izledim.

Sonra nabzımın kulaklarıma vurduğunu fark ettim. Cristo, odaklanmaya ve sakinleşmeye ihtiyacım vardı.

Gözlerimi güzel adamdan ayırıp vitrine baktım. Beklerken nefes alış verişimi düzenlemeye çalıştım. Daha önce hiç bu kadar sarsılmamıştım. Bu kötüye işaretti.

Basta. Bana bir şey olmaz. Bir keresinde bir Taliban liderini başarıyla öldürmek için üç gün boyunca uyanık kalıp pusuya yatmıştım. Bunu yapabilirim.

İçeri ve dışarı . . . içeri ve dışarı. Nefeslerimi saydım ve kaslarımın gevşemesini diledim.

Ama sonuçta her şey çok hızlı gelişti. Gelato ya da colpo di fulmine için plan yapmamıştım. Atışımı aceleye getirdim.

Ve kaçırdım.

İKİNCİ BÖLÜM

Alessio

Dört yıl sonra
Málaga, İspanya

I burada olmak istemedi.

Aslında, bu adamla ya da ailesiyle hiçbir şey yapmak istemiyordum. O benim tek hatamın sebebiydi. Sadece birkaç kişinin bildiği utanç verici bir sır.

Karanlık sokakta ilerleyişini gölgelerden izledim. Gittiği her şehirde olduğu gibi şimdi de farklı bir isim kullanıyordu ama bu yüzü nerede olsa tanırdım. Daha büyümüş, daha yakışıklı olmuştu. Çenesi daha köşeliydi. Dört yıl önce hissettiğim farkındalık ve çekimin aynısını hissettim.

Cazzo, zalim bir şaka gibiydi.

Bu hafta başında korktuğum telefon geldi.

"Her şeyi bırakıp Malaga'ya gitmeni istiyorum," diye emretti Don D'Agostino.

İçimi çektim. "Sanırım bu oğlu için. Vito beni uyarmıştı."

"Javier Martín adını kullanıyor. Elimde beş gün önce Malaga havaalanında çekilmiş bir fotoğrafı var."

Siderno caddesinde ıskalamama neden olmuştu. Şimdi de onu yakalayıp öldürmemi mi istiyorlardı? "Hayır."

Don D'Agostino diğer uçtan hırladı, "Gerçekten beni reddetmeyi mi düşünüyorsun?"

"Benden bunu bekleyemezsin-"

"Senden beklediğim, istediğim her şeyi yapman. Benim için yaptığın son işte başarısız oldun ve tek bir telefonla Ravazzani'ye onu kimin vurduğunu ve neredeyse hamile karısını öldürdüğünü söyleyebilirim. İstedğin bu mu?"

"Eğer oğlunu öldürürsem, beni bir köpek gibi avlar." "Bu benim sorunum değil."

Siktiğimin mafyası. Fausto Ravazzani'yi öldürme işini asla kabul etmemeliydim.

Giulio Ravazzani köşeyi döndü ve ben de onu uzaktan takip ettim. Dün geldiğimde onun izini bulmam uzun sürmemişti. Artık bu bir fırsat meselesiydi, doğru yeri ve doğru zamanı bulmak.

Hedeflerimi gözlemlemeyi severdim. Rutinlerini öğrenmeyi. Mümkünse acele etmeyi sevmezdim.

Giulio için bu hiç de zor değildi. Muhteşemdi, hareketleri akıcıydı. Ceketinin altında bir silahın dış hatlarını görebiliyordum. Ailesinin yıllar boyunca biriktirdiği düşman sayısı düşünüldüğünde akıllıca bir hareketti. Birkaç gündür tıraş olmamıştı, çenesindeki bıyıklar tam olarak sakal sayılmazdı ama seksi bir kırpıktı.

Onu öldürmek zorunda olmam çok yazık.

Başına bir beyzbol şapkası geçirerek büyük bir binaya girdi. Ne yapıyordu?

Gözden uzak durarak yan tarafa doğru süzıldüm. Daha yüksek bir kata çıkan bir yangın merdiveni vardı. Pencereleire ulaşabilirsem, içeri gizlice girebilirdim.

Zıplayarak demir çubuğa tutundum ve kendimi yukarı kaldırdım. Sonra yangın merdivenine tırmandım. İlk denediğim pencere boyayla kapatılmıştı ama bir sonraki pencere açıldı. İçeri süzıldüm.

Eski ahşap zemin tozlu ydu, sanki yıllardır buraya kimse çıkmamış gibiydi. Adımlarım dikkatli ve sessizdi. Eğildim

ve seslerin geldiği yöne doğru ilerledi.

Zemin katta bir grup adam gördüm. Giulio bir masanın yanında duruyordu, önünde beyaz dikdörtgen bir paket vardı.

İngilizce konuşuyorlardı.

Timsah çizmesi giyen bir adam Giulio'ya neredeyse alay edercesine, "Karşılıklı bağlantılarımızın bana söylediklerine rağmen, bu zaten ithal ettiğimiz üründen daha iyi olamaz," dedi.

"Bana inanmıyorsanız," dedi Giulio, "deneyin."

Timsah Çizmeleri tuğlayı işaret etti. "Madem ısrar ediyorsun."

Bir çakı çıkaran Giulio paketi kesti. Masanın üzerine küçük bir miktar beyaz toz düştü. Giulio geri çekildi ve kokain olduğunu tahmin ettiğim şeyi işaret etti.

Alligator Boots'un ortaklarından biri öne çıktı. Parmağını tozun içinde gezdirdi, ağzını açtı ve diş etlerinin üzerine koydu. Yüzünü göremiyordum ama bir nefes çektiğini duydum. İspanyolca olarak Timsah Çizmeli'ye "Bu iyi bir mal" dedi.

Cosa mı? Bunu diş etlerine sürerek nasıl bilebilir ki? Test kitine ne dersin?

"Sana söyledim," diye onayladı Giulio. "Sadece daha kaliteli değil, aynı zamanda şu anda aldığınızdan daha ucuz."

Giulio Malaga'ya uyuşturucu mu sokuyordu? Ma sei pazzo? Uyuşturucu işi tehlikeliydi. Gerçi Fausto Ravazzani'nin oğlu olduğu için buna alışkın olduğunu sanıyordum.

Ve kazançlıydı. Bu Giulio'nun babasının imparatorluğunun dışında nasıl hayatta kaldığını açıklıyor.

"Nasıl daha ucuz?" Timsah Çizmeleri talep etti.

Giulio'nun tek söylediği "Bağlantılarım var," oldu. "Sadece benimle çalışırlar. Buna erişmek istiyorsanız, benim aracılığımla olmak zorunda."

"Ve sana inanmam mı gerekiyor? Un niño?" Bir çocuk. Bütün erkekler kıkırdadı.

"Parayı sever misiniz, Sinyor Martinez? Çünkü ben severim. Ve eğer para kazanmakla ilgilenmiyorsanız, dört

tane daha var.

Listemdeki adamlar. Bratva'nın evet diyeceğinden eminim. O zaman ne olur biliyor musun?" Durdu ve gözlerini Timsah Çizmeleri'ne dikti. "Ben ve Ruslar seni işinden ederiz."

Madre di dio. Omurgamda karanlık bir heyecan dolaştı. Giulio bu adamlara karşı koyacak cesarete sahipti.

Etkilendim.

"Ya seni öldürüp kendimi zahmetten kurtarırsam?" Senyor Martinez sordu.

"O zaman benim adamlarım Bratva'ya gider ve siz yine işsiz kalırsınız."

"İnsanlar mı?" Senyor Martinez dramatik bir şekilde etrafına bakındı, sesi alaycıydı. "Hangi diğer insanlar?"

Şimdi alay etme sırası Giulio'daydı. "Kilerimde koka bitkileri olduğunu mu sanıyorsun? Onları yetiştirdiğimi, yapraklarını ıslattığımı ve kendim öğüttüğümü mü? Bunu benim halkım yapıyor ve bana güvenin. Ne onlarla ne de benimle uğraşmak istemezsin."

Che palle. Bu güç gösterisi hayret vericiydi. Şehvet aletimi kalınlaştırırken kasıklarımın gerildiğini hissedebiliyordum. Kot pantolonumun içinde kendimi kaydırmak için uzandım.

Senyor Martinez çenesini ovuşturdu. "Ne kadar alabilirsin?"

"Bugün 20 kilo." "Ne kadar ucuz?"

"Bir milyon Euro."

Senyor Martinez başını eğdi. "Hepsi için mi?"

"Evet. Normalde çok daha fazla ödediğinizi biliyorum. O yüzden hepsini peşin olarak istiyorum. Hemen şimdi."

Senyor Martinez bir kez başını salladı ve grubun arkasındaki bir adama işaret etti. Adam öne çıktı ve masanın üzerine, kokainlerin yanına bir evrak çantası koydu. İçinde para yığınları vardı ve Senyor Martinez Giulio'nun söylediği miktarı saydı.

Giulio yerden duffle çantasını aldı ve parayı içine doldurdu. "Sol arka tarafta gevşek bir döşeme tahtası var.

Köşeye. Şu tahtaları kaldırın, kokaininiz orada."

Senyor Martinez üç adam gönderdi ve onlar da hemen tahtaları kaldırdılar. Sonra da paketleri saydılar. "Hepsi burada," diye bağırdı içlerinden biri.

Sinyor Martinez Giulio'ya, "Eğer bu iyi giderse, ne zaman-" dedi.

Ama Giulio parayla birlikte çoktan ortadan kaybolmuştu. Paket hâlâ masanın üzerindeydi.

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Cazzo, bu adamı sevdim. Kurnaz ve becerikliydi. Cesurdu. Babası hakkında duyduğum söylentiler de hemen hemen aynıydı, içine biraz da psikopat bir katil serpiştirilmişti. Ama Giulio'nun içinde de böyle bir şey olduğunu bilmiyordum.

Geldiğim yoldan aceleyle geri döndüm. Çok geçmeden Giulio'nun yürüyüşe çıktığını gördüm. Başımı eğdim ve caddenin karşı tarafına geçtim. Böylece doğrudan ona bakmak yerine vitrinlerden onu takip edebildim. Birkaç kez omuzlarının üstünü kontrol etti ama Senyor Martinez ve adamları onu takip etmemişti.

Yavaşça beyzbol şapkasını çıkardı ve çantanın fermuarını açtı. İçinde tüm paranın olduğu belli olan bir sırt çantası vardı. Boş duffle'yi ve şapkasını bir çöp kutusuna attı, ardından sırt çantasını omuzlarına aldı. "Aptallar," dedi sinsi bir sırıtışla.

Hay sikeyim. Bu yirmi iki yaşındaki adam sırtında bir milyon Euro taşıyordu.

Colpo di fulmine.

Göğsümü ovuşturdum ve oradaki ağrıyı hafifletmeye çalıştım. Uzun zamandır başka birine karşı bu kadar çekim hissetmemiştim. Belki de hiç. Bunu anlayamamıştım. O ve ben hiç tanışmamıştık ama yine de ona çekilmiştim. Sert çenesini ısırarak ve sert ellerini aletimin üzerinde hissetmek istiyordum.

Dairesine girdi. Şu anda caddenin karşısındaki evi kiraliyordum ama parayı içeride saklamasını izlemekle ilgilenmiyordum. Burada beklemeyi tercih ederim.

geri geldi. Umarım bu gece kutlama yapma ihtiyacı hissetmiştir.

Çünkü bunu görmek istiyordum.

Onu eninde sonunda öldüreceğim... ama bu gece bunu yapmak zorunda değildim.

Giulio

Dikkatimi dağıtacak bir şey arıyordum.

Kulübe doğru ilerlerken bas sesleri göğsümde yankılanıyordu. Malaga çok gey dostuydu ve benim için ortama karışmak kolaydı. Sadece bekâr ve iyi vakit geçirmek isteyen başka bir adamdım. Ciddi bir şey değildi.

Bir keresinde ciddi bir şey yaşadım. Bir daha asla.

Ve ortama uyum sağlamak şimdi daha da önemliydi. Dışarıda birileri ölmemi istiyordu ama ben onlara bu şansı vermeyi reddediyordum. Paolo'yu öldüren bombalı aracın sorumlularını bulup yok edene kadar dikkatli olmak zorundaydım. Bu yüzden sık sık şehir değiştirdim ve kimliğimi değiştirdim.

Bu yüzden böyle yerlere geldim. Kalabalık, anonim. Çabucak girip çıkıyordum, sadece bu kaşıntıyı tatmin edecek kadar uzun.

Cebimdeki telefonum çaldı. Hemen ismi kontrol ettim. Mimi'nin babası. Mimi, üvey kız kardeşim Noemi'nin takma adıydı. Babam beni arıyordu.

Aramayı reddettim ve telefonumu cebime geri koydum, ama ondan gelen üç cevapsız arama daha olduğunu fark etmeden önce değil. Cristo. Fausto'nun söyleyeceklerini duymak istemiyordum, özellikle de şu anda. Burada işim bitince onu tekrar arayacaktım.

Endülüs aksanlı boğuk bir ses kulağıma "La que tú me haces" dedi. Bir çeşit iltifat, "Bana ne yapıyorsun?" gibi.

Bu gecenin seçiminin bu olup olmadığını görmek için döndüğümde, bakışlarım odanın karşısındaki farklı bir adama takıldı. Ateşli olduğunu söylemek ona haksızlık olurdu. Bu adam bir cehennemdi ama klasik anlamda değil. Yapılı ve uzun boyluydu, doğal dalgalarını gösterecek kadar uzun simsiyah saçları vardı. Bana evimi hatırlatan zeytin rengi teni ve yüzünün yanağı boyunca uzanan bir yara izi vardı. Tehlike ondan dalga dalga yayılıyordu ve aletim seğiriyordu.

Grimsi mavi gözleri bana kilitlenmişti, beni bir av gibi takip ediyordu ve ürperdim. Bir avcı gördüğümde tanırdım.

Kalbim küt küt atıyor, hava çatırdıyordu. Tam benim tipimdi. Tehditkâr ve soğukkanlı olanları severdim, onları yere sermek ya da duvara yapıştırmak istememe neden olacak kadar kaslı olanları.

Onu daha önce burada görmemiştim. Bu, burayı daha da çekici kılıyordu. Eğer müdavimlerden biri değilse, bu geceden sonra bir daha karşılaşmama ihtimalimiz vardı.

Bakışlarımın vücudunda aşağı yukarı dolaşmasına izin verdim, mesaj açıktı.

Endülüs umutlarını silkeleyerek kulübün arka tarafına doğru ilerledim. Benim gibi insanların yaşadığı karanlık köşelere doğru. Kimsenin göremediği o siyah girintilerde nihayet birkaç dakikalığına kendimi serbest bırakabilirdim.

Beklenti tenimde, taşaklarımda ve şaftımda geziniyordu. Barın karşısındaki adamın beni takip ettiğini biliyordum. Bunu mafyavari bir altıncı his gibi bir şeyle hissedebiliyordum. Her geçen saniye daha da tahrik oluyordum, sikimi ağzına sokarken o kalın saçları tuttuğumu hayal ediyordum.

Belçika'dan ayrıldığımdan beri uzun zamandır ne sevişmiş ne de sevişilmiştim. Bunun yerine, hızlı ve kişisel olmayan el işleri ve oral seksle yetindim. İhtiyacım olanı aldım ve yoluma devam ettim. Bu kadarı yeterliydi.

Kulübün arka tarafına ulaştığımda karanlık beni sardı. Homurtuları ve iniltileri duyabiliyordum.

Rakamları zorluyordum ama durmadım. Bu duyguyu, ellerimizi birbirimize sürmeden hemen önce kanımda oluşan vızıltıyı seviyordum.

Bir avuç omzuma indi ve beni döndürdü. Sırtım duvara çarptı. Che cazzo? Şaşkınlığımı atlattıktan sonra yer değiştirdim ve pozisyonlarımızı tersine çevirdim. Bir an öylece durduk, birbirimizi yakından değerlendirdik, zor nefes alıyorduk. Barın karşısındaki adamdı. Umduğum gibi, beni bu karanlık köşeye kadar takip etmişti ve bundan sonra olacaklara hazırdı. Aletin kot pantolonunun üzerinden kalçama bastırıldığını hissedebiliyordum. Onu tatmak için ölüyordum.

Ama bu işler böyle yürümüyordu.

Bir rutinim vardı. Onları diz çökmeye zorlardım, bana sakso çekerlerdi ve ben ortadan kaybolurdum. Söz vermek yok, kırgınlık yok. Karşılık yok.

Ama bu adam. Kendimi onun için dizlerimin üzerinde görebiliyordum.

Parmak uçlarımin altında kasları gerildi ve hareket etmeye hazırlandı. Gitmek için mi? Beni öpmek için mi? Parmaklarımı boğazına doladım. "Quédate," diye hırladım, ona kalmasını söyledim.

Aletim sertleşmiş ve zonkluyordu, istekliydi. Buna hızlı ve sert bir şekilde ihtiyacım vardı, sonra gitmem gerekiyordu.

Hafif bir baskıyla onu yere doğru ittim. Yüzü kasıklarımın önünde yere çökmeden önce yarım saniye direndi. Kemerimi çözdüm ve fermuarımı açtım, ancak bu kadar ileri gidebildim. Gerisini onların yapmasını, giysilerimin içine uzanıp sikimi çıkarmalarını seviyordum. Muhtaç küçük fahişeler olduklarını kanıtlamak için, onun için öğürüyorlardı.

Hayal kırıklığına uğratmadı. Kalın parmakları kot pantolonumun ve külotumun içine girerek uzunluğumu buldu ve ortaya çıkardı. Beni sıkıca kavradığında tenim sıcaktı ve bunu kolaylaştırmak için giysilerimi kalçalarımın daha aşağı ittim. Dudaklarını ayırıp beni ağzının derinliklerine çekerken hafif bakışları benimkilerle buluştu.

Islak sıcaklık etrafımı sardı ve gözlerim neredeyse

yuvalarından fırlayacaktı. "Joder," diye nefes nefese kaldım,
İspanyolca karşılığını kullanarak

Cazzo'nun.

Bir eli şaftımın dibinde durup çekerken, ağzıyla ideal bir emme gücü yaratarak sallanıyordu. Alay yoktu, belirsizlik yoktu. Sadece beni boşaltmaya yönelik hızlı bir oral seks. Perfetto.

Kendimi bu hissin içine bıraktım, sürüklendim, beynimi kapattım. İyiydi, ben kalçalarımı iterken sikimi boğazının girişine kadar götürüyordu. Keşke zamanımız olsaydı da o dar geçide girebilseydim, nefes alamayana kadar gırtlığını sikebilseydim ama bunun için fazla samimiydi. Antrenman için zaman yoktu. Artık böyle şeyler yapmıyordum.

Rahatladı ve onu kullanmama izin verdi. Parmaklarımı kalın saçlarının arasından geçirdim ve sikimi ağzına soktum, ben sallandıkça içimdeki zevk kıvrılıyordu. Dili öne doğru kayarak sikimin altından geçti ve dişlerini hafifçe sıyırdı.

Madonna, hiç bitmesini istemedim.

Çok geçmeden taşaklarım karıncalanmaya, kaslarım kasılmaya başladı ve sikim onun diline karşı kabardı. Bir iniltiyle boşalmaya başladım, ağzına kalın fiskiyeleler fışkırıyor, kalçalarım sarsılıyordu. Emmeye devam etti, beni boşalttı ve bu orgazmımı uzattı. Eğer başka biri, bir İspanyol gibi davranmıyor olsaydım, onu bildiğim tüm kelimelerle İtalyanca överdim. Ama İspanyolcam sınırlıydı, bu yüzden nefesimi tutmaya çalışırken sadece saçlarını okşadım, onu sevdim.

Sikimi bıraktı ve okunamayan bir ifadeyle bana baktı. Uzun bir vuruştan sonra yutkundu, boğazındaki kaslar yükümü içerken çalışıyordu.

Madre di dio, bu çok ateşliydi.

Keşke onunla başka bir hayatta tanışsaydım diye iç geçirdim. Dizlerimin üzerine çökebileceğim ve karşılığında onu memnun edebileceğim bir hayat. Geride bıraktığım hayattan kaçmadığım bir hayat. Avrupa'nın en güçlü ve tehlikeli adamlarından biri olan babamın eski bir askeriydin.

Geri çekildim, kendimi toparladım ve fermuarımı çektim. Hâlâ dizlerinin üzerinde duran adama başımı salladıktan sonra döndüm ve mümkün olduğunca çabuk dışarı çıkmaya niyetli bir şekilde ters yöne doğru ilerledim.

Kimse beni durdurmadı. Kimse beni takip etmedi. Bedenler denizindeki başka bir bedendim sadece. Bir çıkış kapısının soluk ışığı beni çağırıyordu, ben de ona doğru yöneldim. Bir dakika sonra bir ara sokakta duruyordum, serin gece havası üzerimi yıkıyordu.

Sokağa doğru yürürken telefonumu çıkardım ve aradım. İlk çalışta cevap verdi.

"Neden açmadın lan?" Fausto kulağıma hırladı.

"Perdonami, Papà."

"Acil bir durum olmasa seni beş kez arar mıydım?"

Evet, yapardı. Babam görmezden gelinmeyi sevmezdi. "Frankie mi yoksa çocuklardan biri mi?"

Uzun bir nefes verdi ve ben bu sesi çok iyi tanıyordum. Öfkesini dizginlemeye çalışıyordu. "Sensin, figlio mio."

İçimi bir rahatlama kapladı. Bu yeni bir şey değildi. Sürekli tehlike içindeydim. Dört blok ötedeki daireme doğru gitmeye başladım. Her zamanki gibi etrafımı kontrol ettim. Bu doğduğumdan beri içime işlemişti. "Evet?"

"Birisi seni vurmuş."

Gözlerimi devirmek istedim ama bu, beni göremese bile babama saygısızlık olurdu. Dört yıldan fazla bir süredir hakkımda bir suikast düzenlenmişti. Ama beni bulmalarına izin vermeyecek kadar akıllıydım.

"Öyle mi?" Babama söyledim.

"Bu habere şaşırmamış gibisiniz."

Fausto'dan hiçbir şey kaçmadı. "Bana ne bildiğini söyle." "Alessandro Ricci'yi duydun mu?"

"İsmi hatırlıyorum." Ricci, İtalyan ordusu tarafından eğitilmiş bir keskin nişancıydı. En iyisi olduğu söylenirdi, ülkeler tarafından devlet başkanlarını ve diğer politikacıları öldürmek için kullanılırdı.

Çok üst düzey bir işti, normalde kendi cinayetlerini sessizce halletmeyi tercih eden 'Ndrangheta tarafından kullanılan türden bir kişi değildi. Ricci gibi bir suikastçı çok yüksek profilliydi.

"Güzel, o zaman bunun senin için ne kadar tehlikeli olduğunu açıklamama gerek kalmayacak. Gelmeni istiyorum-"

"Hayır." Daha sözünü bitirmeden bu öneriyi geri çevirdim. "Yapmayacağım, o yüzden sorma."

Eşcinsel bir adamdım, bir mafya imparatorluğunun eski varisiydim. Ndrangheta'nın beni ortadan kaldırmayı tercih edeceğine şüphe yoktu. Varlığım bile onları utandırıyordu ve böyle bir tehlikeyi üvey kardeşlerime ve üvey anneme asla yaklaştırmazdım. Onlardan uzakta yaşamam daha iyiydi.

Bir gümbürtü duydum ve babamın avucunu masasına vurduğunu hayal ettim. Birkaç vuruştan sonra, "Dai, Giulio. Bu diğeri gibi değil."

"Araba bombasını mı kastediyorsun?"

"Evet, senin ragazzo'yu öldüren. Bu çok ciddi bir durum."

Sanki arabaya bomba konmamış gibi. Paolo gözlerimin önünde havaya uçtu, Tanrı aşkına. Son dört yıldır sınırlı kaynaklarımla sorumluların peşine düşmüş, o bombayı yerleştirmiş olabileceğini düşündüğüm herkesi araştırmıştım. Fausto, şu anda ölü olan rakiplerinden biri olan Mommo'nun yaptığına ikna olmuştu.

Emin değildim. Emin olana kadar da araştırmamı durdurmayacaktım.

Ve bu yeni sözleşme sadece teorimi doğruladı. Belçika'da beni öldürmeye çalışan her kimse, şimdi işi bitirmek için Ricci'ye gitmişti. "Ricci'yi kim tuttu?"

"Öğrenmek için çalışıyoruz."

"Zio Marco?" Babamın danışmanının hemen orada olacağını bilerek söyledim.

"Sì, Giulio?"

"Ricci'nin bana gönderebileceğin bir fotoğrafı var mı? Neye benzediğini bilmek istiyorum."

"Tabii ki."

"Giulio," diye bağırdı babam. "Ricci'yle tek başına başa çıkmaya çalışmanı istemiyorum. Burada, Castello'da olmalısın. Seni koruyabileceğim bir yerde. İlk uçağa bin-"

Beni dinlemiyor muydu?

Telefonumu indirdim, bağlantıyı kestim. İşte. Birkaç gün daha bekleyebilir.

Beş yıl önce, babamın yüzüne telefonu asla kapatmazdım. Ama ben farklıydım.

Ayrıca, artık onun sorumluluğunda değildim. Diğer çocuklarına, karısına odaklanmalıydı. İmparatorluğuna. Yetişkin bir adam olan benim için endişelenmesine gerek yoktu.

Oda kiraladığım eski binanın kapısının kilidini açtım. Daireme ulaştığımda içeri girdim ve kapıyı kapattım, ardından dört kilidi de devreye soktum.

Telefonumu çıkarıp birkaç dakikamı internette arama yaparak geçirdim ama Ricci'nin bir fotoğrafına rastlayamadım. Şaşırtıcı değildi. Herkesin tanıyabileceği bir suikastçı ne işe yarardı ki?

Marco hâlâ fotoğrafı mesaj atmamıştı, ben de soyunmaya başladım. Beklediğimden çok daha yorgundum. Uzuvlarım gevşemişti, sadece büyük bir orgazmın sağlayabileceği türden bir huzur. Bugün güzel bir gündü. Bir milyon Euro ve harika bir oral seks. Bir erkeğin başka neye ihtiyacı olabilirdi ki?

Bu gece kulüpteki adamla tekrar bir performansa hayır demezdim. Aynı adamla asla iki kez birlikte olmadım, ama o akıllara durgunluk veren saksolardan biri için neredeyse bir istisna yapabilirdim.

Telefonum bir mesajla çınladı. Marco.

Mesajı açtım ve tüm hava bir anda ciğerlerimi terk etti.

Yatağımın üzerine düşerek görüntüye baktım. Bulanıktı ve garip bir açıdan çekilmişti, ama o yüzü yanlış anlamak mümkün değildi.

Bu doğru olamazdı. Bir hata olmalıydı. Ne olduğunu anlamaya çalışırken kulaklarım çınlamaya başladı.

o.

Hayır, hayır, hayır. Cazzo madre di dio.

Kulüpteki adam mı? Beni emen adam.

Beynini sikimden mi çıkaracaksın?

Alessandro Ricci'ydi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Alessio

On gün sonra
Santorini, Yunanistan

I ağzıma bir dilim domates daha attım ve çatılar boyunca yürüdüm. Dürüst olmak gerekirse, işin en sevdiğim kısmı buydu. Hedefimi takip etmek kaybolmama, hayalet olmama izin verdi. Ben onlara haber vermeye hazır olana kadar kimse orada olduğumu bilmiyordu.

Malaga'da beni görmesine izin verdiğim gece gibi.

Giulio oral seks yaptıktan hemen sonra ortadan kayboldu. Onu bir süre kaybettim ama beş gün önce burada, Yunanistan'da tekrar yakaladım.

Malaga'dan beri Giulio Ravazzani'yi araştırmak için çok zaman harcamıştım. Belçika'daki bombalı araç saldırısından sonra İskandinav ülkelerinde dolaşmış. Akdenizli görünüşünün oralara uyum sağlamasını imkânsız kıldığını, bu yüzden daha zeki olduğunu varsaymak zorundaydım.

Erkeklerin kendisine daha çok benzediği yerlere seyahat etti. Uyuşturucu ithal etmek ve mevcut yerel satıcıların altını oymak için eski bağlantılarıyla birlikte çalışmaya başladı. Durum tehlikeye girdiğinde -ki çalışan bir adam için her zaman girerdi

Tek başına başka bir şehre taşındı ve başka bir kimliğe büründü.

Zekiydi. Parası neredeyse takip edilemeyen off-shore hesaplarında duruyordu. CCTV kameraları için halka açık yerlerde şapka takardı. Telefonunu birkaç haftada bir değiştirirdi. Sosyal medya profillerine hiç giriş yapmazdı.

Gardını hiç düşürmezdi. Gece kulüplerine yaptığı ziyaretler dışında.

Giulio isimsiz karşılaşmaların cazibesine karşı koyamıyor gibiydi. Her biri benimle olduğu gibi aynıydı. Karanlık bir köşe, Giulio'nun siki ağzında diz çökmüş bir adam. Giulio karşılığında hiçbir zaman rahatlatma teklif etmedi, bunun yerine yükünü boşalttıktan hemen sonra ayrıldı ve dairesine döndü.

Birçoğundan biri olmam bana pek iyi gelmedi.

Málaga'daki ilişki farklıydı. Güzeldi. Tatmin ediciydi ama bana dokunmamıştı. Bunu açıklayamazdım.

Ama bunu tekrar tekrar yaptığını, her seferinde farklı bir adam olduğunu bilmek? Bu benim için anıyı bozdu.

O sadece bir iş.

Bunu unutamazdım. Enzo D'Agostino taşaklarımı mengeneye almıştı ve benim tek önceliğim Ravazzani'nin varisine suikast düzenlemektir. Aksi takdirde, bir suikastçi olarak kariyerim sona erecekti. Başarısız olduğum kulaktan kulağa yayılacaktı. Ondan sonra kimse beni işe almazdı.

Dört yıl önce Siderno'da tetiği benim çektiğim haberi Fausto Ravazzani'ye de ulaşacaktı. Elindeki tüm kaynaklarla peşime düşecekti.

Peki Giulio neden ölmemişti?

Belki de bu adamı büyüleyici bulduğum içindir. Tehlikeli bir dünyada gizlice yaşamının nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Evden ayrılmak için çaresizce, on yedi yaşındayken İtalyan ordusuna katıldım. O zamana kadar biseksüel olduğumu biliyordum ve etrafımda bu kadar çok erkek olması son derece dikkatli olmam gerektiği anlamına geliyordu. Karşılaşmalar kısa sürüyordu ve çok ama çok sessiz kalıyordum.

Giulio döndü ve bir açık hava gıda pazarına girdi. Telefonum çaldı. Giulio alışveriş yaparken beni kimin aradığını kontrol etmek için boş bir dakikam vardı. Cama dokundum. "Pronto."

"Neredesin?" Eski Rus istihbaratçısı, Sasha işimi denetliyordu. Acımasız, soğuk ve metodikti. Tıpkı benim gibi.

"Bir çatı katında," diye cevap verdim.

"Bir Sırp tarafından arandım-"

"Hayır."

"Ne kadar olduğunu duymak bile istemiyor musun?" "Hayır."

Şu anda kiralık değildim. Bu işi bitirdiğimde Sırbistan'a, Tanzania'ya ya da Yeni Zelanda'ya, her neresi olursa gidebilirdim. Ama şu anda Giulio üzerinde çalışıyordum. "Hepsi bu kadar mı?"

"Mudak!" diye Rusça küfretti. "Hiçbir şey yapmadan oturuyorum, değerli zamanımı boşa harcıyorum. Ayak sürüyorsun. Onu hemen öldür ve-"

Bağlantıyı kestim. Giulio sebzelerinin parasını ödemişti ve pazardan ayrılıyordu. Gitmem gerekiyordu.

Burada çatılar birbirine yakındı, bu da şehri yukarıdan dolaşmayı kolaylaştırıyordu. Giulio takip edildiğinin farkında değildi ama başını öne eğip kimseyle konuşmuyordu. Geniş omuzlarının kayışına, giysilerinin altındaki pürüzsüz kaslara hayran kaldım. Büyükanmem ona un vero fusto, gerçek bir yakışıklı derdi. Daha sonraki yıllarda çok fazla Amerikan reality şovu izlemiş ve bu da zaten güçlü olan kelime dağarcığını renklendirmişti.

Onu hâlâ özlüyordum. Hayatım boyunca umursadığım tek kişi oydu.

Son domates parçasını ağzıma attım ve bir sonraki çatıya atladım. Uzak tarafta bir çift öpüşüyordu ama ben sessizce ilerlerken beni fark etmediler. Giulio muhtemelen pranzo hazırlamak için dairesine doğru yürüyordu. Risottoyu tercih ederdi, genellikle mantarlı, sonra da frittata. Bitirmek için

kayısı ya da şeftali keserdi. Sonra dizüstü bilgisayarında çalışır ya da tabletinde bir şeyler izlerdi. Bir gece kulübüne gidene kadar zaman geçirirdi.

Yine de sabahları benim favorimdi.

Kahvesini içtikten sonra, üzerinde sadece bir çift dar külot varken sıkı bir egzersiz rutinini tamamladı. Şınavlar, barfiksler, yüksek yoğunluklu zıplamalar ve akciğer hareketleri vardı. Sikini ve taşaklarını sergiliyordu ve o hareket ettikçe onları izlemek hoşuma gidiyordu. Bazen kıyafetlerini giyer ve sonrasında koşuya çıkardı. Her gün 10 mil koşmak için şafaktan önce kalkmama rağmen onu kolayca takip ederdim.

Binasına ulaştığında çatıda, gölgelerin arasında saklandım. Onun dairesinin tam karşısındaki daireyi kiralamıştım ama güzel bir öğleden sonraydı ve dışarıda olmayı seviyordum.

Müzik çalmaya başladı ve elektronik sigara kalemimi çıkardı. Hiç içki ya da sigara içmediğim için cazibesini anlamıyordum ama Giulio'yu kanepeye yayılmış, siyah saçları alnına dökülmüş, ciğerlerinin dolmasına izin verirken görmek inanılmaz derecede seksiydi. Yakında gevşeyip rahatlayacaktı ve ben de bacaklarının arasına girip her yerini yalayabilmeyi, tekrar boğazımdan aşağı boşalana kadar emebilmeyi diledim.

Onu şu anda öldürmek için hiç çaba sarf etmeyecektim. Kolay bir atışım vardı, doğrudan pencereden girip alnına saplayacaktım. Bugün rüzgar yoktu ve beni burada asla fark edemezdi. Ama ben fark etmezdim. Yapılması gerekeni yapmak için bolca zaman vardı.

Şimdilik merak ediyordum. Neden bu adamdan bu kadar etkilenmişim?

Fausto Ravazzani'yi öldürme işini kabul ettiğim için kendime lanet ettim. Normalde mafyanın küçük çekişmelerine karışmazdım. Ama ben kiralık bir katildim, başka bir şey değil. Bağlılık yok, kendim dışında sadakat yok.

Eğer birinin yeterli parası varsa, ben de müsaittim.

Yine de ayın on yedisinde bir işe kalkışmamalıydım. Kötü şanstı ama

D'Agostino'nun adamları, Ravazzani'nin castello dışında olacağı tek günün bu olduğunu söyleyerek zorladılar. Karısının doğum uzmanıyla randevusu vardı. Ve ben başarısız oldum.

Giulio'nun telefonu çaldı. Arayanı kontrol etti ve telefonu masaya fırlattı. Ah. Büyük ihtimalle babası. Don Ravazzani büyük oğlunu yakından takip ediyordu, artık suikast haberi yayılmıştı. Giulio'ya Siderno'ya dönmesi için baskı yaptığına şüphe yoktu. Neyse ki Giulio direndi, ki bu onun adına aptalcaydı. Vatikan dışında, Castello dünyada ona ulaşamayacağım tek yerdi. Muhtemelen.

Telefon tekrar çaldı. Giulio derin bir iç çekerek telefonu açtı ve ekranı okudu. Sırtı ve aramayı kabul etti. "Ciao, matrigna."

Francesca Ravazzani, o zaman. İkisi yakındı, neredeyse her gün konuşuyorlardı.

Söylediği her neyse onu kıkırdattı ve normalde gözlerinin etrafında gizlenen sert acılığı yumuşattı. Ya da belki de otun etkisiydi? Büyülenmiş bir halde gözümü ondan alamıyordum, bu arada sikim Malaga'yı hatırladıkça kalınlaşıyordu.

Kendime kızarak belli belirsiz bir iç geçirdim.

Giulio'nun başı pencerelere doğru kaydı ve bakışları benimkilerle kilitlendi. Hiç kıpırdamadan durdum. Beni fark etmiş miydi?

Hayır, hayır. Bu imkansızdı. Gölgeler tarafından gizlenmişim, kıyafetlerim çevreye uyum sağlıyordu.

Ayrıca kimse beni fark etmedi.

Göz açıp kapayıncaya kadar kanepeden yuvarlandı ve gözden kayboldu.

Minchia! Beni fark etmişti.

Giulio

İki ay sonra
Isle of Canna, İskoçya, Birleşik Krallık

KELLERİM ÇOK YAKINDA DONACAK.

Güney İtalya'da büyüdüğüm için sıcak havaya alışkındım. Güneşe. Yemyeşil tepelere ve şaraba. Bu tam tersiydi.

İskoçya çok soğuktu.

İç Hebridler'de küçük bir ada olan Canna dört mil uzunluğunda ve bir mil genişliğindeydi. Nüfusu ben dahil sadece on altı kişiydi ve bu insanlar yabancıları umursamıyordu. Çoğu bana vahşi bir hayvanmışım gibi bakıyordu. Umurumda bile değildi. Burası çok uzak bir yerdi. Haftada sadece üç feribot gidip geliyordu, çoğu da erzak içindi.

Alessandro Ricci beni burada bulsun.

O coglione'nin beni Yunanistan'a kadar nasıl takip ettiği bir muammaydı. Belli ki ülke, telefon ve isim değiştirmek onu atlatmaya yetmemişti.

Santorini'de dijital ayak izi bırakabilecek her şeyi attım. Sonra tamamen izimi kaybettirdim. Banka hesaplarıma dokunmadım. Tanıdığım hiç kimseyi aramadım ya da mesaj atmadım. Buraya ilk geldiğimde bir çiftlik evi satın aldım ve sade bir şekilde yaşadım. Yalnızdım ama hayattaydım.

Cihazların eksikliği Paolo'nun katilleriyle ilgili soruşturmanın durduğu anlamına geliyordu. Burada inzivaya çekilmek zorunda kalmamın beni en çok rahatsız eden yanı buydu. Filmlerin ve televizyon programlarının eksikliği ya da iyi bir şişe şarabın yokluğu değil. Paolo'nun katilleri cezasız kalırken ben burada sıkışmış, saklanıyordum. Sırf bu yüzden Ricci'den nefret ediyordum.

Hiç şüphe yok ki babam bana yapılan saldırıyı ortadan kaldırmak için çalışıyordu. Ama artık onun sorumluluğunda olmak istemiyordum. Artık onun varisi değildim, artık 'ndrina'da değildim. Üvey kardeşlerime ve yeni karısına odaklanması gerekiyordu. Bu benim sorunumdu.

Omuzlarımı yuvarladım, paltomun içine daha da gömüldüm ve yürümeye devam ettim. Çiftlik evinde üç koyun yaşıyordu ve onları her gün besliyordum. Siderno'da kuzularla, domuzlarla ve atlarla birlikte büyüdüğüm için hayvanlara bakma konusunda biraz bilgim vardı. Onlar da bana arkadaşlık ediyordu.

Hayatım çok üzücü bir durumdaydı. Ama yaşıyordum.

Koyunlar bugün beni görmek için sabırsızlanıyor, meleyerek yanıma koşuyorlardı. Sadece elimdeki kova için heyecanlandıklarını biliyordum ama bana sokulduklarında gülümsedim. "Ciao, amici!"

Küçük kaplarına biraz yem dökmeden önce onları severek birkaç dakika geçirdim. Beni görmezden gelerek yemlere atladılar, ağır kürkleri soğuk havada onları sıcak tutuyordu. Yemlerini bitirdikten sonra onlarla İtalyanca konuştum ve daha fazla ilgi gösterdim. Ama kısa süre sonra bana olan ilgilerini kaybettiler ve uzaklaştılar.

İç çekerek eve doğru dönmeye başladım ve önümdeki uzun geceyi düşündüm. Sıkıcı şiir kitapları okumaktan başka yapacak bir şeyim yoktu. Ancak bu kadar iambik pentametreye dayanabilirdim.

Cazzo. Gerçek bir İtalyan kokteyli ya da bir kadeh Ravazzani cìro içmek için can atıyordum. Çiftlik evinde sadece viski vardı.

Kendimi bar, bakkal ve marketin bir arada bulunduğu bir binadan oluşan "kasaba" yönünde yürürken buldum. Her hafta erzak almak için oraya giderdim. Ama bugün viskiden başka bir şeye ihtiyacım olduğunu hissettim.

Bar boştu, ben de barda bir tabureye oturdum. "Alo?" diye seslendim.

Yaşlı bir kadın dükkândan çıktı. Bayan Campbell, dükkan sahibi. Bana daha genç bir Zia'yı hatırlattı ve bir memleket özlemi dalgası mideme bir taş gibi yerleşti.

"Bay Drakos," dedi kalın İskoç aksanıyla. "Sizi burada otururken görmeyi beklemiyordum."

Herkes benim Nick Drakos olduğuma inanıyordu, yeni kitabı üzerinde çalışmak için yalnızlığa ve sessizliğe ihtiyacı olan Yunanlı bir yazar.

Roman. "Bugün biraz dışarı çıkmaya karar verdim."

"Bu iyi bir şey. Senin gibi genç bir delikanlının egzersize ihtiyacı var."

Kitabınızın bitmesine ne kadar var?"

"Bunu söylemek zor. Ben hızlı bir yazar değilim." Ya da yavaş. Bir roman yazmakla ilgili ilk şeyi bilemem.

"Gelecektir. Senin için bir içki?" "Campari ve soda."

Barın arkasında koşuşturmaya başladı. "Tabii ki."

Derin bir erkek sesi yanımdaki tabureye otururken Galce bir şeyler söyledi. Bayan Campbell ona gülümseyerek başını salladı ve aynı dilde karşılık verdi.

Yanımda oturan bir yerli bulmayı umuyordum. Bulmayı beklemediğim kişi Alessandro Ricci'ydi.

Madre di dio!

Taburemden fırladım ve kaslarım hazırlıklı bir şekilde gerilmiş, temkinli bir şekilde onunla yüzleştim. "Che cazzo?" diye bağırdım. "Ne yapıyorsun burada?"

Ayağa kalkmak yerine taburenin üzerinde dönerek bana baktı ve kolunu barın üzerine koydu. İtalyanca devam etti: "Sizin gibi, değil mi? Bir içki alıyorum."

Beni burada mı öldürmeyi planlıyordu? Bu barda, bir tanığın önünde? "Kim olduğunu biliyorum, Ricci."

Şaşırmamış görünüyordu. "Tahmin etmiştim. Aksi takdirde Santorini'den kaybolmazdınız."

"Beni neden takip ettiğinizi de biliyorum." "Yine tahmin ettim."

Bayan Campbell bara iki içki koydu. Ricci büyük bir hesap uzattı ve onunla Galce konuştu. Tabii ki bu stronzo Galce konuşuyordu.

Kıpırdamadan durdum, acaba onu geçip kapıdan kaçabilir miyim diye düşünüyordum. Beni nasıl bulmuştu? Ortama uyum sağlayabilecek bir adam değildi, özellikle de burada. Ricci iri yarı ve korkutucuydu. Yakışıklıydı. Her yerde dikkat çekerti.

Bayan Campbell bizi yalnız bırakarak uzaklaştı. İşte o an gelmişti. Ya ben ya o. Tehditkâr bir tavır takındım.

ona doğru bir adım.

"Otur," dedi sessizce. "Seni şu anda öldürmeyeceğim."

Hemen şimdi. Yani benimle oynuyor muydu? Beni takip ediyor, sikimi emiyordu. Beni izliyordu. "Ne istediğin sikimde değil. Bunu burada bitireceğiz."

Ricci iç geçirerek arkasına uzandı ve kot pantolonunun kemerinden bir tabanca çıkardı. Barın üzerine koydu. "İstediğin bu mu? Hiçliğin ortasındaki bu küçük bok çukurunda ölmek mi?"

"Siktir git."

"Otur." Ricci boş taburemi tekmeledi. "Söz veriyorum bugün ölmeyeceksin."

"Senin gibi, sadece kendisine para ödeyene sadık olan bir adamın sözü benim için hiçbir şey ifade etmez."

Silahı kaldırarak şarjörü çıkardı ve mermiyi haznedden çıkarmak için namluyu kaydıldı. Her şey göz açıp kapayıncaya kadar oldu. Bütün parçaları çubuğun üzerine koydu. "İşte oldu. Şimdi otur."

Eğer beni vurup öldürmek isteseydi, kanım çoktan yerde birikmiş olurdu. Kendini beğenmiş görüntüsünden nefret etsem de saygı duymak zorundaydım.

Dikkatle tabureye doğru ilerledim ve oturdum. Kokteylimi kaptım ve iki uzun yudum aldım. Tanıdık tat bana evimi hatırlattı ve boğazım düğümlendi. "Ne istiyorsun?" Tersledim.

Bardağından içti. "Hayatın için yalvaracağını düşünmüştüm."

"Ben asla yalvarmam."

"Ya da karşılıklı oral seks, görünüşe göre."

O geceyi düşünmek istemiyordum. "Bir tane istediğini fark etmemiştim."

"Avrupa'nın en büyük mafya imparatorluğunun yakışıklı varisi olan senin bana oral seks yapmandan hoşlanmayacağımı mı sanıyorsun? Ma dai."

Ne istediğinin bir önemi yoktu. Artık Ravazzani imparatorluğu için sıradaki kişi ben değildim. Uzun zamandır da değildim. "Senin için çok kötü o zaman."

Kokteylini yudumladı. "Evet, benim için çok kötü."

Şimdi de oral seks mi tartışıyorduk? "Beni öldürmen için seni kim tuttu?"

"Müşterilerimi ifşa edersem nasıl bir adam olurum?"

"Sana ödediklerinden daha fazlasını teklif edebilirim."

"Bunun parayla ilgili olduğunu varsayıyorsun."

Her şey öyle değil miydi? "La Provincia olmalı. Beni öldürmek istiyorlar çünkü eşcinselim ve ayrıldım." Bu, 'Ndrangheta liderlerinin konseyiydi. Babam bir üyeydi ve diğer baronların benim peşimde olmadığına yemin etse de ben buna inanmadım.

Ricci hiçbir şey söylemedi, sadece bir içki daha alırken bara baktı.

"Ne zamandır bu adadasın?" diye sormadan edemedim.

"Dört gün."

Cristo. "Beni izliyor, sanırım."

Homurdandı. "Çok sıkıcı. Koyun ve şiirden başka bir şey yok."

Tabii ki bunu biliyordu. Dikkatsiz davranıyordum. Onu fark etmeliydim. Beni her an öldürebilirdi. "Seni sıkıttığım için beni affet, Alessandro."

"Alessio. Kimse bana Alessandro demez." "Arkadaş olduğumuzu fark etmemiştim."

"Öyle ummalısın, Giulio. Beni düşmanın olarak görmek istemezsin."

"Beni öldürmeye çalışan herkes otomatik olarak benim düşmanımdır."

"Bu bir iş. Başka bir şey değil. Babanın 'ndrina'sı için yaptıklarını düşününce bunu anlamalısın."

Garip bir şekilde anlıyordum ama aynı değildik. Yakın bile değildik. "Bu aile adına, kardeşlik adına oldu. Sen sadece bir kişi için varsın, kendin için."

"Evet, bu doğru. Ama yalnız çalışmam daha iyi. 'Ndrangheta çakallarla dolu, hepsi de yavrularını yemeye çalışıyor."

Şimdi de mafyadan mı bahsediyorduk? Burada ne haltlar dönüyordu?

Ona doğru eğildim, kaslarım hazır olmak için gerilmişti. "Bu varoluşsal konuşma sürükleyici olsa da, beni ne zamandır takip ettiğini bilmek istiyorum. Belçika'da olanlardan sen mi sorumluydun?"

"Senin ragazzo'nun ölümünden ben sorumlu değilim." "Ve bunun için senin sözüne inanmam mı gerekiyor?"

Üst dudağı alaycı bir şekilde kıvrıldı. "Ben bomba kullanmam. Çok aleni. Çok dağınık. Bir amatörün işi."

Ona gerçekten inandım.

"Birçok insanlar Keşke için öldürmek Sen, o
görünüyor." Alessio devam etti. "Çok popülersiniz, değil mi?"

Bıraktım. "Neden beni hala öldürmedin?"

"Ölmek için bu kadar hevesli misin?"

Çenemi sıktım, hem ona hem de kendime duyduğum öfke damarlarıma doldu. "Ndrangheta'yı arkamda bıraktım. Eşcinsel olduğum için gitmeme izin vermiyorlar."

"Her şey cinsel tercihinizle ilgili değildir."

"Cazzata. Birinin beni öldürmen için seni tutmasının tek nedeni bu."

"Buna inanıyorsan düşündüğümde daha aptalsın."

Başka bir nedeni mi ima ediyordu? "Eğer babama saldırmak içinse, beni evlatlıktan reddettiğini duymamış olmalılar." Bu, Fausto'nun beni korumak için yaydığı halka açık hikayeydi.

Güvenli.

Alessio içkisini bitirdi ve boş bardağı bardağın üzerine koydu. "Ravazzani'yi tanıyan herkes onun seni asla bırakmayacağını bilir."

"O zaman yanılmış olurlar. Siderno'dan ayrıldığım anda onun taht hakkından vazgeçtim."

"Nasıl istersen, cazzata." Hiçbir duygu belirtisi göstermedi, sesi düz ve dengeli, yüzü donuktu. Göğsünde

atan bir kalp varsa bile bunu söyleyemezdim.

Kulüpteki gece hariç. Dizlerinin üzerinden bana öyle bir ateş ve özlemle bakmıştı ki tenim yanmıştı. O zamanlar soğuk ve uzak biri değildi.

O geceyi düşünmek istemiyordum. Ne şimdi, ne de hiçbir zaman.

"İnanmak istesen de istemesen de bu doğru," diye tersledim.

"Göreceğiz, değil mi?"

Kokteylimin kalanını geri attım. "Sanırım öyle olacak." Ayağa kalktım ve bara biraz daha para attım. "Ben çıkıyorum. Birkaç saniye içinde beni vurmayı planlamıyorsan, bil ki bir sonraki adım senin peşinden gelecek Ricci."

Maskelenmeden önce bir gülümseme parıltısı belirdi. "Bunu dört gözle bekliyorum, il bel principe."

Yakışıklı prens.

Yumruklarımı sıkarak soğuk İskoç rüzgârına doğru aceleyle dışarı fırladım.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Alessio

Mrs. Campbell temizlik için geri döndü ve bana bir içki daha teklif etti ama reddettim. Sık sık içmezdim ve asla aşırıya kaçmazdım. Tek bir kokteyl

Şimdilik bu kadar yeter.

Bardan ayrılmadım, sergilenen sıra sıra şişelere bakıyordum. Giulio'nun tepkisi, öfke ve inançsızlık, beklenen şeylerdi. Beni rahatsız eden ona verdiğim tepkiydi.

Giulio'nun izini buraya kadar sürmek neredeyse altı hafta sürmüştü. Santorini'de telefonunu ve kimliğini bırakmış, bu da onu bulmayı daha da zorlaştırmıştı. Banka hesaplarına ya da e-postalarına dokunmamıştı. Tamamen şans eseri, eşkaline uyan bir adamın Edinburgh'a giden bir uçağa bindiğini öğrendim. Uçuş görevlisi bunu doğruladı ve bundan sonrası kolaydı. Giulio Ravazzani kadar yakışıklı bir adam, bu güzel dağlık bölgeye uyum sağlayamazdı.

Silahımın parçalarını birbirine vurdum, bu işleme o kadar alışmışım ki parmaklarım otomatik olarak hareket ediyordu. Karnımdaki sıcaklıktan, onun ağzını, ellerini düşünmeden edememekten hoşlanmıyordum. Malaga'daki gece bana sert davranmıştı. Bencil ve talepkâr, tam da hoşlandığım şey.

Ama bunun bir önemi olmamalı. Onu şimdiye kadar öldürmüş olmalıydım.

Onu izlerken sıkıldığım yalanını söyledim. Hiçbir şey gerçekten daha uzak olamazdı. Giulio hareketsiz otururken bile beni büyölüyordu. Güzeldi, bir dergi modeli gibiydi ama içinde güç ve öfke vardı. Çok fazla öfke. Bunu fark ettim çünkü ben de sık sık bu öfkeyi hissediyordum.

Ama o benim için kötü şanstı. Bunu iliklerime kadar hissedebiliyordum.

Giulio artık temkinli davranacak, her an tetikte olacaktı ama gidecek hiçbir yer yoktu. Feribotlar ara sıra çalışıyordu ve ada ıssızdı. Aslında burayı seviyordum ama yalnızlığa alışmıştım. Canna, Giulio gibi insanları ve ilgiyi arzulayan bir adam için işkence olmalıydı. Şehirleri ve kalabalığı, partileri ve alkolü severdi.

Bayan Campbell barın üzerinden bir bardak su uzattı. "İç," dedi bana Gal dilinde. "Zayıf ve yorgun görünüyorsun."

Geldiğimden beri salonun üstündeki dairede kalıyordum. Yaşlı kadının eski bir asker olduğunu anladığım bir havası ve tavrı vardı. Nereye gitsem onları görürdüm. Ona bunu sormamıştım ama bu ıssız adada bulunmasının sebebinin askerlik yapmış olması olduğundan şüpheleniyordum.

Onu memnun etmek için suyu içtim. "Mutlu musun?" Galce sordum.

"Şu zavallı Bay Drakos'tan ne istiyorsunuz? İçine kapanıktır, kimseyi rahatsız etmez."

Çünkü burada hiç gece kulübü yoktu. "Belki de ben onun erkek arkadaşım."

"Bu sana neden kızgın olduğunu açıklıyor. Kalbini mi kırdın?"

"Neden benim hatalı olduğumu düşünüyorsunuz?"

Bara yaslanarak yüzümü işaret etti. "Çünkü duygularının ortaya çıkmasına izin vermiyorsun. İçine kapanıksın. Sıkıca kilitlenmişsin. Seni sevmeye çalışan herkes hayal kırıklığına uğrar ve öfkelenir."

Beni bu kadar iyi okuması hoşuma gitmemişti. "İki erkek bir arada, bu seni rahatsız etmiyor mu?"

Bayan Campbell gözlerini devirdi. "Benim bir uydu anteni var. Dünyada olup bitenlerden bihaber değilim. Modern Family'yi izledim."

"Bay Campbell'a ne oldu?"

"On üç yıl önce ondan boşandım ve buraya taşındım. Son duyduğumda yeniden evlenmişti ve Londra'da yaşıyordu."

"Pişmanlık mı?"

"Boşanmam hakkında mı?" Başımı salladığımda doğruldu ve barı silmeye başladı. "Hamish hakkında değil, hayır. Genç yaşta evlendik ve o iyi bir koca değildi."

"Ama?"

Bir an için bunu düşündü. "Keşke fırsatım varken çocuk sahibi olsaydım. Artık çok geç."

Yaşadığı yeri göz önünde bulundurduğumda bunu söylemesini beklemiyordum. Canna sakinleri de benim gibi yalnızdı. Galce'de Dış Hebridler'e Na h-Innse Gall deniyordu, bu da "yabancıların adaları" anlamına geliyordu. Kulağa mükemmel bir yer gibi geliyordu.

Telefonum çaldı. İzin alıp dışarı çıktım. Arayan Sasha'ydı. "Pronto."

"Daha bitmedi mi?"

Cevap vermedim, bunun yerine sessizliğin benim adıma konuşmasına izin verdim. "Zhizn' ebet meya!" Rusça bir deyim.

"Hayat beni beceriyor" gibi bir şey.

"Başka bir şey var mıydı? Yoksa sadece beni azarlamak için mi aradın?"

"Ne kadar para kaybettiğini biliyor musun? Senin için kaç iş kaçırdım?"

Telefonu yüzüne kapattım. Sasha harika bir asistan olmasına rağmen sabırsızdı. Bazı günler itibarımı benden daha çok önemseydiğini hissediyordum. Yaptığım her vuruşu hatırlıyordu.

Ve Giulio Ravazzani'ye olan takıntımı anlamadı.

Adil, çünkü ben de pek anlamadım. Ama aceleye getirilmeyecektim. İşi kendi şartlarımla, kendi istediğim zaman tamamlayacaktım.

zamanın geldiğine karar verdi. Hiçbir yere gitmiyordu, buradan değil.

Telefonumu cebime sokarak kasabadan uzaklaşmaya başladım. Etrafta kimsecikler yoktu, görünürde ne bir araba ne de bir motosiklet. Tek ses rüzgâr ve dalgaları, insanın iliklerine işleyen bir soğukluk vardı. Hava sıcaklığı beni zerre kadar rahatsız etmiyordu. Her sabah adanın batı yakasında, dondurucu tepelerde koşuyordum. Zihnimi temizliyor ve aklımı başımda tutuyordu.

İskeleye doğru yöneldim. Giulio'yu tanıyorsam -ki tanıyordum- adadan kalkan ilk feribota binmeye çalışırdı. Ya da bir balıkçıya onu tekneye alması için rüşvet verirdi. İkisine de engel olmalıydım.

Kaçmasını istemedim.

Günün büyük bir kısmını aldı ama üç yerel balıkçıyı ve feribot operatörünü buldum. Tabancamın bir parıltısı ve biraz parayla Nick Drakos'un herhangi bir talebini reddetmeyi kabul etmelerini sağladım. Giulio'nun aksine, burada kimliğimi gizlememe gerek yoktu. Bu yüzden onlara Bay Drakos'a adadan çıkmasında yardım edenlere ne olacağını tam olarak anlattım.

Tatmin olmuş bir şekilde odama döndüm. Giulio silahlanmış ve çiftliğine gelmemi bekliyor olacaktı ama hiç havamda değildim. Onunla başka bir gün uğraşacaktım.

Belki Bayan Campbell akşam yemeğinde onunla uydu televizyonu izlememe izin verir.

Bir işte çalışmadığım zamanlarda zamanımın çoğunu becerilerimi keskinleştirmek için eğitim ve egzersiz yaparak geçiriyordum. Her sabah dağlarda yaptığım koşu dışında tüfeğimle pek vakit geçirmemiştim. Bunun değişmesi gerekecekti. Buradaki rüzgâr düzenini öğrenmem gerekiyordu.

Adadaki ilk günümde Giulio'yu öldürmek için mükemmel bir görüş noktası bulmuştum, çiftliğinin eteklerinde onu göz açıp kapayıncaya kadar öldürebileceğim bir nokta. Bu yüzden pratik yapmaya başlamam gerekiyordu.

Merdivenlerden yukarı çıkarken güneş batmaya başlamıştı. Odamın önünde durdum. Kapı ile kapı pervazı arasına yerleştirdiğim tek bir saç teli hâlâ yerindeydi, kilidi açıp içeri girdim. Ama içeri girer girmez etraftaki havanın değiştiğini hissettim. Bir şeyler ters gidiyordu.

Sonra hafif bir ot ve yün kokusu burnumu okşadı.

Giulio.

İçgüdüsel olarak kolumu savurdum ve sert bir kasla temas ettim. Bir silah patladı ve sol kolumda bir yanma hissettim. Sonra bana saldırdı ama ben hazırdım. Normalde yakın dövüşten kaçınmama rağmen, bunun nasıl yapıldığını hatırlıyordum.

Kollarımı vücuduma yakın tuttum ve vücudunun stratejik yerlerine kısa, güçlü vuruşlar yaptım. Ne yazık ki Giulio becerikliydı ve benim hamlelerimin çoğunu bloke ederken birkaç tanesine de karşılık verdi. İleri geri yumruklaştık, döndük, tekmeledik ve kaçtık. Mobilyalar devrildi ve bir vazo yere düştü.

Babası tarafından iyi eğitilmişti ama ordu tarafından yetiştirilmiş bir katil olan benimle boy ölçüşemezdi. Zorlukla nefes alıyordum, kalp atış hızım en ufak bir artış göstermiyordu ve Giulio benimle dövüşmek için çok fazla enerji harcayarak nefes nefese kalıyordu. Yorulmaya başlamıştı, darbeleri o kadar keskin değildi.

Bu sadece bir zaman meselesiydi.

Böbreğine bir yumruk indirdim ve geriye doğru tökezledi. İlerledim, zayıflığını hissettim ve öldürmek için harekete geçtim. İçimde merhamet yoktu, kendimi tutamıyordum. Sakinlik içime yerleşti. Bu işi bitireceğim.

Benden kaçmaya çalıştı ama ben daha hızlıydım. Onu boğazından yakaladım ve duvara yapıştırdım. Parmaklarım sıkılaştı.

Birden kafamın içindeki gürültüyü bir gümbürtü sesi böldü. Birisi kapıyı yumrukluyordu. Kadın. Galce kelimeler.

"İyi misin?" diye seslendi. "Genç adam, cevap ver bana."

Kulaklarımdaki uğultu hafifleyince gözlerimi kırptım.

Bayan.

Campbell.

"Ben iyiyim," diye aynı dilde karşılık verdim.

"O kırık vazo için bana borçlusun," dedi.

"Biliyorum. Özür dilerim."

Tam o sırada Giulio iki eliyle göğsümü sertçe iterek beni üzerinden itti. Gitmesine izin verdim ve bir adım geriye düştüm.

"Çekil üstümden, stronzo," diye hırladı Giulio ve beni omuzlayarak yoldan çekti.

Boynumu kıvırdım ve sırtımı duvara yasladım, gözlerimi mafya prensinden hiç ayırmadım. Alnı kanıyordu, etleri eklemelerimden ayrılmıştı. O hâlâ gördüğüm en güzel şeydi.

Yüz ifadesi köşeye sıkıştırılmış vahşi bir hayvan gibi temkinliydi. "Burada olduğumu nereden biliyordun?"

Avantajlarımı ele verecek kadar aptal olduğumu mu düşünüyordu? Sessiz kaldım.

"Cazzo, robot gibi bir şeysin," diye homurdandı, sonra yüzünü buruşturdu ve yan tarafına dokundu. "Eğer kan işlemeye başlarsam, geri döner ve tüm bu binayı ateşe veririm."

"Bayan Campbell'ı öldürecek misiniz?"

Boğazından bir ses çıktı, inançsızlık ve şaşkınlık dolu bir ses. "O yaşlı kadını önemsemişimi mi sanıyorsun?"

"O yaşlı değil, sadece elli üç yaşında. Ve ölmesini gerektirecek hiçbir şey yapmadı."

"Ben de öyle."

Önemli değildi. Benim için değil. "Sen bir görevsin. Reddedemeyeceğim bir görev."

"Neden?"

Hiçbir şey söylemedim. Anlamazdı, umurunda da olmazdı. Hedef asla anlamazdı. Onların tek endişesi kendi sefil hayatlarıydı.

"Kanaman var." Koluma doğru başıyla işaret etti.

Yere baktım ve paltomda bir yırtık gördüm, altında kırmızı leke büyüyordu. Paltomu çıkarıp lekeyi inceledim.

Yara. Bir sıyrıktı. "Çok iyi bir nişancı değilsin."

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Hayal kırıklığına uğramış gibisin, Alessio. Bugün ölmeye bu kadar hevesli miydin?"

"Ravazzani'nin varisi tarafından öldürölmek bir ayrıcalık, değil mi?" "Bana öyle demeyi kes," diye hırladı dişler. "Size söyledim, artık babamla hiçbir işim kalmadı."

"Telefon kayıtlarınız aksini söylüyor."

Gözleri büyüdü. Bu onu çok şaşırtmıştı. Giulio Belçika'dan bu yana geçen yıllar içinde kendini beğenmiş, düşmanlarından daha zeki olduğuna inanmıştı. Bunu daha iyi bilmeliydi.

Birbirimize baktık ve şimdi ne yapacağını merak ettim. Beni öldüremezdi ve adadan da kaçamazdı. Çıksa bile dünyada benden saklanabileceğı bir yer yoktu.

Bu adam üzerindeki güç benim elimdeydi, tersi değil.

Bakışları vücudumu boydan boya dolaştı, sanki beni değerlendiriyordu. Tıpkı o gece kulüpte yaptığı gibi. Nasıl göründüğümü biliyordum, yaralı bir yüz. Korkunç. Soğuk. Ama Giulio'nun kalabalık kulüpte gördüğü şey ona çekici gelmişti. Beni seçmişti ve ben de ona izin vermişim.

"Başka bir oral seks mi umuyorsun?" Yumuşakça sordum. "Çünkü hayal kırıklığına uğrayacaksın."

"Va all'inferno, testa di merda." Cehenneme git, bok kafa. "Sanki bir daha sikime yaklaşmana izin veririm."

Onun yalancı olduğunu kanıtlama ihtiyacıyla dudaklarımı yavaşça yaladım. "Cazzata. Eğer dizlerimin üstüne çökersem

."

"Vaffanculo!" Kaşlarını indirerek kapıya doğru hışım la yürüdü ve kapıyı çekerek açtı. "Benden uzak dur, Alessio. Yoksa bir dahaki sefere ıskalamam."

Kapıyı arkasından çarptı ve ben yalnız kaldım, yüzümde bir sırtıma belirtisi vardı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Giulio

I daha fazla silaha ihtiyacı vardı.

Sabahın erken saatlerinde, yemek masasının üzerine serilmiş malzemelere baktım. Üç eski silah, dört kutu mermi ve büyük bir av bıçağı. Bu değildi Ricci'yi öldürmek için değil.

Dün odasındaki karşılaşmamızdan sonra adadan çıkış bileti almaya çalıştım. Ama balıkçıların hiçbiri beni kabul etmedi. Hepsi de sanki lanetlenmişim gibi korkulu bir ifadeyle el sallayarak beni uzaklaştırdı.

Belli ki Alessio beni Canna'ya hapsedmek için hepsini tehdit etmişti.

Alessio'nun karanlıkta peşimden geleceğine inandığım için dün gece neredeyse hiç uyumadım. Ama gelmedi. Akşam sessizce geçti, hiçbir yerde ondan bir iz yoktu.

Bugün bir karara vardım. Artık Ndrangheta'nın bir üyesi olmasam da, hâlâ babamın oğluydum. Kan ve ölümle büyümüş bir Ravazzani. Biz hayatta kalanlardık, kuru Siderno topraklarında doğan bir kral soyuyduk.

Bu da oturup Alessio'nun beni vurmasını beklemeyeceğim anlamına geliyordu.

Artık şiir yok, koyun yok. Saldırıya geçme zamanı gelmişti.

Alessio beni tuzağa düşürdüğünü sandı. Ama tersi de doğruydu. Eğer ben bu adadan çıkmanın bir yolunu bulamazsam, o da bulamazdı.

Ve sadece birimiz hayatta kalacaktı.

"Ravazzani'nin varisi tarafından öldürölmek neredeyse bir ayrıcalık, değil mi?"

Alessio bunu yakında öğrenecekti, çünkü bu soğuk ve uzak adada, ailemden uzakta, ıssız bir yerde ölmeyecektim.

Onları özledim. Dört yıl önce, onları korumak için eski hayatımdaki herkesten uzaklaşmışım. Ve o zamandan beri hiçbir yerde yeni arkadaşlar edinecek kadar uzun kalmadım.

Göğsümü ovuşturdum ve neredeyse her zaman orada olan boşluk hissinin geçmesini diledim. Böyle olmaması gerekiyordu.

Mafyadan ayrıldığımda, Paolo ile birlikte partiler ve arkadaşlarla en iyi hayatımızı yaşayacağımızı düşünmüştüm. Akşam yemekleri ve geziler, sonra evlilik ve belki bir ya da iki çocuk. Onu öldürteceğimi hiç düşünmemişim. Hayatımı kaçarak, saklanarak yaşayacağımı hiç düşünmemişim.

Ama pişmanlık için zamanım yoktu. Ricci'yi öldürecek, Avrupa'ya dönecek ve Paolo'nun katillerini bulacaktım. Onlar öldükten sonra Siderno'ya bir ya da iki günden daha uzun bir süre için gidebilirdim. Ailemi ziyaret edebilirdim, haftalarca sürecek gerçek bir ziyaret. Belki bir ay.

Bunu çok istiyordum. Hayır, buna ihtiyacım vardı.

Son seyahatim çok kısa sürmüştü. Rafe Mart ayında üç yaşına girmişti ve ben parti için eve gitmişim. Kırk sekiz saat bile kalmamışım.

Saatimi kontrol ettim. Burada saat beşti ama Siderno bir saat ilerideydi. Aramalı mıydım? Benden uzun süre haber alamadığı için endişeden hasta olduğuna şüphe yoktu ve çoktan uyanmış olduğunu biliyordum.

Aramak için başka bir neden daha vardı. Çok daha karanlık bir neden. Eğer Alessio'nun şansı yaver gider ve beni öldürmeyi başarırsa

sesini bir kez daha duymak istiyorum.

Canna'ya gelmeden önce aldığım kullan-at telefonlardan birini aldım. Zaten şarjı vardı, bu yüzden hızlıca aradım.

"Pronto," dedi hırıltılı ses.

"Zia, benim."

Daha çok büyükannem gibi olan büyük teyzemin nefesi kesildi. "Gerçekten sen misin? Oh, ometto. Dediler ki-"

Sözünü bitirmedi, sesi çatallaştı ve suçluluk duygusu kaburgalarımın altına bir kurşun gibi saplandı. Kendimi bildim bileli bana "küçük adam" diyen tek kişi oydu. Boğazımdaki yumruyu yutarak, "Va bene, va bene. Bir şey yok. Ben iyiyim." dedim.

Latince bir dua okumaya başladı, ben de bitirmesini bekledim. Zia çok dindardı, dindar bir Katolik kadındı. Fausto'nun akrabası olduğu için daha çok dua etmesi gerektiğinden şüpheleniyordum. Sustuğunda burnunu sildiğini duydum. "Ağlama," dedim. "Makyajını bozacaksın."

"Makyaj." Küçümseyici bir ses çıkardı. "Hiç zahmet etmediğimi biliyorsun."

Evet, biliyordum. Tanrı'nın onu bu şekilde yarattığını ve neden başkalarına benzemesi gerektiğini söyledi. "Come stai?"

"Endişeliyim. Her gün senin için endişeleniyorum. Çok dua ettim. Ölmediğini biliyordum. Hissederdim, değil mi?"

"Perdonami, ama arayamadım. Telefonum güvenli değildi." "Baban da endişeden kendini kaybetmiş durumda.

Sen ortadan kaybolduğunda, ma dai Neredeyse Yunanistan'a giden bir uçağa atlıyordu."

Fausto hala her hareketimi izlediği için şaşırtıcı değildi. Ya da ben Canna'da izimi kaybettirene kadar öyleydi. "Birinin onu durdurmasına sevindim."

"Karısı onu ikna etti. Ama o çok mutsuzdu, çok endişeliydi. Hâlâ hayatta olduğunuzu öğrenmek onu rahatlatacaktır."

Babamın bu işe karışmasını istemedim. Artık iki küçük çocuğu vardı ve Frankie üçüncüsüne hamileydi. Bu

Siderno'da kalsa daha iyi olur.

En iyisi olduğu söylense bile bir suikastçıyla başa çıkabilirdim. Alessio'yu zekamla alt eder, onu kendi oyununda yenerdim.

Ona söyleyemezsin" dedim. Ya da Frankie'ye.
Bu aramızda kalmalı, Zia."

Uzun bir süre yanıt vermedi, sonra içini çekti. "Neden bunu seni en çok seven insanlardan saklıyorsun, ometto?"

"Güvenli değil ve orada kimseyi tehlikeye atmak istemiyorum." Konuyu değiştirmeye karar verdim.
"Bebekler nasıl? Frankie nasıl?"

Zia üvey kardeşlerimle ilgili hikâyelere başladı ve ben hepsini derin bir acıyla özledim. Raffaele mini bir Fausto'ydu, daha üç yaşındayken talepkâr ve zor bir çocuktı, tıpkı 'ndrina'nın gelecekteki gerçek lideri gibi. Neredeyse iki yaşında olan Noemi daha sessizdi ama ağabeyinden daha az enerjik değildi.

"Çok yorulmuş olmalısın," dedim Zia'ya.

Hoşnutsuzluğunu ifade etmek için homurdandı. "Dadı tutuyorlar. Sanırım çok fazla dadı var. Beni rahatsız etmek istemiyorlar ama o şeytan çocuğu kontrol edemeyecek kadar yaşlı değilim. Ne de olsa seni kontrol edebilirim!"

Gülümsedim. Babamın öfkesini ya da inatçılığını hiçbir zaman tam olarak miras almadım. Daha çok, ben çok küçükken öldürülen anneme çekmişim. "Bu doğru. Gizlice dinlerken yakalandığım zamanı hatırlıyorum."

Dokuz yaşındayken Zia beni Fausto'nun ofisinin dışında, kapıdan 'ndrina toplantılarından birini dinlerken buldu. Ravazzani'nin varisi olmanın ne demek olduğunu anlamak için çırpınıyordum. Babam bütün gün ne yapıyordu? Bu toplantılarda ne konuşuyorlardı? Zamanı geldiğinde benden ne istenecekti?

Teyzem beni kulağımdan tutup Fausto'ya itiraf ettirmişti. Sonra bir hafta boyunca her gün, gün doğumundan gün batımına kadar bahçesini otladım.

Bir ot görmek hâlâ tüylerimi diken diken ediyordu. "Ve öğrendin, değil mi?" Zia sordu.

"Asla bahçıvanlık yapmak istemediğimi öğrendim."

Kıkırdadı. "Topraktan hep nefret ederdin."

Doğru. Pencereden dışarı baktım. Ufukta ışık parlıyordu.

"Zia, gitmeliyim. Koşuya çıkmam lazım."

"Koşmana gerek yok. Zaten çok zayıfsın."

Bu eski bir tartışmaydı. Egzersiz yapma ihtiyacımı hiç anlamamıştı. "Hayatta kalmak için formda kalmalıyım."

"O zaman git, ometto. Tekrar ne zaman arayacaksın?" "Bilmiyorum, ama endişelenme. İyi olacağım."

"Öldüğüm zaman endişelenmeyi bırakacağım. Arada sırada bir kiliseye gitmenin de sana zararı olmaz," diye azarladı.

Gözlerimi devirmemeye çalıştım. Katolik Kilisesi benim toplumum söz konusu olduğunda pek de ilerici sayılmazdı, bu yüzden bu zor bir geçişti. "Deneyeceğim, Zia. Ti voglio bene."

"Ti voglio bene, ometto. Yakında ara, per favore."

"Geleceğim. Ciao." Bir bandajı koparır gibi hızla bağlantıyı kestim. Sonra da kullan-at telefonu yok ettim.

Göğsüm öfke ve pişmanlıkla çalkalandı. Belçika'da o bombalı aracı her kim yerleştirdiyse acı çekecekti. Hayatımı mahvetmiş, ailemin acı çekmesine ve endişelenmesine neden olmuşlardı. Ama önce Ricci'yle ilgilenmem gerekiyordu.

Koşmak için giyinmişim, örgü şapkamı taktım ve dışarı çıktım. Rüzgâr iliklerime kadar dondurarak içimi parçaladı ve lanet ettim. Bu Allah'ın belası yerden nefret ediyordum.

Alessio'yu öldürür öldürmez Portekiz'e giden ilk gemiye bindim. Sonra Belçika'da bombayı yerleştiren kişiyi aramaya başlayacaktım.

Koşarken soğuk zemin ayaklarımın altında çıtırdıyordu. Hava ciğerlerime iğneler gibi batıyor, keskin ısırıklar acı veriyordu. Tepelere doğru yöneldim. Yokuşu tırmanırken kalçalarım yanıyordu. Madre di dio, bu kadar formsuz muydum? Nefesime odaklandım ve tırmanmaya devam

ettim. Kafamı boşaltmam ve bu konuda ne yapacağıma karar vermem gerekiyordu.

Alessio. Dünkü kavgamızdan dolayı hâlâ ağrım vardı. Darbeleri  eki  gibiydi.

Bir anlığına neredeyse kazanıyordu. Eli boğazımdayken beni duvara doğru ittiğinde, gözleri dümdüz ve cansızdı, insandan çok makineye benziyordu. İçinde hiç merhamet, hiç Şefkat yoktu ve beni o küçük dairede boğmak üzere olduğunu biliyordum.

Bir an için ölmek üzere olduğumu sandım.

Bu da Fausto'nun krallığını miras almayı hak etmediğimi kanıtlıyordu. Asla yeterince g   , dirençli olamayacaktım. Onun gibi olamazdım. Bu yüzden Raffaele'e sahip olması iyiydi.  ocuk bir gün harika bir Don olacaktı.

Tüm bu düşünceleri bir kenara ittim ve koşmaya devam ettim, kafamda nefesimden başka hiçbir Şeye yer kalmayana kadar kendimi zorladım. Ayaklarım. Kollarımın salınımı. Kalbimin  arpması.

Dakikalar sonra arkamdan gelen bir ses neredeyse t kezlememe neden oluyordu. Omzumun üzerinden baktığımda Alessio'nun patikada koŐtuđunu gördüm. Beyzbol Şapkası takmış ve olduğundan daha yaşlı görünen koşu kıyafetleri giymişti. Durdum, eğildim ve ellerimi dizlerimin üzerine koydum, aramızdaki mesafeyi kapatırken gözlerimi ondan ayırmadım. Neden bu kadar erken kalkmıştı? Egzersiz mi yapıyordu yoksa beni mi takip ediyordu?

Peki neden yanımda silah getirmemiştim?

Aptal, aptal, aptal. Çenemi sıktım, arka dişlerimi gıcırdattım ve seçeneklerimi düşündüm. Onunla mücadele edebilirdim ama d n Alessio'yla d v Őemeyeceđimi kanıtlamıŐtım. Se eneklerim sınırlıydı ama o pi in işini kolaylaŐtırmayacaktım.

Ne düşündüğümü biliyormuŐ gibi dudakları kıpırdadı. O yaklaştıkça doğruldu m, bedenim yorgun ama onu alt etmeye hazırdı. Ellerim yumruk oldu.

Ama adımlarını hiç bozmadı. "Andiamo, principe," dedi beni geçerken. Hadi gidelim, prens. Sesi nefes nefese bile çıkmıyordu, stronzo.

Akıllı bir adam muhtemelen diğer tarafa giderdi. Saklanmaya devam ederdi. Bir sonraki saldırıyı bekle.

Ama saklanmaktan ve beklemekten yorulmuştum.

Eğer birlikte koşuyorsak, beni gafil avlayamazdı. Daha da iyisi, onu öldürmek için bir fırsat çıkabilirdi. Kafasının arkasına bir taş, belki?

Ani bir karar verdim. Patikayı dönerek onun peşinden gittim.

Alessio

Onu takip ettiğini duyduğumda biraz yavaşladım. Giulio çok kötü durumda değildi ama benim normal tempomda bana yetişemezdi.

Onu burada bulmayı beklemiyordum. Sabahın bu saatlerinde tepeler genellikle sessiz olurdu, etrafta kimsecikler olmazdı. Günün en sevdiğim zamanıydı, güneş gökyüzüne ilk kez baktıktan sonra tamamen yalnız kalabilirdim. Gürültü yok, trafik yok. Sadece ben ve toprak.

Yeterince yaklaştığında, "Erken kalkmışsın," dedim. Onun rutinini biliyordum. Normalde sekiz ya da sekiz buçuk gibi kalkardı.

"Tahmin edeyim mi? Sen hep bu saatlerde ayaktasın." "Günün en güzel kısmı, değil mi?"

"Oh, tabii. Günün geri kalanı, araya sıkıştırman gereken onca takip işi yüzünden stresli geçiyor olmalı."

Sesi o kadar huysuz geliyordu ki neredeyse gülümseyecektim. Sabah insanı değildi, bu gerçeği onu izlemeye başladığımda hemen öğrendim. İsimsiz oral seks için gece kulüplerini ziyaret edip ertesi gün erken kalkmak zordu.

İkimiz de konuşmadan koşmaya devam ettik. Sessizliği tercih etsem de onun varlığının, nefes verişlerinin ve ağır adımlarının farkındaydım. O güzeldi, hatta

Gözlerinin altında koyu halkalar vardı. Modaya uygun koşu kıyafeti bu hava için kullanışsızdı. Ama yine de muhteşemdi. Belki de daha fazla, çünkü kızarmış ve terliydi ve bu bana seksi hatırlatıyordu.

Özellikle Giulio'nun seks sırasında nasıl görüneceğini.

Boşaldığında, sert kenarlar ve öfke kaybolup geriye sadece his ve mutluluk kaldığında neye benzediğini biliyordum. Madre di dio, hâlâ mastürbasyon yaparken orgazmın ortasında onun yüzünü düşünüyorum. Beni hiç dizlerimin üzerinde, ağzım onun sikinin etrafında düşündümü?

Idiota. Tabii ki hayır. Giulio bir sürü erkekle birlikte olmuştu, ben neden öne çıkayım ki? Hayatım boyunca sadece bir düzine kadar erkekle birlikte olmuşum, o da hiç açıktan açığa olmamıştı. Her karşılaşma aceleyle, çılgınca. Tatmin edici değildi.

Yanımda hırıldadı. Ona acıdım ve yavaşlayarak durdum, bir kayanın üzerine yığılırken gülmemeye çalıştım. "Nefes alman gerek-"

"Siktir. Off," diye nefes nefese kaldı.

Avuç içlerimi yukarı kaldırdım ve kaslarımı sıcak tutmak için gerdim. Bu benim için henüz yolun yarısı değildi ve önümde uzun bir yol vardı. "İstersen geri dönebilirsin. Kimse seni kalman için zorlamıyor."

"Nasıl oluyor da zor nefes almıyorsun?" Gözlerini kısarak bana baktı. "Sen insan mısın?"

Bu sözler eski bir yarayı deşti, hiçbir zaman tam olarak iyileşmeyen bir yarayı. "O normal değil," diye bağıırırdı babam sarhoşken. "Bu çocuğun nesi var?"

Onun için bir hayal kırıklığı olmuşum, gürültülü ve şamatacı bir oğul isteyen bir adam, daha çok kendisi gibi biri. Bunun yerine sessiz ve beceriksizdim, kafamın içinde olduğumdan daha fazla. Uzun süre hiçbir şey yapmadan oturabilirdim, bu da beni dünyanın en iyi keskin nişancısı yapıyordu. Ama berbat bir evlattım.

"Ben insanım," dedim Giulio'ya. "Sadece senden daha iyi durumdayım."

Bir dizi İtalyanca küfür mırıldandı ve gömleğinin koluyla yüzünü sildi.

Birden Siderno'daki eski hayatını merak ettim. "Baban, adamlarını formda kalmaları için zorlamıyor mu?"

"Bu ordu değil, Alessio."

Çok kötü oldu. Düzgün bir eğitimle beni atlatabilirdi. Bu haliyle, gittiği her yerde arkasında ekmek kırıntıları bıraktı. Giulio parlak bir gökyüzü gibiydi, renk ve hayat doluydu. Onu gözden kaçırmak imkansızdı.

Bana şüpheyle baktı. "Üzerinde silah var mı?"

Kollarımı uzattım. "Hayır, bilmiyorum. Günün bu saatinde martılar ve kartallar dışında etrafta hiçbir şey yok." Gerinmenin ortasında durakladım. "Ama seni öldürmek için silaha ihtiyacım yok, Giulio."

Bu bir gerçektir. Boynunda hâlâ parmaklarımın izleri vardı.

"Sandığınız kadar zayıf değilim," dedi.

"Zayıf olduğunu düşünmüyorum." Hiç de bile. 'Ndrangheta zayıf adamlar yetiştirmezdi ve Ravazzani de varisinin zamanı geldiğinde görevi devralacak kadar güçlü olmasını sağlardı.

Ama ben bir katildim, ruhsuz bir canavardım. Bir düşmanı hızlı ve sessizce alt etmek için eğitildim. O benim dengim değildi.

Birden kafamda bir sürü soru dönmeye başladı. "Bir adamı öldürmenin en sevdiğin yolu nedir?"

Kaşlarını çattı, kaşlarını indirdi. "Ma dai, bu ne biçim bir soru böyle?"

Bir omzumu kaldırdım ve gerinirken yere odaklandım. "Tek ortak noktamız bu, değil mi?" Bu ve Giulio'nun aleti hakkında samimi bir bilgi.

"Ama ben bir suikastçı değilim."

Kendimi tutamayarak homurdandım. "Cazzata. Sen babanın satatosuydun. Cinayetler işledin."

"Çok fazla ıslak iş yapmadım."

"Çok," diye tekrarladım. "Ama biraz yaptın. Söyle bakalım. Öldürmenin en sevdiğin yolu nedir?"

"Neden bilmek istiyorsun ki? Seni nasıl öldüreceğimi mi merak ediyorsun?"

Sanki yapabilirmiş gibi. Ama sorumdan alınganlık duyduğu açıktı, bu yüzden zorlamayacaktım. Eğer onun gerçekte kim olduğunu, tasarımcı kıyafetlerinin ve yakışıklılığının altındaki adamı göremiyorsa, o zaman ben kimdim ki bunu gösterecektim?

Elimle işaret ettim. "Andiamo. Mola bitti."

Dudakları düzleşti, yakışıklı yüzüne temkinlilik ve mutsuzluk kazandı. "Daha ne kadar var?"

"Henüz yolun yarısında değiliz." Bana ters ters baktı ve kararsızlığını görebiliyordum. Bazı nedenlerden dolayı bu işi uzatmasını istedim. "Gel. Ayak uydurabilirsin."

"Siktir git, Alessio," diye homurdandı ayağa kalkarken. "Bunu sadece güçlenmek için yapıyorum, böylece seni öldürebilirim."

"Va bene, uccisore. Hadi gidelim."

Giulio'nun kendisine katil denmesinden hoşlanmadığı belliydi ama ben tekrar yola koyulduğumda peşimden geldi, ayak sesleri benimkilerin arkasında çıtırdıyordu.

O konuşmadan önce birkaç dakika koştuk. "Öldürmek için en sevdiğin yol nedir?"

Ben durduramadan gerçek ağzımdan kaçtı. "Ellerimle." Yüzümü buruşturdum ve bunun beni ne kadar deli gibi gösterdiğini düşünmemeye çalıştım. Bu yüzden tüfeğimi tercih ediyordum. Silah soğuk ve tatminsizdi, kurbanla aramda bir mesafe bırakıyordu, bu da onu haklı çıkarmayı ve gerçekleştirmeyi kolaylaştırıyordu. Şeytanlarımı uzak tutmak daha kolaydı.

Ellerimle öldürmek başka hiçbir şeye benzemeyen bir heyecandı. Samimi, kişisel. İnsani olmaktan çok hayvani hissettiren bir meydan okuma. O anda rakibime karşı hayatta kalmak için duyduğum çaresiz ihtiyaçtan başka bir şey hissetmiyordum. Ve başardığımda kendimi coşkulu hissederdim.

"O normal değil."

Sì, certo.

Boynumdaki zincirdeki kornişona dokundum ve koşmaya devam ettim.

Giulio arkamdan bir şeyler mırıldandı. Omzumun üzerinden baktım. "Che cosa?"

"Benimkinin bıçak olduğunu söyledim."

Ah. Sonunda oyun oynamaya başlamıştı. "Babanın da var, değil mi?" Fausto'nun bıçak tercihi dillere destandı. Bu ona Il Diavolo lakabını kazandırmıştı.

"Ona hiç sormadım ama öyle olduğunu varsayıyorum."

"Benim için çok dağınık. Yani kan."

"Amaç da bu zaten," dedi Giulio. "Bir gösteri yapmak. Gözdağı vermek. Acı çektirmekten bahsetmiyorum bile."

"Hayır, bu başkalarını etkilemek için öldürmektir. Siz mafyalar bu yüzden yakalanıyorsunuz. Çünkü aletlerinizi ölçmeniz, herkesin ne kadar önemli, ne kadar tehlikeli olduğunuzu bilmesini sağlamanız gerekir."

"Korku aşılama gerekir, böylece diğerleri size karşı gelmenin tehlikesini fark eder. İnsanlara istediğinizi yaptırmak için. Nefsi müdafaa dışında cinayet işlemenin tek nedeni budur."

Başımı salladım. "Cinayetin sebebe ihtiyacı yoktur. Bazen sadece yapılması gerekir."

"Suikastlarınızı bu şekilde mi meşrulaştırıyorsunuz? Geceleri böyle mi uyuyorsunuz?"

Sinir, bir kedinin pençeleri gibi omurgam boyunca ilerledi ve saldırma isteğimi bastırdım. Aslında geceleri hiç uyumuyordum. En fazla üç ya da dört saat.

Yine de kim olduğum ve ne yaptığım konusunda hiçbir gerekçeye ihtiyacım yoktu. Ben bir hayalettim. Hedeflerim geldiğimi asla görmedi. Alnıma tek bir kurşun yedim ve rüzgârın içindeydim.

"Ücretiniz nedir bu arada?" Giulio arkamdan sordu. "Avrupa'nın en iyi suikastçısı ne kadar alıyor?"

"Kimin sorduğuna bağlı."

"Diyelim ki ben sordum."

"Bana paran yetmez."

"Siktir git," diye tersledi. "Bu varsayımsal, çünkü ölmesini istediğim tek kişi sensin."

Tamam. Ben de oynarım. "Kimi öldüreceğim?" "Bir dünya liderini. Seç birini."

"Yapamam. Kimlik önemlidir. Bazılarına ulaşmak diğerlerine göre daha kolaydır."

"En zoru kim olurdu?"

"Çince. Rusça. İmkansız değil ama zor."

Yol genişledi, ben de ona yetişebilmek için biraz yavaşladım. Yan yana geldiğimizde, "Peki Rus başkanına suikast düzenlemek için ne kadar para istiyorsun?" diye sordu.

"Aklıma geldiği kadarıyla . . . On milyon."

Işık çaldı. "Peki ya başka bir mafya lideri? Diğer baronlardan biri."

Fausto'nun öldürülmesi karşılığında ne kadar para aldığımı biliyordum, Don D'Agostino'ya iade ettiğim para. "Bir milyon, kim olduğuna bağlı."

"Ya Enzo D'Agostino olsaydı?"

Ona sertçe baktım. Aklımı mı okumuştı? "Babanın düşmanı olduğu için mi?"

Cevap olarak homurdandı. "Fausto'yu öldürmeye çalıştığı için D'Agostino'yu asla affetmeyeceğim."

Ama tüfeğin nişangahından bakan ve ateş etmek için tetiği çeken D'Agostino değildi. Giulio, babasını neredeyse öldürdüğümü bilseydi ne derdi?

Şu anda bunu düşünemezdim. Ona söylemeye hiç niyetim yoktu.

"Söyle bakalım," dedi Giulio. "D'Agostino ne kadar?" Bu, eğlenmek istediğim bir soru dizisi değildi.

Az sonra D'Agostino'nun Fausto'yu çatıdan vurması için kimi tuttuğunu bilip bilmediğimi soracaktı. "Anladığım kadarıyla Napoli'de iyice güçlenmiş durumda," diye geçiştirdim.

"Rusya başkanından daha mı fazla?"

Kirpiklerinin arasından bana baktı ve gözlerinin etkisi göğsüme inen bir yumruk gibiydi. Neredeyse takılıp düşüyordum. Ter

Çenesinin keskin hatlarından damlıyordu ve tenindeki teri yalamak için çılgınca bir istek duyuyordum.

Cazzo, buna bir son vermelisin.

Suikastleri, parayı ve mafya babalarını tartışmak istemedim. O benim hedefimdi. Onunla yakınlaşmak istemedim.

Yine de uzak duramadım.

Başka bir deyişle, boku yemiştim.

İtiraf et. Giulio'yu öldürmek istemiyorsun.

Kafamın içindeki o sesi sevmiyordum. Bu da diğerleri gibi bir işti. Evet, normalden daha uzun sürüyordu ama zamanı geldiğinde yapılması gerekeni yapacaktım.

"Acele et," diye mırıldandım ve ayak uydurup uydurmamasını umursamadan hızımı artırdım.

ALTINCI BÖLÜM

Giulio

A Lessio huysuz bir orospu

çocuğuydu.

Birini öldürmek için ne kadar ücret aldığını sorduğumda sustu ve neredeyse koşarak gitti. patıkada. Yetişemedim ve uzun boyu kısa sürede tepenin kıvrımlarında kayboldu.

Yavaşlayarak tekrar kendi hızımda koşmaya başladım. Üzerime atlamayı mı planlıyordu? Her virajda gerildim, gözlerim etrafı taradı ama orada değildi. Ayakkabı izleri sabit ve düzdü, dağın diğer tarafından aşağıya, düz bir zemine doğru gidiyordu.

Onu anlayamadım. Hem de hiç.

Onu anlamamam gerekiyor. O beni öldürmek için burada.

Bunu kolaylaştırmazdım. Hem gerçek hem de mecazi anlamda koşmaktan yorulmuştum.

Durdum, eğildim ve ellerimi dizlerimin üzerine koyarak büyük bir nefes çektim. Kalçalarımı erişte gibi hissediyordum. Tanrıya şükür Paolo'nun ısrarı üzerine sigarayı bırakmıştım. Ot içmek ciğerlerim için yeterince kötüydü - onu bırakmayı planladığımdan değil. Bazı geceler düzgün bir uyku çekmenin tek yolu buydu.

Tepenin dibine kadar yürüdüm. Alessio çoktan gitmişti, uzakta bir leke bile yoktu. Etrafı taradım. Tüfeğiyle dışarıda bir yerde saklanıp bekliyor muydu?

Nedense, ben öyle düşünmedim.

Çiftliğe doğru ilerlerken bunu düşündüm. Alessio'nun yerinde olsam ne yapardım? Adaya giden ve adadan ayrılan feribotlar haftada üç kez sefer yapıyordu ve bir sonraki de yakında kalkacaktı. Eğer Alessio akıllıysa, planı beni öldürmek ve hemen feribota binip ortadan kaybolmak olurdu. Bu çok mantıklıydı.

Bu yüzden önce ona saldırmak zorundaydım.

Çiftlik evine vardığımda duş aldım ve giyindim. Sonra kahvaltı ettim ve evde bulduğum silahları inceledim. Eskiydiler, bir süredir kullanılmamışlardı. Birini dün gece Alessio'yu öldürme girişimimde kullanmıştım. Nişancılığım paslandığı için mi ıskalamıştım, yoksa silah mı arızalıydı?

Öğrenmem gerekiyordu.

Kat kat giysilere büründüm. Sonra çiftliğin çevresini izleyerek dışarıda başka birinin olduğuna dair işaretler aradım. Görebildiğim kadarıyla her yer temizdi. Soğukta dışarı çıkmadan önce güvende olmak için silahlardan birini doldurdum.

Madre di dio, bu hava. Akdenizli ruhum ağladı.

Bir ağaç kütüğü bulana kadar yürümeye devam ettim. Üç boş şişeyi üstüne koydum ve geri çekildim. Sonra şişelere nişan aldım.

Figlio d'un cane! Sadece üçte birini vurabildim.

Başka bir tabanca aldım, doldurdum ve ateş etmeye çalıştım.

Ama bu sıkıştı. Bir kenara attım.

Son tabanca daha eski ve ağırdı, eski Clint Eastwood filmlerindeki gibi. Avucumdaki ağırlığı hoşuma gitmişti. Dört el ateş ettim ama kalan şişelerden sadece birini vurabildim. "Minchia!"

"Bacaklarını desteklemelisin."

Derin ses beni irkiltti ve Alessio'yu koyun ağılına yaslanmış, gri gözleriyle beni izlerken bulmak için döndüm. Örgü bir şapka, kot pantolon ve kapüşonlu bir tişört giymişti, bir elinde elma, diğerinde bıçak vardı. Gerçi mutfak bıçağı değildi. Daha çok bir av bıçağına benziyordu, doğramak için değil, deri yüzmek için kullanılan bir bıçak.

Alessio aşağıya bakmadan bir parça elma kesti, sonra dilimi ağzına attı. Silahı kaldırdım ve ona doğrulttum. "Ma che cazzo fai?"

"Yürüyüşe çıktım." "Beni takip ediyorsun."

Bir omzunu kaldırdı. "Eğer öyle demeyi tercih ediyorsan."

"Seni birkaç dakika içinde vuracağımdan endişeli görünmüyorsun.

saniye."

"Şişelere üç metre öteden bile vuramazsın. Gerçekten bana oradan vurmayı mı planlıyorsun?"

"Bu riski almak istiyor musun?"

Bakışları beni tepeden tırnağa taradı. Üstümde yığınla kıyafet olmasına rağmen kendimi açıkta hissediyordum. Sanki altımdaki çıplak teni görebiliyordu.

Ağzını çevreleyen çizgiler derinleşti. "Eğer ateş edersen, bu bıçağı boğazına saplarım." Bakışlarımızı kesmeden elindeki büyük bıçağı birkaç kez çevirdi. "Ve söz veriyorum ıskalamayacağım."

Ondan çok nefret ediyordum. Silahı yavaşça indirdim ama parmağımı tetikten çekmedim. "Figlio di puttana."

Bu onu sadece eğlendiriyor gibiydi. "Bir mafya prensine göre pek akıllı değilsin."

Yumruğum silahın kabzasına sıkıca sarıldı. Kahretsin, onu vurmak çok tatmin edici olacaktı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bu, bunu hiç düşünmediğin anlamına geliyor. Diyelim ki şans eseri beni öldürebildiniz ve bu adadan ayrılabilirdiniz. O zaman ne olacak?"

"Bundan sonra nereye gideceğimi bilmek ister misin? Bu kadar mı?"

"Peşinde bazı kötü adamlar var, Giulio. Seni ben öldürmezsem, onlar öldürecek."

"Dört yıldır başarılı olamadılar."

Başını arkaya attı ve güldü. "Cazzo, sen kendini beğenmişin tekisin."

"Tekrar vurulmak mı istiyorsun?" Tersledim.

Ayıldı ve çenesinde bir kas sıçradı. "İşte benim tavsiyem: Çocukça davranmayı bırak. Sen yetişkin bir adamsın. Kaçıp saklanmak yerine sorunlarınızla ilgilenmeye başlayın."

Öfke damarlarımda kıvılcımlandı, parlak ve sıcak. Yargılayıcı pislik. Son dört yıldır ne yaptığım hakkında hiçbir fikri yoktu. Paolo'nun katillerini bulmak için ne kadar çok çalıştığımı. "Eşcinsel bir adama fazla efemine olduğunu söylediğin yer burası mı? Çok mu zayıf?"

Başını salladı ve bir iç geçirdi. "Ben biseksüelim, Giulio. Erkeklerden de kadınlardan da hoşlanıyorum. Son kez söylüyorum, bunun senin cinselliğinle hiçbir ilgisi yok."

Çenem düştü. Alessio biseksüel miydi? Bu Malaga'daki örnek sakso işini açıklıyordu. "Senden tavsiye istemedim. Ve bir sonraki planım onları bulup öldürmek."

"Beni öldürdükten sonra demek istiyorsun." Bana yarım bir gülümseme verdi ve sağ yanağında bir gamze görünce şok oldum. Alessio gamzesi olan bir adama benzemiyordu.

Paolo'nun gamzeleri vardı.

"Evet," diye hırladım. "Seni öldürdükten sonra."

"O zaman çalışmaya devam etsen iyi olur." Kütüğün üzerinde kalan iki şişeyi işaret etti.

"Sorun silahlarda. Benim hedefim değil."

"İkisi de. O eski silahları nasıl kullanacağını bilmiyorsun, özellikle de bu rüzgarda."

"Peki sen
biliyor
musun?" "Sì,
certo."

Cazzata. Uzun menzilli bir tüfekle arası iyi olabilirdi ama bunlar eski tabancalardı. En son ne zaman temizlendiklerini ve yağlandıklarını kim bilebilirdi? "Sözüne güveniyorum."

"Size göstermemi ister misiniz?"

"Ve beni vurman için sana bir silah mı vereyim? Ma sei pazzo?"

"O zaman belki de koyunların iyiliği için geçici bir ateşkes ilan edebiliriz."

Ateşkes mi? Ciddi miydi? "Bunu neden yapayım ki?"

"Yardıma ihtiyacın var."

Bu inanılmazdı. Dudağım alaycı bir ifadeyle kıvrıldı. "Sen gerçekten bir suikastçı mısın? Çünkü tek yaptığın konuşmak ve beni takip etmek-"

Bıçak göz açıp kapayıncaya kadar bana doğru vızıldadı. Bıçak ayak başparmağımdan bir milimetre ötede yere saplandı. Silahın elinden çıktığını bile görmemiştim.

Tekrar ona baktım. Soğukkanlılıkla beni izliyordu, ifadesi okunamıyordu.

Beni öldürebileceği açıktı ama öldürmedi. Bu aramızda bir tema haline gelmeye başlamıştı. Sadece burada değil, başka yerlerde de beni ortadan kaldırması için bolca fırsat vardı.

Neden benimle oynuyordu? Güçten mi zevk alıyordu?

Sikerim böyle işi.

Ben zayıf, tecrübesiz bir politikacı değildim. Ya da etrafı dalkavuklarla çevrili hayalperest bir dünya lideri. Ben insanları öldürmek ve incitmek için yetiştirildim. Başkalarını kendi isteğine boyun eğdirmek için. Bu suikastçı beni aptal yerine koymayacaktı.

Eğilerek bıçağı soğuk zeminden çıkardım.

Ağırlığını öğrenerek avucumda dengeledim. Bir hareketle ona doğru uçurdum ama biraz daha yükseğe nişan aldım.

Doğrudan kasıklarına.

Çarpmadan hemen önce kenara çekildi. Bir gümbürtüyle bıçağın ucu ahşap koyun ağılına saplandı. Tam aletin olacağı yere.

"Görmeye fırsat bulamadan kesersen çok yazık olur," dedi ve bıçağı yavaşça tahtadan çıkardı.

"Senin sikiyle hiçbir şey yapmak istemiyorum, Alessio."

Tahtayı itti. Yavaş ve ölçülü adımlarla bana doğru geldi. "Çok kötü. Çok güzel bir alet."

Bacaklarımı destekledim. Eğer dövüşmek istiyorsa, ona seve seve bir dövüş verebilirdim. Elimdeki tabancada hâlâ iki mermi vardı. Silahı avucumun içine iyice yerleştirdim ve horozu indirdim.

O yaklaştıkça hava inceliyordu. Kalbimin çarpıntısından koyunları zar zor duyabiliyordum. Ulaşamayacağım bir yerde durdu ve çenesini elime doğru eğdi. "Bu bir .44 Magnum Colt Anaconda çift hareketli revolver, sekiz inç namlusu var. 1990 yılında Amerika'da Connecticut'ta üretildi. Orijinallerini bulmak artık kolay değil. Ağırdır, bir avcı silahıdır."

Durakladığında, "Beni etkilemeye mi çalışıyorsun?" diye sordum.

"Hayır, size neden kayıp olduğunuzu anlatmaya çalışıyorum. İlk versiyonlarda bir isabet sorunu vardı, bu da bunu açıklayabilir. Ayrıca, alışana kadar çift hareketli olması da sorun yaratabilir." Omuz silkti. "Ya da berbat bir nişancı olabilirsin."

Testa di cazzo.

Kolumu kaldırarak bir kez daha nişan aldım. Alessio bacaklarımı daha da açmamı söyledi, ben de öyle yaptım ve silahı sabitlemek için iki elimi de kullandım. Kurşun patladı. Hedef de öyle. Sonra hizalandım ve tekrar ateş ettim. Bom. İkinci hedef de kayboldu.

Kına yakmasını bekliyordum. Ama kafamı çevirdiğimde, yüzünde tuhaf bir ifade olduğunu gördüm; Malaga'da o gece bana bakışını anımsatan bir ifade.

İçimde bir şeyler kıpırdadı ve yardım edemedim ama Alessio'nun dizlerinin üzerinde olduğunu, beni kot pantolonumdan çıkarırken göğsümde çınlayan bas sesini hatırladım. Islak, sıcak ağzının kavrayışını. Boşalmamı yutarken bakışlarımı tutuşu. İçimde bir sıcaklık yuvarlandı, tüm bunlara bir kez daha sahip olmak için karanlık bir özlem duydum.

Hemen ardından tiksinti geldi. Neyim vardı lan benim?
"Elindeki silahla iyi görünüyorsun, prens." Sesi derindi.
Ayak parmaklarıma kadar hissettiğim bir okşayıştı.

Duygularımla ilgili kafa karışıklığımı bir kenara ittim.
Eğer beni öldürmeyecekse, burada durması için hiçbir
neden yoktu. "Mülkümden defol, suikastçı."

Kaşlarını çatarken yanağındaki yara izi buruştu.
Konuşmak için ağzını açtı, sonra kapattı. İyi, çünkü
söyleyeceklerini duymak istemiyordum.

Sessizce yanımdan geçti. Çiftlik evine ve kasabaya giden
patıkaya doğru devam etti. Hareketleri akıcı ve zarifti ama
ekonomikti. Askeri eğitimi yaptığı her şeyde kendini belli
ediyordu.

Kımıldamadım. Onun yerine gövdesinin gittikçe
küçülmesini izledim. Sonunda patıkada gözden kayboldu.

Sonra silahları aldım ve içeri girdim. Bundan sonra ne
yapacağıma karar vermeliydim.

Alessio

Bekleyeceğini bilmeliydim.

Ertesi sabah koşum için patıkaya çıktığımda Giulio'yu bir
kayaya yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş halde
buldum. Kaşlarımı çattım ama durmadım.

Adımları benimkileri takip etmeye başladı.

Hiçbir şey söylemedim, sadece daha çok ittim. Onu
tepelerde kaybedecektim.

Sasha'nın sıraya girmiş iki işi vardı. İlki gelecek hafta
Toronto'da, sonraki hafta da São Paulo'daydı. Bu da Giulio
ile iki gün sonraki feribottan önce ilgilenmem gerektiği
anlamına geliyordu. O öldükten sonra Edinburgh'dan
Londra'ya oradan da Kanada'ya uçacak ve her uçuşa
kimlik değiştirecektim.

Canna'daki zamanım sona ermişti.

Sonunda normale dönebilirdim. Bu adam söz konusu olduğunda istememe ve hissetmeme izin vermiştim. O bir saplantı haline gelmişti. Kendim için koyduğum her kuralı çiğniyordu ama yine de bunu engelleyememiştim.

Onu Siderno sokağında babasına ve üvey annesine gülümserken ilk gördüğümünden beri sağlıklı düşünemiyordum. Ve kötü şans da bunu takip etti.

"Bugün ruh halin kötü mü, assassino?"

Beklediğimden daha yakındı. Nasıl yetişiyordu? Hiçbir şey söylemedim, sadece koşmaya devam ettim.

"Otuz dakikadır seni bekliyorum," diye devam etti. "Uyuduğunu düşünmeye başlamıştım."

Ma dai. Büyükannemle yaşadığımdan beri hiç uyumadım.

Konuşmaya devam etti. "Ama belki de benden kaçmaya çalışıyorsun.

Bu da beni öldürmeyi zorlaştırır, değil mi?"

Çenemdeki ağrı dikkatimi sinirimden uzaklaştıran kadar arka dişlerimi sıktım. Hayatım boyunca duygularımı, niyetlerimi saklamıştım. Bu tek adam çok fazla şey gördü, derimin altına girdi. Ve ben bir aptal gibi buna izin vermiştim.

Omzumun üzerinden baktım. "Bugün dünyadaki son günün. Bunu beni bir tartışmanın içine çekerek harcaman çok garip."

"Ne düşündüğümü bilmek ister misin?" Hayır, kesinlikle istemedim.

Tırmanırken soğuk ciğerlerimi yakıyor, bacaklarım yanıyordu. Buna ihtiyacım vardı. Vücudumu cezalandırmaya, kendimi bitkin düşene kadar çalıştırmaya ihtiyacım vardı.

"Sanırım beni öldürmek istemiyorsun. Bence sen-"

Bir anda etrafımda döndüm. Sonra onu yakaladım ve sırtını bir kayaya çarptım. Bir kolumu boğazına dayadım ve eğildim. "Ne istediğim hakkında hiçbir fikrin yok."

"Öyle değil mi?"

İfadesinde hiç korku belirtisi yoktu, piç kurusu. Gözlerinde meydan okuyan bir parıltıyla bana bakıyordu,

Dudakları bilmiş bir sırıtışla kıvrıldı.

Nefes borusunu daha sert ittim. "Seni neden öldürmeyeyim? Aydınlat beni, prens."

"Beni izlemeyi seviyorsun. Malaga'da yaptıklarımızı düşünmek hoşuna gidiyor."

Ciğerlerim daraldı. Etrafta çimen, toprak ve okyanus esintisinden başka bir şey olmamasına rağmen hava azmış gibi hissediyordum. Kalp atışlarımı kulaklarımda duyabiliyor, damarlarımdaki kan akışını hissedebiliyordum.

Alay etmeye çalıştım. "Malaga'nın bir önemi yok. Seninle ilgili hiçbir şey benim için önemli değil."

"Peki ben neden hala hayattayım?"

"Belki de acele etmiyorumdur. Kaçamazsın. Acelen ne?"

Bakışları tereddütsüzdü. "Beni öldürmeyeceksin."

"Yapacağım. Ama merak etme. Geldiğini görmeyeceksin. Ve acısız olacak."

Bir el belime düştü.

Keskin bir nefes aldım. Giulio bana dokunuyordu. Sert kavrayışı, orada olmaya hakkı varmış gibi kalça kemiğime dayanıyordu. Küçük şoklar tenimde dolaştı ve kasıklarım ihtiyaçla gerildi. Ağır giysilerinin altında bile vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordum. Bu hem yeterli değildi hem de çok fazlaydı.

Ona dokunmayı o kadar çok istedim ki titredim. Ama kendime güvenmiyordum.

Onu sanki canlı bir el bombasıymış gibi bıraktım.

Hareket etmedi, vücudu kayaya yaslanmıştı. "Beni öldürecek olsaydın, bunu çoktan yapardın."

"Kaçınılmaz olanı geciktirmek."

Taşı iterek bana doğru gelmeye başladı. Korku ya da tereddüt yoktu. Her yerinden güven fışkırıyordu, kasları gevşek ve rahattı. Şu anda benim tam tersimdi.

"Cazzata. Eğer hayatım bana bir şey öğrettiyse," dedi, "kaçınılmaz diye bir şey yoktur."

Hiçbir şey söylemedim. Yanılıyordu. Onu takip etmem kaçınılmazdı. Ölümü kaçınılmazdı.

Etrafımdan dolandı ve patikadan yukarı doğru koşmaya başladı, ayakları donmuş zeminde cıtırdıyordu. Ben de onu takip ettim. Tepelere doğru ilerlerken ısınmak için hafif bir koşuyla başladık. Hava soğuk, yol sertti. Ayaklarıma, nefesime odaklandım. Etrafıma. Önümdeki adamdan başka her şeye.

Konuşana kadar on dakika geçti. "Üstte misin altta mı? Bilirsin işte, erkeklerle."

Ne yapmaya çalıştığını biliyordum. Geniş sırtına kaşlarımı çattım. "Neden seninle hep seks yapıyoruz?"

"Sadece sohbet ediyorduk, suikastçı. Beni öldürmek isteyen adamı merak ediyorum."

Suikastı gerçekleştirmeyeceğimi umarak beni yumuşatmaya mı çalışıyordu? İnsani bir seviyede ilişki kurmamızı mı istiyordu? Bu, esirlerin kendilerini esir alanlara karşı kullandıkları bir taktikti. Ve işe yaramazdı. "Zamanını boşa harcıyorsun."

"Bu cevap vermeyeceğin anlamına mı geliyor?"

"Hayır, bu ne yaptığınızı bildiğim anlamına geliyor. Ayrıca, etiketleri sevmem."

"Sana söylemekten nefret ediyorum ama LGBTQIA+'daki B, biseksüel demek. Sen bir etiketsin."

Öyle sanıyordum. Ama cinselliğimi analiz etmeye çalışmadım ya da bunun ne anlama geldiğini düşünmedim. O anda kimi istersem, kimi çekici bulursam onunla yattım. Ve hem kadınları hem de erkekleri çekici buluyordum. Bunu uzun süre anlamamıştım, özellikle de gençken. Ordudayken, bir asker arkadaşım beni eşcinsel olduğuma ikna etmeye çalıştı ve ara sıra kadınlarla yatarak bunu örtbas etti. Ama amlar da sikimi en az sik kadar sertleştiriyordu.

Giulio işin peşini bırakmıyordu. "Belki de sen bir değışkensin." "Eşcinsel erkekler böyle şeyleri gerçekten tartışır mı?"

"Evet."

"Sevişmeyi ve sevişilmeyi severim. Bu yardımcı olur mu?"

Kendini düzeltmeden önce ayakları hafifçe tökezledi. Memnun bir sırıtışı bastırdım. Bana karşı rol yaptığı kadar bağışık değildi.

O da sık sık Malaga'daki o geceyi düşünüyor muydu?

Uzun bir süre konuşmadık, ayaklarımız patıkada daha yükseğe tırmanıyor, nefesi gittikçe daralıyordu. Koşarken giysilerinin altında kaslarının kaymasını izlemek hoşuma gidiyordu. Kürek kemikleri arasında terin toplanma şeklini. Bu manzara yavaş tempomuzu telafi ediyordu.

"Biseksüel olduğunu ne zaman anladın?" diye nefes nefese kaldı.

İçimi çektim. Görünüşe göre tek yönlü bir zihni vardı. "Dokuz ya da on yaşlarında sanırım. Büyükanнем çok futbol izlerdi. Topla pek ilgilenmezdim. Oyuncular beni büyülerdi."

"Orduda zor muydu? Yatacak erkek bulmak?"

Kıkırdadım. "Hayır, hiç de değil. Kolaydı ama hızlı olması gerekiyordu."

Başka bir şey söylemedi. Yetiştirilme tarzını mı düşünüyordu? Belçika'da öldürülen sevgilisini mi? Kendimi onu merak ederken buldum. "Peki ya sen? Ne zaman öğrendin?"

"Her zaman."

"Bunu babandan nasıl sakladın?"

"Geriye dönüp baktığımda Fausto'nun bunu anlamadığına inanamıyorum. Yatak odamın duvarlarında Gianluigi Buffon'un posterleri vardı."

Kaşlarım kalktı. Buffon ve ben aynı boyda ve benzer yüz hatlarına sahiptik, ikimiz de siyah saçlıydık. Giulio bu benzerliği fark etmiş miydi? "Harika bir kaleci."

"Ona takıntılıydım. Bir kadını asla aynı şekilde düşünmedim bile."

"Hiç bir kadınla yattın mı?"

"Hayır, asla. Paolo ve ben birbirimizi on altı yaşındayken bulduk. O benim ilkimdi."

"Onu özlüyor olmalısın."

Omuz silkti, ne yapabilirsin der gibi. "Evet, ama suçluluk duygusuyla yüzleşmek için uzun zamanım oldu. Birinin beni öldürmeye çalışacağı hiç aklıma gelmezdi. Tüm bunlardan kurtulduğumu sanıyordum. Olacağımızı-"

Güvenli.

Nasıl bu kadar saf olabilir? "Babanın pek çok düşmanı var."

"Bu babamla ilgili değil. Ben utanç kaynağayım, hayatımı onlara adadıktan sonra ayrılan eşcinsel adamım. Gitmeme izin veremezler."

Bombalı araçtan kimin sorumlu olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Ndrangheta olduğundan ciddi şekilde şüpheliydim. "Baban ne diyor?"

"Sorumlu adamın öldüğünü. Ama kesin olarak bilmeden bu riski göze alamam."

"Seksenli yıllardaki Camorra ya da Cosa Nostra'dan bu yana bombalı araç kullanılmadı. Bunun 'Ndrangheta olduğunu sanmıyorum."

"Kimdi o zaman? Sen bir suikastçısın. Kim hala bombalı araba kullanıyor?"

"Birkaç grup." El Kaide ve IŞİD fraksiyonları. PKK. Ruslar. "Seni umursayacak kimse yok."

"Yani bunun ne olduğunu düşünüyorsun? Tesadüf mü?" Sesi öfkeyle yükseldi. "Patlamadan önceki kamera kayıtlarını gördüm. Hedeflerinin hangi araba olduğu konusunda hiçbir tereddüt yoktu."

Bu beni şaşırttı ama şaşırtmaması gerekirdi. "Bombalama olayını araştırıyordunuz."

"Sì, certo. Dört yıldır kırımın üstünde oturduğumu mu sanıyordunuz?"

"Kokain kaçakçılığı yaptığını sanıyordum," dedim kuru bir sesle.

Aniden durdu, spor ayakkabıları soğuk zeminde kayıyordu. Etrafında dönerek, kısık gözlerle beni kıstırdı. "Beni takip ediyordun. Malaga'da."

"Seni ilk kez o kulüpte bulduğum izlenimine mi kapıldın? Ma dai, Giulio." Bir şey söylemedi, ben de

devam etti. "Bir günde bir milyon Euro." Islık çaldım.

"Güzel." Ellerini kalçalarına koydu ve bir şeyler mırıldandı. "Cosa?"

"Sadece ben olduğum için mevcut tedarikçilerin fiyatlarını düşürebileceğimi söyledim. Genel giderim yok."

"Çok akıllısın. Baban ne yaptığını biliyor mu?"

"Tabii ki hayır."

"Yönetimi ele geçirmeye çalışacağından endişelendiğin için mi?"

Giulio bana sanki iki kafam varmış gibi baktı. "Çünkü benim güvenliğim için endişelenirdi. Cristo, Alessio."

Özür dilemek için ellerimi kaldırdım. "Güvenliğiniz için endişelenmiyor musunuz?"

"Uzak bir İskoç adasında, beni öldürmek için tutulmuş bir adamla koşu yapıyorum. Sanırım ikimiz de bu sorunun cevabını biliyoruz."

Dönerek tekrar patikaya doğru ilerlemeye başladı. Kendimi bir kez daha takip ederken buldum.

YEDİNCİ BÖLÜM

Giulio

I Koşarken tepeleri inceledim, başım dönüyordu. Gerçi havasızlıktan değildi. Hayır, Alessio ile etkileşime geçtikçe kafam daha da karışıyordu.

Elim, sanki vücudunu hâlâ elimin altında hissediyormuşum gibi karıncalandı.

Avuç içi. Dün gece onun bana olan ilgisini bir silah olarak kullanmaya karar verdim. Onu zorlayacak, yemleyecek ve gardını düşürmesini sağlayacaktım. Sonra onu öldürebilir ya da vurmaktan vazgeçmeye ikna edebilirdim.

Karşılığında bir şey hissetmeyi beklemiyordum.

"Sevişmeyi ve sevişilmeyi severim."

Cazzo madre di dio, bu kelimeler.

Şimdi onu hayal ediyordum. Altımdaki uzun, güçlü vücudu beni içine alırken geriliyor ve titriyordu. Sikilirken sessiz miydi? Alessio bana inleyen biri gibi gelmemiştii.

Paolo'dan beri başka bir erkekle böyle birlikte olmamıştım. Ve Alessio'yla kısa bir süre için bile olsa bunu düşündüğüm için utanmalıyıldım. Son dört yıldan sonra bu kadar kırılmış, bu kadar sapmış mıydım ki bu kadar alçalmıştım?

Ve yine de.

Beni hayatta tutacaksa, kimin umurundaydı? Alessio beni istiyordu, bu yüzden bunu ona karşı kullanmalıyıldım. Hissettiğim her neyse

önemsiz.

Onu konuştur. Bana odaklanmasını sağla. Kafasının içine gir.

Eskiden çekici ve konuşması kolay biriydim. En azından Siderno'da insanlar böyle söylüyordu. Zor olamazdı.

Ve onu öldürmenin bir yolu yoktu. Bunu zaten denedim ve başarısız oldum. Yetenekleri benimkinden daha keskin, nişan alması daha ölümcüldü. Nefes almaya devam edebilmek için yaratıcı olmalıydım. Onu yenmek için beynimi kullanmalıydım.

Omzumun üzerinden hızlıca bir bakış attım. Alessio koşarken başı eğikti ama beni dikkatle izlediğini biliyordum. "Beni öldürmenin reddedemeyeceğin bir görev olduğunu söylemiştin. Neden?"

"Bu sabah kafayı mı buldun? Bunu bana daha önce de sormuştun."

"Ve hiç cevap alamadım." "Çünkü sana bir borcum yok."

Tamam. Başka bir konu deneyeceğim. "Neden Mrs. Campbell çok mu?"

"Bana büyükanne mi hatırlatıyor."

Özel hayatına dair bu anlık görüntüye takıldım. "Futbolu seven mi?"

"Evet."

"Ailen mesleğin hakkında ne düşünüyor?" "Onlar öldü."

Annem ben küçükken öldü. Babamın düşmanları tarafından bir plajda öldürüldü. Alessio'nun ailesinde de böyle bir durum olduğundan şüpheliydim. "Hastalık mı?"

"Babam ben altı yaşındayken beni terk etti. Annem de ben sekiz yaşındayken beni verdi. İkisini de bir daha hiç görmedim. İkisi de benim için öldü."

Çenem açıldı. Sekiz. Dio santo. Acımaktan kendimi alamadım. Hiçbir çocuk bir ebeveyne verilmemeli ya da ebeveynleri tarafından terk edilmemeliydi. "Büyükannele yaşamaya gittin."

"Sì. Neredeyse on yıl önce öldü."

"Seninle gurur duyuyor olmalı."

"Madalyalarımı çerçeveletip duvarına astı."
Madalyalar, çoğul. "Sanırım iyi dekore edilmişsin."

"Ordu, etkili bir şekilde öldürenleri takdir eder. Ben çok etkili bir katilim."

Am, was değil. Dedim ki, "Mafya da etkili bir katili takdir eder."

"Aynı şey, başkasının hizmetinde öldürmek. Ama Bersagliere'den ayrıldığımda, herhangi bir öldürmenin sadece kendime fayda sağlayacağına karar verdim."

"İşte bu yüzden Avrupa'da en çok aranan suikastçı sensin."

Cevap vermedi. İkimiz de bunun gerçek olduğunu biliyorduk.

Zirveye yakın bir yerdeydik ve adanın tamamı bu noktadan görülebiliyordu. Okyanus dalgaları göz alabildiğince uzakta dalgalanıyordu. Alessio'nun adımları daha da gürleştirdi. Birden yanımdan geçip önüme geçti.

"Seni sıkıyor muydum, assassino?"

"Hayır, ama beni yavaşlatıyorsun."

Güçlü bacak kasları koşu pantolonunun altından fırlıyor ve kayıyordu. O hızımızı artırırken ben de bu manzaranın tadını çıkarıyordum. "Eğer beni öldürmezsen ne olacak?"

Başını iki yana salladı. "Bırak gitsin, prens."

"Neden? Seni kızdıracığım diye endişelenmeme gerek yok ki."

"Ve gerçekten merak ediyorum."

"Bu tür şeyleri sipariş eden insanlar genellikle affedici insanlar değildir."

"Bana bir isim vermezseniz nasıl bilebilirim? Belki de Papa'dır."

Aramızda derin bir kıkırdama geçti. "Kendini çok beğeniyorsun."

Tepenin diğer tarafından aşağı inmeye başladık. Bu, kayıp kışımın üstüne düşmekten korunmak için daha fazla konsantrasyon gerektiriyordu. Uzun boylu bir adama göre, Alessio lanet bir dağ keçisi gibi hareket ediyordu. Uzaklaşıyordu. Ama onu yakınımda tutmam gerekiyordu.

"Yani adamlar, bombalı araç," diye seslendim. "Onları nasıl bulacaksın?"

Biraz yavaşladı. "Belçika polisi ne dedi?" "Hiçbir şey. İpucu yok, ipucu yok."

"Raporlarında bir şeyler olmalı." "Onları gördüğümü nereden biliyorsun?"

"Kamera görüntülerine eriştiyseniz ya bir hacker'a ya da polis teşkilatından birine ödeme yapıyordunuz. Raporları da aldığınızdan emin olmalıydınız."

O haklıydı. Bir polis memuruna rüşvet vermiştim. "Bomba standart bir patlayıcıydı, beş yüz gram TNT. Sürücü tarafındaki arabanın altına yerleştirilmiş. Uzaktan patlatılmış."

"Kontağa bağlamaktan daha kolay. Neredeydin?"

"Caddenin karşısında. Bir kulüpten çıkıyorduk ve Paolo anahtarlarımı aldı çünkü çok içmiştim. Gelip beni alacaktı."

"Yani direksiyonda Paolo'nun olduğunu biliyorlar mıydı?"

"Tahminimce bizi kulüpten çıkarken gördüler, gittiler ve birkaç dakika sonra da patlattılar."

"Hedefin senin ragazzo olmadığını nereden biliyorsun?"

"O benim arabamdı," dedim. "Ve Paolo'nun o gece bana katılmaması gerekiyordu. Vardiyasından erken çıktığında bana sürpriz yaptı. Bomba neredeyse ben içeri girer girmez yerleştirilmişti."

"Kim yerleştirdi?"

"İki adam, orta yapılı. Şapka ve koyu renk ceket giiyorlardı."

Alessio bunu birkaç dakika düşündü. "Bir profesyonel böyle bir arabayı bağlamadan önce güvenlik kamerasını keserdi. O sıralarda babanızın iş anlaşmalarından herhangi biri kötüye gitti mi? Düşük seviyeli ortakları yani."

"Sana söyledim, bu-"

"Baban hakkında," diye bitirdi. "Evet, biliyorum. Güldür beni."

Enzo D'Agostino'yu düşündüm ama o da düşük seviyede sayılmazdı. Ve bomba yüklü bir araba kesinlikle onun tarzı değildi. Babamı güpegündüz öldürmesi için bir suikastçı tutmuştu. "Bildiğim kadarıyla hayır."

"Hmm."

"Bu da ne demek oluyor?" Ayaklarım kaydığında kendimi bir kayanın üzerinde sabitledim.

"Babanızın düşmanları söz konusu olduğunda yeterince iyi düşünmüyorsunuz."

"Sana zaten söyledim," diye tersledim. "Kimse yok."

"Cazzata. Eğer ölmek üzere olmasaydın, sana Ravazzani imparatorluğunu araştırmak. Bunu düşünmek sizin için kolay olmalı."

"Neyi düşünerek? Artık içinde değilim."

"Sen il bel principe'sin. Asla başka bir şey olamayacaksın." Alessio anlamamıştı. Artık o adam değildim.

Ve benim böyle bir bilgiye erişimim yoktu. "Çok kolaymış gibi söylüyorsun."

Bir dönemeçte gözden kayboldu ama "Çünkü işi zorlaştırıyorsun" dediğini duydum.

Onun peşinden köşeyi dönerken sinirli bir nefes verdim. "Sen olsan ne yapardın?"

"Yani biri beni öldürmeye çalışsa ne yapardım?"

"Evet."

"Aynı şey sayılmaz. Ve sizi öldürmeye çalışanlar sadece bombacılar değil."

"Bir an için seni unutam." "

"Sanki yapabiliymişsin gibi," diye karşılık verdi, sesi kırıgındı. "Ben ciddiğim. Biri senin peşinde. Ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum. Ben sadece işin diğer tarafındaydım ve yaptığım şeyin çoğu araştırma. Hedefim hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğreniyorum."

Arkasından bakakaldım. "İşte bu yüzden Malaga ve Santorini'de beni takip ediyordun."

"Evet."

"Ne öğrendin?" diye sordum.

"Principe." Durdu ve terli saçlarını yüzünden uzaklaştırdı.

Durdum, ellerimi dizlerimin üzerine koydum ve havayı içime çektim. "Bilmek istiyorum. Benim hakkımda ne öğrendin?"

"Neden? Seni öldürmem gerektiğinde kalıplarını değiştirmeye çalışabilesin diye mi?"

"Bu işe yarar mı ki?"

"Hayır. Peki, neden bilmek istiyorsun?"

Açıklayamıyordum ama bilmem gerekiyordu. Beni gözlemlediği o aylarda ne öğrendiğini merak ediyordum. Çok uzun süre bir yalanı yaşadım. Açık bir eşcinsel olmak, kaçmak zorunda kalmadan önce sadece kısa bir süre sürmüştü. Tek bildiğim saklanmak, başka biri gibi davranmaktı. Hayatta kalmak için gerçek benliğimi bir sır olarak saklamak. Bu yabancı neyi keşfetmiş olabilirdi?

"Eğlendir beni, Alessio."

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve ayaklarını destekledi. Sanki ordudaki amirine rapor vermeye hazırlanıyormuş gibiydi. "İnsanları ve kalabalığı seviyorsun. Şehirdeki enerjiden çok etkileniyorsun. Araba kullandığını hiç görmedim ama hızı sevdiğini varsayıyorum, bu yüzden muhtemelen pahalı bir spor araba kullanıyorsundur. Kendini kötü hissettiğinde, arkadaşlarını ve aileni, özellikle de Frankie'yi özlediğinde ot çekiyorsun. Babanın kontrolünden kurtulmak istiyorsun ama onu da özölüyorsun. Yeni çocuklarını biraz kıskanıyorsun ama Ravazzani'nin mirasını üstlenebilecek başka bir oğlu olmasının en iyisi olduğunu söylüyorsun kendine."

Derin bir nefes aldı ve devam etti, sesi kesik kesikti, sanki kafasının içinde bir liste okuyormuş gibiydi. "Sağlıklı besleniyorsun ve her gün egzersiz yapıyorsun. Sekiz ya da sekiz buçuk gibi kalkıp telefonunda gey pornosunda geziniyorsun. Genellikle D/s videoları, muhtemelen üst olmayı tercih ettiğin için. Sonra yatakta mastürbasyon yapıyorsun, çıplak uyurken kolaylıkla. Boşaldıktan sonra hemen temizleniyorsun, sanki utanıyormuşsun gibi. Şüpheleniyorum

Roma Katolik suçluluğu." Tek kaşını kaldırdı. "Devam edeyim mi?"

Tek bir kelime bile edemedem başımı salladım. Hem büyülenmiş hem de dehşete düşmüştüm. Ama aynı zamanda tahrik oluyordum ki bu hiç mantıklı değildi. Hayatımı didik didik etmişti ve erekte olmamam gerekirken pantolonumun içinde kalınlaşıyordum.

Devam etti. "Sonra bir çift külotla egzersiz yapıyorsun. Kadın komşularınız izlememeye çalışıyor ama kendilerine engel olamıyorlar - ve onları kim suçlayabilir ki? Akciğerler ve sınavlar ... madre di dio. Bilet satıp bir servet kazanabilirsin. Her neyse, işinizi bitirip duş aldıktan sonra o günkü yemekler için alışveriş yaparsınız. Mantarlı risotto ya da frittata yapabilirsin. Tatlı olarak sert çekirdekli meyveleri seviyorsunuz, ancak arada sırada kendinize fıstıklı dondurma ısmarlıyorsunuz. Öğleden sonra tabletinizde bir dizi izliyorsunuz. Gomorrah'ın en son sezonu sizi güldürdü ve gözlerinizi devirdi."

Durakladığında, "Başka ne var?" diye sordum.

"Kokain hakkında zaten konuştuk, geriye sadece gece kulüpleri kalıyor."

Gerisini duymak için can atarak hafifçe öne eğildim. Ne de olsa ilk karşılaşmamız bir gece kulübünde olmuştu. "Peki ya gece kulüpleri?"

Boynunun derisi donuk bir kırmızıya döndü ve utandığını fark ettim. Cazzo, çok sevimliydi. Bu büyük, yaralı suikastçı utanabiliyordu. "Dimmi, assassino," diye emrettim.

"Geç saatlerde, kalabalıktan sonra gidiyorsunuz. Kot pantolon ve dar bir tişört giyiyorsun ve birinin sana yaklaşmasını bekliyorsun, asla tersi olmuyor. İstekli birini istiyorsun ve nasıl görüldüğünü pek umursamıyorsun. Onu karanlık bir köşeye götürürsünüz ve asla dudaktan öpmezsiniz. Bunun yerine ona tam olarak ne istediğinizi söylersiniz ve hiç kimse bunu reddetmez. Dizlerinin üzerine çökerler ve siz boşalana kadar sikinizi emerler.

Onlara asla teşekkür etmez ya da karşılık vermezsiniz ve yeterince hızlı uzaklaşamazsınız."

Alessio sonunda sustuğunda konuşmadım. Hepsi doğruydı. Her kelimesi. Beni tanıyordu, bazı yönlerden kendimi tanıdığımından daha iyi tanıyordu. Alessio zekiydi, ona verdiğim değerden daha zekiydi. Ve uzun zamandır beni takip ediyordu, beni izliyordu. Beni öğreniyordu.

Beni kulüplerde kaç erkekle görmüştü? Malaga'da birkaç tane vardı. Yunanistan'da iki. Ama o oral sekslerin hiçbirisi Alessio'nunki kadar iyi olmamıştı.

Şehvet aniden karnımda sıkı bir yumruk oldu, inkar edilemez ve acil. Başka tarafa bakmadı, sadece soğuk tunç bakışlarıyla beni izlemeye devam etti. Beni tamamen çözdüğünü düşünüyordu. Peki şu anda kafamdan geçen düşünceleri biliyor muydu?

Şüpheliydim.

Çünkü şu anda hem kızgın hem de tahrik olmuştum. Onu hem cezalandırmak hem de kıvranmasını ve inlemesini sağlamak istiyordum. Bedenim onun ve benim aşırı farkındaydı. Göğsünün her yükselişini ve düşüşünü not ettim. Dudaklarının hafifçe aralanışını, saçlarının rüzgârda savruluşunu. İçim kıpır kıpırdı, tenim sıcaklık ve ihtiyaçla dolup taşıyordu. Ve Malaga'yı hatırlıyordum.

Bunun için ikimizden de nefret ettim.

Yaklaşarak, aramızda sadece birkaç santimetre kalana kadar ilerledim. Göğüslerimiz neredeyse birbirine değiyordu ve onun iri gövdesinden yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum. Sesimi alçak ve yumuşak bir tonda çıkardım. "Yanılıyorsun, Alessio. O gece benim için çok önemliydi. Senin olmanı istedim. Ve o zamandan beri bunu düşünmeden edemiyorum."

Hızlı nefes alışını duydum. Bunun ne kadar ileri gideceğini merak ederek konuşmaya devam ettim. "Boşalmamı yutmak için beklediğin zaman mı? Hayatımda gördüğüm en ateşli şeydi."

Dudaklarını yaladı ama hiçbir şey söylemedi.

Nabzım vücudumun her yerinde atıyordu. O kadar yakındı ki kirpiklerini sayabiliyordum. Henüz tıraş etmediği bıyıklarını tek tek saydım ve bakışlarımı kirpiklerinin sivri

uçlarında gezdirdim.

yarasının kenarları. Aramızdaki hava beklentiyle ağırlaştı, sanki ikimiz de diğerinin bir şey yapmasını bekliyorduk.

Sessizlik uzadı. Ne düşündüğünü anlayamıyordum, bu yüzden onu daha da zorlamaya karar verdim.

"Tekrar sikimi yalamak ister misin, Alessio?"

Sözler bir sorudan çok bir davet gibiydi. Onun da bunu kaçırmamasına imkân yoktu. Bunu düşünürken içindeki kararsızlığı, gerilimi görebiliyordum. Gözbebekleri şehvetle şişmiş, ellerini iki yanında yumruk haline getirmişti.

Sonunda dudaklarını birbirine bastırdı ve başını bir kez salladı.

Tatmin duygusu içime doldu. Yanından geçerken gülümsememi bastırma zahmetine girmedim. "Yalancı."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Alessio

T Dağdan aşağı inerken soğuk rüzgâr yüzümü tokatladı. Hak ettiğimi hissettim, sanki doğa aptallığım için beni cezalandırıyordu.

"Tekrar sikimi emmek ister misin, Alessio?"

Hedefimden etkilenmekten daha mı kötü? Onun bunu fark edip bana karşı kullanması.

Başarısızlık mideme oturdu, öfkeyle karışarak ağzımda acı bir tat bıraktı. Ben bir aptaldım. Giulio'nun beni Malaga'da görmesine asla izin vermemeliydim. O ve tüm ailesi benim için kötü şanstı.

Bu sefer koşarken ona ayak uydurmaya çalışmadım. Umarım çiftlik evine doğru gözden kaybolur ve ben de kafamı toparlayabilirdim.

İki gün. Feribot yarından sonraki gün dönecekti, o zamana kadar Giulio'nun ölmüş olması gerekiyordu. Bu işi çabucak halletmeliydim. Sonra İskoçya'dan ayrılıp başka işlerle meşgul olabilirdim.

Dibe ulaştığımda etrafta kimse yoktu. Sadece inişli çıkışlı tepeler ve sarp kayalar vardı. Kasabaya doğru yola çıkarken cebimden telefonumu çıkardım ve aradım.

"Bitti mi?" Sasha selamlamak yerine sordu.

"Bitecek. İki gün içinde bir sonraki feribotta olacağım."

"Tanrıya şükür," dedi ağır Rus aksanıyla. "Çok sıkıldım."

"Sizi yeterince eğlendiremediğim için özür dilerim."

"Neredeyse üç ay oldu. Senin için uzun bir süre." Durakladı. "D'Agostino'yu bilgilendireyim mi? Malaga'dan beri adamlarıyla konuşmadım."

"Hayır." D'Agostino ile ne kadar az temas olursa o kadar iyi. "İş bittiğinde onu bilgilendirebilir ve ödemenin geri kalanını alabilirsin."

Bağlantıyı kestim ve yürümeye devam ettim. Omuzlarımı yuvarladım ve tenime yapışan uğursuzluk hissinden kurtulmaya çalıştım.

Bayan Campbell'ın barına vardığımda daha sakindim. Yarın, buraya yapmak için geldiğim şeyi bitirecek ve ortadan kaybolacaktım. Tüm bunlar korkunç bir anı olarak kalacaktı.

Bar boştu. Bu erken saatte şaşırtıcı değildi. Bir bardak almak için barın arkasına uzandım, sonra musluktan kendime bir bira doldurdum. Bayan Campbell bunu hesabıma ekleyebilirdi. Taburelerden birine oturdum ve uzun bir içki aldım.

Bayan Campbell arka taraftaki depodan çıktı. Bir elinde bir pano, diğerinde bir kalem vardı. "Och, sadece sen varsın."

Selamlamak için çenemi kaldırdım. Barın arkasına geçti ve eşyalarını yerleştirdi. Sonra bardağıma baktı. "Gün için biraz erken, değil mi?"

"Kahvaltı."

"Anlıyorum." Keskin bakışları yüzümü inceledi. "Konuşmak istediğin bir şey var mı?"

Kaşlarımı çatarak hiçbir şey söylemedim. Nereden başlayabilirdim ki?

"Bana bir dakika ver." Mutfağın içinde kayboldu.

Sessizlikte tek başıma oturmaktan memnun bir şekilde biramı içmeye devam ettim. Düzgün bir duşa ve kıyafetlerimi değiştirmeye ihtiyacım vardı ama şu anda bunu umursayacak durumda değildim.

"Sen olmanı istedim. Ve o zamandan beri bunu düşünmeden edemiyorum."

Madre di dio. Bunun doğru olmasını ne kadar isterdim.

Ama saçmalıyordu. Giulio ve onun podyum görünüşü ve anonim saksoları. Kafamı karıştırmaya çalışıyordu.

Ne yazık ki benim için işe yarıyordu.

Bayan Campbell elinde bir tabakla döndüğünde son birayı da bitirmek üzereydim. Tabağı önüme koydu ve boş bardağımı yeniden doldurdu. "Pastırmalı sandviç. Bu benim ev yapımı ekmeğim."

Birayı aldım ama tabağa dokunmadım. "Teşekkür ederim." "Yesen iyi olur. Yemeğimin ziyan olmasını istemem."

Hâlâ izliyordu, ben de bardağı yere bıraktım ve sandviçten bir ısırık aldım. Tuzlu ve çıtır çıtırdı, ekmek sıcak ve kabukluydu. Birdenbire açlıktan ölüyordum.

Ben yemeğimi bitirirken o kendi kendine meşgul oldu. Uzun sürmedi, sadece üç ya da dört ısırık daha. Tabağı başıyla işaret etti. "Bir tane daha ister misin?"

"Hiç çorbanız var mı?"

"İskoçya'nın en iyi horozu. Sana biraz daha ekmek getireyim." Bira bardağını aldı ve yerine su koydu. "Bunun kibar Bay Drakos'la bir ilgisi var mı?"

Bay Drakos o kadar da nazik değildi. "Nasıl tahmin ettiniz?"

Başparmağını bira musluğuna doğru uzattı. "Erkek sorunlarını gördüğümde anlarım. Siz ikiniz hâlâ tartışıyor musunuz?"

"Erkek arkadaş olmadığınızı biliyorsun."

"Sizi HK P30L taşırken gördüğümde ve adadaki tüm balıkçıları tehdit ettiğinizi duyduğumda anladım."

Taşıdığım tabancanın türünü tanıdığını belli ediyordu. "Yani sen de bunun iyi bitmeyeceğini biliyorsun."

Koyu kahverengi bakışları anlayışlı ve yorgundu. Zamanında çok şey görmüş ve yapmış bir kadındı. "Hepimiz kendi seçimlerimizi yaparız delikanlı. Ve yönünü değiştirmek için asla çok geç değildir."

"Bazen öyle."

"Hayır, öyle değil. Hayatınızı pişmanlıklarla yaşamayın. Bizim gibi insanlar mı? Zaten yeterince şeytanımız var."

Barın üstündeki su bardağını çeviriyor, onunla göz göze gelmiyordum. "Hangi şubedeydin?"

"Peki, şimdi. Bu başka zaman anlatılacak bir hikâye." Doğruldu ve panosuna uzandı. "Yapmam gereken daha çok envanter var. Söylediklerimi bir düşün."

O gittikten sonra elimdeki bardağın üzerindeki su damlacıklarına baktım. Yanılıyordu. Kendi seçimlerimi yapamazdım, bu iş hakkında değil.

Bu bir ne sorusu değildi. Sadece ne zaman sorusuydu.

Giulio

Günün geri kalanında KARARSIZLIK beni yiyip bitirdi.

Elimde balta, yakacak odun için kütükleri ayırmaya devam ettim. Bu yorucu iş beni meşgul ediyordu. Belki kendimi yorar ve daha önce Alessio'ya karşı bir hata yapıp yapmadığım konusunda endişelenmeyi bırakırdım.

Onu yanlış mı
anlamışım? Ben
öyle
düşünmüyorum.

Kesinlikle beni istiyordu. Bunlar kesinlikle tanıdığım işaretlerdi. Ve beni aylardır takip ediyordu. Ama kafasının içine girebilseydim belki de böyle davranmazdı.

Cazzo. Ne yapmam gerektiğini bulmalıyım ve her sabah onunla koşmak çözüm değildi. Bugünden sonra hayal kırıklığına uğrayacağından şüpheleniyordum. Bana olan ilgisini ona karşı kullanmamı istemezdi. Bu da ya beni becermeye ya da öldürmeye karar vermesi gerektiği anlamına geliyordu. Bu noktada hangisine karar vereceğini söylemek zor.

Öldürmeye meyilliydim.

Balta kütüğü parçaladı ve aşağıdaki kütüğe saplandı. Başımı eğdim ve nefes nefese kaldım. Kol kaslarım

ağrıyordu.

Çiftlik hayatı için biçilmiş kaftan değildim. Castello'daki adamlar beni şu anda oduncu rolünü oynarken görselerdi kışkılarıyla gülerlerdi.

Ve kendi kafamın içinde sıkışıp kalmak yardımcı olmuyordu. Alessio hakkında başka bir fikre ihtiyacım vardı.

Aylar önce olsa Frankie'yi arardım. O benim en yakın arkadaşım ve sırdaşımdı. Ama babamla evliydi ve bu işleri karıştırıyordu. Canna'daki mevcut durumumu bilmesini istemiyordum.

Kuzenim Benito vardı ama o Fausto için çalışıyordu. Ondan bunu babamdan saklamasını isteyemezdim. Bu adil olmazdı.

Bir kişi daha vardı. Belçika'da yaşadığım dönemden İtalyan bir arkadaşım. Theo ve Paolo yakındılar ve Paolo'nun ölümünden sonra da Theo ve ben yakın kaldık. Diğer insanları okumakta iyiydi ve kesinlikle erkekler hakkında çok şey biliyordu.

Onu yetenekli bir moda tasarımcısı yapan da buydu. Bruges'den ayrıldıktan sonra Theo Paris'e gitmiş ve tasarım evlerinde yükselmişti. Şimdi dünyaca ünlü lüks bir markanın baş tasarımcısıydı.

Doğrama işimin bittiğine karar vererek, odunları çiftlik evine taşıdım. Ceketimi çıkarıp ateş yaktım, sonra yanımda taşıdığım küçük bir günlükte Theo'nun numarasını buldum. Şarjlı kullan-at telefonum açıldı ve aramaya başladım.

"Allô?"

"Theo?"

Uzun bir duraklama. "Qui est à l'appareil?" "Giulio," dedim İtalyanca.

"Bello! Gerçekten sen misin? Beni aramayı uzun zaman oldu."

O göremese de gülümsedim. "Benim. Nasılsın?"

"Bu yeni cep telefonunuz mu? Seni birkaç kez aramaya çalıştım ama eski numaranın bağlantısı kesilmişti."

"Hayır. Şu anda sürekli bir telefonum yok."

"Oh." Hareket ediyormuş gibi bir ses duyabiliyordum. Arka planda derin bir ses "Où vas-tu?" diye sordu.

Theo Fransızca cevap verdi, sonra hızlıca birini öptüğünü duydum. Hemen kendimi suçlu hissettim. "Seni sonra arayabilirim." dedim.

"Hayır, kesinlikle olmaz. Senin için endişelendim." Bir kapı açıldı ve sokak sesleri duydum. "Ayrıca, Nic bekleyebilir. Beni yatağın içine sokmasına izin verdim."

"Bunu ne zamandır yanında tutuyorsun?"

"İki haftadır. Bu bir rekor, bello!"

Arkadaşım adına sevinerek sııttım. "Tebrik ederim. Belki de aradığım kişi o olur."

Tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Hiç kimse yok. Sana sürekli bunu anlatmaya çalışıyorum."

Paolo öldüğünde Theo'nun beni teselli etme şekli buydu. O zaman sanki hayatımın en büyük aşkını kaybetmişim gibi hissetmişim. Şimdi Paolo kalbimde donuk bir sızı gibiydi, her zaman var olan ama sakat bırakmayan. Bir daha asla birini böyle körü körüne ve tamamen sevemeyebilirdim ve bu benim için sorun değildi. O acıyı bir daha asla yaşamak istemiyordum. Bir kere yeterliydi.

"Ama," dedi Theo alçak, neredeyse boğuk bir sesle. "Bu adamdan gerçekten ama gerçekten hoşlanıyorum."

"Aferin sana. Bir gün, yalnız kaldığımızda ve daha fazla zamanım olduğunda, bana onun hakkında her şeyi anlatmalısın."

"Söyleyeceğim. Şimdi bana aranızın nasıl olduğunu anlatın." "Tavsiyeye ihtiyacım var."

"Oh. Erkek mi?"

"Evet, ama hata yapıp yapmadığımı söylemeni istiyorum." "Yakışıklı mı?"

"Evet, ama-"

"O zaman aması yok. Yakışıklı bir erkekle yatmak asla hata değildir. Yatakta berbat olsa bile, bunu yaparken muhteşem görünür."

"Ya bu adam bana suikast düzenlemek için tutulmuşsa?"

Theo dişlerinin arasından tısladı. Paolo ve benim önceki hayatlarımızda neler yaptığımızı, babamın önemli biri olduğunu az çok biliyordu. Ve arabaya konan bomba olayından sonra muhtemelen parçaları bir araya getirmişti. "Sana suikast mi düzenleyecek?" diye fısıldadı. "O... bilirsin, Bruges'den mi?"

"Bombalı araç başka biriydi. Bu ise bir keskin nişancı."

Uzun bir duraklama oldu. "Bello, seni öldürmeye çalışan kaç kişi var?"

Gözlerimi kapattım ve sesindeki kuşkuya güldüm, çünkü başka ne yapabilirdim ki? Hayatım şu anda kötü bir James Bond filminden farksızdı. "Görünüşe göre birkaç tane. Ama bu adada birlikte kapana kısıldığım suikastçıya geri dönebilir miyiz?"

"Oh, tropik cennet. Bunun sesini şimdiden sevdim."

"Pek sayılmaz. Burası tropik bir cennetin tam tersi. Çok küçük ve soğuk. Ve ondan kaçamıyorum."

"Bekle, bu suikastçı seni öldürmeye çalışmıyor mu?"

"İşte bu kadar. Çok fazla çabalamıyor. Erteliyor. Beni takip ediyor. Beni izliyor."

"Ah, anlamaya başladım. Bana her şeyi anlat."

Theo'ya Malaga'dan bugüne kadar olanları ayrıntılarıyla anlattım. "Lütfen, anlat bana. Çünkü artık kendi yargılarıma güvenmiyorum."

Theo durakladı. "Bello, gece kulüplerinde yabancı erkekleri tavlamaı bırak. Dio mio. Herkes gibi bir uygulama kullan."

"Theo, odaklan. Suikastçı. Bunu yanlış okumuyorum, değil mi?
I?"

"Hayır. Bu adam seni becermek istiyor. O çaresiz ama kafası karışık. Bu yüzden hiçbir şey yapmayacak ve sizin bir şey yapmanızı bekleyecek."

"Bu sabah ona bir fırsat verdim. Kabul etmedi." "Alacak. Ama bu gerçekten en iyi plan mı?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Neden önce onu öldürmüyorsun?"

"Yapabileceğimden emin değilim." Bir elimi yüzümde
gezdirdim ve nefes verdim. "Çoktan denedim ve başarısız
oldum. O eski bir asker.

Çok, çok iyi."

"Senden daha mı iyi?" Theo'nun sesi kuşkuyla yükseldi. "Geçmişin hakkında hiç konuşmadık ama Paolo senden çok övgüyle bahsetti. Senin tam bir baş belası olduğunu söyledi."

Göğsümde bir acı yankılandı. Paolo iyi bir adamdı. "Yeteneklerime olan inancını takdir ediyorum ama bu suikastçı bir makine gibi. Ona gizlice yaklaşmak mümkün değil."

"Yani onun sana aşık olmasını ve seni hayatta tutmasını umuyorsun."

"Sanırım aşk biraz uzak bir ihtimal. Şehvet daha olası geliyor, değil mi?" "Evet. Ama eğer o bir makine ise, onu ikna etmek zor olacaktır. bu görevi unutması için. Şehvet ya da aşk, bu bir kumardır, bello."

"Yani onu tekrar öldürmeye mi çalışacaksın?"

"Sì, I düşünmek Yani. Baştan çıkarıcı onu sadece olacak gecikme kaçınılmaz."

Bu mantıklıydı.

"Tabii," diye devam etti Theo, "onu kiralayan kişiden daha fazla para teklif edebilirsen başka. Sizi öldürmemesi için ona ödeme yapın."

"Bunun sadece para olmadığını söyledi. Geri ödemesi gereken bir borçmuş." "O zaman zor bir durumdasın, amico. Lütfen, izin verme seni incitti. Bir arkadaşımı daha kaybedemem."

Boğazım düğümlendi, duygularım içimde kabardı. "Yapmayacaksın."

"Güzel. Kim bilir? Onu becerirsen, belki bu suikastçı seni öldürmeye çalışan diğer adamlara karşı sana yardım edebilir." Şüpheliydi. Alessio kimseye iyilik yapacak bir tipe benzemiyordu, özellikle de ortadan kaldırması gereken bir adama. Bu

arkadaş gibi değildik. Ya da sevgili. Ya da herhangi bir şey. "Bekle," dedim. "Onu becerelim mi yoksa öldürelim mi diyorsun?"

"Bilmiyorum." Theo'nun sesi tedirgindi, sanki volta atıyor gibiydi. "Bunların hepsi benim için çok zor, bello."

Yanlış bir cevap vermek istemiyorum ve beynimde hâlâ orgazm sonrası sisi var."

"Anlıyorum. Yine de kendimi daha iyi hissetmemi sağladınız."

"Sevindim, ama şimdi senin için yeniden endişeleniyorum."

"Merak etme. Her şey yoluna girecek."

Muhtemelen. "Öyle umuyorum. Seni tekrar ne zaman göreceğim?" "Yakında, umarım. Çok uzun zaman oldu."

"Eğer suikastçını öldürürsen ve Nice'e gelmek istersen beni ara. Nic ve ben önümüzdeki hafta onun yatıyla oraya tatile gidiyoruz."

Yatta bir tatil bana evimi ve ailemi hatırlattı. Kahretsin, onları özledim. "Bunu aklımda tutacağım. Ciao, Theo."

"Ciao, bello!"

Hat kesildiğinde ayağa kalktım, telefonu botumun altına koydum ve yok ettim.

Henüz ne yapacağımı bildiğimden emin değildim ama çabuk karar vermeliydim. Zamanım tükeniyordu.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Alessio

I ertesi öğleden sonra onu öldürmeye karar verdi. Bu bana en iyi ışığı ve kurulum için en fazla zamanı sağladı. Sonra da sadece bir gece beklemek zorunda kaldım.

feribot geldi. Cesedin bulunması ve alarm verilmesi için daha az zaman vardı.

Odamda kaldım, sadece yemek için çıktım. Tüfeğimi temizledim. Egzersiz yaptım. Susuz kalmadım. Uyudum.

Hazırlanmak için en iyi zaman, saat birden kısa bir süre sonra, yatsı vaktiydi. Her iyi İtalyan gibi Giulio da bu saatte yemek yer ve dinlenirdi. Muhtemelen kitap da okuyacaktı, çünkü elektronik eşyalarını Santorini'de bırakmıştı.

Sırt çantamı taktım ve tüfek kılıfımı kaldırdım. Kasabadan ayrılırken kimse beni görmedi.

Çiftlik evinin bulunduğu bölgeden geçerek uzun yoldan gittim. Ağaçlar inceydi ama alçakta kalarak ilerlediğimde yeterli koruma sağlıyordu. Çiftlik evinden yaklaşık altmış metre uzakta hafif bir yükselti vardı. Bu pozisyon arka kapıya mükemmel bir açı sunuyordu, burada ya ot içmek ya da koyunları beslemek için dışarı çıkıyordu.

Kolay bir atış. Gözlerim kapalıyken yapabileceğim bir atış. Tek yapmam gereken beklemektir.

Çiftlik evinin manzarasından iyice gizlenmiş bir çalının arkasına oturdum. Orada tüfeğimi topladım ve doldurdum, her adımı aynı sırayla gerçekleştirdim. İhtiyacım olmayan her şeyi çalıların arasına sakladım. Son olarak, ormana uyum sağlamama yardımcı olacak kahverengi bir bere taktım.

Karnımın üzerinde, çevredeki bitki örtüsünü rahatsız etmemeye dikkat ederek sürünerek pozisyon aldım. Yavaş ilerliyordum ama iş görevlerimi yerine getirmeye geldiğinde sonsuz sabrım vardı.

İstediğim yere geldiğimde, tüfeği bipod ayakları üzerinde sabitledim. Tam mesafeyi bulmak için mesafe ölçerimi çıkardım. Sonra yükseklik ve görüş açısını ayarladım ve mükemmel atış için dürbüne uyguladım. Şimdi tek yapmam gereken beklemektir.

Çiftlik evinin içinden bir hareket yok. Bu alışılmadık bir durum değildi. Büyük ihtimalle kanepeye yayılmıştı.

Koyunlar etrafta dolanıyor, meliyor ve şüphesiz açlardı. Bu iyi bir şeydi. Yakında dışarı çıkacağı anlamına geliyordu.

Dümdüz, tamamen hareketsiz kaldım. Tek hareket, ölçülü nefesler alırken göğsümün hafifçe inip kalkmasıydı. Parmağımın ucu tetikte, yüzüm yanak kaynağında duruyordu. İzlerken kalbim yavaş ve sabit atıyordu.

Diğer görevlerden bir farkı yok.

Bunu kafamda kendime tekrarlardım. Bir atış yapmaya hazır olmalıydım. Bu sefer tereddüt yok.

Parlak mavi gözler ve oral seks düşünmek yok.

Diğer görevlerden bir farkı yok.

Yakınlarda bir dal kırıldı. Sesin geldiği yöne doğru kaydım ve Giulio'yu orada gördüm. Bana bir silah doğrultmuştu, geçen gün şişeleri yok etmek için kullandığı silahın aynısıydı.

"Sakın kıpırdama," diye hırladı.

Zihnim çeşitli senaryolarla dolup taştı. Nişancılığının gelişmediğini umarak riske girebilirdim. Ve eğer beni vurursa, ben

Beni öldüreceğinden şüpheliydim. Göğsümde ya da karnımda olmadığı sürece hayatta kalabilir ve onu alt edebilirdim.

Ama en iyi fikir, ne planladığını görmek için birlikte oynamaktı.

"Çok zekisin," dedim o yaklaşırken. "Uyuduğunu sanıyordum."

"Ben olmuştur beklemek için Sen, saklanmak dışarı Burada Gün ağardığından beri. Yapacağın şeyin bu olduğunu biliyordum."

"Allora, şimdi ne olacak?"

Yaklaştı, silahı göğsüme doğrultmuştu. "Yere yat. Ellerinizi başının arkasına koy."

İstedikini yaptım. Başımı yana çevirdiğimde, onu çevresel görüşümün dışında görebiliyordum. Tek ihtiyacım olan bir açıklıktı. Beni göğüs göğüse dövüşte yenemezdi. Bana yaklaşır yaklaşmaz . . .

Birkaç metre uzaktaydı ama gözlerimi ondan ayırmadım. "Burası bana kendi mezarımı kazdıracağın yer mi? Ya da belki bana bir çift çimento ayakkabı verirsiniz?"

"Çok fazla film izliyorsun."

"Yani kafamın arkasına bir kurşun sıkmayacak mısın?"

"Evet, öyleyim."

Yavaşça sağ tarafıma yaklaştı. Silahı tüm süre boyunca üzerimde kaldı. Tüfeğim yakınımdaydı ama onu vurmak için yeterince hızlı hareket edemeyecektim. Bekledim.

Sonra bir hata yaptı.

Giulio ayağını kaldırarak tüfeğimi tekmeledi ve ulaşamayacağım bir yere götürdü.

İşte o zaman atıldım.

Alçakta durarak yuvarlandım ve bacaklarımı yakaladım. Bir çekişte onu çalıların arasına düşürdüm. Silah bir noktada patladı ve homurdanarak yere düştü.

"Cazzo!" diye bağırdı ama ben çoktan üzerine sürünmeye başlamıştım. Bir elimle bileğini kavrayarak silahı yolundan çektim, diğer elimle de boğazına sarıldım. Sıktım.

Eğildi ve şakağıma bir yumruk indirdi. Kısa süreli bir baş dönmesi dalgası beni vurdu ve o saniyeyi silahın kabzasını omzuma vurmak için kullandı. Acı gövdemde dalgalandı ama görmezden geldim.

Silahı bir kez daha kaptım ve soğuk zeminde güreşmeye başladık. Her birimiz üstünlük sağlamaya çalıştık. Bileğini yakalayarak, silahı yerinden çıkarmak için kolunu bir ağaç dalına çarptım. Tabanca elinden fırladı ve ulaşamayacağı bir yere, bitki örtüsünün arasına düştü.

"Stronzo!" diye bağırdı. Kasıklarına vurmak için dizini kaydırды, ben de yana doğru eğildim. Bu ona beni devirmesi için yeterli bir koz verdi. Sonra Giulio üstümdeyken sırtüstü yattım ve böbreğine bir yumruk attım. Bir ya da iki dakika boyunca bu şekilde devam ettik, avantaj sağlamaya çalışırken yumruklarımızı değiş tokuş ettik. Sol kolumda yakıcı bir acı hissettim. Elinde bir mutfak bıçağı vardı. Bıçak ceketimi ve gömleğimi yırtarak altındaki ete saplanmıştı. Derin değildi ama sinir bozucuydu.

Zayıf değildi. Zayıf, güçlü ve hızlıydı.
Scrappy.

Ama ben daha iriydim, ellerim daha büyüktü ve tekniğim daha iyiydi. Bıçağı tutan elini yakaladım ve serçe parmağını neredeyse kırana kadar geriye doğru sıyırdım. Tıslayarak bıçağı düşürdü ve ben de fırlatıp attım. Sonra pozisyonumu aldım ve cüssemi kullanarak onu yere yatırdım, kollarını başının üzerinde birleştirdim. Nefes nefese kalmış, kir pas içinde birbirimize bakakalmıştık.

"Bırak beni." Gerildi ve debelendi ama ben kıpırdamıyordum.

Ona sakince "Fırsatın varken beni vurmalıydın" dedim.

İçinde öfke kaynıyordu. Bunu yüzünün her çizgisinde, kısılmış gözlerinin her kırıklığında görebiliyordum. "Ben de senin için aynı şeyi söyleyebilirim."

Onu bugüne kadar neden öldürmediğimi biliyordum. Giulio'nun da aynı şeyi hissetmesi mümkün müydü? Bugün tereddüt etmiş miydi?

Aramızdaki garip çekim yüzünden mi?

"Sen olmanı istedim. Ve o zamandan beri bunu düşünmeden edemiyorum."

Hayır, bu mümkün değildi. Giulio önce beni öldürmezse ne olacağını biliyordu. Bunu riske atmazdı.

Tutuşumu hiç gevşetmeden onu izledim. Nefes almak için çırpınırken göğsü inip kalkıyordu ama başka tarafa bakmıyordu. Üstüne uzanmıştım, bu yüzden uzun gövdesinin her kemiğini, her kasını hissedebiliyordum. Yontulmuş yüz hatlarını ve köşeli çenesini detaylandırabiliyordum. Düz burun. Uzun, kalın kirpiklerin çerçevelediği o muhteşem mavi gözler. Bu kadar yakından harap ediciydi.

"Neden beni öldürmedin?" diye sordum.

"Yapmak üzereydim." Her kelime sıkılmış dişlerin arasından dikkatle telaffuz ediliyordu.

"Cazzata. Tetiği oradan çekebilirdin."

"Iskalarım diye endişelendim. Sonra da beni vuracaktın."

Doğru olabilir, sanırım. Ama bana beceriksiz biri gibi gelmedi. Az önce benimle beş dakika boyunca yerde güreşen ve kolumu törpülemeye çalışan adam değil, üstelik atış talimimizden sonra değil.

Peşini bırakmak istemeyerek zorladım. "Dün neden öyle şeyler söyledin? Malaga ve oral seks hakkında?"

Konuyu açtığıma inanamamış gibi birkaç kez gözlerini kırptırdı. Sonra hareket etmeye çalıştı. "Bırak beni, sana anlatacağım."

Avantajımdan vazgeçmek istemedim. "Hayır. Şimdi söyle."

"Beni bırakana kadar hiçbir şey söylemeyeceğim, Stronzo."

Umurumda olmamasını diledim. Cevap vermeden onu öldürebilmeyi. Ama kafasındaki her düşüncüyü bilmek istiyordum. Kendi yıkımının sebebi olsa bile büyülenmişim.

Onu bırakırsam hayatta kalma şansımı düşündüm. Silahlar beni endişelendirmeyecek kadar uzaktaydı. Ve ben

Gerekirse onu tekrar yere indirebilirdim. O yorgundu ama ben değildim.

Kollarımı kullanarak kendimi yukarı ittim ve vücudumu onunkinden kurtardım. Ayağa kalkmak için ayaklarımı kaydırdım. Giulio'nun ayağa fırlayıp kaçmaya çalışacağını düşündüm ama kaçmadı. Dirseklerine dayanarak yerde kaldı ve gözlerini bana dikti.

Elimi uzattım.

Bir süre baktıktan sonra avucumu avucunun içine aldı ve ben de onu ayağa kaldırdım.

Sonra onu bıraktım.

Uzuvlarım gevşek ve rahattı, kaslarım hazırды. Giulio gergin görünüyordu, vücudu kilitlenmişti ve dövüşmek için sabırsızlanıyordu. Nefes nefese beni izliyordu, siyah saçları yüzüne dökülüyordu. İkimiz de konuşmadık.

Sonsuz sabrım vardı. Ve açıklaması gereken kişi ben değildim.

"Beni öldürmek için her türlü şansın vardı," dedi sonunda, sesi derin bir törpü gibiydi. "Burada olduğunu bile bilmiyordum. Bunu yapmak ve sıvışmak çok kolay olurdu. Sen bu adaya geldiğinden beri iki feribot gelip geçti. Yine de beni izliyor, nişancılığımı geliştirmem için tavsiyeler veriyordun. Benimle koşuyordun."

"Ve?" Devam etmeyince ben sordum.

"Malaga'da ve Santorini'de de aynı şeyi yaptınız. Bu seninle ilgili bir model. Bu yüzden merak ediyorum ve nedenini bulmaya çalışıyorum. Ve bunun tek bir açıklaması var, Alessio."

Etrafımızdaki hava değişti. O biliyor.

Kalbim güm güm atarken, duyularımın aşırı hızlandığını hissettim. Etrafımdaki her şeyin, vücudumun her bir parçasının farkındaydım. Botlarımın altındaki sert zemin. Omzumdaki acı, kolumdaki yanık. Her nefes alışımında ciğerlerimin genişlemesi, damarlarımda dolaşan kan.

Bunu söylemesini istemedim.

Çünkü bu doğrudu ve bunu dile getirmek bana sadece utanç getirecekti.

Konuyu saptırmaya çalıştım. "Belki de seni bir tehdit olarak görmüyorum. Benden asla kaçamayacağını bildiğim için acele etmiyorum."

Dudakları seksi bir gülümsemeyle kıvrıldı. Bana ilk kez böyle bakıyordu, sanki beni soyup, unutana kadar becermek istiyordu ve ben ne yapacağımı bilemiyordum. Bu beni şaşırttı. Sahip olamayacağım şeyleri istememe neden oldu. Ağzım kurudu.

"Sebebi bu değil, suikastçı ve sen de bunu biliyorsun. Mastürbasyon yaparken kimi hayal ediyorsun? Kimi hayal ediyorsun?"

Cevap vermek istemedim.

"Benim mi?" Üç adım daha yaklaştı, kendini benim ulaşabileceğim bir yere koydu. "Aletini sertleştiriyorum, değil mi?"

İçim yanıyor olsa da homurdandım ve durumu hafife almaya çalıştım. "Yani seni öldürecek adamın aynı zamanda seni becermek istemesi hoşuna mı gidiyor?"

"İstiyorum, evet." Şimdi şehvetle kararmış mavi gözlerinde gerçek vardı. "Belki berbat bir şey ama kariyerini ve hayatını riske atacak kadar sikimi arzuladığını bilmek hoşuma gidiyor. Ve bunu sana karşı kullanmamak aptallık olur."

"Bu akıl oyunları zaman kaybı. Sonunda yapılması gerekeni yapacağım."

"Hiç sanmıyorum." Bana bir adım daha yaklaştı. Sonra bir adım daha. Artık neredeyse birbirimize dokunuyorduk. Bakışlarının ağzımda oyalanmasına izin verdi. "Sanırım bana tekrar sakso çekmeyi tercih edersin."

Yaptım, evet. Çok kötü bir şekilde. Ama bunu ona itiraf etmedim.

Bunun yerine tek kaşımı kaldırdım ve etkilenmemiş gibi görünmeye çalıştım. "Sanırım ağzında bir sik olmasını özlüyorsun, prens. Bende çok güzel bir tane var. Belki yarı yarıya iyi bir iş çıkarırsan yaşamana izin veririm."

Çok yavaşça, acı verecek kadar yavaşça, bir avucunu göğsüme koydu. Katmanların arasından onun sıcaklığını

hissedebiliyordum.

bizi ayırıyordu. Sonra elini boğazımın çıplak tenine ulaşana kadar yukarı çekti. Avucunu yana kaydırarak, sanki beni hareketsiz tutuyormuş gibi boynumu sıktı.

Sıkı kavrayışını hissettiğimde tüylerim diken diken oldu. Hareket edemiyordum, bana bakan sıcaklık ve saldırganlık karşısında büyülenmişim. O anda başka hiç kimse yoktu. Görebildiğim ve hissedebildiğim tek şey bu adamdı.

Sesi ancak fısıltı halindeydi. "Bunu mu düşünüyordun? Boşalmamın tadını mı hatırlıyorsun?"

Ben durduramadan gerçek ortaya döküldü. "Evet."

Bakışları benimkilere kilitlenmişti, boştaki eliyle ceketimin fermuarına uzandı. Sonra indirmek için çekti, her bir metal diş şehvetli bir törpüyle açıldı. Yanları serbest kaldığında ağır kumaşı önce sağ omzuma, sonra sol omzuma itti. Kollarımdan aşağı kaydı ve yere düştü.

Üzerimde koşarken giydiklerime çok benzeyen sıkı bir tişört vardı. Giulio uzun bir süre göğsüme ve omuzlarıma baktı, sonra tekrar yüzüme döndü. "Sikimi çıkar," diye emretti. "Ve dizlerinin üzerine çök."

Reddedebilirdim. Yapılacak en akıllıca şey buydu.

Ama Giulio söz konusu olduğunda zayıftım ve o da bunu biliyordu.

Sersemlemiş gibi kot pantolonunun düğmesine uzandım. Fermuarı açtım ve şimdi külotuna baskı yapan kalın şişkinliğe dikkat ederek fermuarı çektim. Benim için çoktan sertleşmişti, bu çok hoşuma giden bir gerçektir.

Uzanarak elimi sikinin etrafına sardım. Sıcaktı, derisi gergindi ve ağzım sulandı. Bunu uzatmak isteyerek onu yavaşça kaldırdım. Ona işkence etmek istiyordum.

Hızlı bir nefes çekti. "Siktir, devam et." Külotunu ve kot pantolonunu kalçalarına doğru iterek daha fazla yer açtı. "Daha sıkı. İşte böyle."

Daha hızlı, daha sert okşadım. İkimiz de elime bakıyorduk, başlarımız neredeyse birbirine değiyordu. Şaftının alt tarafını parmakladım, sonra yarığa doğru ilerledim. Bulaştım

Yumruğumu pompalamaya devam ederken orada, teninin üzerinde bekleyen prekumu kayganlaştırıcı gibi kullandım. Eli aniden boynumda kıpırdandı.

"Ağzına," diye hırladı. "Ağzının içine tekrar girmem gerekiyor."

Kendimi dizlerimin üzerine çöktürdüm. Giulio sikini dudaklarıma dayamakta tereddüt etmedi. Mavi bakışları ateşliydi, vahşiydi ve hangimizin bunu daha çok istediğini merak etmeme neden oldu.

Çünkü eğer benim istediğimin yarısı kadar bile isteseydi, o zaman başımız beladaydı.

"Va bene," diye mırıldandı dudaklarımın arasından geçip dilimin üzerine kayarken. Sertçe emdim, onu derinlere çektim. Başka tarafa bakmadı ve bunun yerine ağzıma odaklandı.

Boştaki elini başımın üzerine koymuş, neredeyse beni okşuyordu. "Dio, ağzın çok sıcak ve ıslak. Onu günlerce becerebilirim. İşte bu kadar. Çok isteklisin, değil mi? Tekrar boşalmamı istiyorsun, değil mi?"

Cevap olarak, dilimi fiskeleyip döndürerek onu daha fazla uyardım. Sonra onu ağzımın arkasına aldım, bu sırada çenemi ve boğazımı gevşetmeye çalıştım. Onun hepsini istiyordum.

Aletinin başını yuttum ve kalçaları avuçlarımda altında sıkıştı. "Cazzo! Keşke gırtlığınızı sikebilseydim. Oh, Alessio. Zamanım olsaydı sana neler yapardım."

Eli başımın tepesine gitti ve kalçalarını sallayarak ağzımı sikmeye başladı. Malaga'dakine benziyordu ama daha iyiydi. Bu sefer neyi sevdiğini biliyordum. Derin ve dağınık olmasını, beni ele geçirmesini istediğini biliyordum. Aşağılanmaktan, kontrolden zevk alıyordu. Bir erkeğin dizlerinin üzerinde ona hizmet etmesinden.

Ama herhangi bir adam değil. Ben.

"Sen olmanı istedim. Ve o zamandan beri bunu düşünmeden edemiyorum."

Başını arkaya atmış, yüzü zevkten gevşemiş bir halde ona baktım. Beni kullanıyordu ama tüm güç bendeydi. Bunu ben kontrol ediyordum, o değil.

Bunu kanıtlamanın zamanı gelmişti.

Kalın shaftının etrafında inleyerek etine titreşimler gönderdim. Sonra taşaklarını avuçlayıp parmaklarımın arasında yuvarladım. Kasları titremeye başladı. "Çok iyi," diye mırıldandı. "Bu çok iyi."

Bir patlamayla çektim. Ben taşaklarına masaj yaparken aleti önümde sallanıyordu. Giulio kaşlarını çattı, nefes alış veriş düzenisizdi. "Ne yapıyorsun sen? Boşalt beni, suikastçı."

"Yalvar bana, prens." Eğilerek dilimi kesesinin üzerinde gezdirdim. "O zaman boğazıma boşalmana izin vereceğim."

Aletini kavradı ve okşamaya başladı. "Belki de onun yerine yüzüne ateş ederim."

"İstediğinin bu olmadığını biliyorsun." Bileğini tutarak mastürbasyon yapmasını imkânsız hale getirdim. "Ağzımı sikmeyi tercih ederdin, değil mi?"

Aletin başından bir damla sıvı sızdı. Dilimin ucuyla yaladım.

"Figlio d'un cane!" diye tısladı. "Dai, Alessio. Per favore. Prendilo in bocca."

"Hâlâ emir veriyorsun. Ama lütfen dedin."

Onu yuttum, öncekinden daha fazlasını aldım ve sertçe emdim. Kendimi bu göreve adadım. Başımı salladım. Sabit bir ritim tutturdum. Dilimi düz ve baskıyı sıkı tuttum. Kendi sikim pantolonumun içinde zonkluyordu ama aldırmadım.

"Perfetto . . . Ah, sì. Non smettere."

Endişelenmesine gerek yoktu, durmuyordum.

Saniyeler sonra bağırdı ve dilimin üzerine boşaldı, onun tuzlu tadı duyularıma doldu. Parmakları saçlarımı kavrarırken, taşakları ağzıma boşalırken aleti nabız gibi atıyordu. Sanki benim için saklıyormuş gibi devam etti.

Bu fikir beni çok azdırdı.

Boğazımı açma dürtüsüne direndim. Malaga'dan sonra ne istediğini biliyordum.

Sonunda seğirmeyi bıraktı ve başını bana doğru eğdi. Teni kızarmış, gözleri orgazmdan buğulanmıştı ama hevesini, beklentisini görebiliyordum. "İyi bir sürtük gibi hepsini ağzında mı tutuyorsun?"

Çenemi bir kez salladım, menisi dilimin üzerinde yuvarlandı. "Va bene." Aletini kaldırmak için geri çekildi.

Ne zaman

Fermuarını çekip düğmelerini ilikledikten sonra başımı okşadı ve saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı. "Çok büyük ve tehlikeli. Ama ağzına bir penis aldığında çok istekli oluyorsun. Çok muhtaçsın."

Bekledim, dizlerim acı içinde bağılıyor, sikim ilgi için yalvarıyordu. Ama ikimizin de Malaga'yı unutamamamızın bir nedeni vardı. Onu hayal kırıklığına uğratamazdım.

"Fichissimo." Deli gibi sıcak. Giulio bir parmağını yanağımda gezdirdi. "Şimdi, yut."

Her şeyin boğazımdan geçmesine izin verdim.

Gözlerinde karanlık, neredeyse uğursuz bir şey parladı. "Kesinlikle yanlış bir kariyer seçmişsin, suikastçı. Yaşamak için oral seks yapabilirsin."

Ayağa kalktım. "Burası bana karşılık vermeyeceğini söylediğin yer, değil mi?"

Beni daha da yaklaştırırken parmakları gömleğimin ön kısmına dolandı. "Burada sana çiftlik evine girmeni ve seni yatağımda becerebileceğimi söyleyeceğim."

ONUNCU BÖLÜM

Giulio

I yüzündeki şaşkınlık ifadesi hoşuma gitti.

Alessio, son zamanlarda sayısız erkekle yaptığım gibi, onu sert ve tatminsiz bırakmamı bekliyordu.

Dört yıl. O da dahil. Yine de onu içeri, yatağıma davet ettim.

Her şey başladığında bunu planlamamıştım. Ama ikimizin de birbirimizi öldürmeye niyetli olmadığımızı kesinleştirmiştik. En azından bugün değil.

Ve onu becermek tam da şu anda yapmak istediğim şeydi.

O oral seks sadece gerginliğimi azalttı. Şehvet hala kasıklarımda ağır bir şekilde oturuyordu, taşaklarım sıkı ve doluydu. Her ne sebeple olursa olsun ona doğru çekiliyordum. Ve kavgamız bu arzuyu daha da kötüleştirmişti.

Alessio uzun ve zayıftı, kas doluydu. Güçlü ve ölümcüldü. İyi bir dövüşçüydüm. Bıçak ve silah kullanmayı biliyordum. İşkence ettim, sakat bıraktım, öldürdüm ve parçalara ayırdım. Ama bu adamı yenemedim. Bir makine gibiydi, yumrukları balyoz darbeleri gibiydi. Hiçbir şey onu incitmiyor gibiydi, kolunu kestiğimde bile.

Hiç kimse beni bu kadar çabuk zapt edememişti. Alessio beni tuttuğunda mı? Hoşuma gidiyordu. Ne yazık ki çok fazla.

Suikastçının kredisine göre, çabuk toparlandı. "Sevişmek mi istiyorsun?"

"Evet, biliyorum."

"Kafamın arkasına bir kurşun sıkmaya ne oldu?"

Tüfeğini işaret ettim. "Beni alnımdan vurmaya ne oldu?"

"Beni sakinle manipüle etmeye çalışıyorsun."

"Tıpkı senin beni oral seksle manipüle ettiğin gibi." Tereddüt etti, ben de içimi çektim ve çenemi ovuşturdum. "Dai, Alessio. Artık ne halt ettiğimi bilmiyorum. Bütün bunlar delilik. Ama birbirimizden etkileniyoruz ve bu Allah'ın belası adada kapana kısıldık. Bunu gerçekten ormanda saklanarak mı geçirmek istiyorsun?"

"Bu sözleşmeden cayamam, Giulio."

Ona inanmamıştım. Onu her kim tuttuysa babam kadar güçlü ya da zengin değildi. Benim bile off-shore hesaplarımda birkaç milyon avrom vardı. Onun müşterisi, benim teklifimi geçemeyeceğim ya da kendimi öldüremeyeceğim biri olamazdı. "Neden?"

"Çünkü müşteriye borçluyum. Eğer bu işi batırırsam kariyerim ve muhtemelen hayatım biter."

"Bunun bir yolu olmalı. Hiçbir şey kaçınılmaz değildir."

Ellerini kalçalarına koydu ve gözlerini çiftlik evine dikti. "Bayan Campbell gibi konuşuyorsun."

Bayan Campbell ile bu konuyu mu konuşuyordu? Bu kafa karıştırıcı gerçeği daha sonrası için bir kenara bıraktım. "Müvekkiliniz kim?"

"Sana söylemeyeceğim, o yüzden sormayı kes." "Bilmeye hakkım var."

"Hayır, yapamazsın. Ben bir müzakereci ya da arabulucu değilim. Ben bir suikastçiyim, prens."

"Peki, ama Paolo'yu öldüren adamlar için çalışmadığınızı nereden bileceğiz?"

"Hayır, kesinlikle olmaz. Sana söyledim, araba bombaları o zamandan beri kullanılmadı-"

"Seksenli yıllarda Camorra ve Cosa Nostra. Evet, hatırlıyorum." Ona ters ters baktım, sinirlenmiştim. "Eninde sonunda bana isim vereceksin."

"Bana ordu tarafından sorgulama ve hayatta kalma eğitimi verildi. Daha kötüsünü yapmayı mı düşünüyorsun?"

Evet, yaptım. Onu bağlayıp konuşana kadar kenara çekebilirdim. Ya da neredeyse boşalmaya hazır olana kadar prostatını parmaklar ve sonra dururdum. Onu yıpratırdım. "Benim kullanacağım teknikler için eğitim almış olamazsın."

"Anlıyorum." Ağzının kenarı kasıldı. "Aslında bu işkenceye aldırılmazdım."

Şimdi bunu düşünüyordum. Kan aletime hücum ederken kasıklarım gerildi. "Sevişmek istiyor musun, istemiyor musun?"

"Her zaman bu kadar açık sözlü müsün?"

"Bunu bir mektuba yazmamı mı tercih edersiniz? Belki resmi bir davetiye?"

Başını eğdi ve düşünceli bir şekilde bana baktı. "Sen ukalanın tekisin. Bunu nasıl bilemedim?"

Çünkü uzun zamandır kimseyle yüzeysel bir seviyeden daha fazla etkileşime girmemişim. Yıllardır. Belki Paolo'dan beri. Güçlü olmalıydım, kendime güvenmeliydim. Aileme karşı bile temkinliydim. Neredeyse ölmek ve kaçak yaşamak bana bunu yapmıştı.

Gardımı düşürmeme neden olanın Alessio olabileceğini düşünmek istemedim.

"Sadece soruya cevap ver, suikastçı." diye çıkıştım.

"Çeşme gibi gelen bir adam için çok huysuzsun."

"Ben de karşılık vermek isterim, yeter ki şu lanet soruya cevap verin."

"Bu gece sevişecek miyiz? Yarın mı? Ne kadar süre?" Kollarını geniş göğsünde kavuşturarak dikkatimi kaslarına çekti. Çok ateşliydi. Onu çıplak görmeye gerçekten ama gerçekten ihtiyacım vardı.

"Fark eder mi?" Onu işe alanın adını öğrenene kadar onu becerirdim.

"Seni uykunda öldüreceğimden endişelenmiyor musun?"

Hayır, öldürmüyordum. Beni öldürmek istemedi. Bazı nedenlerden dolayı bunu yapmak zorunda olduğunu hissetti ama bununla ilgili cevapları daha sonra alacaktım. "Önce seni öldüreceğimden endişelenmelisin."

Homurdandı, piç kurusu.

Göğsümde öfke kıvılcımları çaktı. Bu kadarı yeterliydi. Mavi taşakları onda kalabilirdi. Yalvarmayacaktım.

"Vaffanculo, Alessio." Çiftlik evine doğru çalılıkların arasından ilerlemeye başladım. Daha sonra tabancayı almak için geri dönecektim. Şu anda onun olmadığı bir yerde olmam gerekiyordu.

Bu kadar kızgın olmadığım zaman onunla ilgili ne yapacağıma karar verirdim.

Tüfeğinin yanından geçerken, hiç yavaşlamadan tüfeği kaptım.

"Bununla nereye varacağını sanıyorsun?" diye seslendi.

Omzumun üzerinden, "Buna sigorta diyebilirsin," dedim.

"Bunu istiyorsun, nerede bulacağınızı biliyorsunuz."

Arkamdan mırıldandığını duydum ama ne dediğini anlayamadım. Çiftlik evine doğru devam ettim.

Sikerim böyle işi. Bu hayal kırıklığına ve kafa karışıklığına ihtiyacım yoktu. Hayatım yeterince karmaşıktı. Medeniyete, elektronik cihazlarıma geri dönmeliydim. O bombalı arabadan her kim sorumluyorsa onu bulmalıydim. Yarın o feribota binecek ve ortadan kaybolacaktım. Artık Alessio'nun ne yaptığı umurumda değildi.

Ve kesinlikle karşıma çıkan ilk gece kulübüne giderek o iki saksoyu aklımdan çıkaracaktım.

Tam kapıdan içeri adımımı atmıştım ki bir kol beni içeri itti. Öne doğru tökezledim ve tüfek yere düştü. Ne oluyor lan?

Sonra üzerime çıktı, beni duvara doğru itti ve vücudunu benimkine bastırdı. Ağızlarımızı birbirine çarptı. Beynimin yetişmesi bir saniye sürdü. Yaklaştığını bile duymamıştım.

Alessio beni öpüyordu, dili çoktan ağzımın derinliklerine girmişti. Şehvet içimde patladı, beyaz-sıcak bir ihtiyaç o kadar şiddetliydi ki şimdiden nefes nefese kalmıştım. İki elimle başının arkasını kavradım ve öpücüğe karşılık verdim. Tatlı ya da nazik değildi. Sanki birbirimizi yutmaya çalışıyorduk. Öfkemi ve kızgınlığımı dudaklarımı, dişlerimi ve dilimi kullanarak ağzından çıkardım.

Sıcak ve ıslaktı, boşalmamın tuzlu tadı hâlâ damağımdaydı. Kasıklarım gerildi ve kalbimin her hızlı atışında aletim kalınlaştı. Daha fazla. Onu daha yakına sürüklerken tek düşüncem buydu. Doyamıyordum.

Sonra elleri her yerdeydi, ceketimi çıkarıyor, gömleğimi çıkarmaya çalışıyordu. Başımın üzerindeki kumaşı yırtarken sadece bir an için ayrıldık. Bir anda dudakları tekrar dudaklarıma yapıştı, dillerimiz hararetle düello ederken, avuç içleri ulaşabildiği her ten parçasının üzerinde geziniyordu.

Kendime engel olamayarak kalçalarımızı birbirine sürtmeye başladım. İnce pantolonunun içinden ereksiyonunu hissedebiliyordum ve sertliğinin her dokunuşu yıldızlar görmeme neden oluyordu. Siktir, evet.

Çok geçmeden bir ritim tutturduk, birlikte çalışıyorduk, kalçalarımız kayıyor ve yuvarlanıyordu, çılgın nefeslerimiz birbirine karışıyordu. Bu çok güzeldi. Eğer dikkatli olmazsam, böyle boşalabilirdim.

Ayrıldım ve omuzlarını tuttum. Alessio'nun kızarmış zeytin rengi teni ve şehvet sarhoşu ifadesi bana bakıyordu. "Yatağa. Şimdi."

İtiraz etmedi. Eğilerek botlarının bağcıklarını kopardı ve onları çıkardı. Ben de aynısını hızlıca yaptım ama daha yavaş çünkü koridordan yatak odasına doğru yürürken kışının esnemesini görmek dikkatimi dağıtmıştı. Cristo santo, o mükemmeldi.

Oraya gittiğimde yatak odasının kapısı yarı açıktı, ben de ittim.

Madre di dio.

Uzun gövdesi küçük şiltenin üzerinde çaprazlama uzanıyordu; çıplak uzuvlar ve koyu renkli kaba saçlardan oluşan günahkâr bir kesik.

Kıvrak ve kaslıydı, vücudunda hiç yağ yoktu, hiçbir şey boşa gitmemişti. Şekillendirilmişti ama spor salonundan çıkmış gibi hantal değildi.

Boynunda altın bir zincirle asılı bir cornicello vardı, tılsım köprücük kemiklerinin altına yerleştirilmişti. Bana batıl inançları olan bir adam gibi gelmemişti ama onunla ilgili pek çok şey beni sürekli şaşırtıyordu.

Hâlâ külotunu giyiyordu ama kumaşın arkasındaki büyük şişkinliği görebiliyordum. Elime almak için sabırsızlanıyordum.

Pantolonumu yavaşça çıkardım, her ne kadar kendimi yerimden fırlamaya hazır hissetsem de. Onu o kadar çok istiyordum ki. İzlerken soğuk gözleri yoğun bir şekilde yanıyordu. Dövmeleri, yara izlerini inceledi. Eski hayatımın izleri. Gövdemin büyük bir kısmı mürekkeple kaplıydı, bir zamanlar bir anlam ifade eden işaretler.

Alessio onun kasıklarına uzandı ve külotunun üzerinden ereksiyonunu okşadı. "Sen bir sanat eserisin, prens," dedi yumuşak bir sesle.

Bu kelimelerin hırpalanmış kalbimi sarma şeklinden hoşlanmadım.

Onun yerine vücuduna odaklandım ve kolundaki kırmızı kesik dikkatimi çekti. Bu yaraların ne kadar kötü acıtabileceğini tecrübelerimden biliyordum.

Alessio nereye baktığımı fark etti ve başını salladı. "Acımıyor. Buraya gel."

"Umarım çok acıtıyordur."

Dudakları eğlenerek büküldü. "Kana susamış ve ateşli. Bunu sevdim."

Çırılçıplak yatağa süründüm ve avuçlarımı bacaklarından kalçalarına doğru sürükledim. Karnını ve göğsünü gözden geçirdim. Sımsıcak teni, sert kasları ve güçlü kemikleri üzerinde gerilmişti ve onu ısırarak, işaretlemek istiyordum. Onu yutmak. "Bana ne istediğini söyle."

"Sevişeceğimizi söylemiştin."

"Benim için alttan almaya hazır mısınız, assassino?" "Tabii benim için alttan almayı tercih etmezsen, evet."

"Ben dip yapmam," dedim, dilimi kaburgalarının üzerinde, göğüs kasları boyunca sürüklemek için eğildim. Meme uçlarını okşadım. Sonra üzerine uzandım ve dişlerimi boynunun kıvrımına geçirdim. Titredi ve nefesi kesildi, parmaklarıyla kalçalarımı kavradı.

"Asla mı?"

"Sadece bir kez. Hoşuma gitmemiştii." "Çünkü benimle değildi."

Kibirli pislik. Paolo'dan daha iyisini yapabileceğini mi düşündü? Ma dai. Kalçalarımı döndürdüm ve siklerimizi birbirine sürtmeye başladım. Sürtünme harika hissettiriyordu. Onunla bir bağ kurmayı arzulayarak dudaklarımızı birbirine yapıştırdım ve dilimi ağzıma soktum.

Dudaklarını dudaklarımdan ayırana kadar birbirimize sürtmeye devam ettik ve hızlandık. "Minchia!" diye tısladı. "Bunu yapmaya devam edersen, boşalacağım."

Ayağa kalktım ve komodine uzandım. Etrafı karıştırarak ihtiyacım olan şeyi buldum.

"Prezervatif ve kayganlaştırıcıyla mı kaçırıyorsun?" Kaşlarımı kaldırdım. "Sen yapmıyor musun?"

"Hayır. Eşyalarımı toplarken Canna'dan alacağım siki düşünmüyordum."

"Eğer çeneni kapatıp külotunu çıkarmazsan hiç alet alamayacaksın."

Bu onun yarım bir gülümsemesine neden oldu ve gamzelerinden biri patladı. Molto bello. Göğsüm kabardı ama bu hayali düşünceleri hemen bir kenara ittim.

Külotunu bacaklarından aşağı itti ve sertleşmiş aleti karnına çarptı. Büyülenmiş gibi baktım. Madre di dio. Mükemmel bir resimdi. Sizi pornoya sokacak türden bir genişlik ve uzunluk. "Siktir, Alessio."

Zaten sızıntı yapıyordu, gerilmişti. Hevesle ona doğru uzandım. Birkaç kez okşadım, elimin şaftının üzerindeki görüntüsünün tadını çıkardım, ta ki "Çok yaklaştım" diyerek beni durdurana kadar.

"O zaman arkanı dön."

Ayağa kalktım ve Alessio yüzüstü yuvarlandı. Gözlerimi geniş sırtında ve ince belinde gezdirdim. Sıkı kalçaları ve uzun bacakları. Cazzo, çok güzeldi.

Eğilerek kıcının sert memelerini öptüm. Omurgasına doğru ilerledim, ilerlerken yumuşak öpücükler kondurdum, titrediğinde memnun oldum. Şaftımı kıcının yarığına soktum ve o da beni geri itti.

Kulağının kabuğunu ısırdım. "Becerilmeye ihtiyacın var mı, Alessio? Seni doldurmamı ister misin?"

"Evet," dedi ve kalçalarımı ona doğru iterken uzun bir inilti çıkardı.

"Va bene," diye mırıldandım ve dudaklarımı boynu boyunca ve omzunun üzerinden geçirdim. Altımda kendini çok iyi hissediyordu, muhtaç ve istekliydi, gücünü ve kaslarını dilediğim gibi kullanabilirdim. Teni pürüzsüzdü ve ben kürek kemiklerini, omurgasının çıkıntılarını keşfederken kayboldum. Aletim ona karşı zonkluyordu ve hiçbir hazırlık yapmadan onu kabaca alma dürtüsüyle savaşmak zorunda kaldım.

Sonunda kayganlaştırıcıya uzandım. Kapağını hafifçe açtım ve yayvan kalçalarının arasında kamburuma doğru ilerledim. "Ne kadar muhteşem olduğuna bak." Yanaklarını ayırarak kayganlaştırıcıyı çatlağından aşağıya ve deliğinin üzerine gezdirdim. "Kıçın mükemmel."

Masaj yaparak onu açmaya başladığımda parmakları çarşafı sıktı. Gergin miydi? "Rahatla," diye fısıldadım. "Sana çok iyi bakacağım."

"Benim için uzun bir süre oldu."

Anlamıştım. Bu kolay değildi, başka bir insana yakından güvenmek. Birkaç tur daha attıktan sonra başparmağım onun sıcak, dar geçidine kaydı ve gözlerim neredeyse kafamın içinde geri yuvarlandı. Bu kıcın sikimi boğduğunu hissetmek için sabırsızlanıyordum. "Oh, lanet olsun. İşte bu kadar. Bırak gireyim."

Kalçasını okşadım ve yatağa doğru sallanana kadar başparmağımı pompaladım. Biraz daha kayganlaştırıcı sürdükten sonra iki parmağımı soktum. Alessio dizlerinin üzerine çöktü ve elimle aynı anda sikini okşamaya başladı. Hafif bir ter tabakası

teninde patlak verdi ve o böyle çok güzeldi, bana güveniyordu. Bana teslim oluyordu. Hak etmediğim bir hediye gibi hissettim.

"Principe," diye yalvardı, sesi içimi çekiştiren derin bir gümbürtüydü.

"Merak etme. Sana ihtiyacın olanı vereceğim." Boştaki elimle prezervatife uzandım. Folyo paketi Alessio'ya uzattım ve parmaklarımı onun içinde tutarak sikime ulaşabileceği bir yere doğru kaydım. "Beni seni becermeye hazırla."

Paketi hızlı ve etkili bir şekilde açtı. Prezervatifi taktı ve beni sert bir şekilde tutuşu karşısında dişlerimi sıkarak zorunda kaldım. Tam istediğim gibi, hiç de nazik olmayan nasırlı elleriyle. Sonra kayganlaştırıcıyı üzerimde kullandı, lateksi kayganlaştırdı. "Dur." Elinden kurtulmaya çalıştım. "İçine girmem gerek."

Kulaklarımda kan uğulduyor, arkasına geçip parmaklarımı geri çekerken nabzım sikimin uzunluğu boyunca atıyordu. Sıkı kas halkasını hizaladım ve yavaşça ittim. Taç içeri kaydı ve nefes alamadım. Sıkı. Tanrım, çok sıkı.

Alessio gerildiğinde avuçlarımı kalçalarının üzerinde yumuşattım. "İşte böyle. Sadece bekle," dedim. "Bırak içine gireyim. Derinlere inmem gerek. Rahatla."

Birkaç saniye sonra ilerledim, daha da battım. İstila ediyordum. Kendini okşamak için uzandı ama kalçasına bir şaplak attım. "Henüz değil. Bu kadar çabuk gelmeni istemiyorum."

Ofladı ama avuçlarını tekrar yatağın üzerine koydu. Kalçalarımı hafifçe döndürmeye başladım, her seferinde biraz daha geri çekip biraz daha içeri itiyordum. Artık çok kolaydı ve düşünme yetimi kaybetmişim. Sadece his vardı, ona binme, kendi orgazmımı kovalama ihtiyacı. Etrafımı sarmıştı, mükemmel bir uyumdu. Sanki benim için yaratılmıştı.

Kalçalarımız buluştu ve Alessio altımda huzursuzca kıvrandı. Sicilya lehçesinde mırıldanıyor, küfürler ediyordu. Sicilyalı mıydı? Tahmin edemezdim.

Vücudum sürtünme için çılgık atsa da elimde olmadan "Yalvar bana" diye emrettim.

Hiç tereddüt etmedi. "Ti prego. Scopami forte."

Bu sözler içimde bir kıvılcım yaktı. Kalçalarını iki elimle kavradım ve sertçe itmeye başladım. Vücudu benimkine karşı sallandı ve kendimi ileri geri, sıcak geçişinin uzunluğum boyunca sürüklenmesinde kaybettim. Kahretsin, çok iyi hissettiriyordu. "İhtiyacın olan şey buydu, değil mi? Bu yüzden o gece kulübünde beni takip ettin, çünkü sikimi istiyordun. Bunun için bir sürtüksün, değil mi?"

İnledi ve ben de açığı biraz değiştirdim. Prostatını bulduğumda bağırdı. Gözlerimi kapattım ve boşalmamaya çalıştım. "İşte bu, tam orası. İşte mükemmel nokta."

"Durma," dedi boğuk bir sesle.

Onu dövüyordum, vücutlarımız artık terden kayganlaşmıştı. Bir parçam onu becerirken yüzünü görebilmeyi diledi, böylece zevkin onu nasıl ele geçirdiğini izleyebilecektim. Bir dahaki sefere.

Titremeye başladı, kasları kasıldı. "Aletim. Lütfen."

Dudaklarım zalim bir gülümsemeyle kıvrıldı. Yalvarması ve çaresizliği hoşuma gidiyordu. Her şeyden çok onu sadece benim sikimle boşaltmak istiyordum. Dünyada hiçbir şey prostat orgazmından daha iyi hissettiremezdi. "Hayır. Sakın dokunma, Alessio. Tek ihtiyacın olan benim. Sadece ben."

İnledi ve ben devam ettim. Dakikalar önce suikastçının ağzına boşalmamış olsaydım, bu kadar uzun süre dayanamazdım. Şimdiden taşaklarımın gerildiğini hissedebiliyordum ama önce onun boşalmasını istiyordum. Birdenbire bunun neden önemli olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama önemliydi.

"Siktir, siktir, siktir," diye bağırdı, başı öne eğikti. "Siktir, lütfen."

Kaygan tokatlar odayı doldurdu, nefes verişlerimizin sesi yükseliyordu. Kaldıraç olarak saçlarından tuttum ve onu kendime doğru çektim. Anında kasları kasıldı ve tavana doğru bağırdı. Vücudu benimkini sağmaya başladı, doruk noktası devam ederken beni sıkıyordu.

Çok iyiydi. Daha fazla dayanamadım.

Birkaç itişten sonra, zevk içimde patladı, bacaklarımdan yukarı ve aletimden dışarı fırladı. Orgazm beni altına çekti ve latekse fışkıran boşalma fıskiyeleri beni çaresiz bıraktı.

Sular çekilince onun üzerine yığıldım ve nefesimi yeniden kazanmaya çalıştım. Halsizdim ve başım dönüyordu, sanki beni ters yüz etmişti. Bu inanılmazdı. Bir kulüpteki hızlı bir oral seksten bin kat daha iyiydi. Açıklayamadığım bir şekilde doğru hissettirmişti. Şimdiden tekrar yapmak istiyordum.

Prezervatifin tabanını kavradım ve dışarı çektim. Serbest kaldığımda Alessio tısladı ve tuvalete gitmeden önce kalçasını okşadım.

En azından bu gece, birimizin diğerini öldürmesinin tek yolu bir sikti.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Alessio

M Giulio tekrar yatağa uzandığında bacaklarım hâlâ titriyordu. Vücutlarımız yakındı ama birbirine değmiyordu. "Çok eğlenceliydi," dedi.

Onunla yüzleşmek için yer değiştirdim. "Pişman değil misin?"

Ağzının kenarı yukarı kalktı. "Hiç." "Bu konuda çok iyisin."

Bir elini yüzünde gezdirdi. "Biraz antrenmansızım."

Onunla daha iyiye giderse Tanrı yardımcım olsun.

Sanırım gelecek haftaya kadar beynimi sikti.

"Duş almak istiyorum," diye açıkladı uzun bedenini gererek.

Gözlerimi kapattım, bitkin ve sik sarhoşuydum. "Devam et o zaman."

"Benimle gel."

Bu beni şaşırttı. Ona bakmak için bir kapağı açtım.

"Seninle duş almak mı?"

"Evet. Buna karşı bir şeyiniz mi var?"

"Hayır, sadece."

"Andiamo, assassino." Kalçamı tokatladı ve yataktan yuvarlandı. "Hadi temizlenelim ve sonra sikimi tekrar ağzına almanı tartışabiliriz."

Yavaşça doğrulduğumda homurdandım. "Kaslarımın bunu yapabilmesi için birkaç dakikadan fazlasına ihtiyacım var."

Tuvalette gözden kayboldu. "Sorun değil," diye seslendi. "Orada yatabilirsin ve ben de ağzını sikerim."

İnanılmaz bir şekilde aletim seğirdi. Kulağa seksi geliyordu.

Duş başladı ve ben odaya girdiğimde Giulio küçük küvete adım atıyordu. İkimiz çok dar sığacaktık.

Yine de perdeyi açtım ve buharlı spreyin içine kaydım. Giulio suyun altındaydı, ellerini saçlarında gezdirip ıslatıyordu. Cristo, çok seksiydi.

O gerçekten bir sanat eseriymiş. Floransa'daki hiçbir müzede bu adam kadar güzel bir şey yoktur.

Su koluma battığında kaşlarımı çattım. Bıçak yarası. Onu unutmuştum. Kesiği sıkıştırdım, temizlemek için yeniden açtım. Kolumdan aşağı kırmızı su aktı.

"Al." Bana sabunu uzattı.

I temizlenmiş benim kol dikkatlice,
sonra kullanılmış ve Her yerde sabun.

"Dikiş atılması gerekecek mi?" diye sordu, başını koluma doğru eğerek.

Neredeyse gülecektim. Bu bir şey değildi. Çok daha kötülerini yaşamıştım. "Hayır."

Başını iki yana salladı. "Bunu neden bu kadar ateşli bulduğumu bilmiyorum ama buluyorum. Canını yakan bir şey var mı?"

"Bu çocukta bir sorun var."

Aradan onlarca yıl geçmesine rağmen, babamın sesi beni hâlâ rahatsız ediyordu. Eğer daha iyi bir evlat olsaydım, belki de kalırdı. Belki annem beni vermezdi.

Belki, belki, belki.

Ama geçmişi değiştirmek mümkün değildi. Tıpkı hedefimin beni unutulana kadar becermesine izin verdiğim gerçeğini değiştiremeyeceğim gibi.

Şampuana uzandı ve kalçası karnıma değdi. "Peki, şimdi ne olacak?"

"Ne demek istiyorsun?" Ne demek istediğini biliyordum ama önce onun düşüncelerini duymak istedim.

"İki seçeneğimiz vardı, Alessio. Birbirimizi öldürmek ya da becermek. Açıkçası biz B seçeneğini seçtik."

Fayansa yaslandım ve saçını temizlemesini izledim. "Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Sadece geciktirir."

"Bunu söylemekten bıkmadın mı?" Gözlerindeki suyu durulayıp sildi. "Kendine ve bana yalan söylemeyi bırak."

Tahriş derimde iğneler gibi kayıyordu. "Gerçek dünyanın nasıl işlediğini anlamıyorsun, prens. Babanızın adı ve banka hesabıyla korunduğunuz bir ayrıcalık balonunun içinde yaşıyorsunuz."

Dondu kaldı ve gözleri buz gibi oldu. Bir adım daha yaklaşarak beni fayansın içine sıkıştırdı. "Seni küçümseyen pislik. Dört yıldır mafyanın dışında tek başıma yaşıyorum, hayatım için kaçıyorum. Anonim olarak. Kimse soyadımı bilmiyor. Ve ayrıldığımdan beri babamdan tek kuruş almadım."

Bir anda pozisyonlarımızı değiştirdim. Sırtı duvara çarptı. Alt yarılarımızı birbirine bastırırken kaygan, pürüzlü teni benimkiyle buluştu. Onu orada sabit tutmak için elimi boğazında kullandım. "Babanın seni izlemediğini mi sanıyorsun? Son dört yıldır yaptığın her hareketin farkında olmadığını mı sanıyorsun? Ma dai, Giulio."

Zihninde kaynayan kızgınlığı gördüm. Söylediklerimin doğru olduğunu biliyordu. Ve bundan hoşlanmadı.

"Bırak beni," diye hırladı.

"Gerçeği duymaktan hoşlanmadığınız için mi?"

Ben daha kendimi toparlayamadan bileğimi yakaladı ve büktü. Aynı anda vücut ağırlığını kaydırarak yerçekimini dengemi bozmak için kullandı. Kendimi toparladım ama arkama geçip beni yüzüstü fayansın üzerine itmeden önce değil. Kalçaları kıcımla buluştu ve bana karşı kalınlaşmaya başladığını hissedebiliyordum.

"Şu anda sertleşiyor musun?" Omzumun üzerinden sordum.

Dişlerini omzuma gömdü ve kalçalarını salladı. Aleti yarığımın içinden kayd. "Elimde değil. Görünüşe göre seninle dövüşmek beni çok heyecanlandırıyor."

Benim aletim de buna karşılık vermeye başladı, canlandı. "Beni bastırmayı seviyorsun."

"Kahretsin evet, istiyorum." Daha fazla sürtünme. "Konuşmayı keselim. Seni tekrar boşaltmak istiyorum."

Kasıklarımın kan birikirken içimden bir titreme geçti. Artık tek düşünebildiğim buydu. "Bunu ben de istiyorum."

Kıçımı tokatladı, sonra suyu kapattı. "Git yatağa uzan. Sana sakso çekmek istiyorum."

Görmek için can attığım bir şeydi.

Perdeyi açtım ve hızla kurulanmak için bir havlu kaparak dışarı çıktım. Giulio beklerken bakışları tenimi yakarak beni izledi.

Yatağa yerleştiğimde hava nemli bedenimde serindi. Yarı sertleşmişim, bu yüzden onu beklerken kendimi okşadım. Gerçekten ağzını sikkeme izin verecek miydi? Bunu o kadar sık hayal etmişim ki, gerçekten olabileceğine inanmakta güçlük çekiyordum.

Yatak odasına doğru yürüdü, tüm o mürekkepli zeytin derisinin altında kasları kıpırdıyordu. Gözleri uzuvlarımın üzerinde gezindi ve sikimi kaldırdığım yere yerleşti. "Dur," diye emretti.

Dudağımı ısırarak itaat ettim. Nedenini bilmiyordum ama onun baskınlığı ve saldırganlığı beni tahrik ediyordu. Belki de gizli bir itaatkârdım? Ya da belki de sadece bu adamdı?

Giulio bacaklarımın arasına yerleşti ve ben kaslarımı sıkarak sakinleşmeye çalıştım. Başka tarafa bakamıyordum. Olacakların bir dakikasını bile kaçırmak istemiyordum.

Şaftıma sokuldu, içime çekti, sonra dilini tepemin üzerinde gezdirdi. Tısladım. Zaten sabırsızdım. Dalga geçilmesini istemiyordum. Ağzının içine girmem ve o mükemmel dudakların beni sardığını hissetmem gerekiyordu.

"Em, prens," diye emrettim, saçlarını avucumun içine alarak. "Beni derinlere çek ve boşalmamı sağla."

Aletimin başı ağzının içinde kayboldu ve aklım başımdan gitti. Islak ısı beni çevreledi, çenesi genişliği karşılamak için gerildi. Oh, lanet olsun. Bu kadar iyi hissetmeyi beklemiyordum. Ya da bu manzaradan bu kadar zevk almayı. Bu hafif bir zevk dalgası değildi; hepsi kasıklarımda odaklanan bir his fırtınasıydı.

İnledi ve titreşim şaftıma battı. Kendime engel olamayarak yukarı doğru ittim. "Harika hissettiriyor," diye nefes nefese kaldım. "Devam et."

Ciddiyetle emmeye başladı, yanakları çabayla çukurlaştı. Onun ağzı, madre di dio. Eliyle sikimin tabanında çalışırken emiş mükemmeldi. Beni derine sokmaya çalışmadı ama buna ihtiyacım yoktu. Dudakları ve diliyle yaptığı şeyle değil. Ve onu izlemek her şeyi daha da güzelleştiriyordu. Bunun günlerce sürmesini istiyordum. Haftalarca.

"Kahretsin, bu konuda çok iyisin," diye fısıldadım.

Parmaklarının arasında yuvarlayarak taşaklarımı okşamaya başladı. Ama beni incitmekten korkuyormuş gibi nazik davranmıyordu. Bunun yerine onları sıktı, kesemi çekti. Zevk ve acının sınırında dengede duruyordum ve çok geçmeden bacaklarım kasıldı, vücudum alev aldı.

Hızlandığında, orgazmımın çok uzakta olmadığını biliyordum. Tenim çok sıkı hissediyordu, sanki her an patlayacakmışım gibi. Sonra dişleriyle hassas alt tarafımı kazıdı ve daha fazla kendimi tutamadım. Vücudum kontrolsüz bir şekilde titrerken, sikimden ve ağzından ipler fışkırdı. Görüşüm bulanıklaştı ve tavana doğru bağırdım.

Sonunda odanın dönmesi durdu ve ben nefesimi toplamaya çalıştım. Giulio hızla dizlerinin üzerine çöktü ve çoktan mastürbasyon yapmaya başladığını gördüm. Bana sakso çekmek onu azdırmış mıydı?

Üç kez daha çekiştirdikten sonra kalçamı kavradı, göz kapakları çarparak kapandı. "Alessio, siktir!" Kalın spurts başladı

karnımı kaplıyordu. Ağzının gevşemesini, yüz hatlarının her birine kazınmış mutluluğu, şaşkınlıkla izledim. O boşalırken hiçbir şey dikkatimi ondan uzaklaştıramazdı.

Bellissimo.

Son bir çekişle sikini bıraktı ve yanımdaki yatağa yığıldı. Tavana bakıp düşünüyordum. Hiç şüphesiz hayatımın en iyi oral seksiydi. Tekniğinden dolayı değil, bana oral seks yapan adamdan dolayı. Onu uzun süre izlemiş ve nasıl bir şey olacağını merak etmiştim. Artık biliyordum.

Ve bunu tekrar yapması için neredeyse her şeyi göze alırdım. "Sanırım çenemi kırdın, suikastçı."

Yüzünün alt yarısını ovuştururken ona baktım. "Tam bir bebek."

"Aletin çok büyük."

"Yaşayacaksın, prens."

"Stronzo." Elini uzatıp bir parmak ucunu karnıma doğru sürükledi. Sonra elini ağzıma götürdü. Dudaklarımı açtım ve parmağını yalayarak temizledim. Giulio'nun burun delikleri keskin bir şekilde nefes alırken alevlendi. "Spermlerimle sıırıslıkılam olmuş halin hoşuma gidiyor."

Başının arkasından tutarak, bol dilli derin bir öpücük için onu öne doğru çektim. O da beni öptü, parmakları saçlarıma dolandı. Ayrıldığımızda, "İkimizin birlikte tadı nasıl?" diye sordum.

Dudakları sinsî bir gülümsemeye dönüştü. "Kötü fikirler ve yakın tehlike bir araya gelmiş gibi."

Güldüm. "Güzel. Çünkü ikimiz de iyileşir iyileşmez bunu tekrar yapacağız."

Giulio

SONUNDA mutfağa doğru yol aldık. Gecenin bir yarısıydı ve yeni bir orgazm turu için akşam yemeğini atlamıştık.

Ben erzak bulurken Alessio adadaki bir bar taburesine yerleşti. Ben külot giyiyordum ama Alessio boynundaki zincir dışında tamamen çıplaktı. Önüne bir tabak zeytin koydum, sonra da bir kadeh şarap doldurdum.

"Onu zehirledin mi?" diye sordu, ağzına götürürken.

"Ve iyi şarabı mahvetmek mi? Ma dai." Ocakta karıştırdığım risottoya döndüm. "Onun yerine risotto'nu zehirlemeye karar verdim."

"Yemek yapabilmene hâlâ şaşıyorum."

Doğru. Aylardır beni takip ediyordu. "Artık beni besleyecek bir Zia'm yok. Yemek yapmazsam açlıktan ölürüm."

"Gerçekten yemek yapamam," diye itiraf etti.

"Yumurta ve makarna." "Lütfen bana kavanoz sosu kullanmadığını söyle."

Ağzı, sağ gamzesini gösteren küçük, mahcup bir gülümsemeye dönüştü. Mamma mia, o gamzeyi ısırarak istedim. "Jarred yeterince iyi."

"Zia bunu söylediğini duysa kafanın arkasına bir şaplak atardı."

"Onu özlüyor olmalısın."

"İstiyorum." İçimi çektim ve kaşığımın tencerede dönmesini izledim. "Büyürken onun mutfağında çok zaman geçirdim." Babam bir imparatorluğu yönetmekle meşgul olduğundan, refahımın çoğu Zia'ya düşmüştü.

"Arazide birlikte oynayabileceğiniz başka çocuklar yok muydu?"

"Babam buna izin vermedi. Bazen kuzenlerim vardı ama geleceğin varisi bendim." Fausto bir gün mülkü benim yöneteceğimi söyledi. Güçlü bir lider olmalıydım, zor kararları almaya hazır olmalıydım, herkesle dost olmamalıydım.

"Kulağa yalnızlık gibi geliyor."

Omuz silktim ve karıştırmaya devam ettim. "Neredeyse büyükannesiyse yaşamaya gönderilen bir çocuk kadar yalnız."

"Bu yüzden mi partileri ve kulüpleri seviyorsun? Çocukken bunlardan mahrum bırakıldığın için mi?"

"Kalabalığın içinde kendimi kaybedebilirim. İstedğim kişi olabilirim, istediğim her şeyi yapabilirim. Uyuşturucu, içki, seks. Ne istersem. Kendi derimin dışına çıkabilirim."

"Varis olmaktan bu kadar mı nefret ettin?"

"Nefret yanlış kelime." Şarap kadehime uzandım ve tezgâha yaslandım. "Kendimi bildim bileli bu sorumluluk bana aitti. Ve sorumluluktan nefret etmek kendimden nefret etmek anlamına geliyordu. Bu yüzden nefret etmedim. Sevdiğim yanları da vardı. İnsanların bana davranışları, beni ağırlamaları. Herhangi bir kulüp, herhangi bir restoran. İstedğim her şeye parmaklarımı şıklatarak ulaşabiliyordum."

"Ama?"

Şarabımdan uzun bir yudum aldım ve duygularımı kelimelere dökmeye çalıştım. "Ama ben de içerliyordum. Her günüm korkuyla doluydu. Hiç umursamadığım bir kadınla evlenmeye zorlanacağım gün bugün müydü? Ya da herkesin eşcinsel olduğumu öğrendiği gün mü? Daha da kötüsü, babamın öldürüleceği gün müydü? İstemediğiniz bir geleceğe hazırlanmanın hiçbir yolu yoktur."

Tabaktan bir zeytin kopardı ve ağzına attı. "Yine de uzak durman aptallık. Castello neredeyse dokunulmaz olduğun tek yer."

"Neredeyse dokunulmaz, dokunulmaz değildir. Ve ben ayrılmadan birkaç ay önce bir düşman malikaneye saldırdı, bu yüzden bunun mümkün olduğunu biliyorum."

"Ne düşmanı?"

Risottoyu karıştırmaya devam ettim. Güzelce koyulaşıyordu. "Başka bir mafya babasının adamları. Muhtemelen adını duymuşsunuzdur. Enzo D'Agostino."

"Evet, adını duymuştum."

Sesi tuhaf geliyordu, ben de ona baktım. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey. Yerel mafya kavgalarından uzak durmaya çalışıyorum, ama oyuncuların isimlerini biliyorum."

"Bu İtalya'da pek çalışmadığınız anlamına mı geliyor?"

"Daha çok Doğu Avrupa ve Güney Amerika'da çalışıyorum.

Bazen Orta Doğu'da."

"Son görevin neydi? Bilirsin, benden önce."

Kaşlarını çatarken yüzündeki yara izi buruştu.

"Müşterilerim hakkında konuşmadığımı biliyorsun."

"Seni kimin tuttuğunu sormuyorum. Kimi öldürdüğünü soruyorum."

"Minsk'te bir politikacı."

"Nedenini biliyor musun?" "Hayır."

Kaşlarım havaya kalktı. O kadar sakın, o kadar gerçekçi söyledi ki. Ofiste sıradan bir günmüş gibi. Babam için, kardeşliğimiz için korkunç şeyler yapmıştım ama nedenini hep biliyordum. "Ve bu seni rahatsız etmiyor mu? Nedenini bilmemek?"

"Bana nedenini söylerlerse, o zaman kişinin ölmeyi hak edip etmediğini rasyonalize etmeye başlarım. Bu benim işim değil."

Ona ters ters bakmak için gözlerimi risotto'dan kısa bir süreliğine ayırdım. "Yani beni öldürmek için neden kiralandığını bilmek istemiyor musun?"

"Bilmediğimi nereden çıkardın?"

Tahta kaşık elimden düşüp risottoya saplandı. "Öyle mi?"

Uzun bir yudum aldı, yutkunurken boğazı çalışıyordu. Sonra şarap bardağını dikkatlice adaya koydu. "Bu konuşmayı yapmak istemiyorum."

Risotto'nun canı cehenneme. Gaz ocağını kapattım ve ellerimi adanın üzerine koydum. Bakışlarıyla karşılaştım. "Alessio, bu işin nasıl yürüyeceği hakkında konuşmamız gerek."

"Ne demek istiyorsun?"

"Hıyarlık etme. Ne demek istediğimi biliyorsun. Bu, işte. Biz sikişiyoruz."

Bana düşünceli bir şekilde bakarken parmak uçlarıyla adaya vurdu. "Geçici bir ateşkes ilan edebilir miyiz?"

"Ne kadar süre için?" "Bir ay."

Sanki kafasında bunu düşünüyormuş gibi cevabı çabucak geldi. Bugünkü muhteşem orgazmlarımdan sonra onunla bir ay kulağa hoş geliyordu. Ama beni öldürmek için tutulmuş bir adamla uzun bir süreydi. "Neden bir ay?"

"Sana yapmak istediğim tüm o iğrenç şeyler için bir haftanın, hatta iki haftanın bile yeterince uzun olduğunu sanmıyorum."

Aletim bu nedeni çok sevdi. "Otuz günün sonunda ne olacak?"

"Size bir avantaj sağlarım, sonra da görevimi yerine getirmek için peşinizden gelirim."

"Dai, Alessio. Seni bekleyen şeyin bu olduğunu bile bile seni becermeye devam etmemi mi bekliyorsun?"

Sanki önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkti. "Seni bulamayacağım bir yerde kaybolabilirsin. Ya da önce beni öldürebilirsin."

"Bunlardan herhangi birinin mümkün olduğuna gerçekten inanıyor musunuz?"

"Hayır."

Dio santo, bu adam. "Bir şartla kabul ederim."

"Oh, pazarlık mı yapıyoruz?" Arkasına yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Yüzüne sinir bozucu bir sırıtma yayıldı. "Beni bir ay boyunca becermenin değerinin ne olduğunu duyalım - ve bu benim için vuruşu düşürmek olamaz."

Bunu düşünmeyeceğini biliyordum, bu yüzden farklı bir şey istiyordum. "Arabaya bombayı kimin yerleştirdiğini bulmama yardım et."

Bunu düşünürken kıpırdamadan, bir heykel gibi oturuyordu. "Ya sana yardım edemezsem?"

"Herkesi bulabilirsin sanıyordum." "Hayır, ben seni her zaman bulabilirim."

Ocağa geri döndüm ve ocağı yeniden yaktım. Risotto muhtemelen kurtarılabilirdi. "Kimin sorumlu olduğunu bulamadığınızı söylüyorsunuz."

"Dört yıl olduğunu söylüyorum ve eğer babanız sorumlu tarafın öldüğüne inanıyorsa, o zaman buna inanmaya meyilliyim."

"Hayatım üzerine bahse girmeye niyetim yok. Kimin yaptığını öğrendiğimde daha rahat uyuyacağım."

"Sence baban hayatını böyle gelişigüzel riske atar mı?"

"Hayır, elbette yapmaz." Omuzlarımı yuvarladım. "O beni istiyor

Siderno'ya geri döndü, bu yüzden sanırım sorumlu tarafın ölüp ölmemesi umurunda değil."

"Öyleyse Siderno'ya geri dön. Baban bu insanları bulmana yardım etsin."

"Ailemi riske atmayacağım."

Kıkırdamaya başladı. "Giulio, risk babanda. Para, imparatorluk. Sen değilsin."

Buna geri dönelim. Alessio bombayı babamın alt düzey bir ortağının misilleme olarak yerleştirdiğine inanıyordu. Bana karşı kişisel bir şey olduğuna inanmaya daha meyilliydim.

Ama bunun bir önemi yoktu. O piçler Paolo'yu öldürmüştü ve bunu onlara ödetecektim.

"Eğer birisi senin büyükannenini öldürseydi," diye sordum ona sessizce, "bunun peşini bırakır mıydın? Öldüğünü varsayar mıydın ya da hedefin gerçekten sen olup olmadığını umursar mıydın?"

Derin bir iç çekti. "Hayır, yapmazdım. Onları avlar ve derilerini kemiklerinden ayırırdım."

Boştaki elimle işaret ettim. "Şimdi anlıyorsun. Paolo iyi bir adamdı. Onu seviyordum. Hayatımı onunla geçirmek istedim ve gözümün önünde paramparça edildi. Sorumlular acı çekene kadar duramam."

Şarabından bir yudum daha almadan önce dudaklarını birbirine bastırdı. Risottoya konsantre oldum. Alessio'nun evet demesini umuyordum. İşi nedeniyle benim sahip olmadığım kaynaklara sahipti. Ve belki de bombalama hakkında topladığım bilgilere bakarsa yeni bir şey fark edebilirdi.

Yardıma olabileceğine inanmak zorundaydım.

"Peki," dedi, sesi pek emin değil gibiydi. "Dört hafta karşılığında yardım etmeye çalışacağım."

Risottoyu bitirmek için tavaya tereyağı ekledim. "Güzel. O zaman yemeğine zehir katmayı erteleyeceğim."

Omzumun üzerinden, "En azından bugünlük." diye ekledim.

Sadece iç çekti. "Sasha'yı aramam gerek." "Sasha kim?"

"Asistanım."

"Ben de senin yalnız çalıştığını sanıyordum. Hayal kırıklığına uğradım. Oz Büyücüsü'ndeki perdeyi geri çekmeleri gibi."

Yüzü şaşkınlıkla karıştı. "Cosa?" "Oz Büyücüsü. Hiç görmedin mi?"

"Ben çocukken, belki. Perdenin asistanımla ne ilgisi var?"

Dolaptan kâseleri aldım. "Hiçbir şey. Bazen gerçekten gün ışığı gibi oluyorsun, değil mi?"

Gürültülü bir çatırdama sesiyle acı aniden kık yanağıma yayıldı. Elimdeki kaseleri düşürmekten kıl payı kurtuldum. Kıcıma tokat mı atmıştı? Arkamdan geldiğini bile duymamıştım. "Ma che cazzo!"

Alessio eğilip alnımdan öperken resmen sırtıyordu. "Bu güneş ışığı yorumun içindi." Sonra mutfaktan çıktı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Alessio

A bir ay. Dört hafta boyunca onu kendime saklayacaktım. İstediğim zaman onu becerebilir ve öpebilirdim. Neredeyse gerçek olamayacak kadar güzeldi.

Göğsümü bir hafiflik, uzun zamandır hissetmediğim bir mutluluk doldurdu. Daha önce düşürdüğüm eşyaların arasında çantamı buldum. Sonra telefonumu çıkardım ve kilidini açtım. Sasha'nın iletişim numarasını bulduğumda, üzerine bastım.

Hemen telefonu açtı. "Tam zamanında! Bitti mi?"

Onunla Rusça konuştum. "Hayır. Ve en az bir ay daha olmayacak."

Telefonda uzun bir duraklama oldu. "Bana şaka yaptığını söyle."

"Değilim."

Sonunda içini çekti. "Sao Paulo işini başka birine vereceğim. Sonra da özgeçmişim üzerinde çalışmaya başlayacağım."

Beni terk etmeyeceğini biliyordum. Ona herkesin verebileceğinden daha fazla para verdim. "Bir iyiliğe ihtiyacım var."

"Şimdiden sabrımı zorluyorsun."

"Bu çok önemli. Bağlantılarını araştırmanı istiyorum. Bak bakalım Giulio Ravazzani'yi öldürmeye çalışan başka biri var mı?"

Ağır bir duraksamadan sonra, "Ty s uma soshyol?" diye çıkıştı. Sen aklını mı kaçırdın?

"Her ne düşünüyorsan, dur."

"Sonunda onu neden öldürmediğinizi anladım. Bu görevin hiç bitmemesine şaşmamalı."

Bunu şimdilik görmezden geldim. "Birisi onu öldürmek için dört yıl önce Belçika'da arabasına bomba yerleştirmiş. Bak bakalım bu konuda bir dedikodu var mı, onu arayan biri var mı?"

"Sonra ne olacak? Bu insanları bedavaya mı öldüreceksiniz?" "Hayır."

"Neden sana inanmıyorum?"

"Sasha," diye bağırdım. "Dediğimi yap. Ne yaptığımı biliyorum." "Sen vardır düşünmek ile senin Dick," o söyledi Ben, sesinde onaylamama damlıyordu. "Tıpkı diğer erkekler gibi."

"Bir cevap aldığında beni ara." Bağlantıyı kestim ve telefonumu yanımda mutfığa götürdüm.

İki tabak dumanı tüten risotto ve kabuklu ekmek dilimleri adanın üzerine yerleştirildi. Giulio benimkinin yanındaki koltuğa oturmuştu bile. "Sesin kızgın geliyordu," dedi.

"Senin için canımı sıkıyor."

Keskin mavi gözleri benimkilerle kilitlendi. "Ona seviştığimizi söyledin mi?"

"Hayır, ama tahmin edebilir. Ondan etrafı araştırmasını ve seni öldürmeye çalışan biri olup olmadığına bakmasını istedim."

"Nerede, suikastçı grup sohbetinde mi?"

Ensesinden tuttum ve onu hafifçe salladım. "Ukala. Bu işler internette çok güvenli yerlerde halledilir. Ama Sasha'nın da dünyanın her yerinde bağlantıları var." Giulio'nun ağzı sinsi bir gülümsemeye dönüştü. "Rusça konuştuğunu duymak çok seksiydi, suikastçı."

"Öyle mi?"

Risotto'dan bir lokma yedi. "Kaç dil biliyorsun?"

"Yedi. Buraya geleceğimi öğrendiğimde öğrendiğim sınırlı İskoç Galcemi de sayarsan sekiz." Bir tane yedim

mantarlı risotto'dan bir çatal dolusu aldım. . ve neredeyse ölüyordum, çok lezzetliydi. Kremalı ve tam kıvamında. "Kahretsin, Giulio. Bu çok güzel."

"Bir şey değil."

Ona nazıkçe dirsek attım. "Teşekkür ederim."

"Yani, Asistan Sasha. Eski bir sevgili mi?

Şimdiki sevgilin mi? Seks arkadaşı?"

Tabağıma odaklandım ve gülmemeye çalıştım. "Hayır, öyle bir şey değil. Sadece bir asistan. Ve eğer ona asılırsam taşaklarımı keser."

"Ne zamandır sizin için çalışıyor?"

"Neredeyse üç yıl. Eski bir Rus istihbaratçısı." "Ah. Bu Rus'u açıklıyor."

Arkadaşça bir sessizlik içinde yemek yedik. Yalnız yemeye, yalnız uyumaya alışmıştım. Ordudan beri başka bir insanın etrafında bu kadar çok bulunmamıştım. Giulio ve ben dört hafta boyunca birbirimize tahammül edebilecek miydik?

Muhtemelen hayır. Bir de babasının suikast girişimi meselesi vardı. Giulio ateş edenin kim olduğunu öğrendiği anda bana kızacaktı. Belki de birlikte geçirdiğimiz zamanın sonunda nefretini kazanmanın garantisi olarak bunu itiraf ederdim. Bu onu öldürmeyi kolaylaştırırdı.

Bir parça ekmek daha bitirdim. "Bombalı araçtan kimin sorumlu olduğunu öğrendikten sonra ne yapmayı planlıyorsun? Yalnız mı gideceksin yoksa babana söyleyecek misin?"

"Babama dönelim," diye mırıldandı. "Neden Fausto'ya kafayı taktın?"

Takıntılı mı? Mantıklı bir soru sormuştum. "Giulio, babanın kaynakları ve insan gücü var. Silahları da var. Ondan yardım istemen daha akıllıca ve daha güvenli olur."

"Bunların en iyi ihtimalle düşük seviyeli ortaklar olduğunu söyleyen sendin." Boş tabağını itti. "Ayrıca, bundan dört hafta sonra ne planladığımı hakkında sana hiçbir şey söylemeyeceğim."

"Bir şey fark etmeyecek," dedim sessizce. "Benden saklanamazsın."

"Bu ayın sadece orgazmdan ibaret olduğunu mu sanıyorsun?" Bir kolunu omuzlarıma doladı ve daha yakına eğildi. "Beni incelemek için aylarını harcadın. Ben de bu zamanı senin hakkında her şeyi öğrenmek için kullanacağım. Zayıflıklarını, alışkanlıklarını. Seni, senin kendini tanıdığından daha iyi tanıyacağım." Sonra dişleriyle kulak mememi ısırıldı. "Ve beni asla bulamayacaksın."

İçimden bir ürperti geçti, taşaklarıma yerleşen bir beklenti dalgası. Cristo, bu adam. Hiç kimse beni böyle etkilememiştir.

Ve benim zayıflığımı mı öğrenmek istedi? Tek yapması gereken aynaya bakmaktır.

Onun bu fikrinden ne kadar hoşlandığımı keşfetmesini istemiyordum. Bu yüzden küçümseyici bir el hareketi yaptım. "Tek yapmam gereken kokainin izini takip etmek ve her kasabadaki yeni satıcıyı bulmak. Ya da eşcinsel gece kulüplerinde sakso çekmeyi sevmeyen çok yakışıklı bir adamı bekleyebilirim."

Beni itip ayağa kalktı ve ben şimdiden onun vücudunun sıcaklığını özledim. "Oh, evet. Oral seks yapmaktan nefret ediyorum." Adanın etrafında dolaştı, tabaklarımızı topladı ve lavaboya götürdü. "İşte bu yüzden bugün size iki tane verdim."

"Ve yakında bana bir üçüncüsünü vereceksin."

Omzunun üzerinden bana meydan okuyan bir bakış attı. "Böyle mi düşünüyorsun, suikastçı?"

Ayağa kalkarak, onu lavaboya yaslayana kadar eski çam zeminde sinsice ilerledim. Parmakları eski porseleni kavramış, gözleri benimkilere kilitlenmişti. Parlak mavi derinliklerinde dans eden eğlenceyi görebiliyordum. Beni kışkırtmayı seviyordu. Benimle kavga etmeyi.

Aklıma bir fikir geldi. "Seni zorlamamı ister misin? Seni yere yatırıp sikimi boğazına sokmamı mı?"

"Kesinlikle hayır."

Ama gözbebeklerinin nasıl büyüdüğünü, boynunun dibindeki nabzının nasıl attığını görebiliyordum. Bu fikirden nefret etmiyordu.

Bir anda onu lavaboya bakacak şekilde döndürdüm ve sırtına bastırdım. Boynunu yaladım, aletim

Birden önümdeki sert kaslı kalçaların hissi hoşuma gitti.
"Belki seni yere yatırır ve sikerim."

"Dibe vurmadım, Alessio."

Giulio'nun ensesinden omurgasına doğru öpmeye başladım. "Bunu senin için çok iyi yapardım, prens. Seni yalayıp gererdim. Bunun için bana yalvarırdın."

"Hayır. İstesem bile sakin beni ikiye böler."

"Fişler bunun içindir."

Etrafına uzandım ve elimi külotunun içine soktum. Parmaklarım onun yarı sert aletini buldu. Sıcak, yumuşak ten kalın çeliğin üzerinde gerilmişti. Madonna, onu hissetmeyi seviyordum. O da benim gibi saçlarını kesmişti ve siki bile çok güzeldi.

-Uzun ve hafif kavisli.

"Daha hızlı," diye homurdandı, beni kavramaya çalışıyordu.

Şaftını yavaşça okşayarak yavaşladım. "Hâlâ bana emir mi veriyorsun?"

"Beni sertleştir. Seni tekrar becermek istiyorum."

Tenim ısındı, şimdi ihtiyaçla uğulduyordu. Ben de bunu istiyordum. Ama bu kadar kolay teslim olamazdım.

Onu bırakarak bir adım geri çekildim. "Dizlerinin üzerine çök."

Döndü, ağzı kızgınlıkla gerilmişti. "Bir şey anlatmaya çalışıyorsun."

Hiçbir şey söylemedim, sadece onunla yüzleştim. Bekledim.

Giulio lavabodan kalktı ve aramızdaki mesafeyi kapattı. Bir parmak ucunu ereksiyonumun üzerinde gezdirdi ve titredim. Dudakları büküldü. "Bana sert mi davranmak istiyorsun?"

"Nefret ediyormuş gibi davranma."

"Oh, Alessio. En alttan en üste çıkamayacağımı mı sanıyorsun?" Yere çöktü, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyordu. Burnunu ve yüzünü aletimin her tarafına sürterken nefesimi tuttum. Sıcak nefes verişleri, içinde tutamadığı iniltisi... Dizlerimin bükülmesini engellemek için onları kilitlemek zorunda kaldım.

Beni ağzına almasını, yutmasını ve aklımı kaçırmamı

sağlamasını bekliyordum. Ama yapmadı. O biberli

hafif öpücüklerle, aşağı yukarı, sanki sikime tapıyormuş gibi. Bu şimdiye kadar gördüğüm en ateşli şeydi.

Sonra dilini kullandı ve gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı.

"Kahretsin," diye nefes aldım beni en sevdiği yiyecekmiş gibi yalarken. Kıvılcımlar önce kalçalarım, sonra da omurgama sıçradı. Islak dilinin her bir darbesi bir öncekinden daha iyiydi.

Sonra bana baktı ve başını dudaklarının hemen yanından emdi. Sıcaklık beni sardı ama o hareket etmedi. Sanki benim yön vermemi bekliyormuş gibi kıpırdamadan duruyordu. O mavi gözler ruhumu yaktı ve ağzımı kuruttu.

"Beni derinlere götür. Boğazına kadar," diye hırıldadım.

Beni içine çekerek itti. Basınç arttıkça ıslak sıcaklık aletimi yıkadı. Tacım boğazının girişine çarptı ve çekilmesini bekledim. Bunun yerine dizlerini aşağıya doğru salladı ve boynunu geriye doğru eğdi. Sonra yutkundu.

Boğaz kasları aletimin başını sıktı ve ben yıldızları gördüm. "Minchia! Bunu tekrar yap."

Yapmadı. Geri çekildi, dudaklarını ve dilini şaftım boyunca sürükledi, sonra ucundaki yarığı dilemek için durdu. Ağlamamak için dudağımı ısırdım. Bu daha yeni başlamıştı ve şimdiden şehvetle kıvranıyordum.

Elimi saçlarının arasından geçirdim ve nefesi kesilene kadar saç tellerini çektim. "Daha hızlı."

Yine de kendi hızında hareket etti, göt deliği. Aniden, öğürene kadar soktum. Geri çekilmesine fırsat vermedim. Yarım saniye kendine gelmesine izin verdim ve sonra daha derine, boğazının kaslarına girdim. Cennet gibiydi.

Sonra sanki boşalmam için sabırsızlanıyormuş gibi hareket etmeye başladı. Bu manzara beni çok azdırdı. Bu güzel adam, sikimi tekrar tekrar boğazına alıyordu.

"Dio, işte bu." Kalçalarımı bir kez daha salladım. Taşaklarım çok ağırdı. "Olmak istediğim yer orası. Boğazında."

Kalmak istediğim yer orasıydı. Hayatımın bundan sonraki yıllarını bu adamın ağzında sikimle mutlu bir şekilde yaşayabilirdim.

Aynı kişiyle tekrar tekrar seks yapmaya alışık değildim. Ordudayken "sik severiz" çevremiz küçüktü ve sık sık ayrı birliklerde Avrupa'nın dört bir yanına gönderilirdik. Karşılaşmalar kısa süreli ve nadirdi. Bu benim için sorun değildi, çünkü kadınları da çok seviyordum. Kolay, istekli ve bulması zor olmayan kadınlardı.

Ama Giulio'ya bağımlı olmaya başlamıştım. Bu, kadın ya da erkek, daha önce yaşadığım her şeyden daha iyiydi.

İnledi ve sesi şaftımı titretti. Sırtım eğildi, kalçalarım titredi.

Büyük parmaklar taşaklarımın arkasından, kıvrımlarımdan yukarı kaydı. Deliğimi buldular ve alay ederek daireler çizdiler. Cızırtılar tüm alt yarımaya yayıldı ve kendimi tutamadım. "Hayır, çok erken. Yapma."

Bir parmağımın ucu içeri girdi ve onu durduramadım. Orgazm bana çarptı, bedenim artık benim kontrolümde değildi. Zevk ayak parmaklarımdan yukarı fırladı, coşku görüşümü beyaza çevirdi. Bir haykırıyla ağzına boşaldım. Sonsuza kadar sürecekmış gibi geldi, bedenim onunkine boşaldı. Ona her şeyimi veriyordum.

Bitirdim ve geriye doğru tökezleyerek adaya doğru yığıldım. Nefesimi tutmaya çalıştım. Giulio ayağa kalktı ve bana sırtıttı. Dudakları şişmiş, yüzü kızarmıştı. Ama gözlerindeki parıltı saf zaferdi. "Yatağa uzan, suikastçi. Ağzını tekrar sikeceğim."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Giulio

L Pencerelerden sızan ışık beni uyandırmak için alay ediyordu. Farkındalık beynime sızdı. Çiftlik evindeki yatağımdaydım. Yanımda bir adam vardı. neredeyse beni yere seriyordu. Alessio. Hâlâ uyuyordu, yumuşak, eşit nefesleri ensemde geziniyordu. Aletim sertleşmişti, tüm vücudum seks için hazırды.

Dün ve dün gece yaptıklarımızı düşününce, aletimde enerji kalmasına şaşırdım.

Onunla birlikte olmaktan bu kadar hoşlanacağımı tahmin etmemiştim. Ama onun için doyumsuzdum. Yıllardır bu kadar sert ve bu kadar sık boşalmamıştım. Ve onu boşaltmayı da çok seviyordum. Ben deliğine girmeye başlayana kadar çok sertti. Ve sonra muhtaç küçük bir sürtük oldu. Dio, bu beni nasıl da tahrik ediyordu.

"Güzel. Uyanmışsın." Dudakları ensemde gezinirken içimde sıcaklık dalgaları yayıldı.

"Uyuduğunu sanıyordum."

"Saatlerdir ayaktayım." Dudakları çenemi, kulağımın arkasını okşadı, yumuşak öpücükler vücudumun her santimetresinin aşırı farkında olmamı sağladı. "Yuvarlan, prens."

Alt yarısını benimkine bastırmak için kaydı ve ereksiyonu kıcımlı dürttü.

Yine de dönmedim. "Aletin ilgiye ihtiyacı var mı, Alessio?"

Kalçalarını iterek ağır boyu yanaklarımın arasında salladı. "Çok kötü. Arkanı dön, prens. Birbirimize fışkırana kadar sürtünmek istiyorum."

Köpürmek kulağa iyi bir fikir gibi geliyordu. Onunla yüzleşmek için yuvarlandım ve siklerimizi birbirine bastırarak büyük bir elinde tuttu.

Tenimin tene teması karşısında nefesimi içime çektim. "Cazzo, bu harika bir his."

İkimiz de sızdırıyorduk, bu yüzden kayganlaştırıcıya gerek yoktu. Daha sıkı sıkı ve ben de sürtünmemizi sağlayacak şekilde sallanmaya başladım. Kaldıraç olarak bacağımı Alessio'nun kalçasına geçirdim ve onun sıkı kavrayışına doğru ittim.

"Öp beni," diye fısıldadı ve yaklaştı. "Kahretsin, ihtiyacım var
. . . . Öp beni, prens."

Küçük bir hırıltıyla ağzını benimkinin üzerine koydu. Dudakları sert ama yumuşaktı. Beynimin geri kalanını kapatarak siklerimizi birlikte sismeye ve onu öpmeye devam ettim. Alessio sert ve istekliydi, tam da sevdiğim şeydi ve dünya sadece bu odaya, bu yatağa tünel açmıştı. Sadece bu adama. Kalçalarımı oynatırken öpücüğü onun kontrol etmesine izin verdim ve cızırtılar omurgam boyunca ilerledi. Daha fazla dayanamayacaktım.

Kısa süre sonra nefes nefese kalmıştık, ciğerlerimizdeki nemli havayı paylaşırken dudaklarımız neredeyse birbirine değiyordu. Öğütüyor ve homurdanıyorduk. Zorlanıyor ve nefes nefese kalıyorduk. Bu güzeldi ama ben daha fazlasını arzuluyordum. Onu sıkıştırmak ve yutmak istiyordum. Onu mahvetmek. Her iç çekişini, her titreyişini istiyordum. Ona sahip olmak istiyordum.

"Ağrın var mı?" Fısıldadım.

"Sevişmek ister misin?"

"Evet, hem de çok kötü."

Ereksiyonlarımızı serbest bıraktı ve sırt üstü yuvarlandı. Sonra kollarını başının üzerine doğru kaydırды, gerindi ve bir ziyafet gibi beni bekledi.

Üzerine kaydım ve boğazını öpücüklerle kaplamaya başladım. "Bunu senin için çok iyi yapacağım." Bıyıkları bugün daha uzundu ve dudaklarıma sürtünmelerine bayılıyordum. "Geçen seferkinden daha iyi."

Yutkundu. "Bunun nasıl mümkün olduğunu anlayamıyorum."

Sikim zonkluyor, kalp atışlarım onun uzunluğu boyunca çarpıyordu. Dünkü ilk seferden beri bir daha sikişmemiştik ve bunu yavaş yavaş yapmak istiyordum. Ve önden, böylece içine girerken yüzünü görebilecektim.

Göğsünden aşağıya doğru öpücükler kondurdum, her bir meme ucunu yaladıktan sonra karnına doğru ilerledim. Geniş kalçalarının arasına yerleştiğimde nefes nefese kalmıştı, siki karnına doğru geriliyordu. Dudaklarımı kalça kemiklerine ve daha aşağılara bastırarak devam ettim.

Taşaklarını okşadım, sonra dilimi uzun hareketlerle yaladım. İnledi ve bana daha fazla yer açmak için bacaklarını araladı. Her birini ağızma aldım ve yataкта kıvrananana kadar nazikçe emdim.

Aletini kavradı ve hafifçe okşamaya başladı. Ön kol kaslarının hareketleriyle birlikte kaymasını, uzun parmaklarının hassas alt kısımda zar zor gezinmesini izledim. Sanki kendine dokunmadan duramıyordu ama çok erken boşalmak da istemiyordu.

Sonra dilimi deliğinin üzerinde gezdirdim ve Alessio küfretti. Gerildi ama beni durdurmadı. Ben de ellerimi kullanarak onu ortaya çıkarmaya devam ettim. Yaladım ve baskıyı arttırdım. Oradaki sinir uçları inanılmaz derecede hassastı ve kısa süre sonra inliyor ve iki eliyle çarşafları tutuyordu, aleti karnına akıyordu.

"Principe, per favore." Şehvet sesini çakıl taşına çevirmişti.

Komodindeki kayganlaştırıcıya ve prezervatife uzandım. Çabucak parmaklarımı kayganlaştırdım ve birini deliğinin içinde çalıştırmaya başladım. Çok geçmeden diğerini de sokmaya başladım. İki parmağımı pompaladım ve onu izledim. Gözleri kapalıydı, alt dudağı dişlerinin arasına sıkışmıştı. Yara izi

Yanağında, çevresindeki kızarmış derinin yanında beyaz bir kesik vardı.

"Molto bell'uomo," diye fısıldadım. Çok yakışıklı bir adam.

Yakışıklı ve sert. Alessio acımasız ve soğuktu, tıpkı bu İskoç adaları gibi engebeli bir çekiciliği vardı. Orada da yalnızlık vardı. Gömülü tuttuğu bir yumuşaklık. Ama böyle anlarda bunu saklayamazdı.

Dizlerimin üzerinde yükselerek folyo paketi yırttım ve prezervatifi sikime geçirdim. Sonra elime kayganlaştırıcı sürdüm ve kendimi kayganlaştırdım. "Hazır mısınız?"

"Acele et," dedi.

Dizlerini daha yukarı ittim, bu da kıcını hizalayabilmem için yeterince eğdi. Sonra taç o sıkı kas halkasını geçene kadar bastırıyor, ovuyor ve daire çiziyordum. Nefesini içine çekti ama bir şey söylemedi.

"Va bene?" diye sordum. "Lütfen, çekil."

Tenimde hafif bir ter tabakası oluştu. Sikimi kavraması inanılmazdı. Hiç çekmek istemedim. Yavaşça, ona uyum sağlaması için zaman tanıyarak içeriye doğru ilerledim. Herhangi bir rahatsızlığı dengelemek için ereksiyonunu da okşadım.

Tamamen oturduğumda durup birkaç sakinleştirici nefes almak zorunda kaldım. Madre di dio, bu çok iyiydi. Alessio bacaklarını omuzlarıma koymak için yer değiştirdi. Sikim daha da derine kayarken tısladım. Mümkün olan en iyi şekilde ölene kadar sıkılmak gibiydi. Daha fazla dayanamadım.

Dizlerini sıkarak itmeye başladım. Zar zor içine girene kadar geri çekildim, sonra tamamen içine daldım. Sürtünme ve ısı, prezervatifin içinden bile inanılmaz derecede iyiydi. Düzenli bir tempo tutturmaya çalıştım, ama kısa süre sonra onu vahşi bir vazgeçişle sıkıştırıyordum. Alessio başını arkaya yatırdı, ben kıcına vurdukça boğazındaki tendonlar keskin bir şekilde ortaya çıkıyordu.

Tepkilerini izlemeyi seviyordum, en çok neyi sevdiğini

ölçmeye çalışıyordum.
sürüklediğimde nefesi kesildi.

Prostatının üzerinden

"İşte, tam orada."

Hiçbir şeyi değıştirmedim. Sadece onu o noktada becermeye devam ettim. Önce onun boşalması gerekiyordu. Parçalanırken yüzünü izlemek istedim.

Onu sözlerimle teşvik etmeye başladım. "Hoşuna gitti mi? Sikimin kışında olması hoşuna gidiyor mu?" Yanıt olarak inledi, ben de devam ettim. "Çok sıkı, çok ateşlisin. Sikimin canını sıkıyorsun. Çok iyi hissettiriyor."

Şimdi nefes nefese kalmıştı, gözleri sımsıkı kapalıydı. "Ti prego," diye neredeyse inliyordu.

"İşte bu kadar. Yalvar bana. Sikim için yalvar." Kaslarım çabayla titredi ama durmadım. Prostatını dövdüm, her güçlü itişte yatak sallanıyordu. "Benim için gel, assassino. Sikini tut ve kendini sars."

Sanki izin bekliyormuş gibi, anında kendini yumrukladı ve pompalamaya başladı, eli bir bulanıklıktı. Vücudu benimkine kenetlendi, her kası kaskatı kesildi, sonra karnına boşaldı. Baskı çok fazlaydı ve aniden ben de boşalıyordum. Prezervatifi fışkıran ılık sıvıyla doldururken dünya o birkaç saniye için yok oldu.

"Oh, kahretsin," diye soludum, uzuvlarım seğiriyordu.

Dünya dönmeyi bıraktığında, prezervatifi tutarak dikkatlice çektim. Yatağın başucunda tuttuğum mendillerle temizledim. Alessio bir kolunu gözlerinin üzerine atmıştı. Hareket etmiyor ya da konuşmuyordu. İkimiz de terlemiş ve bitkin düşmüştük ve düz göbeği boşalmayla kaplıydı. Onu böyle görmek hoşuma gidiyordu.

Eğilerek, dilimi onun menisinin bir kısmını temizlemek için kullandım. "Mmm." Sonra daha fazla yaladım, tadı ter ve tuz karışımıydı.

Kolu yatağa düştü ve o tunç gözler beni izledi. "Çok güzelsin," diye fısıldadı kalınca. "Özellikle de boşaldığında."

Kalbimin uzun süredir ölü olan bir parçası sanki donmuş ve şimdi çözölüyormuş gibi canlandı. Başımı eğdim,

tepkimi ondan saklamak.

İltifatlar ve şefkatli öpücükler mi? Ne yapıyorduk biz? Bunun dört haftalık bir sikiş olması gerekiyordu. Duygular ve tatlı konuşmalar değil.

Yanına uzanana kadar yer değiştirdim. Birkaç dakika içinde kalkıp bize bir kahve hazırlayacaktım. Her şeyden çok, kendime gelmeye ihtiyacım vardı. Bunun kim olduğunu ve burada ne yaptığımızı hatırlamaya. "Şimdi beni öldürmen için seni kimin tuttuğunu söyleyecek misin?" diye sordum.

"Beni harika bir şekilde orgazm ettin diye bunu söyleyeceğimi mi sanıyorsun? Ma dai, Giulio."

Dönerek ona basit gerçeği söyledim. "Denerken ölsem bile o ismi senden alacağım."

Sonra yatağı ittim ve temizlenmeye gittim.

Alessio

ÖNÜMÜZDEKİ HAFTA bir sikiş

bulanıklığıyla geçti.

Seks inanılmazdı. Aramızda bir kıvılcım, derin bir bağ vardı ve her sevişmemiz bittiğinde bitkin ve harap oluyordum. Daha iyi olamayacağına yemin etmişim. Ama hep daha iyisi oldu.

Kader gibiydi. Ordu, eğitimim. Ravazzani'yi vuramamak. D'Agostino'nun şantajıyla bu işe girdim. Tüm hayatım buradaki çiftlik evine giden bir dizi adımdan ibaretti. Onunla birlikte.

Sonunun iyi bitmeyeceğini biliyordum. Bitemezdi de. Ama birlikte geçirdiğimiz zamanın tadını çıkaracaktım.

Şu anda Giulio yemek hazırlarken ben de mutfak adasında oturuyordum. Konuşmanın çoğunu o yapıyordu ama ben aldırmıyordum. Ben daha sessiz olmaya eğilimliydim, Giulio ise sık sık gittiği gece kulüpleri gibi gürültülü ve parlaktı.

Etrafının neden her zaman arkadaşları ve ailesiyle çevrili olduğunu anlayabiliyordum. Onunla geçinmek kolaydı, cana yakın ve komikti. Kendini küçümseyen ve alçakgönüllü. Siderno'da büyürken babasının 'ndrina'sında olduğuna dair hikayelerle beni eğlendirdi. Fausto ve Frankie'den çok az bahsetti. Çoğunlukla, annesinin yokluğunda onu yetiştirdiğini anladığım Zia'sından söz etti.

Bu ortak noktamızdı. Ninem onun büyük teyzesine çok benziyordu. Kendini kiliseye adanmış ve saçmalıklara tahammülü olmayan eski kafalı bir İtalyan kadınıydı.

"Onunla en son ne zaman konuştun?" Bana Zia'sıyla ilgili başka bir hikâye anlatmayı bitirdikten sonra sordum.

"Yaklaşık üç hafta önce."

"Biri sizi bulup öldürmeye çalışıyorsa, telefon görüşmesi yapmak pek akıllıca değil."

Kadehindeki şarabı boşalttı, sonra gözlerini devirdi. "Kullan-at telefonlarım var, suikastçı. Tamamen acemi değilim."

"Telefonlar diğer uçtan dinlenebilir, prens."

"Yerimi söylemediğim sürece bu beni bulmalarına yardımcı olmazdı. Ki vermedim. Dio santo, dostum."

"Başka kimi aradın? Frankie'yi mi?" Onu takip ettiğim için üvey annesiyle düzenli olarak konuştuklarını biliyordum.

"Hayır. Belçika'dan bir arkadaşımı aradım." Şarap şişesine uzanarak kadehini yeniden doldurdu.

"Neden olmasın? İkinizin ne kadar yakın olduğunuzu biliyorum."

"Ona neler olduğunu anlatmak istemiyorum. Babamdan sır saklayamaz. Denese bile, babam bir şekilde ondan öğrenir." Şişeyi yere bıraktı ve tavuğa döndü. "Ve bunu ondan istemek adil değil. Fausto ve çocuklar onun önceliği, benim değil."

"Peki ya baban? En son ne zaman konuştunuz?"

"Málaga."

Bu uzun zaman önceydi. Yakın değiller miydi? "Onunla pek konuşmuyorsun, karısı kadar sık değil."

"Tahmin etmeniz zor olmasa gerek, ama babam biraz kontrolcü olabiliyor."

"Bir Ravazzani özelliği, öğreniyorum," dedim.

Sanki bunu ilk kez duymuyormuş gibi omuz silkti. "Benim için endişelenmesini istemiyorum. Ben yetişkin bir adamım."

Bunu unuttum. Bir babaya sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyordum. "Annen sen küçükken mi öldü?"

"Evet, Fausto son kez savaşa gittiğinde. Ben daha bebektim.

Onu hiç hatırlamıyorum."

"Herkes senin eşcinsel olduğunu nasıl öğrendi?"

Bana bir bakış fırlattı. "Bu gece sorularla dolusun."

Elimde değildi. Onu uzun zamandır takip ediyordum ama bu bana onun zihninin içini göstermiyor ya da geçmişini anlamama yardımcı olmuyordu. Bunları bana kendisinin anlatması gerekiyordu ve ben aniden her şeyi bilmek için açgözlülük duymaya başlamıştım. Ve son birkaç gündür aramızda belli bir mesafe vardı, sanki bazı parçalarını benden saklıyordu. Bu hiç hoşuma gitmemişti. "Bu konuda konuşmak seni rahatsız ediyor mu?"

"Hayır, tabii ki değil." Bıçağı yere bıraktı. Avuçlarını adaya dayarken kollarındaki kaslar gerildi. Gözlerini bana değil, uzaktaki duvara dikti. "Babam beni kameraya yakaladı. Bir kulübün çıkışlarından birinin önünde Paolo'ya sakso çekiyordum."

"Porca dio! Kamera karşısında mı? Çok kızmış olmalı."

"Öfkeli doğru kelime değil. İncinmişti. Hayal kırıklığına uğramıştı.

Öfkeli. Endişelendim. Ve dürüstçe düşündüm ki-"

Çenesini kapattı, ben de "Ne?" diye sordum.

Ciğerlerinden tıkırtılı, acılı bir nefes çıktı. "Gerçekten beni öldürteceğini düşünmüştüm."

"Korkunç olmalı."

"Öyleydi ama sonra Paolo için eşcinsel olduğuma karar verdi.

"Eğer Paolo'dan kurtulursa, ben de dümdüz olurum."

Durduramadan boğazımdan bir kahkaha havlaması kaçtı.

"Scusa," dedim kendimi toparlayarak. "Ama bu çok aptalca."

"Onun neslinden sanırım." Bıçağı eline aldı ve yemeğimizi hazırlamaya devam etti. "Frankie onu vazgeçirmeye çalıştı ama o Paolo'yu gönderdi. Bana yerini söylemedi."

"Sonra ne olacak?"

"Bana iyi bir İtalyan kadınla yuva kuracağımı ve Ravazzani bebekleri yapacağımı söyledi."

Giulio'nun Fausto'dan neden uzaklaştığını şimdi anlamaya başlıyordum. Uzun bir süre babasının gölgesinde, onun parmağı altında kalmıştı. Bağımsızlığı arzulamasına şaşmamalı.

"Yine de vurulduğunda her şey değişti."

Giulio'nun sözleriyle başım döndü. Bu aslında onun geçmişinden tartışmak istemediğim bir konuydu. En azından henüz değil. Pişman değildim - Fausto Ravazzani'yi öldürmek benim için başka bir işti. Kişisel değildi. Hiçbiri değildi. Ama Giulio'nun D'Agostino/Ravazzani savaşında oynadığım rolü affetmeyeceğini biliyordum.

"Fausto neredeyse ölüyordu," diye devam etti Giulio. "D'Agostino'nun adamlarından biri onu Siderno'da bir çatıdan indirmeye çalıştı ve bu deneyim babamı değiştirdi. İyileştiğinde, kalmak ya da Paolo'nun yanına gitmek arasında seçim yapmama izin verdi."

Bu hayret verici bir şeydi. Tüm bunların nasıl gerçekleştiğini merak ediyordum, çünkü İtalyan mafyasında eşcinsel erkekler uzun süre yaşamazdı. Giulio'ya ayrılma izni verilmiş olması ise duyulmamış bir şeydi. "Kalmayı düşündün mü?"

"Bir dakikalığına bile. Paolo'yu seviyordum. Onunla birlikte olmayı her şeyden çok istiyordum." Ocağa döndü ve gaz ocağını yaktı. "Ayrıca, o hastanedeyken Don olarak geleceğimi bir anlığına gördüm. Korkunçtu."

Konuyu değiştirmeye hevesli bir şekilde, "Neden?" diye sordum.

"Dahil olduğu çok sayıda iş için hazırlıklı değildim. Kentucky'de bir at çiftliği gibi mi? Vancouver'da bir hedge fonu?" Başını salladı. "Ben

bunalmıştı. Herkes onun durumu yüzünden paniğe kapıldı. Tüm bu insanlara onun iyi olduğuna dair güvence vermek zorunda kaldım, oysa gerçekte iyi değildi."

"Düşmanlarınız avantaj elde etmeye çalıştı mı?"

"Evet, her arkamı döndüğümde. Aynı anda hem CEO hem de general olmak gibiydi. Sanırım gecede üç ya da dört saat uyuyordum. Kabus gibiydi."

"Ama iyi bir iş çıkarmış olmalısınız, çünkü hiçbir şey bunun için acı çekmedi."

"Sanırım. Yine de geri döndüğünde rahatlamıştım."

Fausto'nun sakatlığının Giulio'nun varis rolünü nasıl etkileyeceğini düşünmemiştim. Devreye girmek için daha iyi hazırlanmadığını duyunca şok oldum.

Giulio çiğ tavuk tabağını ocağa taşıdı. "Her şey en iyi şekilde sonuçlandı. Raffaele var, ona o kadar benziyor ki korkutucu. Rafe bir gün harika bir don olacak."

Giulio'nun arkasından kaşlarımı çattım. Ravazzani bir oğlun da diğeri kadar iyi olduğunu düşünür müydü? Bundan şüpheliydim.

Giulio sanki beni ikna etmeye çalışıyormuş gibi, "Rafe daha iyi," diye devam etti. Ya da kendini. "Fausto'nun tam da ihtiyacı olan şey o. Evlenip Ravazzani bebekleri doğuracak ve aile geleneğini sürdürecektir bir oğul."

Yine de babasının bunu kabul edeceğinden emin değildim. Giulio, cinselliğinin onu bir lider olarak daha az yetenekli yaptığına ikna olmuş görünüyordu. Ama 'Ndrangheta'da önemli olan paraydı. Bir eşkıya milyonlar kazanmaya devam ettiği sürece, eşcinsel olsa bile kimse ona karşı gelmeye cesaret edemezdi. Ve çocuklar evlat edinilebilirdi.

"Baban yarın felç ya da kalp krizi geçirebilir," diye hatırlattım ona. "O zaman ne olacak? Rafe çok genç."

"Rafe reşit olana kadar yerine geçebilecek başkaları da var."

Ama hiçbiri ilk doğan oğlu Giulio kadar nitelikli değildi. Bu beni neden rahatsız ediyordu bilmiyorum ama erkeklerle yattığı için değerini düşürdüğünü görmek hoşuma gitmiyordu. Hayır.

kimsenin işi değildi ve kesinlikle liderlik yeteneklerini değıştirmiyordu. Son dört yılda kendi başına milyonlar kazanmıştı. Bu onun yetenekli olduğunu kanıtlamıyor muydu? O yaşlı adamların onun yaşam tarzını onaylayıp onaylamaması kimin umurundaydı?

Ama aile sorumlulukları ve miraslar hakkında ne biliyordum ki? Giulio'yu seçimlerinden dolayı yargılamaya hakkım yoktu.

Çıplak sırtına, mürekkep desenlerine baktım. Şık kasların üzerine çizilmiş kelimeler ve semboller. Ona bakarken bile ağzım sulandı. "Bahse girerim kadınlar sürekli sana saldırıyordur."

Kıkırdayarak bana profilini göstermek için yana kaydı. "Vahşiceydi. Bir keresinde bir kadın beni erkekler tuvaletine kadar takip etti ve pisuvarda bana resmen saldırdı. Bu Paolo'yu çok kızdırırdı."

"Onlardan birinin teklifini kabul edeceğinden mi endişelendi?"

"Hayır, tabii ki hayır. Ama kadınlarla flört etmek zorundaydım. İnandırıcı görünmeliydi, onlardan gerçekten etkilendiğimi göstermeliydim ki kimse sırrımdan şüphelenmesin. Bundan nefret ederdi."

Tahmin edebiliyorum. Giulio'nun ilgisinin başka birinin üzerinde olması fikri de umurumda değildi. Taburemde kıpırdandım, ben de kıskanıyor olabileceğim için rahatsızdım.

Üç hafta daha. Daha fazla değil.

Gerçi sürekli sevişirken geçici olduğumuzu hatırlamak zordu. Ya da gecenin bir yarısı bana sarıldığında, kaybolacağımdan endişe ediyormuş gibi bana sarıldığında. Nerede durduğumuza dair çizgiler bulanıklaşmaya başlamıştı - en azından benim için.

Her saniye onun yanında olmak istiyordum. Tenim sürekli ona dokunma ihtiyacıyla uğulduyordu. Şu anda bile akşam yemeğinden sonra onu tekrar soyabileceğim zamana kadar dakikaları sayıyordum.

Ve onunla konuşmak istedim. Düşüncelerini ve fikirlerini duymak için. Kahkahalarını. Saatlerce anlattığı hikâyeleri mutlulukla dinleyebilirdim.

Kısacası, boku yemiştim.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Giulio

W bir rutine oturmuştu. Uyan ve seviş. Bir koşu, ardından kahvaltı ve duş.

Sonra Alessio odun keserken ben de Koyun. Sonra, öğle yemeğine kadar okur ya da konuşurduk ve bu sırada birbirimize oral seks yapardık. Genellikle ikimiz de boşaldıktan sonra uyuyakalırdık.

Öğleden sonra ben yemek hazırlarken Alessio tüfeğiyle ortadan kaybolurdu. Adada bir yerde atış talimi yapardı ama nerede olduğunu hiç sormadım. Atışları duyamayacağım kadar uzakta. Çoğu zaman Bayan Campbell'dan erzak alıp dönerdi. O yaşlı kadınla vakit geçirmeyi severdi.

Şarap içtik, yemek yedik ve sonra yattık. Karanlıkta birbirimizi keşfederek, bizi neyin çılgına çevirdiğini keşfederek saatler geçirdik. Her gece daha iyi olamayacağını düşünürdüm. Ama hep daha iyiye gitti.

Ne yazık ki zamanımızın yarısından fazlası bitmişti. Adadan ayrılmama on iki gün kalmıştı. Sonra peşimden gelecekti.

Beni öldürüp öldüremeyeceği konusunda şüphelerim vardı. Kulağıma sevgi sözcükleri fısıldayan adam mı? Her gece uykuya dalarken bana sarılan adam mı? Dokunmayı severdi.

Her zaman, hatta elini sırtıma basitçe sürdüğünde bile.

Ben de onun için aynı derecede istekliydim. Yanımda olmadığı zaman huzursuz oluyordum. Alessio'nun rahatlatıcı bulduğum istikrarlı ve sakin bir varlığı vardı. Çok konuşmama ya da onu eğlendirmeme gerek yoktu. Birlikte olduğumuz sürece sessizlik içinde oturmaktan son derece memnun görünüyordu.

Ama bu gerçek değildi. Fırtınanın gözünde geziniyorduk ve tekrar içine çekilmeyi bekliyorduk. Yakında paraya ve başka bir sahte pasaporta ihtiyacım olacaktı. Uzak bir şehre. Orta Amerika'da bir yer belki? Alessio'nun beni bulamayacağı bir yer var mıydı?

Asistanından bombacılarla ilgili bir haber gelmedi. Sasha'nın cevabı bu kadar çabuk bulmasını beklediğimden değil -bunun için çok şanssızdım- ama onlar beni bulmadan ben onları bulmalıydım.

Bu yüzden bu gece bombalamayla ilgili notlarıma bakıyordum. Öğleden sonra Alessio dışarıdayken onları çalışıyordum. Yine de hiçbir şey değişmemişti. Otoparktaki adamların kim olduğuna dair hâlâ hiçbir fikrim yoktu.

Alessio döndüğünde ben mutfakta makarna açıyordum. Kapının açılıp kapandığını duydum, sonra kilitler tekrar yerine oturdu. Botları yere vurdu ve bana doğru ilerlerken ağır ayak sesleri daha da yükseldi.

Anında gri gözleri benimkileri buldu ve ağzı kalktı. Her seferinde aynıydı, sanki beni tekrar gördüğü için rahatlamış gibiydi. Aramızdaki mesafeyi kapattı ve yüzümü tuttu. "Il bel principe," diye fısıldadı beni öpmeden önce. Dudaklarının nazik dokunuşu içimi ürpertti.

Beni öpüşüne bayıldım. Saygıyla, şefkatle. Ağzıyla bana tapıyordu. Benden büyüktü ama ilgisiyle kendimi elli metre boyunda hissettiriyordu. Sanki her şeyi yapabilirmişim gibi.

Geri çekildiğinde ceketine yapışmıştım, sikim birden ilgimi çekmişti. "Siktir, Alessio." Aşağı uzandım.

Kot pantolonumu düzelttim. "Bayan Campbell ile güzel bir ziyaret yaptınız mı?"

"Juventus maçı vardı," dedi İtalyan futbol kulübüne atıfta bulunarak. "Onlar kazandı."

"Bu, tadının neden bira gibi olduğunu açıklıyor."

Adadaki bir tabureye oturdu ve tabaktan bir parça prosciutto kaptı. "Birayla ne alıp veremediğin var anlamıyorum."

"Şarap olmadığını mı?"

"Herkes bir üzüm bağında büyümedi, prens." Çenesini notlarıma doğru eğdi. "Nedir bu?"

"Bombalama ile ilgili notlarım. Bakmaktan çekinmeyin."

Ellerini bir havluya sildikten sonra kâğıtları kendisine doğru çekti. Polis raporuyla başladı. Okumasını izlerken makarna hamurunu ince bir yufka haline getirdim. Hiç kıpırdamadan oturuyor, kendini işine veriyordu. Ara sıra bir sayfayı çeviriyordu. Bir ara önüne bir kadeh şarap koydum ama ona dokunmadı.

Sonra Brugge'deki polis bağlantımdan aldığım fotoğraflara geçti. Alessio bunları uzun süre inceledi, ayrıntıları görmek için yaklaştırdı. "Bu diğer arabaların plakalarını kontrol ettirdiniz, değil mi?"

"Evet, tabii ki."

"Peki ya kulübü çevreleyen kamera kayıtları?"

"Hiçbir şey yok."

"Son zamanlarda büyük miktarlarda TNT satışı oldu mu?" "Hiç satılmadı."

"Hmm." Aldığım notları, öğrendiğim ya da araştırdığım küçük şeyleri okumaya başladı. "Bu ne anlama geliyor, 'ED konumu?'"

"Enzo D'Agostino. Bu onun nerede olduğunu bilmeden önceydi."

Alessio durgunlaştı. "Ne demek istiyorsun?"

"Dört yıl boyunca okyanusun ortasında bir teknede saklandı. Babam onu arıyordu ama kimse sudan şüphelenmiyordu."

"Ama Şimdi nerede olduğunu biliyor musun?"

Alessio'ya kaşlarını çatarak baktım, D'Agostino için neden bu kadar endişelendiğinden emin değildim. "Certo. Frankie'nin kız kardeşiyle çıkıyor. Napoli'de birlikte yaşıyorlar."

Alessio neredeyse hiç tepki vermedi ama onu artık yüz hatlarındaki şaşkınlığı görebilecek kadar iyi tanıyordum. "Enzo D'Agostino üvey annenin kız kardeşiyle mi çıkıyor?"

"Çılgınca, değil mi? Ama Frankie ile son konuştuğumda, evet.

Görünüşe göre Gia ve Enzo birbirlerine deli gibi aşıklar." "Bu ne zaman oldu?"

"Ben Santorini'deyken. Hikaye çılgınca. Bir kafes ve-"

"Scusa." Alessio ayağa kalktı ve cebinden telefonunu çıkardı. "Bir arama yapmam gerekiyor."

Arka kapıya doğru gitmeye başladı. Kapıya varmadan hemen önce birkaç şişenin birbirine çarptığını duyduk. Alessio, "Yere yat." diye bağırdı.

Sesindeki endişe beni hemen diz çöktürdü.

O da aynısını yaptı, dinlerken gözleri kapalıydı.

Birkaç saniye sonra, "Neydi-" diye fısıldadım.

Beni susturmak için elini kaldırdı. İşte yine o ses, camın cam üzerindeki hafif çınlaması. "Minchia!" diye tısladı kendi kendine. Bana dedi ki, "Bunlar çevreye kurduğum tuzaklar. Ormanda biri var."

Tuzaklar mı? Bilmiyordum bile.

Ama orada kim olabilir ki? Hiç mantıklı gelmedi.

Tartışmaktan daha iyisini biliyordum. Alessio askerlik görevinden dolayı bu konuda benden daha tecrübeliydi. Eğer arazide birinin olduğuna inanıyorsa, ona güvenirdim.

Alessio aniden karşımdaydı, yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Çok dikkatli dinle. Mümkün olduğunca çabuk, bulabildiğiniz her silahı ve mermiyi alın. Botlarınızı giyin. Burada oturup onları bekleyemeyiz. Dışarı çıkıp önce onlara saldırmalıyız."

"Tamam."

Yere eğildim ve botlarımı almak için kapıya gittim. Onları bağladıktan sonra evdeki tüm eski silahları ve mermileri toplamaya başladım. Alessio'nun tüfeğini kurduğunu duyabiliyordum, bunu saniyeler içinde yaptı. Sonra da silahları doldurmama yardım ediyordu.

"Seni beklediğim tepenin üzerinden geliyorlar," dedi usulca. "Koyun barınağına gitmeni ve orada kalmanı istiyorum."

"Ne yapacaksın?" "Onları avlayacağım."

"Karanlıkta mı?"

Çenesini yerdeki tüfeğine doğru eğdi. "Gece görüş dürbünü. Andiamo. Ön kapıdan çık, prens."

Neden bu kadar iyi bir asker olduğunu anlayabiliyordum. Sakin ve soğukkanlıydı, kontrol tamamen ondaydı. Yaklaşan tehlike dikkatimi bu kadar dağıtmıyordu, etkilenebilirdim.

Silahları ve daha fazla mermiyi topladım. "Ben hazırım."

Önce Alessio gitti. Ben de onu takip ettim, evin etrafından dolaşırken evin kenarına yakın durduk. Hiç ses çıkarmadan, düzenli bir şekilde hareket etti. Bir ara ceketini çıkarmıştı. Şimdi koyu renk kot pantolon, siyah bir gömlek ve bot giyiyordu. "Eğil," dedi Alessio bana. "Hızlı git. Güvenli bir şekilde oraya varana kadar sana göz kulak olacağım."

Tüfeğini kaldırarak dürbünüyle ufku taradı. Ben tereddüt etmedim. Çit direklerinin altından geçerek koyun ağılına doğru koştum. Koyunlar ağıllarının içinde dinleniyorlardı. İçeri girdim ve pozisyonumu aldım. Küçük pencere, Alessio'nun tuzakları yerleştirdiğini söylediği tepeyi görmemi sağlıyordu. Tabancam avucumun içindeydi, ateş etmeye hazırdım.

Dışarıda bir hayvan olabilir elbette. Adada büyük bir tavşan nüfusu vardı. Kartallar. Fareler. Eğer bir tavşan Alessio'nun tuzaklarından birini patlatmış olsaydı, daha sonra buna çok gülerdik.

İzledim ama karanlıkta hiçbir şey göremedim. Artık Alessio'yu bile göremiyordum. Nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Gece tamamen durgundu. Hareket yoktu, ses yoktu. Koyunlar meliyordu, muhtemelen burada ne halt ettiğimi merak ediyorlardı.

Ben de aynı şeyi merak etmeye başlamıştım.

Sonunda koyunlardan biri bacağıma sürtünmek için yaklaştı ve ilgi için yalvardı. Karanlığa odaklanmaya devam ederken dalgınca kulaklarının arkasını kaşıdım.

Uzaktan bir patlama sesi duyuldu. Ağaçların arasında bir yerde bir silah sesi. Alessio muydu o? Cazzo, onu görememekten nefret ediyordum. Vurulmuş muydu?

Eğer bu adada ölürse . . .

Kalbim daha sert atmaya başladı. Paolo'nun ölümünü izlemiştim. Hayatımdaki başka bir adamın, başka bir sevgilinin öldürüldüğünü görmek istemiyordum. Alessio ve ben sadece geçici olsak bile.

Peki, bu konuda ne yapıyordum? Koyunlarla birlikte saklanıyor muydun? Hayır, kesinlikle hayır.

Dikkatlice hayvanlardan uzaklaştım, hiçbirini korkutmamaya çalıştım. Etrafından dolanırken ahşap kulübeye sıkıca yapıştım.

Akşamdan beri rüzgâr şiddetini artırmıştı ama soğuğu hissetmiyordum bile. Dikkatle dinledim. Solumdaki ağaçların arasından bir patlama sesi daha geldi. Sağa gidip sonra geri dönmeye karar verdim.

Elimde silah, aceleyle çiftliğin kenarına gittim. Burada fazla siper yoktu, bu yüzden hızlı hareket ettim ve alçakta kaldım. Ay olmadığından, karanlığın beni ağaçlara ulaşacak kadar gizlemesini umuyordum.

Sonra bir tüfek sesi duydum, sanki bir saldırı tüfeğinden ateş edilmiş gibiydi. Sonra üç patlama sesi daha geldi. Siktir, siktir, siktir. Yeterince alçakta olup olmadığımı umursamadan koşmaya başladım. Oraya gitmeli ve Alessio'ya yardım etmeliydim.

Alessio

Çiftliğe yaklaşan altı adam vardı. İyi silahlanmışlardı ama askeri değillerdi. Biliyordum çünkü sessizdiler ama sessiz değillerdi. Bir düşmanın gizlilik taktikleri konusunda eğitilmiş olup olmadığını her zaman anlayabilirdiniz. Bu adamların teçhizatlarını, giysilerini duyabiliyordum. Çalılıktaki ayak seslerini. Fark edilmeden nasıl hareket edeceklerini bilmiyorlardı.

Ama ben? Kimse ne duyacak ne de izini görecek.

O anda, çalılıkların kısmen örttüğü, devrilmiş bir kütüğün arkasına saklanmıştım. Dürbünümle, bekledikleri sırada altı şekle doğru bakıyordum. Şişeler devrildikten sonra durakladılar, belli ki kimsenin araştırmaya gelmeyeceğini umuyorlardı.

Tanrı'ya şükür Giulio koyunlarla birlikte güvendedi. Burada onun için endişelenseydim dikkatimi toplayamazdım. Eğer adamlardan biri bir şekilde beni atlatırsa, o zaman tabancasıyla onları haklayabilirdi.

Şans getirmesi için boynumdaki cornicello'yu ovuşturdum.

Yeterli zaman geçtikten sonra adamlar dağılmaya başladı. Birleşik Devletler'de çoğu sokak köşesinden satın alabileceğiniz türden saldırı tüfekleri taşıyorlardı. Şok ve dehşet için tasarlanmış bir silah. Benimki gibi hassas değil.

Tek yapmam gereken anımı seçmektir.

Bir adam sürüden ayrılıp bana doğru yöneldi. Tetiğe basmadan önce diğerlerinden yeterince uzaklaşmasını bekledim. Yere düşmeden önce kafasına temiz ve sessiz bir atış yaptım.

Diğerleri de bir şeylerin ters gittiğinin farkına varmışlardı. Yine de bekledim. Onlar yerimi bulmadan ne kadar çok kişiyi haklayabilirsem o kadar iyiydi.

Üç adam sola gitti, ikisi ise bana doğru geldi. Büyük olasılıkla kayıp yurttaşlarını aramaya geliyorlardı. Dürbünümü ayarladım. Rahatladım. Kalp atışlarımı sabit tuttum.

İki adamdan daha büyük olana doğru hizalandım. Açıyı doğru ayarladığımda birini vurdum, sonra hızla diğerini. İkisi de yere düştü, ama şimdi diğer gruptan bir adam bana doğru ateş etmeye başladı. Tetiği çektim, ama mesafeyi ayarlayamamıştım. Onu omzundan vurdum.

Bazı ayarlamalar yaptım ve yeniden doldurdum. Yaralanmamış iki adam ayrıldı ve biri bana doğru geldi. Çevresel görüşümün dışında diğerinin koyun barınağına doğru yöneldiğini gördüm. Korku boğazımı sıktı. Giulio'nun yakınında olmasını istemiyordum.

Bunu tartışacak zaman yoktu. Nereye nişan alacağımı seçmek zorundaydım.

Vücudumu kaydırarak, görüş alanımdaki mil noktalarını onun boyutunu ve mesafesini tahmin etmek için kullandım. Bunu gerçekten düşünmeden otomatik olarak yaptım. Sıraya girdim ve bir el ateş ettim. Adam koyun ağılından yaklaşık yedi metre uzağa düştü.

Sicilya dilinde "Yakaladım seni, pislik," diye duydum.

Ateş edene doğru baktım ama çoktan üzerime gelmişti. Üç metre ötemde duruyordu, namlusu kafama doğrultulmuştu. Pozisyon almak için acele ettim. Çok geç olduğunu biliyordum ama denemek zorundaydım.

Göz açıp kapayıncaya kadar oldu.

Gürültülü bir patlama. Sicilyalı öne doğru savruldu, tüfek elinden düştü. Göğsünden kırmızı bir sis patladı ve yüzüstü yere düştü.

Dio santo!

Giulio dışarı çıktı, elleri hâlâ tabancayı tutuyordu. Beni gördü ve omuzları gevşedi. "Şükürler olsun."

Çalılıkta bir şekil hareket etti. Yirmi metre, saat on bir yönünde. "Yere yat," diye bağırdım Giulio'ya, bir yandan da dürbünümle o pisliği arıyordum.

Giulio'nun durduğu alana bir mermi spreysi yağdı.

Atışımı hesaplamadım ya da planlamadım. Sadece içgüdülerime ve eğitimime güvenerek tetiği çektim.

Kurşunum doğruca adamın alnına saplandı.

Ayağa fırladım ve Giulio'nun düştüğünü gördüğüm noktaya doğru koştum. Vücudu yüzüstü yere yığılmıştı ve karnımın ayak parmaklarımdan dışarı çıktığına yemin edebilirdim. Hiç kan göremiyordum. Ellerim titreyerek dizlerimin üzerine çöktüm. Yuvarladım.

Gözlerini kırptırarak bana baktı. "Öldüler mi?"

İçime bir rahatlama dalgası yayıldı ve avuçlarımı yere dayayarak sarktım. Cazzo madre di dio. O yaşıyordu. Havayı içime çekmeye çalıştım. "Kontrol etmeliyiz ama sanırım hepsi ölmüş."

"Yaralandın mı?" "Hayır," diye mırıldandım.

Neyim olduğunu bilmiyordum. Birçok görevde bulunmuş, birçok göreve gitmişim. Defalarca ölüm gördüm, sayısız tehlikeli durumda bulundum. Hiç panik atak ya da TSSB yaşamadım. Bir savaşın ortasında kendimi hiç kaybetmedim.

Ama şu anda, bu gecenin ne kadar farklı sonuçlanabileceğiyle yüzleşirken, ciğerlerim doğru çalışmıyordu.

Hayatta olduğu için çok mutluydum.

"Hey." Giulio oradaydı, elleri yüzümdeydi. "Biz iyiyiz. Ben de iyiyim. Nefes al, Alessio."

Yumuşak mavi gözler benimkileri buldu ve kendimi onların içine bıraktım. Hiçbir şekilde zayıf bir adam değildim ama şu anda kendimi ham ve güvensiz hissediyordum.

"İşte böyle bebeğim," dedi sessizce. "Sadece nefes al."

Sonra dudaklarımı öptü. Dudaklarımızın basit bir fırçasıydı ama o temasın iliklerime kadar işlediğini hissedebiliyordum. Güvence. Rahatlık. Rahatlama.

Nefes verdim.

Dudaklarım kısa bir an için onunkileri aradı. Onun bilmesini istedim. Ona ne kadar değer verdiğimi hissetmesi gerekiyordu. Bu yüzden ona kelimeler kullanmadan, onu öperek, dudaklarını dudaklarımla çekerek gösterdim. Sıcak ve gerçektir, parmak uçlarımda kaskatı kesilmişti.

Sonunda geri çekildim. "Gidip cesetleri kontrol etmem ve ölü olduklarından emin olmam gerekiyor."

"Ben de seninle geleceğim."

Başımı salladım. Sadece dikkatimi dağıtacaktı. "Git iki kürek bul. Onları gömmemiz gerek."

Ayağa kalkarak ona elimi uzattım ve onu dik tuttum. Tabancasını beline soktu. "Kürekler? Ölü bedenler mi? Şimdi de beni ev hasreti çektirmeye çalışıyorsun."

Güldüm.

İnanılır gibi değil. Altı cesetle dolu bir çiftliğimiz ve onlardan kurtulmak için önümüzde yıpratıcı bir çalışma gecesi vardı. Ve Giulio beni hala güldürebiliyordu.

"Andiamo, principe. Onlar halledilene kadar kendimi daha iyi hissetmeyeceğim."

Ayrıldık. Tüfeğimi omzuma attım ve ağaçların arasına girdim. Her bir cesedi kontrol edip ölü olduklarından emin olduktan sonra hepsini bir alana sürükledim. Burada zemin yumuşaktı. Kazmak daha kolay olacaktı.

Giulio bir kürek ve çapayla döndü. "Yapabileceğimin en iyisi buydu."

"Bu işe yarar."

Tüfeğimi yere bıraktım ve küreği aldım. Toprağı kazmaya başladık.

"Koyun barınağını neden terk ettin?" Çalışırken sordum.

"İyi ki yapmışım, yoksa ölmüş olurdun."

"Mesele bu değildi. Orada kalman ve güvende olman gerekiyordu."

"Sen ... miydin? . . .?" Sinirli bir nefes verdi. "Dai, Alessio. Beni korumana ihtiyacım yok. Nasıl ateş edileceğini biliyorum. Daha önce de öldürdüm."

Hiçbir şey söylemedim. Tüm bunları biliyordum ama bu onun yeteneklerinden çok daha fazlasıydı. Benimkini nasıl etkilediğiyle ilgiliydi.

"Ve" diye devam etti, "seni dinlemediğim için memnun olmalısın. Büyük ve kötü bir suikastçı olduğumu biliyorum ama arada sırada yardıma ihtiyacın olması normal."

"Büyük kötü suikastçı mı?" Bunu düşünüyormuş gibi yaptım. "Bunu kartvizitime yazmalı mıyım?"

Yüzüne nefes kesici bir gülümseme yayıldı. "Bir şaka yaptın, assassino. Seninle gurur duyuyorum."

Başımı eğdim, bu alışverişten ne kadar memnun olduğumu fark etmemesini umuyordum. Bu şakalaşma benim için nadir bir şeydi. Başka biriyle bu yakınlık.

Uzun süre birlikte çalıştık. Deliğin çok büyük olmasına gerek yoktu. Sadece bu altı cesedi adadan çıkmamıza yetecek kadar saklamamız gerekiyordu.

Ölüleri mezara taşırken bedenlerimizden ter boşanıyordu. İçlerinden birinin tanıdık bir dövmesi olduğunu gördüm ve bu bana duyduğum lehçeyi hatırlattı. Ağır nefesimin arasından "Bu adamlar Sicilyalı," dedim.

"Nereden biliyorsun?" Giulio nefes almaya çalışırken ellerini dizlerine koyarak hırıldadı.

"Birinin konuştuğunu duydum ve aksanından anladım. Ayrıca şu dövmeden. Bu Medusa, bayraklarının bir parçası."

Doğruldu ve yüzündeki teri sildi. "Sicilyalılar neden bizi öldürmeye gelsin ki?"

"Biz değil. Siz."

"Seni hedef almadıklarını nereden biliyorsun? Kötü giden bir vurgundan sonra."

"Benim vuruşlarım kötü gitmez," diye yalan söyledim. "Ve Sicilyalılarla çalışmıyorum."

"Neden olmasın?"

Çünkü ben Sicilya'da büyüdüm. Annem ve babam hâlâ orada bir yerlerdeydi. Bütün o adayla hiçbir ilgim olsun istemiyordum. "İstemiyorum işte."

"Sicilyalılara hiçbir şey yapmadım. Ve babamın onlarla bir ittifakı var. Benim peşimde olmalarına imkan yok."

"Principe." Elimi ölü bedenlere doğru uzattım. "Senin peşindeydiler. Asıl soru, neden?"

Kaşlarını çatarak yere baktı, açıkça düşünüyordu. Onu düşünceleriyle baş başa bıraktım. Belki de ilk kez Paolo'ya ne olduğuna dair yeni bir ipucu bulacaktı.

Küreği elime alarak cesetlerin üzerini toprakla örtmeye başladım.

Sonunda çapayı kaptı ve yardım etmeye başladı. İkimiz mezarı doldurduktan sonra çiftlik evine doğru yola çıktık.

"İçeri gir ve toplanmaya başla," dedim. "Sadece onsuz yaşayamayacağın şeyleri, kapiş?"

"Neden?"

"Çünkü hemen şimdi gitmeliyiz. Kaybedecek zamanımız yok. Burada olduğunuzu biliyorlar ve bu grup geri rapor vermediğinde "

Daha fazla adam takip edecekti.

Başını salladı. "Doğru. Bu berbat bir şey."

Ben de nefret ettim. Sonsuza kadar küçük İskoç baloncuğumuzda kalabilmeyi diledim ama onu güvenli bir yere götürmek zorundaydım.

Çünkü Giulio benimdi. Ve ondan vazgeçmeyecektim.

Her şey değişmişti. Enzo D'Agostino artık Fausto'nun baldızı Gianna Mancini ile çıkıyordu. Giulio bir suikasta kurban giderse Ravazzani'nin kalbi kırılacak, öfkelenecek ve tüm savaş yeniden başlayacaktı. D'Agostino, Gianna'ya gerçekten değer veriyorsa, bunu riske atacak kadar aptal olamazdı.

Bu da Giulio'nun vurulmasına artık gerek kalmadığı anlamına geliyordu. D'Agostino ile konuştuğumda, eminim o da aynı fikirde olacaktır.

Kendimi hafiflemiş hissettim, sanki omuzlarımdan büyük bir yük kalkmıştı. Giulio'yu öldürmek zorunda değildim. En azından birkaç haftadan daha uzun bir süre onunla birlikte olabilirdim. Bu ondan büyük bir sır saklamak anlamına geliyordu ama kimsenin bunu öğrenebileceğini sanmıyordum.

Söylemezdim. Çünkü Giulio, neredeyse babasını öldürecek olan adamla asla birlikte olmazdı.

Ve eğer D'Agostino ağzını açmayı düşünürse, tek yapmam gereken onu Giulio'ya emrettiği suikastla tehdit etmektir. Gianna Mancini ve Francesca Ravazzani bu bilgiden hiç hoşlanmayacaklardı. Belki D'Agostino, Fausto'nun karısına yaptığı kadar Gianna'ya söz geçiremiyordu ama Ravazzani ile D'Agostino arasındaki ateşkesin çok zayıf olduğuna bahse girerim. Bunu riske atmak istemezler.

İçeri girdikten sonra eşyalarımızı toplamak için ayrıldık. Bayan Campbell'ın evinden günler önce taşındığım için tüm eşyalarım çiftlik evindeydi. Yanıma pek bir şey almamıştım.

Çantamı buldum ve gerekli şeyleri koydum. Sahte pasaportlar ve nakit para. Mermiler. Şapka da dahil olmak üzere kıyafet değişikliği. Telefonum ve taşınabilir bataryam. Yanlarını fermuarladım ve omzuma attım. Sonra tüfeğimi çantasına geri koydum.

Ben bitirirken Giulio geldi. "Benimle gelmek zorunda değilsin, biliyorsun."

"Seni yalnız bırakmamı teklif etmeye cüret etme."

"Assassino" İç çekti. "Bu benim sorunum."

Göz açıp kapayıncaya kadar onun üzerindeydim. Ensesini kavrayarak alnımı onunkine dayadım. "Senin sorunların benim sorunlarım. Benden kurtulamayacaksın, prens. Son nefesime kadar senin için savaşacağım."

Sıcak nefesi dudaklarımın üzerinde gezindi. "Alessio," diye fısıldadı. "Değer verdiğim başka bir adamın ölümünü izleyemem."

Beni önemsiyor.

Bu sözler içimi öyle bir mutlulukla doldurdu ki onu öpmekten kendimi alamadım. Bu adadan kaçmamız gerekiyordu ama benim de bir an durup onu kollarıma almam gerekiyordu. Dilimi ağzına soktum ve ellerimiz dolaşarak hızla birbirimize sarıldık. Uzun bir ayrılıktan sonra yeniden bir araya gelmiş aşıklar gibi davranıyorduk.

Sözünü kesti ve çenemi öptü. "Bebeğim, gitmemiz gerek." Başımı salladım. "İhtiyacın olan şey yanında mı?"

Elimi tutarak bana kısa bir öpücük daha verdi. "Evet. Haydi."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Giulio

W kasabaya doğru koştu. Neredeyse gece yarısıydı ve ay yoktu. Alessio karanlıkta hızlı adımlarla ilerliyor, tüfek kılıfını bir omzuna asıyordu. Üzerinde Diğer omzunda sırt çantası vardı. Ben ona ayak uydurmaya çalışırken o bunu kolaymış gibi gösteriyordu.

Aramızda neler olduğunu bilmiyordum. Ormandaki silahlı kavgadan sonra panik atak geçireceğini düşündüm. Tek düşüncem onu rahatlatmaktı. İyi olduğundan emin olmaktı.

"Benden kurtulamayacaksın, prens."

Giulio'nun takımında mıydı? Gerçekleştirmesi gereken suikaste ne oldu? Kendimize koyduğumuz dört haftalık zaman sınırı? Bütün durum tersine dönmüştü.

Şu anda şikayet ettiğimden değil. Bu geceki yardımı için minnettardım. Yoksa ölmüş olurdum. Saldırı tüfekli altı saldırganla savaşmak benim yeteneklerimin ötesindeydi.

Ama Alessio'nunki değil.

Ormanda harikaydı. Koyun barınağına doğru giden adamı öldürmek onun tek hatasıydı.

Sonra gerçek bir eki gibi yüzüme çarptı. Alessio benim koyun ağılında olduğuma inanıyordu.

"Son nefesime kadar senin için savaşacağım."

Geniş sırtına bakarken içimi bir sıcaklık kapladı.

Madre di dio, o salak. Beni korumak için hayatını tehlikeye atmıştı.

Göğsümdeki ırpıntılar çoğaldı. Ne diyeceğimi bilemiyordum. Neyse ki koyunla birlikte beklememiştim. Bunun yerine, karşılığında onu kurtarabildim.

Geriye dönüp baktığımdaya, Alessio ve suikastçılar ormanda meşgulken benim kamam mantıklı olurdu. Ama bu düşünce hiç aklıma gelmedi.

Cazzo. Alessio'ya karşı hislerimi yakalayamadım. Ne tür bir aptal, suikast için tutulan bir adama aşık olur ki?

Tüm bunları daha sonrası için bir kenara ittim. nceliğim güvenli bir yere ulaşmaktı. Sonra kafamı toparlayabilirdim.

Kasabaya vardığımızda, bara doğru yöneldi. Bir şeyler içmek için mi duracaktık? Mekan açık mıydı?

Alessio içeri girdi.

Başka seçeneğim olmadığı için onu takip ettim. Bayan Campbell barın arkasındaydı, bize bakarken yüz ifadesi ciddileşmişti. Hiç vakit kaybetmeden, içki içen ve televizyon izleyen tek adamla yüzleşti. "William, ık dışarı."

"Ama-"

"Benimle tartışma, seni serseri." Kadın adamın elinden birasını aldı ve lavaboya döktü. "Evine git. Ben kapalıyım."

William cebinden para çıkarmaya başladı ama Bayan Campbell onu başından savdı. "Benden, çünkü seni kısa kestim. İyi geceler."

William sürekli mırıldanarak dışarı çıktı ve bizi Bayan Campbell ile yalnız bıraktı. Alessio'ya odaklanmıştı, tavrı tamamen işle ilgiliydi. "Ne istiyorsunuz?"

Alessio tüfek çantasını barın üzerine koydu. "Bazı adamlar çiftliğe saldırmış. Tercihen bir tekneye ihtiyacımız var."

Akıllica. Suda saklanmak D'Agostino'nun onca yıl işine yaramıştı. Bizim için de işe yarayabilirdi. Karadan uzak durarak Sicilyalıları araştırabilirdik.

Bu bana Theo'yu hatırlattı.

Alessio'nun koluna dokundum. "Yatı olan birini tanıyorum."

"Baban mı?"

"Hayır, bir arkadaşım."

"Güzel. O zaman onları bulacağız."

Bayan Campbell duvardaki bira tabelasına doğru gitti. Bileğinin bir hareketiyle tabelanın kenarını çekti ve tahta açılarak bir kasa ortaya çıktı. Bir çırpıda düğmeyi ileri geri, sağa sola çevirdi ve kasanın kilidi açıldı. Bir dizi anahtar aldı, sonra metal kapıyı kapattı.

Bizi takip etmemizi işaret etti. "Benimle gelin."

Dışarıda yürürken Alessio bana doğru eğildi. "Bu arkadaşın şu anda nerede olduğunu biliyor musun? Kabaca bir tahmin bile olsa?"

"Nice kıyılarında."

Bayan Campbell rıhtıma doğru yürüdü ama girişi çevreleyen dönemeçten geçmeye devam etti. "Sizi nasıl buldular?"

"Telefon hatlarını dinlediklerinden şüpheleniyorum," diye yanıtladı Alessio. "Birisi buradan arama yapıyordu."

"Birileri kullan-at telefon kullanıyormuş," diye homurdandım.

"Ama diğer uçta," dedi Bayan Campbell. "Hala dinliyor olabilirler."

"Aynen öyle," dedi Alessio ve ben ikisini de görmezden gelmeye devam ettim.

Sanki sonsuza kadar yürüyecekmişiz gibi geldi. Karanlık suda sallanan yelkenliler ve balıkçı tekneleri vardı. Hangisinin onun olduğunu merak ettim.

Kendi başına uzun bir iskeleye doğru yöneldi. Sonunda süslü, sigaralı bir sürat teknesi vardı. Uyuşturucu kaçakçılığında kullanılan türden. Bilirdim. Birlikte çalıştığım Kolombiyalıların çoğunun böyle tekneleri vardı.

Durup anahtarları Alessio'ya uzattı. "Yakıt dolu. İyi şanslar."

"Bunu size geri vereceğim," dedi ve anahtarları aldı.

"Endişelenmiyorum. Elinden geleni yapacaksın."

"Fransa'ya gitmeliyiz," dedim. "Hızlıca. Yakıt için nerede durabileceğimiz hakkında bir fikrin var mı?"

"Fransa'ya gitmeniz gerekiyorsa," dedi Bayan Campbell. "Bir uçağa ihtiyacınız olacak."

"Sende yok mu?" Alessio kuru bir sesle sordu. "Hayır, ama Skye'daki eski bir arkadaşımın var." Çekti cep telefonunu çıkardı. "Bakalım açacak mı?"

Alessio

Nice, Fransa

GIULIO ARKADAŞIYLA İLETİŞİME GEÇERKEN, ben de erzak bulmak için iç kesimlere gittim. Nice turistlerle doluydu, sıcak Riviera güneşi çıplak teni ve iyi vakit geçirmeyi teşvik ediyordu. Başımı eğdim ve bir markete yöneldim. Buraya gelmek için tekne ve uçak yolculuğu yaptığımız için çok yorgunduk.

Bayan Campbell'ın arkadaşı Kraliyet Hava Kuvvetleri'nde pilottu. Turlar için Skye Adası'nda tuttuğu küçük bir uçağı vardı. Neyse ki, Fransa'nın güneyine bir gezi karşılığında yüklü miktarda Euro'yu kabul etmeye razı olmuştu.

Alışverişe çıkmadan önce bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyordu.

Telefonumun kilidini açarak aradığım kişiyi buldum ve cama dokundum.

"Pronto," dedi Vito D'Agostino kulağıma.

"Kardeşinle konuşmam gerek."

Arka planda bir ses duyuldu. Beni hoparlöre almışlardı. "Ben varım, Alessandro. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Sen ve Gianna Mancini. Bu doğru mu?"

"Bunun sizi nasıl ilgilendirdiğini anlamıyorum."

"Çünkü benimle iletişime geçtin. Aylar önce. Malaga'ya gitmemi söylemiştin, hatırladın mı?"

Bir duraklama oldu. "Başaramadın, değil mi?"

Sonuçtan umutlu mu yoksa endişeli mi olduğunu anlayamadım. "Durum değiştiğinde beni bilgilendirmeliydin."

"Beni azarlamak için mi arıyorsun? Ma dai, Ricci. Umarım bundan daha iyisini biliyorsundur."

Arka dişlerimi birbirine geçirdim. "Bana sahip değilsin, D'Agostino. Ve beni kızdırmak da istemezsin. Aksi takdirde Ravazzani'ye -ve karısına- Giulio'yu kimin öldürttüğünü söylerim. Bu senin küçük mutlu ev hayatına ne yapar?"

Hat çok sessizleşti. Sonunda konuştuğunda D'Agostino'nun sesi alçak ve derindi. "Eğer yaparsan, coglione, dört yıl önce Siderno'daki o çatıda kimin oturduğu hakkında söyleyecek çok şeyim olacak. Bunun için affedileceğini sanmıyorum."

Giulio'nun bunu öğrenmesine izin veremezdim. Asla kalmazdı.

Beni tekrar öldürmeye bile çalışabilir.

"Öyleyse anlaştık," dedim parmaklarım telefonun kenarlarına gömülerek. "Ben senin sırrını saklayacağım, sen de benimkini."

"Başkalarına iyilik borçlu olmayı sevmiyorum."

"Çok kötü. Başka seçeneğimiz yok."

Sessizlik uzadı. O ve Vito muhtemelen teklifi tartışmak için telefonun sesini kapatmışlardı. Kahvaltıya giden turistlerden kaçarak bekledim.

"Peki," dedi. "Bunu mezarımıza götüreceğiz. Ve bu numarayı kaybederiz."

Bağlantıyı kesti.

Dio santo, Gianna Mancini'yi çok seviyor olmalı.

Yüzümde kocaman bir gülümseme belirdi. Özgürdüm. Sonunda D'Agostino ve Ravazzani'den sonsuza dek kurtulmuştum. Onların kavgasına karıştığımı kimse öğrenemeyecekti.

Ve Giulio'yu bir ortak, sevgili, erkek arkadaş olarak takip edebilirdim. O ne isterse. Etiket önemli değildi.

Ben, birlikte olduğumuz sürece.

Göğüs kafesimin arkasına bir ağrı yerleşti. Bunun saf mutluluk olduğundan şüpheleniyordum.

Pazarda taşıyabildiğim kadar peynir, et ve ekmek aldım, sonra da rıhtıma doğru geri döndüm. Giulio'yu bulduğumda kahve ve kruvasan içiyordu. Karşısındaki boş koltuğu işaret etti. Kahvaltımın içinde olduğu bir çanta masanın üzerinde bekliyordu.

"Grazie, principe." Çantayı açtım ve önce kruvasanı çıkardım. "Arkadaşın ne dedi?"

"Geri dönüyorlar ve kıyıya yaklaşıyorlar. Kırk beş dakika kadar. Bizi alması için tekneyle birini gönderecek."

Sabah ışığında ona bakmaktan kendimi alamadım. Tıraşsız, güneş gözlüklü ve dağınık saçlarıyla muhteşemdi. Buraya, en güzel insanlarla dolu bu güzel şehre uyum sağlamıştı. Ama nereye giderse gitsin iyi görünüyordu.

Elimde değildi. Yüzündeki güneş gözlüklerini çıkardım ve masanın üzerine eğildim. Bir öpücük için ağızlarımızı birbirine yapıştırmadan hemen önce nefes alışını duydum. Dudaklarımı yavaşça onunkilerin üzerinde gezdirdim, burada olduğuna dair bir anlık güvenceye ihtiyacım vardı. Güvende, benimle.

Benimkini.

Birkaç saniye sonra geri çekildim ve yerime oturdum. Giulio'nun yanakları kızarmıştı. "Seni teşhirci biri olarak düşünmemiştim."

"Seni herkesin içinde öpemez miyim?"

"Elbette yapabilirsin. Bunu isteyeceğini düşünmemiştim. Sen oldukça özel bir insansın."

"Utangaç olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Hayır." Fincanından bir yudum aldı. "Özel olmak utangaç olmak demek değildir. Özel demek, ne iş yaptığın, büyükannen tarafından büyütüldüğün ve Sasha adında bir asistanın olduğu dışında hayatın hakkında hiçbir şey bilmediğim anlamına gelir."

Bir lokma kruvasan çiğnedim. "Ne bilmek istiyorsun?"
Başını düşünceli bir şekilde eğdi. "Beni öldürmen için seni kim tuttu?"

Kendimi tutamadım. Güldüm. "Kemiği olan bir köpek gibisin."

"Beni suçlayabilir misiniz? Burada benim hayatımdan bahsediyoruz."

O haklıydı. Sadece sorunun çözüldüğünü bildiğim için umursamaz davranıyordum. "Önemli değil, çünkü artık bunu yerine getirmeme gerek yok" diyerek ayıldım.

Giulio'nun ağzı açık kaldı. "Şaka yapıyorsun."

"Hayır. Seni öldürmek isteyen kişi tekrar düşündü."

"Bu bir şaka. Sen" Öfkeyle ofladı, burun delikleri alevlendi. "Bunu nasıl bilebilirsin ki?"

"Az önce onları aradım. İptal edildi."

"Madre di dio." İki eliyle yüzünü ovuşturdu. "Bu inanılmaz. Öylece mi?"

"Bazı olaylar birbirini takip etti. Bu olaylara dayanarak, sözleşme akılsızca oldu."

"Bilmece gibi konuşuyorsun ama umurumda değil. Beni öldürmeye çalışan bir kişi daha azaldığı için mutluyum."

"Biri gitti, biri kaldı." Sıcak espressomu yudumladım. Fransa'da hiçbir zaman İtalya'daki kadar iyi olmamıştı ama şikayet etmiyordum.

Bu haberle birkaç dakika oturmasına izin verdim. Bunun bir şok olduğunu biliyordum.

Sonunda eğildi. Gözlerindeki bakış farklıydı. Sahiplenici. Agresif, kızgınlık sınırında. "Ve bunu bana şimdi mi söylüyorsun, assassino? İnsanların içindeyken mi? Seni zapt edemediğim ve dişlerini takırdatabilecek kadar sert beceremediğim zaman mı?"

İçim daraldı ve aniden kuruyan dudaklarımı yaladım. Giulio'nun bu yeni yönünü sevdiğimi söylemek yanlış olmazdı. "Beklemek zorundasınız, prens."

"Seni yalnız yakaladığım anda, seni parçalara ayıracağım."

Cristo, bekleyemedim.

Güneş gözlüklerini tekrar taktı ve ufka baktı. Gözlerimi ondan ayıramıyordum. Artık düşüncelerimi ve duygularımı saklamak zorunda değildim. Bu adama yarı aşık değilmişim gibi davranmak zorunda değildim.

"Şu anda çok seksi görünüyorsun," dedim kruvasanımı bitirirken.

Bana çarpık bir sırıtış attı. "Her yerde seksi görünüyorum."

Kahvaltımızı bitirdik. Sonunda, kullan at telefonu çaldı. Giulio numarayı okudu ve telefonu masadan aldı. "Arayan Theo."

Cevap verdi ve ben de kısa konuşmayı dinledim. Kıyıya çok yaklaşmışlar gibi görünüyordu.

Marinadaki kalabalığı izledim. Takip edilmemiştik ama bu askerlik yıllarımdan kalma bir alışkanlıktı. Sürekli tehlike arıyor, potansiyel tehditlere karşı tetikte oluyordum. Ve şimdi korumam gereken Giulio vardı.

Kimsenin bu adama zarar vermesine izin vermem.

On dakika sonra denize açılan küçük bir sürat teknesindeydik. Günün bu saatinde suda başka pek tekne yoktu. Çok geçmeden yüz metrelik bir süper yat görüldü. Şık ve beyazdı, beş güvertesi ve koyu renkli pencereleri vardı.

"Mamma mia," diye fısıldadım. Bu teknenin sahibi her kimse çok zengindi.

Giulio hiçbir şey söylemedi, yüz ifadesi değişmemiştik. Babasını düşününce böyle bir zenginliği görmeye alışık olduğuna şüphe yoktu. Bankada milyonlarca Euro'm olsa da bu benim yaşam tarzım değildi. Daha çok müşterilerimin yaşam tarzına benziyordu.

Yavaşladık ve yatın arka tarafına yanaştık; mürettebat çoktan bizi gemiye almak için bekliyordu. Ceketlerinin altındaki şişkinlikleri hemen fark ettim. Bir gemi mürettebatı için garipti. Belki de sahibi paranoyak bir Fransız milyarderdi.

Bir mürettebat üyesi bizi geminin iç kısmına götürdü. Bir adam uzun bir kanepeden fırladı ve çıplak ayaklarıyla öne doğru koşmaya başladı. Bol paçalı mor ipek pantolon

ve atlet giymişti.

bilekleri bileziklerle kaplıydı. Göz kapaklarının kenarları siyah göz kalemiyle kaplıydı. "Bello! İşte buradasın!" Giulio'yu kucakladı ve iki yanağından öptü.

"Bonjour, Theo. Bronzlaşmış ve dinlenmiş görünüyorsun."

Adam bana dönerek, "Bir yatta iyi seks yapmak size bunu yaptırır," dedi. Fransızca olarak, "Peki bu çok uzun ve yakışıklı adam kim?" diye sordu.

Elimi uzattım ve Fransızca cevap verdim. "Bonjour. Ben Alessio. Burada saklanmamıza izin verdiğiniz için teşekkür ederim."

Theo gözlerini kırptırdı, parlak yeşil gözleri şok olmuştu. "Fransızcan kusursuz. Bir İtalyan suikastçı için şaşırtıcı."

Demek Giulio Theo'ya benden bahsetmiş. Theo'nun arkasından bir adam geldi. Şakaklarında gümüş rengini almaya başlayan siyah saçları ve buz gibi mavi gözleri vardı. Üzerine tam oturan keten gömleğinin altından dövmeleeri görünüyordu. Donup kaldım. Tanıma duygusu buz banyosu gibi üzerime çöktü. Silahlı korumalar ve süper yat şimdi anlam kazanmıştı. Madre di dio. Theo'nun bir fikri var mıydı? ?

Giulio'ya yaklaştım.

"Ve bu da Nic." Theo kocaman sırıtarak iri yarı adamı öne doğru çekti ve kollarını birbirine bağladı.

Nic Giulio'nun elini sıkarken dudaklarımı sıkıca bastırdım ve hiçbir şey söylemedim. "Küçük tekneme hoş geldin," dedi Fransızca, ama altındaki gerçek aksanı duydum.

"Giulio'nun Fransızcası berbattır, mon grand," dedi Theo. "İngilizce daha iyi olurdu."

Nic tekrar konuştu, bu sefer İngilizce. Aksanı daha kalındı. "Hoş geldiniz ve lütfen kendinizi evinizdeymiş gibi hissedin."

Elimi sıkmak için uzandığında, tam olarak ne düşündüğümü görmesine izin verdim. Senin kim olduğunu biliyorum. Soğuk bakışları hafifçe genişledi ama hemen toparlandı. "Hoş geldin, Alessio."

Başımı salladım, hiçbir şeyi ele vermeden konuşamıyordum. Artık bu adamın yatında kapana

kısılmıştık. Hayatta kalmak için onun misafirperverliğine ihtiyacımız vardı. Onu kızdırmak istemedim.

Bir adam içeri girdi ve Nic'i yanına çağırdı. Theo ve Giulio tekne ve nerede uyuyacağımız hakkında sohbet etmeye başladılar.

. ama gözüm Nic'in üzerindeydi. Diğer adam ne söylüyorsa başıyla onayladı. Sonra ikisi birlikte yürüdüler ve Nic ellerini ceplerine soktu. "Çantalarınızı aramalı ve silahlarınızı silah kasamızda saklamalıyız. Anlıyorsunuzdur, eminim."

Dilimi dişlerimin arkasında gezdirdim. Tüfeğimi bırakmak istemiyordum. Evde başkaları da vardı ama bu sağ kolumu elimden almak gibi bir şeydi.

Tereddüt ettiğimi hisseden Giulio nefesinin altından İtalyanca, "Va bene, burada güvendeyiz," dedi.

İsteksizce tüfek çantamı ve sırt çantamı teslim ettim. Çantam hemen geri verildi ama tüfeğim Giulio'nun tabancasıyla birlikte alındı. Silahsızdık.

Ama başka ne seçeneğim vardı ki?

Theo Giulio'nun elini tuttu ve onu arkaya doğru çekiştirmeye başladı. "Şimdi size kamaralarınızı göstereyim. Yoksa tek kamara mı, bello?"

Hareket etmedim. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. Fransızca, "Birazdan geliyorum," dedim.

Theo durdu ve kaşlarını indirdi. "Mon grand?"

Nic gözlerini benimkilere kilitledi. "Ça va, mon chou. Arkadaşını yerleştir, ben seni sonra güvertede bulurum."

Sonra yalnız kaldık. Almanya'daki en tehlikeli Bratva suç örgütlerinden birinin pakhan'ı olan Nikolai Kuznetsov'a baktım. "Nic," dedim açıkça.

Diğer adam başını eğdi. "Daha önce tanıştık mı?" Rusça, "Hayır, ama kim olduğunuzu biliyorum" dedim.

Çenesinde bir kas sıçradı. O da Rusça'ya geçti.

"Anlıyorum. Peki bu konuda ne yapmayı planlıyorsun?"

"O biliyor mu?"

"Hayır. Bu onun için çok tehlikeli."

Bunu biliyordum. Rusya LGBTQ+ topluluğunu kabul etmesiyle tanınmıyordu. Güçlü Bratva liderleri bile.

"Ne yani? Onu becermeyi bitirdiğinde öldürecek misin?"

"Saçmalama."

Tek kaşımı kaldırdım. "Bu sırrın hiç ortaya çıkmamasının bir nedeni var."

"Çünkü ben dikkatliyim," diye tersledi. "Özel hayatımı gizli ve gizli tutarım."

Theo'nun tam tersi olduğuna inanıyordum.

Nikolai'nin ağzı bana bakarken düzleşti. "Ona söylemeyi düşünüyor musun?"

"Giulio'ya zarar vermediğin sürece, hayır." Nikolai ve Theo arasında ne olduğu beni ilgilendirmiyordu. Beni ilgilendiren tek şey Giulio'ydu. "Burada sadece birkaç güne ihtiyacım var. Giulio bazı Sicilyalı suikastçılar tarafından avlanıyor. Kim olduklarını öğrendiğimde ortadan kaybolacağız ve bizi bir daha asla göremeyeceksin."

"Güzel. Çeneni kapalı tutarsan gayet iyi geçiniriz."

ON ALTINCI BÖLÜM

Giulio

T kamaramdaki yatağa düştü. "Suikastçınız çok yakışıklı. Kara kara düşünen Heathcliff gibi."

Ona kaşlarımı çattım. "Heathcliff?"

"Bello! Sen hiç okumaz mısın? Wuthering Heights. Emily Brontë. Bir klasiktir."

Bir sandalyeye oturdum ve yüzümü ovuşturdum. Yorgunluk beynimi kemiriyordu. "Bu kitabı benim yatılı Amerikan okulumda öğretmediler."

"Karaya döndüğümüzde sana bir kopyasını alacağım. Bayılacaksın. Şimdi, bana şu adamından bahsetmelisin."

İç çekerek duvara baktım. "Sanırım bu konuşma için çok yorgunum. Ve bunu düzgün bir şekilde anlatabilmek için içkiye ihtiyacım var."

Theo güldü. "Sabırsızlanıyorum o zaman. Çok iyi olmalı."

Kesin olan bir şey vardı. "Yeni adamınızla tatilinizi bölmemize izin verdiğiniz için teşekkür ederiz. Ama başka kime soracağımı bilemedim."

"Eğer başınız dertteyse, seve seve yardım ederim."

Theo'yu aradığımda çok fazla ayrıntıya girmemiştim ama cevabı anında gelmişti. Gelmemi söyledi.

yatta istediğimiz kadar kalabiliriz. "Umarım Nic burada olmamıza aldırılmaz."

"Arkadaşlarıma yardım etmekten mutlu olduğunu söyledi. Ve ödül olarak ona yaptığım saksoya da aldırmadı, orası kesin."

"Bana ondan bahset."

Theo kaşlarını salladı. "Çok lezzetli değil mi? Yaşlı bir adamın bana bunu yapacağını düşünmemiştim ama Nic yatakta tam bir canavar. Çok eğleniyorum."

"Peki ya o?"

"Pekala, o tabii ki yapamam olsun yeterli . Bu." Vücudunu işaret etti.

"Ve onu kim suçlayabilir ki?"

Gülümsedim ve başımı salladım. "Yani yaşamak için ne yapıyor?"

"Ah, şu. O bir işadamı. Avrupa'da büyük bir petrol şirketinin sahibi."

"Ona soyadımı söylemedin, değil mi?"

"Tabii ki hayır, bello! Sırrınız benimle güvende."

Tahmin etmiştim ama bunu duymak içimi rahatlattı. Saatimi kontrol ettim. "Biraz kestirmeliyim. Bu akşam yemek yerken ve bir şeyler içerken konuşabiliriz. Sana her şeyi anlatırım."

Theo yataktan kalktı. "Ben de biraz kestirmeliyim. Nic dün gece beni geç saatlere kadar ayakta tuttu. Tanrım, aleti. Bronzdan dökülüp bir müzeye konulmalı." Kollarını başının üzerine uzattı. "Ama belki de olmaz. Diğer tüm sikler onu görseler utançtan ağarlardı."

Kıkırdadım ve ayakkabılarımı çıkardım. "Senin de aynı olduğunu gördüğüme sevindim, amico."

Yanıma geldi ve iki eliyle yüzümü kavradı. "Seni son gördüğümünden çok daha iyi görünüyorsun. Sonra, biliyorsun." Paolo'nun ölümünden sonra. "Seni hayata döndürdü. Onaylıyorum."

Her iki yanağımı da öptükten sonra Theo gitti ve ben yalnız kaldım. Alessio'nun nerede olduğundan ya da ne yaptığından emin değildim. Nic'le konuşmak için geride kalırken çenesi sert ve öfkeliydi. Ama bu hiç mantıklı değildi. Alessio'nun Theo'ya ya da erkek arkadaşına kızması

için hiçbir neden yoktu.

Tam yatağa uzandığım sırada kapı açıldı ve Alessio içeri girdi. Kalbim, bu adamın yanındayken giderek daha fazla gerçekleşen o garip çarpınma hareketini yaptı.

Yatakta bana katılmak yerine odanın içinde dolaşmaya başladı. Sanatı, lambaları inceledi. Yatağın arkasını.

"Che cosa?" Ben sordum.

Kulağına dokundu ve gözlerini işaret etti. Ah. Dinleme cihazlarını ve kameraları bulmaya çalışıyordu. Nic zahmet eder miydi? Zengin bir işadamı paranoyak olabilirdi ama Nic o kadar paranoyak olamazdı.

Sadece izledim, Alessio'nun birkaç saniye sonra pes etmesini bekliyordum. Ama yanılmışım. Kamaramızın her köşesini didik didik araştırdı. Tavanda bir yangın alarmı vardı ve onu sökmek için bir sandalyeye tırmandı.

Omuzları hemen gerildi. Kapak çıkarıldığında yangın alarmının içine yerleştirilmiş küçük kamerayı görmek kolaydı. Doğrulduğumda gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Porca puttana!"

Alessio cihazı yakaladı ve çekerek tabandan çıkardı. Yatağın üzerine fırlattı ve aramaya devam etti. Neyse ki başka bir şey bulamadı.

Kamerayı inceledim. Babamın bazen kullandığı türdendi. Pahalıydı. Oldukça tespit edilemez. Alessio nereden biliyordu-

"Bu gemide olduğumuz sürece gözümün önünden ayrılmana izin vermeyeceğim."

Açıklamasına göz kırptım. "Bunun bu kamerayla bir ilgisi var mı?"

Yanıma gelerek arkama geçti ve battaniyeleri üzerimize çekti. Kolunu belime doladı. "Evet, ama bunu sonra konuşalım."

İçimi bir memnuniyet duygusu kapladı ve gözlerimi kapattım. Hiç hareket etmek istemedim. "Güvende miyiz?"

"Şimdilik."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Silahsız olmayı sevmiyorum. Seni koruyamam." "Ben bir mafya babası olarak büyüdüm. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Daha da yaklaşarak yüzünü saçlarıma gömdü. "Ben olmasaydım, o çiftlik evinde ölü yatıyor olacaktın."

"Ben olmasaydım, o ormanda ölü yatıyor olacaktın."

"Bir dahaki sefere daha fazlasını gönderecekler."

"Bir dahaki sefer olmayacak," dedim. "Bizi bulamayacaklar, açık denizde değil."

"Umarım haklısındır. Uyu, principe."

"Bugün patronluk taşıyorsun."

Nefes vererek başımı öptü. "Merak etme. Yakında bana emir vermeye geri döneceksin."

"Sana emir vermemden hoşlanıyorsun."

"Belki" derken sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum.

Onun yakınlığı, bütün gece ve bu sabah aramızda kaynayan çekim ... Birdenbire artık yorgun değildim. Ona doğru bastırdım, kıcımlı kasıklarına sürtüyordum.

Ben tekrar esneyene kadar Alessio kıkırdadı. Beni hareketsiz tuttu. "Yatağına git. Kalktığımızda sevişeceğiz. Sözünü yerine getirebilmen için iyice dinlenmiş olmanı istiyorum."

Onu parçalara ayırmak için.

Göz kapaklarımı daha fazla açık tutamadım. "Sen de dinlensen iyi olur. Çünkü seninle kolay kolay uğraşmayacağım."

Hatırladığım son şey Alessio'nun derin sesiyle "Sabırsızlanıyorum" demesiydi.

Alessio

Yatak kaydı ve anında uyandım. Tetikteydim. Giulio dikkatlice yataktan kalkıyordu.

"Nereye gidiyorsun?" Ben sordum.

Omzunun üzerinden baktı, yüzünde özür dileyen bir ifade vardı. "Seni uyandırmamaya çalışıyordum."

"Sorun değil." Sırt üstü yuvarlandım. "Umarım gitmiyorsundur."

"Sadece tuvaleti kullanmak ve dişlerimi fırçalamak için. Sorun olur mu?" "Evet. Teknede bensiz dolaşmanı istemedim."

Yataktan kalktı ve tuvalete doğru yöneldi. O giderken utanarak vücuduna hayranlıkla baktım. "Endişelenmeli miyim?" diye sordu.

Giulio'dan sır saklamak istemedim. Zaten çok büyük bir sır saklıyordum, buna bir yenisini daha eklemek istemedim. "Hayır. Ama Nic'in çok tehlikeli bir adam olduğunu bilmelisin."

Bu Giulio'yu durdurdu. "Tehlikeli, nasıl?" "O bir Rus.

Bir Bratva pakhan."

Bir Ravazzani olarak bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyor olmalıydı. "Cazzo madre di dio! Bunu bana neden daha önce söylemedin?"

"Çünkü dinlenmeye ihtiyacın vardı ve bunun seni üzeceğini biliyordum."

"Sırları sevmem Alessio, kısa bir süre için bile olsa. Bunu bilseydim asla kalmayı kabul etmezdim. Theo ne düşünüyor?"

"O bilmiyor ve sen de ona söyleyemezsin."

Giulio yine küfretti. "Bunu dışarı çıktığımda tartışacağız." Tuvalette kayboldu ve kapıyı yumuşak bir kıkırtıyla kapattı.

Nic, Theo ya da Bratva hakkında konuşmak istemiyordum. Zamanımızı daha değerli başka faaliyetlere harcamayı tercih ederdim.

Yorganı üzerimden atarak külotumu çıkardım ve yere attım. Aletimi tuttum ve yavaşça okşadım, diğer odadaki adamı düşündüm. Ona ne kadar ihtiyacım olduğunu. Onun altında olmak için nasıl can atıyordum, vücudu içimdeki tüm alanı kaplıyordu.

Karnımdaki ısı çözüldü ve her yerime zevk dalgaları gönderdi. Gözlerimi kapattım ve beklentinin içine daldım. Yatak sırtımın altında yumuşacıktı, çarşaflar sıcak tenime karşı serindi. En son ne zaman bu kadar rahatlamış, bu kadar huzurlu hissetmişim? Sadece olmaktan bu kadar mutlu?

"Şu haline bak," dedi Giulio yumuşak bir sesle, şimdi tuvaletin kapı pervazına yaslanmıştı. "Benim muhtaç sürtüğüm, benim için hazırlanıyor."

Uzun süredir orada mıydı? Külotunun üzerinden ereksiyonunu görebiliyordum. Yatağa yaklaşırken ağzım sulandı.

Bir dizini şiltenin üzerine koydu ve iri elleriyle kalçalarımı iyice itti. "Oh, Alessio. Sana yapacağım şeyler." Taşaklarımı okşamak için eğildi, sonra her bir küreyi dilinin üzerinde yuvarlamak için ağzına aldı.

Kıvılcımlar bacaklarımdan aşağı ve yukarı fırladı ve sırtımı kamburlaştırdım. "Benimle alay etme."

"Hayır mı?" Dilinin düz kısmını şaftım boyunca sürükledi, yarığı yalamak için başının üzerinden geçti. "Sert ve hızlı mı istiyorsun, assassino? Sikimin seni doldurmasına ihtiyacın var mı?"

"Sì. Sbrigati!"

"Çaresiz olmana bayılıyorum," diye geveledi. Dudakları karnıma doğru bastırdı. "Seni nasıl becermemi istersin? Karnının üstünde mi?"

Ne istediğimi biliyordum. Birleştiğimizde yüzünü görmek, kendi adını unutana kadar ona binmek.

Kaldıraç olarak bir bacağımı kullanarak pozisyonlarımızı değiştirdim. Her şey göz açıp kapayıncaya kadar oldu ve Giulio ben onun üzerine inerken homurdandı. Aletlerimiz aynı hizaya geldi ve kalçalarımı döndürdüm, sürtünme inanılmaz derecede iyiydi.

"Cazzo," diye tısladı, iki eliyle kışımı kavradı. "İşte bu kadar."

"Kayganlaştırıcı nerede?"

"Çantamda. Ama yatağın yanındaki çekmeceye de bakabilirsin. Theo'yu tanıyorsam, yattaki her kamarayı doldurmuştur."

Komodinin üzerinde bir şişe kayganlaştırıcı vardı. Giulio'nun elini tuttum ve parmaklarına biraz döktüm. "En son ne zaman test yaptırdın?"

"Yunanistan. Ben temizim."

Son sınavımdan beri Giulio'dan başka kimseyle birlikte olmamıştım. "Ben de öyleyim. Ama hâlâ istiyorsan-"

"İstemiyorum. Seni çıplak istiyorum." Gözleri ateşli ve vahşiydi, sanki bu fikir onu tahrik ediyordu. "Buraya gel, caro."

Aşağı doğru eğildim ve ön kollarımın üzerinde kendimi destekleyerek dudaklarımı onunkilere yapıştırdım. Parmakları kıvrımlarım boyunca kayarken, açık ağızlı ve ateşli öpüşmeler yaptık. Sonra bir parmak ucuyla deliğime bastırarak beni deldi.

Parmağı daha derine, daha derine battı, beni gerdi, ta ki tamamen içime girene kadar. Bu gerekli bir yanmaydı, zevk aldığım bir yanmaydı. Il mio bel principe. Ona her şeyi verirdim, herhangi bir parçamı almasına izin verirdim. Almak için onun olmuştum.

"Daha fazla," diye soludum ağzına karşı.

Bir parmak daha. Daha nazıkçe salladı. Vücudum ona uyum sağladı, yer açtı, sikim karnına doğru ağırlarken. "Lütfen," diye yalvardım.

"Beni hazırla." Parmaklarını çıkardı ve kayganlaştırıcıyı bana uzattı. "Seni hissetmem gerek."

Şaftını kayganlaştırdım. Aletinin başı kırmızı ve öfkeliydi, prekum sızıyordu. Onu hazırladığımda dizlerimin üzerinde doğruldum ve bizi hizaladım. Bir baskı hissettim ve sonra içine girdi.

Beni onun yapıyor.

Ah, sıcak. Madre di dio, ne sıcaklık. Aramızda lateks olmadan onu hissedebiliyordum, vücudu benimkini ele geçiriyordu.

Giulio küfretti, göz kapakları sımsıkı kapalıydı. Göğsü inip kalkıyor, alt dudağı dişlerinin arasında kayboluyordu. Sabırsızca kalçalarını salladı ve sikini kıcımın derinliklerine gönderdi. Başımı geriye attım, nefesim hızlı ve sığıdı. Zevk ve acı arasında gidip geliyordum ama yakında mutluluğa dönüşeceğini biliyordum.

"Bunu kaldırabilirsin," diye mırıldandı. "Benim için çok iyi oluyorsun, değil mi? Ne zaman istersem bana kıcını veriyorsun."

"Siktir, Giulio."

"O benim, değil mi? Bana bu kıcın benim olduğunu söyle, caro."

Yukarı doğru bastırdı, ilerledi ve ben yere çöktüm. Ona çok ihtiyacım vardı. "Bu senin," diye nefes nefese kaldım.

"Benim muhtaç sürtüğüme bak," diye mırıldandı, elleri kalçalarımın bir aşağı bir yukarı geziniyordu. "Un puttano."

Tanrım, yatakta konuşma şekli. Kesinlikle iğrençti ve ben buna bayılıyordum. Kendime engel olamayarak ereksiyonuma uzandım. Ama Giulio'nun eli parmaklarımı tokatlayarak engelledi.

"O benim aletim, senin değil," dedi sertçe. "Sikişirken ona ben dokunacağım, sen değil."

İnledim, vücudum yanıyordu. Yaptığı ve söylediği her şey, dio santo. Daha içime tam olarak girmeden beni boşaltacaktı.

"Sana dokunmamı ister misin? Sikini kaldırmamı ister misin?"

Arkama yaslanıp ellerimi dizlerinin üzerine koydum. Aletim çok sertleşmişti, derisi gerilmişti. Nabzım şaft boyunca zonkluyordu. "Sì!"

"Yalvar bana, puttano."

"Ti prego, Giulio. Ti prego."

Bir elini sikimin etrafına sardı, aynı zamanda kalçalarını yukarı kaldırarak prostatıma çarptı. Tüm sistemimde bir elektrik şoku gibiydi. "Cazzo!" Tavana doğru bağırdım. Çok yaklaşmıştım ve henüz başlamamıştık bile.

Giulio nefes alıp vermesi dışında hareket etmedi. "Kıpırdamadan dur. Saatlerce burada kalmak ve sana böyle bakmak istiyorum. Il più grande assassino, sikime saplanmış. Sence buna ne kadar dayanabilirsin?"

Tenimden terler boşandı. Titriyordum, şehvet kasıklarımı tırmalıyordu. Sürtünmeye ihtiyacım vardı. Onun sikmesine ihtiyacım vardı.

beni, sikimi sarsmak için. Herhangi bir şey. Herhangi bir şey. "Principe," diye sızlandım.

Boğazının derinliklerinde hırladı, taşaklarımda hissettiğim sahiplenici bir ses. "Sikimin üzerinde kendini becer," diye emretti, parmakları shaftımın üzerinde sıkılaşıyordu. "Artık alay etmek yok. İçine ateş etmek istiyorum."

Cristo, bunu ben de istedim.

Kalçalarımı döndürmeye başladım, onu içeri ve dışarı çalıştırdım. Hiçbir şey bu duyguyla kıyaslanamazdı. Bu adamın içinde boğulmak ve bir daha asla yüzeye çıkmamak istiyordum. Aletinin başı her hamlede prostatıma değiyordu ve tenim bu his yüzünden her an yarılma tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Ter şakaklarımdan aşağı yuvarlandı ama durmadım.

Yüzü zevkten gevşemişti, kasları gergindi. Onu böyle görmek hoşuma gidiyordu. Onu kafatasından çıkaran kişinin ben olduğumu bilmek hoşuma gidiyordu.

"Hoşuna gidiyor, değil mi? Sikimin içinde olmasından hoşlanıyorsun. Söyle bana."

"Çok iyi hissettiriyor," dedim ağır pantolonumun altından.

"Böyle çok seksi görünüyorsun." Beni daha sert, daha hızlı sarsıyordu. "Göğsümün her yerine ateş etmeni istiyorum. Seni ne kadar boşaltabileceğimi göster bana."

Minchia! Elinin ve aletinin birleşimi çok fazlaydı. Kendime engel olamayarak daha hızlı hareket etmeye başladım, bitişi kovalıyordum. Tüylerim diken diken oldu. Orgazm içime çarptı, kalçalarım kekeledi ve sikimden fişkırdı.

Derisinden akan sıvı onu işaretlerken çaresizce inledim. Kıçım sikinin etrafında kenetlendi ve vücudu gerilerek yukarı doğru bastırdı. "Ah, sì. Così va bene. Sto per venire!"

Üç kez daha pompaladı ve içimde nabızı attı. Boşalırken şiştiğini hissedebiliyordum, sıcak sıvı beni dolduruyordu. "Siktir!" diye bağırdı. Parmakları kalçalarıma saplandı ve sırtı kamburlaştı.

Yatağa doğru sarktığında nefesimi tutmaya çalışarak öne doğru düştüm. Ellerim Giulio'nun başının yanındaki şiltenin üzerinde duruyordu. "Dio mio," diye fısıldadım.

"Fichissimo." Ellerini omuzlarımda gezdirdi ve yüzümü kavradı. "Buraya gel."

Bir dirseğimin üzerine çökerek, ağızlarımız buluştuğunda ağırlığımın çoğunu almasına izin verdim. Öpüşme hafifti, dudaklarımız usulca birbirine değiyor, ikimiz de çekilmek için acele etmiyorduk. Parmakları sırtımda geziniyor, tenimi tembelce okşuyordu.

Çenem boyunca öpücükler bıraktı. Şefkatliydi, neredeyse saygılıydı. Taparcasına. "Alessione," diye boğazıma doğru nefes aldı.

İtalyanlar'ın severek kullandıkları adımın evcil versiyonunu duyunca kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Sertçe yutkundum, aniden konuşamaz hale geldim. Kıpırdamadan durdum, yağmura hasret bir bitki gibi onun ilgisini içime çektim.

Parmakları bacaklarımdan arasında, hâlâ birleştığımız yere doğru ilerledi. Yarı sertleşmiş sikiğin etrafında gerilmiş kenarlarımdan izini sürdü. "Ne kadar iyi bir sürtük," diye mırıldandı köprücük kemiğime karşı, altın kornişonumu ağzına alıp emdikten sonra düşmesine izin verdi. "İstediğim zaman sikmek ve kullanmak için benimsin, değil mi? Sadece benimsin."

İçimden bir ürperti geçti. Onun bu sahiplenici yanının beni neden tahrik ettiğini bilmiyordum ama ediyordu. Kendimi onun üzerinde sarhoş hissediyordum, his ve tatminle sayıklıyordum.

"Sì, il mio bel principe." Kalçalarımı tekrar salladım ve ikimiz de hava emdik.

Kıçıma bir tokat attı. "Yukarı kaldır. Boşalmamın deliğinden damlamasını izlemek istiyorum."

Onu reddetmek için çaresiz bir şekilde dizlerimin üzerine çöktüm. Aleti içimden kaydı ve boşaldığını ve kasıklarına indiğini hissedebiliyordum.

Sikimi ve taşaklarımı avuçladı ve görebilmesi için onları yoldan uzaklaştırdı. "Madre di dio. Birlikte yarattığımız karmaşayı seviyorum." Avuçlarını kalçalarımda gezdirdi.

mide. "Biz gerekir olsun temizlenmiş
yukarı ve yapmak güvertede bir
görünüm."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Giulio

W Theo ve Nic'i yemek odasında bulduk. Silahlarımızı alan Nic'in adamlarından biriyle birlikte masada kızarmış balık yiyorlardı.

Alessio ve ben Nic'i ve onun Bratva lideri olarak konumunu uzun uzun tartışmıştık. Theo'nun tehlikede olup olmadığı konusunda anlaşılamadık. Ben Nic'in ilişkilerinin sonunda Theo'yu öldüreceğinden emindim ama Alessio Rus'un öldürmeyeceğine dair sözlerine inanıyordu.

Alessio'nun ısrarı üzerine, yattan ayrılmadan hemen öncesine kadar durumla ilgili hiçbir şey yapmamaya karar verdim. O zaman Theo'ya bizimle gelmesini şiddetle önerecektim.

"Bello!" Alessio ve ben yemek odasına girdiğimizde Theo seslendi. "Yaşıyorsun!"

"Buona sera," dedim. "Bu kadar uzun süre uyuduğumuz için özür dileriz." Otururken doğrudan Alessio'ya bakmıyordum ama sanki hâlâ onun sikimi sıkıca kavradığını hissediyor gibiydim.

"Oui, uyuyor," dedi Theo abartılı bir göz kırpmayla. "Kulağa kesinlikle öyle geliyordu."

Omuz silktim. Gürültücü olduğum için utanmayacaktım. Mürettebattan biri önüme bir yemek tabağı koydu. "Grazie."

Theo tabağımı işaret etti. "Soğumadan ye. Ben de tam Nic'e nasıl tanıştığınızı anlatıyordum." "Paolo ile nasıl tanıştığınızı demek istiyorsun."

"Bu sıkıcı bir hikâye. Brugge'de dans etmeye gittiğim kulüpte fedai olarak çalışıyordu. Arkadaş olmuştuk. Gördün mü? Sıkıcı." Sırıttı ve beni işaret etti. "Ama sen . . . Seni kulübün dışında sokakta gördüm. Herkese müstakbel kocamı bulduğumu ve onun uzun kahverengi saçlı, parlak mavi gözlü bir adam olduğunu söyledim. Arkadaşımın ortak olduğunuzu öğrendiğimde yaşadığım şaşkınlığı hayal edin." Bir elini kalbine götürdü. "Yıkılmışım, bello."

O geceyi çok iyi hatırlıyorum. Paolo çok kıskanmıştı. Onu sakinleştirmek için kulüpte bir malzeme dolabında sikişmişim.

"Theo ile flört mü ettin?" Paolo hırladı, gözleri şüpheyile doluydu.

"Che cazzo! Tabii ki hayır." Yaklaştım ve elimi kalçasına koydum. "Sana aşığım, mia splendida bestia."

"Neden? Artık ikimiz de dışarıda olduğumuza göre istediğin kişiyle birlikte olabilirsin." "Seninle sadece benimle olduğun için mi birlikte olduğumu sanıyorsun? babamın 'ndrina? Uygun olduğunuz için mi?"

Paolo ve ben İtalya'dan ayrıldıktan sonra bu sürekli tekrarlanan bir tartışma haline geldi. Kaşlarımı çatarak şarap kadehime uzandım. Bunları hatırlamak bana vefasızlık gibi geliyordu. Paolo benden daha iyisini hak ediyordu.

Bir şey ayağıma vurdu. Alessio'nun botu. Kafamı kaldırdım ve onun beni dikkatle izlediğini gördüm. Kaba yüz hatlarında endişe okunuyordu. "Va bene?"

"Sì, certo." Gülümsemeye çalıştım ve gevrek bir Sancerre'den uzun bir yudum aldım.

Yemek boyunca Theo, Paris'teki moda endüstrisi hakkında hikâyeler anlattı. Theo'nun tasarımlarının sergilendiği bir defileye katılan Nic ile bu şekilde tanışmış.

Alessio sessiz ve tetikte kaldı. Nic ve adamlarının yanında silahsız olmaktan nefret ettiğini biliyordum. Her an saldırıya uğrayacağımızdan endişeleniyordu.

"Bu gemide olduğumuz sürece gözümün önünden ayrılmama izin vermeyeceğim."

Bu kadar uzun süre yalnız kaldıktan sonra birinin benim için endişelenmesi güzeldi. Alessio tatlı ve düşünceliydi ama aynı zamanda tehlikeliydi. Onun uzun bedenini, dikkatini hedefine vermiş, ormandaki adamları vururken görmek? Hay sikeyim. Suikastçı pornosu gibiydi. Adamım Avrupa'nın en iyi nişancısıydı ve harika kafa atıyordu. Daha neye ihtiyacım vardı ki?

Bir adam geldi ve Nic'e fısıldadı. Bratva işi, şüphesiz. Bu gelişmeleri dikkatle izleyen Alessio'yla hızlı bir bakış alışverişinde bulundum.

Nic masadan kalktı ve takım elbise ceketinin düğmelerini ilikledi. Frankie'nin babamı tarif ettiği gibi kaba, yaşlı bir adam tarzında yakışıklıydı. Sonra Rus, Theo'nun sandalyesine doğru yürüdü ve elini arkadaşımın omzuna koydu. "Bazı telefon görüşmeleri yapmam gerekiyor, lütfen beni mazur görün. Eminim bu akşam hepiniz bensiz eğleneceksiniz."

Theo başını kaldırıp ona baktı. "Kesinlikle deneyeceğiz, mon grand."

Nic, Theo'nun kulağına bir şeyler söylemek için eğilirken dudakları memnun bir gülümsemeye dönüştü. Söylediği her neyse Theo'nun dudağını ısırmasına ve hafifçe pembeleşmesine neden oldu. Neredeyse gözlerime inanamayacaktım.

Nic ve adamları üçümüzü yalnız bırakarak dışarı çıktılar.

Bu değişim beni rahatsız etti. Keşke ona Nic'in gerçekte kim olduğunu söyleyebilseydim. "Aşık olduğunu görebiliyorum ama-"

"Basta!" Theo haykırdı. "Onun sikine vuruldum, bello. İlişkiye girmediyimi biliyorsun."

Alessio beni uyarmak için masanın altından bacağıma tekme attı. Tek kaşımı kaldırıp ona baktım. Plana sadık kalacaktım. Theo'ya söylemeyecektim. Ama bu arkadaşımı başka şekillerde uyarmayı deneyemeyeceğim anlamına gelmiyordu.

Masadan uzaklaştım. "Biraz hava almak ve biraz daha şarap içmek için güverteye çıkalım."

"Mükemmel bir fikir." Theo ayağa kalkarak bir şişe ve bardağını kaptı ve çıkışa doğru yöneldi.

Yemek odasından çıkarken Alessio elimi tuttu. Buruşuk ve asık suratlıydı, nedense bana çekici gelen bir kombinasyondur bu. "Gelmek zorunda değilsin," dedim ona, "aşağıya inmeyi tercih edersen."

"Sana söyledim, seninle kalıyorum," dedi sessizce, bakışları yoğundu. Ciddi. Sanki dünyada onun için önemli olan tek şey benmişim gibi.

Onun bu korumacı yanını umursamadım. Aslında, oldukça ateşliydi. Eğildim ve yanağından öptüm.

Dışarıda Theo'yu bir şezlonga uzanmış bulduk. Elinde dolu kadehiyle bize kadeh kaldırdı. "İyi arkadaşlara ve iyi şaraba."

Theo'nun yanındaki şezlonga oturdum ve ayaklarımı uzattım. Sonra bir kadeh şarap daha doldurdum. Alessio yanıma uzandı ama ona ikram ettiğim şarabı almadı. Akşam yemeğinde de içmemişti. En azından birimiz ayık kalmıştı.

Arkadaşıma doğru döndüm. Etek benzeri bir etek, dar siyah bir gömlek ve askeri botlar giymişti. Harry Styles ve Keith Richards'ın karışımı gibi havalı ve sinirli bir tarzı vardı. "Bu parçalar senin mi?" Kıyafetlerini işaret ederek sordum.

"Tabii ki. Onları seviyor musun?" "Beğendim. Tam sana göre."

"Teşekkür ederim. Yani" Theo omzumu dürttü. "Kesinlikle bir tipin var." Alessio'ya doğru başını salladı.

Fiziksel olarak belki bu doğrudur. Ama eski erkek arkadaşım oyuncak bir ayıydı. Alessio keskin, sert ve zaman zaman soğuktu. Bana karşı gelmekten korkmazdı. Paolo buna asla cesaret edemezdi. "Dur. O burada."

"Ve dinliyor," diye mırıldandı Alessio.

Bu Theo'nun gülmesine neden oldu. "İkiniz birlikte çok tatlısınız.

Sizi öldürmek için tutulduğunu düşünürsek bu şaşırtıcı."

Omuz silktim ve şarabımı yudumladım. "İlginç bir 'nasıl tanıştınız' hikayesi olur."

"Bu doğru," dedi Theo. "Sen hiçbir şeyi kolay yoldan yapmazsın, bello."

"Ya Nic? Bu gece ona nasıl baktığını gördüm."

Theo başını eğdi ve bir eliyle zaten pürüzsüz olan eteğini düzelitti. "Sanırım ondan hoşlanabilirim," dedi sessizce. "Bu iğrenç bir şey."

"Mutlu olmaya iznin var. İki haftadan daha uzun bir süre için yani. Ama onun hakkında ne biliyorsun?" Alessio'nun yanımda derin bir iç çektiğini duydum ama onu görmezden geldim.

"Dışarıda olduğundan emin değilim." Theo eğilirken başımızın üzerinde olmadığımızdan emin olmak için etrafına bakındı. "Paris'te onun otel odasında kaldık. Hiç ayrılmadı. Ziyaretçisi yoktu. Sonra beni buraya, bu yata getirdi. Ya içine kapanık ya da benden utanıyor. Ya da evli. Belki de üçü birden."

Theo saklanmazdı. Onu tanıdığımdan beri gururla eşcinseldi ve toplumsal cinsiyet normlarına aldırmadan tam olarak neyi seviyorsa onu giyerdi. Onun kapalı bir adamla çıktığını hayal bile edemezdim. "Ona sordun mu?"

Theo başparmağıyla parmak uçlarını sıkıştırdı. "Ma dai. Saçmalama. Birbirimizi tanıyalı bir aydan az oldu. Birlikte geçirdiğimiz zamanın tadını çıkarmak istiyorum ve bunu ağır konuşmalarla mahvetmek istemiyorum."

"Cevaptan korkuyorsun."

"Sì, certo. Ve bu sadece geçici bir durum." "Mürettebatı fark ettiniz mi? Silahları?"

"Elbette." Theo kaşlarını çatarak bana baktı. "Bu kadar zengin bir adam mı? Gemide silahlar olmasaydı şaşırırdık, değil mi?"

"Güvenliğiniz için endişeleniyorum," dedim sessizce.

"Adil o zaman, çünkü son dört yılımı senin için endişelenerek geçirdim." Sesi keskindi ve belli ki sinirlerime dokunmuştum.

"Beni affet. Ama başka seçeneğim olmadığını biliyorsun."

"Bildiğim tek şey senin inatçı olduğun. Siderno, babanın mülkü, en güvenli yer. Yine de kendi hayatın pahasına bile olsa geri dönmekten kaçınıyorsun."

Alessio onaylarcasına homurdandı. Onu görmezden geldim ve Theo'ya odaklanmaya devam ettim. "Ve iyi ki de yapmışım. İskoçya'da beni öldürmek için altı adam gönderdiler. Sence Frankie ve çocukları riske atabilir miyim? Annem babamın kan davalarından birine yakalandığında öldü. Bunu riske atamam."

Sandalyesine geri yerleşen Theo rahatladı ve elimi tuttu. "Tartışmak istemiyorum, bello. Seni görmek güzel. Son birkaç aydır endişeliydim. Yunanistan'dan sonra senden haber almayı kestim ve en kötüsünden korktum."

"Özür dilerim. Daha önce aramalıyım."

"İskoçya'da neredeydiniz?"

"Yukarı Hebridler."

"Bu kulağa çok soğuk geliyor ve hiç de geyce değil."

Dudaklarım kıpırdadı. "Soğuktu. Ama şaşırtıcı derecede neşeli buldum."

"Eminim öyledir. Heteroseksüellerin en heteroseksüelini bile meraklandıracak kadar güzelsin." Kadehinin kenarından Alessio'ya bakarak şarabını yudumladı.

Theo balık tutuyordu ama Alessio ısırmadı. Onun yerine ben cevap verdim. "O biseksüel."

"Ah. Menü'nün her iki tarafından da sipariş veren bir adamı takdir edebilirim."

"İşte buradasın," dedi derinden gelen bir ses. Nic şimdi güvertedeydi ve Theo'yu gördüğünde yüzü yumuşadı.

Theo'nun adamını inceledim ve bu beni Theo için daha da endişelendirdi. Bir Rus pakhan hiçbir şeyin konumunu tehlikeye atmasına izin vermezdi. Bratva eşcinsellere karşı 'Ndrangheta kadar hoşgörülüydü, yani hiç hoşgörülü değildi. Theo'yu bu yattan çıkarmak zorundaydım.

"Mon grand!" Theo, Nic'e el salladı. "Gel bizimle yıldızları izle."

Alessio, Nic'in ortaya çıkışıyla hafifçe gerildi ama muhtemelen bunu fark eden tek kişi bendim. Onu bir yere koymalıyım.

Acısını dindirmek için. Kamaramızda birlikte kilitli kaldığımızda daha iyi hissedeceğine şüphe yoktu.

Ayağa kalkarak şarap şişemi aldım ve boştaki elimi Alessio'nun omzuna koyup sıktım. "Biraz uyumalıyız."

Nic bir sandalyeye yerleşti ve gözleri Theo'ya kilitlenmiş bir halde iri kalçalarını sıvazladı. "Buraya gel, luchik."

Bu bizim ayrılma işaretimizdi. Ayağa kalktım ve "İyi geceler, amici." dedim.

Alessio ve ben ayrılırken Theo çoktan Nic'in kucağına yerleşmişti. Güvertenin altına indiğimizde Alessio'ya "Nic'in Theo'ya söylediği o kelime ne anlama geliyordu?" diye sordum.

"Işık huzmesi. Rusça'da bir sevgi sözcüğü."

Nic'in Theo'ya zarar vermek istediğine dair hiçbir ipucu yoktu ama yine de ona güvenmiyordum. Ne karmaşa ama. Sicilyalılarla uğraşmamız gerekiyordu, Bratva'yla değil. Alessio'ya, "Buraya gelmekle hata mı ettik?" diye sordum.

"Muhtemelen. Ama artık çok geç."

Alessio

Ertesi gün kalkmak için acele etmedik.

Oral seks yaptıktan sonra yatakta kaldık, öpüştük ve birbirimize dokunduk. Pek konuşmuyorduk ama ben aldırmıyordum. Kendi baloncuğumuzdaydık, dış dünyadan güvendeydik. Sicilyalılar yok, Bratva yok. Sadece bu vardı.

Sonunda acıktık ve duş aldık. Kuruduktan sonra Giulio kapıya yaslandı. Kot pantolonumu giyerken "Acele et," dedi. "Açlıktan ölüyorum."

"Aletimi yutmak sana yetmedi mi?"

"Korkunç. Bu kadar iyi oral seks yaptığın için şanslısın."

Şansın bununla hiçbir ilgisi yoktu. Ağzımla ona tapmayı, onu kurutmayı seviyordum.

"Andiamo. Ortaya çıkmazsak Theo yakında bizi aramaya başlayacaktır."

Ayakkabılarla uğraşmadan kapıdan çıktık ve koridora girdik. Önümde yürüyordu, omuzları geriye itilmişti, her adımında kendinden emindi. Il bel principe. Farkında mıydı acaba? Onu görüp de yüzlerce yıllık güç ve ayrıcalığı iliklerine kadar hissetmeyen biri olabilir miydi? O yaşlı adamların kendisini mirasından uzaklaştırmasına izin verecek kadar aptaldı.

Yatın arkasından müzik sesi geliyordu. Ben tanıyamadım ama Giulio şarkıya eşlik etmeye başladı. Baslar ve anlamadığım sözlerle dolu olan bu şarkı, sık sık gittiği kulüplerdeki şarkılardan birine benziyordu. Bana bir bakış attı. "Rihanna'yı sever misin?"

"Kim?"

Kıkırdadı. "Dio, çok tatlısın."

Theo bir şezlonga oturmuş, üzerinde şemsiyesi olan uzun bir içkiyi yudumluyordu. Güneş gözlüğü ve küçük siyah bir mayo giymişti. Bizi görünce güneş gözlüklerini yukarı kaldırdı. "Bakın sonunda kim uyanmış."

Yakındaki bir masada hamur işleri, ekmek ve peynir vardı, ben de önce oraya gittim. Giulio bana katılmak yerine Theo'nun yanına gitti ve yanaklarından öptü. "Bir süredir uyanıktık," diye itiraf etti Giulio.

"Eminim öyledir, bello. Çok rahatlamış görünüyorsun. Ciao, Alessio!"

Selamlamak için başımı salladım, sonra tabağımı yemekle doldurmaya devam ettim. Oturduğumda hem Giulio'nun hem de Theo'nun beni dikkatle izlediğini gördüm.

"Che cosa? Benimki nerede?" Giulio tabağımı işaret ederek sordu.

Kaşlarımı çattım. Büyükanneimin izlediği o eski televizyon programlarındaki Amerikalı ev kadınları gibi ona hizmet etmemi mi bekliyordu?

"Onu rahat bırak," diye azarladı Theo Giulio'yu. "Bu sabah bütün işi ona yaptırdığına şüphe yok. Bir sürü

doymak bilmez bir iştah."

Theo tamamen haksız değildi.

Giulio gömleğini çıkarıp bir şezlongun üzerine attı. Dövmeler güneşin altında sert kasların üzerinde dalgalanıyordu ve ben çiğnemenin ortasında durakladım. Mamma mia, adam muhteşemdi.

"Bello," dedi Theo kıkırdayarak, "erkek arkadaşın dilinde boğulmak üzere. Belki de gömleğini geri giymelisin."

Giulio'nun erkek arkadaş yorumunu yalanlamasını bekledim ama yemek masasına giderken hiçbir şey söylemedi. Erkek arkadaşlar. Hmm. Bu hoşuma gitti. Giulio ne düşünüyordu?

Theo, üzerinde mayoların bulunduğu bir bankı göstererek, "Sizin için mayolarım var," dedi. "Nic'in senin için takımları var. Benimkilerin hepsi böyle görünüyor." Aletini zar zor örten kumaşı işaret etti.

Giulio'yu Theo'nun takım elbiselerinden birini giyerken görmeyi çok isterdim. Çok seksi görünürdü.

Giulio hiç utanmadan kot pantolonunu ve külotunu çıkardı. Sırtını bize dönmüştü ama o tatlı poposunu görünce ... Onu ısırma  için can atıyordum. Dişlemek. Sıkma .

Giulio'nun vücuduna hayran olan tek kişi ben değildim. Theo gözlüklerini indirmiş, açıkça adamıma bakıyordu. İçimden karanlık bir şeyler geçti. Diğer adama doğru usulca homurdandım.

Omuz silkti. "Elimde değil. Muhteşem bir adam kıyafetlerini çıkardığında bakma  zorundayım."

Giulio fazladan mayoyu bana doğru taşıdı. "Kaşlarını  atmayı bırak ve git üstünü değiştir, assassino."

"Bu bir tatil değil," dedim sessizce. Daha  nce Sasha'dan Giulio'ya suikast düzenlemek için sebepleri olabilecek Sicilyalı grupları araştırmasını istemiştim. Ayrıca Nic'ten bir dizüstü bilgisayar istemeyi planlamıştım, böylece kendi araştırmamı yapabilecektim. Ama Giulio'nun yanından ayrılmak da istemiyordum.

"Biliyorum." Eğilerek beni öptü, dudakları bir gülümsemeye dönüştü. "Ama endişelenmeye birkaç dakika

ara vermemize izin var."

O ve ben çok farklıydık. Onun sevdiği şey buydu, arkadaşlar ve partiler. İçkiler ve yatlar. Ben bu dünyaya uymuyordum.

"Per favore, bebeğim." Bana bir öpücük daha verdi. "Benim için mi? Sadece seninle bir öğleden sonra rahatlamak istiyorum."

Hayır diyemezdim. Ona değil.

Hiç düşünmeden ayağa kalktım ve iki elimle yüzünü tuttum. Sonra bol dilli derin bir öpücük için ağzımı onunkine yapıştırdım. Daha şimdiden teni Akdeniz güneşinden dolayı sıcacıktı ve ben daha fazlasını istiyordum.

Sonunda ayrıldığımızda zor nefes alıyor ve bana doğru sarkıyordu. "Cazzo, bebeğim."

"Flört etmek yok," dedim kulağına. "Ve kıyafetlerini çıkarma.

Artık bunu görebilecek tek kişi benim."

Topuklarımın üzerinde dönerek tuvaleti bulmak için içeri girdim. Orada üstümü değiştirecektim.

Çok uzun sürmedi. Hızla Nikolai'nin mayosunu giydim ve giysilerimi katladım. Ama küçük odadan çıktığımda yalnız değildim. Nikolai kanepede bekliyordu, gözleri bana kilitlenmişti. Takım elbise ceketi yoktu, sadece pantolon ve gömlek giymişti. Kollarını kanepenin arkasına uzatmış, bacaklarını iki yana açmıştı.

"Bir kelime?" diye sordu Rusça.

Kıyafetlerimi bir masanın üzerine koydum ve ona yaklaştım. Rahat görünmeye çalışsam da gergindim. Kaslarım yüksek alarmdaydı, belaya hazırdım.

Kanepede yer olmasına rağmen karşısına oturmayı tercih ettim. Konuşmadım, bakışlarımız birbirine kilitlenmişti.

"Biraz araştırma yaptım," dedi ve Rusça devam etti.

"Öyle mi?"

"Evet ve keşfettiğim şeye çok şaşırdım. Alessandro Ricci." Islık çaldı. "Asla tahmin edemezdim."

Kimliğimi nasıl öğrenmişti? Şaşkınlığımı belli etmemeye çalıştım. "Ve?"

"Ve yatımda ne yaptığınızı bilmek istiyorum."

"Bunun seninle bir ilgisi yok. Gemiye adım atmadan önce burada olduğunuzu bilmiyordum."

Yüz ifadesi değişmedi. "Bir tesadüf. Öyle mi?"

"Yatınıza gelmeyi ben seçmedim." "Ya Ravazzani? O benim kim olduğumu biliyor mu?"

Böylece Giulio'nun kimliğini de keşfetmiş oldu. "O biliyor."

Nikolai parmaklarını tahtaya vurdu, iri gövdesinden huzursuz bir enerji fışkırıyordu. "Seni öldürebilirim, değil mi? Kafana bir kurşun sıkar ve seni köpekbalıklarına bırakırım."

Yapacağından korktuğum şey buydu. Onu durduracak hiçbir şey yoktu. Theo hariç. Umarım. "Luchik'in bu konuda ne derdi?"

Nikolay'ın çenesinde bir kas sıçradı ve ben de rahatlayarak sessiz bir nefes aldım. Theo bu Rus için bir şey ifade ediyordu. Bu da bana küçük bir koz verdi.

"Benim tek amacım Giulio'yu güvende tutmak," dedim sessizce. "Senin sırrın ya da Theo ile olan ilişkin umurumda değil. Giulio'yu İskoçya'da kimin öldürmeye çalıştığını öğrenir öğrenmez, onları öldürmeye gideceğim."

"Peki ya babası?"

"Nerede olduğumuzu bilmiyor." Nikolai'nin içini biraz rahatlatmaya karar verdim. "Giulio babasını bu işe bulaştırmayı reddediyor. Ailesinin geri kalanını tehlikeye atmak istemiyor."

"Neden senin sözüne güveneyim ki?"

"Çünkü ben yalan söylemem. Ve benim işim sır saklamaktır."

Düşünceli bir şekilde beni izledi. "Bu senin hakkında öğrendiklerimle uyuyor, sana güvenilebilir. Alexi'yle konuştum."

Alexi Zaitsev. Bir Rus oligark ve eski müşterim. Üç yıl önce Varşova'da kayınbiraderini öldürdüm.

Hiçbir şey söylemedim. Alexi'yi tanıdığımı itiraf etmeyecek ya da sözleşmenin niteliği hakkında bilgi vermeyecektim.

"Benim için bir iyilik yapacaksın," dedi Nic, çenesi sert ve inatçıydı.

Hoşuma gitmedi. Ama ne diyebilirdim ki? Giulio'nun iyiliği şu anda bu adama bağlıydı. Hayır dersem, köpekbalığı tehdidini gerçekleştirmesini ve Theo'ya söylemek için bir yalan uydurmasını ne engelleyecekti?

Çenemi eğdim. "Sana söz veriyorum."

"Ne olduğunu bilmek istemiyor musun?" "Bana bir seçenek mi sunuyorsun?"

"Hayır."

"O zaman bunu tartışmanın bir anlamı yok. Size asistanımın adını ve numarasını vereceğim. Onun aracılığıyla planlayın. Benim de bir isteğim var."

"Benimle pazarlık yapmaya mı cüret ediyorsun?"

Özür dilercesine avuçlarımı kaldırdım. "Hangi Sicilyalıların onun ölmesini istediğini ne kadar çabuk öğrenirsek, o kadar çabuk gideriz. Biraz araştırma yapmak için ödünç alabileceğim izi sürülemeyen bir dizüstü bilgisayarınız var mı?"

Bunu düşündü ve bir elini çenesinde gezdirdi. "Sana daha iyisini yapacağım. Ama başka bir iyiliği kabul etmelisin."

İki suikast mı? Madonna, bu Rus ne zaman bırakacağını bilmiyor.

Ben cevap veremedim, "Başka bir iş değil. İstemiyorum-" Theo ve Giulio'nun güneşlendiği güverteye doğru baktı. "Onun bilmesini istemiyorum. Sen ve Ravazzani ona söyleyemezsiniz. Asla."

Merda. Giulio bundan hoşlanmazdı. Arkadaşına sadıktı. "Bu büyük bir iyilik. Karşılığında teklif ettiğin şeyin buna değeceğini nereden bileceğim?"

"Güven bana, buna değer. Seni nasıl bulduğumu sanıyorsun?"

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum ama denemek zorundaydım. Yatta kalmak bizi sadece tehlikede tutardı. "Anlaştık."

Ayağa kalktı, ben de onu takip ettim. El sıkıştık ve "Bir saat sonra benimle burada buluş, seni güvenlik odasına

götüreyim" dedi.

"Mon grand!" Theo içeri girdi, teni güneşten parlıyordu. Nikolai'nin yanına koştu ve iri adamın etrafını bir ot gibi sardı. "Beni özlüyor muydun?"

Nikolai eğildi ve Theo'nun ağzını öptü, avuç içleri Theo'nun kışını buldu. "Her zaman, luchik."

Onları yalnız bırakarak Giulio'nun güneşlendiği güverteye çıktım. Az önce yaptığım anlaşmadan dolayı mutlu olmayacaktı ama umarım işe yaramıştır.

Giulio bana baktı, endişesi yüz hatlarına kazınmıştı. "Bu çok uzun sürdü."

"Her şey yolunda."

"Theo seni buldu mu? Kaybolduğundan endişelendik."

Elimi göğüs kafesine koyarak ona doğru eğildim. "Nic'le birlikte, bu da yalnız olduğumuz anlamına geliyor."

Parmakları karnımda ve göğsümdeki kıllarda gezindi. Sonra boynumdaki kornişonu parmakladı. Dokunduğu her yerim cızırdadı. "Burada çok iyi görünüyorsun."

Yaralıydım, hem içim hem dışım. Giulio gibi güzel değildim. "Ve sen de bir derginin kapağına aitmişsin gibi görünüyorsun, amore."

Parmağını kolyemden geçirdi ve beni kendine çekti. "Well Fucked Monthly?"

Dudakları dudaklarımı yakaladığında güldüm. Ağzı sıcak ve yumuşaktı. Başımı eğdim ve dilimi ağzına soktum. Onu öpmeyi seviyordum. Yıllar boyunca çok fazla partnerle öpüşmemiştim ve nadiren aynı kişiyi iki kez öperdim. Ama Giulio'nun öpücükleri bana gerekli geliyordu, sanki onlarsız açlıktan ölecekmişim gibi.

Sonunda Giulio'nun dudaklarına hafifçe yapıştım ama geri çekilmedim, bunun yerine nazik ve şefkatli öpücüklere geçtim. Ona yüksek sesle söylemediğim her şeyi dudaklarımla anlatıyordum.

Sen benimsin, prens.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Giulio

"Y Ne yaptın?" Hırladım. Duyulmaması için sesimi alçak tuttum. "Che cavolo fai, Alessio!"

Yanakları hafifçe kızardı. "Başka seçeneğim yoktu. I

seni güvende tutmak zorundayız. Ve yapmamız gereken-"

"Siktir et." Onu güvertenin kenarına, Nikolai ve Theo'nun salonda sohbet ettikleri yerden daha uzağa sürükledim. "Bunların hiçbirini kabul etmeye hakkın yoktu."

"Hayır, değil mi?"

Parmağımı göğsüne soktum. "Bu tür şeylere birlikte karar veririz. Tabii" Onu tamamen yanlış mı anlamıştım? Alessio'nun söylediği ve yaptığı onca şeyden sonra hiç sanmıyordum. Ama emin olmalıydım. "Birlikte değil miyiz? Bu senin için geçici bir durum mu?"

Kalçalarımı kavradı ve alnını alnıma bastırdı. İri gövdesinden yayılan sıcaklık beni sardı. İliklerime kadar işledi. "Birlikteyiz prensim," diye fısıldadı. "Sana söyledim, sen benimsin."

"Güzel." Ellerimi onun sırtında dolaştırdım. "O zaman birlikte karar verelim. Bratva'ya herhangi bir iyilik borcun olsun istemiyorum." Nikolai'nin karşılığında Alessio'dan ne isteyeceğini kim bilebilirdi ki? Papa'ya suikast mı? Bir dünya liderini mi? A

Diktatör mü? "Ve Theo'nun çıkarlarını en iyi şekilde gözetmem gerekiyor. O benim arkadaşım."

"Başka ne yapabilirdim ki? Seni güvende tutmalıyım."

İç çekmek istedim. Alessio'nun bu korumacı tavrını anlıyordum ama ben zayıf değildim. Ben de bir katildim. Bir imparatorluğu yönetmek için yetiştirildim. Bratva'dan korkmuyordum.

Kendi güvenliğim için Alessio ve Theo'yu feda edecek değildim.

Alessio'nun ensesini kavradım. Sıkıca tuttum. "Bana güveniyor musun?"

"Tabii ki." Sormamdan bile rahatsız olmuş gibiydi.

"Va bene. Hadi gidelim."

Onu bıraktım ve salona doğru yürüdüm. Bu bekleyemezdi. Nikolai Alessio'yu itmişti ama ben de onu itmek üzereydim.

Salona girdiğimizde güneş gözlüklerimi çıkardım. Theo ve Nikolai koltukta oturmuş, sessizce konuşuyorlardı. Theo yaklaştığımızda başını kaldırıp baktı. "Bello? Her şey yolunda mı?"

"Nic ile bir dakika yalnız kalmalıyım."

Nikolai'nin ağzı sıkılaşıırken Theo'nun başı Alessio ile benim aramda döndü. Sonra Nikolai'ye döndü. "Mon grand?"

Nikolay Theo'nun ayağa kalkmasına yardım etti, sonra da başının üstüne bir öpücük kondurdu. "Sorun yok, luchik. Bize bir dakika ver."

Theo bana yaklaştı. Endişelendiği belliydi. "Kalmalı mıyım?" diye sordu sessizce.

"Hayır. Uzun sürmez."

Dikkatini Alessio'ya yöneltti. "Ve sanırım sen de kalıyorsun?"

Alessio başıyla onayladı. Theo onun kolunu okşadı ve sonra tek başına güverteye çıktı.

"Ofisim mi?" Nikolai sordu.

"Evet," dedim. Theo'nun konuşmalarımıza kulak misafiri olmasını istemiyordum.

Nikolai salondan çıkmaya başladı. Ben de onu takip etmeye başladım ama Alessio elini koluma koydu. "Ne yapıyorsun sen?"

Pazarlık yapmakta, suçlularla ve haydutlarla başa çıkmakta iyiydim. Endişeli değildim. "Sakin ol, suikastçı. Göreceksin."

Üçümüz tik paneller ve pirinç armatürlerle dekore edilmiş dar koridorlardan geçtik. Duvarları modern soyut sanat eserleri süslüyordu, şüphesiz hepsi de çok para eden orijinal çalışmalardı.

Nikolai bizi kapalı bir kapıya götürdü ve kilidini açıp açık tuttu. İçeri girdim ve hemen duvara dayalı kanepeye geçtim. Nikolai masasının arkasına geçti, belli ki bunu bir güç pozisyonu olarak görüyordu ve Alessio odanın ortasında bir yerde duruyordu. Kapı daha yeni kapanmıştı ki tekrar açıldı ve Nikolai'nin adamı görüldü. Çıkışı engelliyormuş gibi kapının yanında duruyordu ama ben onu görmezden geldim. Onun yerine rakibime odaklandım.

Babamı bunu yaparken yüzlerce kez izlemiştim. Ben de son dört yılda tehlikeli adamlarla uğraşırken bunu yapmıştım. Ruslar saf güç konusunda bize üstünlük sağlayabilirdi ama tarz konusunda İtalyanlarla boy ölçüşemezlerdi.

İlk hamle mi?

Kanepenin ortasına oturup bacak bacak üstüne attım, sonra da bir kolumu arkaya attım. Gömlek giymiyordum, böylece mürekkepli tenim ve çeşitli yara izlerim, benim söze dökmeme gerek kalmadan başka bir hikâye anlatacaktı.

İkinci parça sessizliği kullanmaktı. Güneş gözlüklerimi döndürdüm ve tamamen rahatmışım gibi davrandım. Endişe yok, tehdit yok.

Nikolai parmaklarını ahşap masaya vurarak beni izliyordu. Yüzü yontulmuş graniti andırıyordu, soğuk ve uzak. Bakışları iyi bir Rus votkası gibi buz gibi ve yoğundu. İstediyini elde etmeye alışkın bir adam.

Ama konuşmayı erteledim. Kimin önce kırılacağını görecektik.

"Siz Giulio Ravazzani'siniz," dedi uzun bir dakikadan sonra ve artık konuşma tarzındaki Rusçayı açıkça duyabiliyordum.

"Ailemi duyduunuz mu?" Aksanımın da kalın olduğundan emin oldum, her hece ona kiminle uğraştığını hatırlatmak içindi.

"Babanı tanıyorum, evet."

"Güzel. Bu bize biraz zaman kazandırır." Başımı eğdim. "Babam tarafından imparatorluğunu devralmak üzere yetiştirildim. Onun yanında geçirdiğim on sekiz yıl boyunca pek çok şey gördüm. İnsanların ne zaman yalan söylediğini, ne zaman doğruyu söylediğini öğrendim. Ve başka ne öğrendim biliyor musun?"

Konuşmadı, ben de devam ettim. "Benden faydalanıldığını öğrendim."

Bunun oyalanmasına izin verdim.

"Allora," dedim uzun bir aradan sonra. "Alessio'ya sana bir iyilik borcu olduğunu söylemişsin. Bu sözü geri alıyorum. Sana hiçbir şey borçlu değil."

Nikolay'ın dudakları neredeyse alaycı bir ifadeyle kıvrıldı. "Balık yemi olmaya bu kadar hevesli misin?"

"Ayrıntıları bilmeden sizin için bir işi kabul etmesine izin vermeyeceğim. Onu işe almak istiyorsan, uygun kanallardan geç. Eğer evet derse, hizmetleri için ona yüklü bir para ödeyeceksiniz."

"Bu sözler iyi niyetle verildi. Hayatta kalmanızı sağlamak için."

"İkimizi de öldürmeyeceksin."

"Ben olsam bundan o kadar emin olmazdım." Kelimeler yumuşak ve tehlikeliydi.

Ses tonumu hafif tuttum. "Birkaç ay önce Målaga'da yaşadığımı biliyor muydun?"

"Oh?"

"Oradayken çok meşguldüm. Biraz onunla, biraz bununla. Kapiş?"

"Ve? Bunun benimle ne ilgisi var?"

"Bratva orada. Golubev ve adamları. Onları tanıyor musun?"

"Evet, tabii ki."

Ben de öyle düşünmüştüm. Nikolai, Alessio'nun söylediği kadar güçlüyse, babam gibi Avrupa'nın çeşitli yerlerinde parmakları olurdu. "Ortak olacak birini ararken Golubev'i ... tatsız buldum. Onun yerine yerel bir adamla çalıştım. Martiñez."

Nikolay kuru bir sesle, "O da tatsız biri," dedi.

Anladığım kadarıyla Bratva ve Martiñez yıllardır Malaga'nın ve İspanya uyuşturucu pazarının kontrolü için savaşıyorlardı. Martiñez'in Ruslara güvenmeyen bazı Kolombiyalı bağlantıları vardı. Bu da Martiñez'in ürünü elinde tutmasını sağlıyordu. Yüksek talebi ve doymak bilmez açgözlülüğü ona yirmi kilo satmamı sağladı. "Evet ama istismar edilebilecek bir zayıflığı var."

Nikolai sandalyesinde öne doğru eğildi. "Martiñez'in zayıflığını biliyor musun?" İnançsızlığım gözümünden kaçmamıştı. Nikolai doğruyu söylediğimi düşünmüyordu.

Masanın üzerindeki telefonunu işaret ettim. "Golubev'i ara. Üç ay önce benimle görüşüp görüşmediğini sor. Javier Martín adını kullanıyordum."

Nikolay bunu düşünmüş gibiydi. Kapının yanındaki adamına baktı. Adam başını sallamış olmalıydı çünkü Nikolai telefonunu kaldırdı, kilidini açtı ve aradığı kişiyi buldu. Telefonu kulağına götürdü. Golubev hemen telefonu açtı ve ikisi Rusça konuşmaya başladı. Javier Martín adını duydum.

Nikolai telefonu kapattığında, elindeki telefonu masanın üzerine fırlattı ve bana baktı. Güneş gözlüklerimi yavaşça çevirdim. "Golubev'in hikâyemi doğruladığını varsayıyorum. Alessio'nun akıcı bir şekilde Rusça konuştuğunu da unutmayın." Çenemi ragazzo'ma doğru eğdim.

"Da," diye kestirip attı Nikolai. "Javier Martín'in gülünç bir fiyata çok fazla kokain teklif ettiğini söyledi. Boktan bir ürün olması gerektiğini söyledi."

"Öyleydi," dedim başımı sallayarak. "Martinez'in zayıf noktası da bu. Adamları kendilerine ne zaman saf kola ya da karbonat satıldığını bilmezler. Ama Golubev'e orada ihtiyacı olan her şeyi getirebileceğim konusunda yalan söylemiyordum. Marti nez'i i şinden etmesine yardım edebilirdim."

"Golubev pek fazla insana güvenmez. Onu altmı lı ya larına kadar hayatta tutan şey de bu."

"Ba lantılarım da pek çok insana güvenmiyor. Ama bana ve aileme güveniyorlar. Ve onlara Malaga'da kiminle çalışmalarını söylersem ona g veneceklerdir."

"Golubev demek istiyorsun. Eğer ya amana izin vermeyi kabul edersem."

"Hayır. Golubev şansını kaçırdı." Bana bir coglione, bir aptal gibi davranmı tı. Bir erkeğin oyununda oynayan bir  ocuk. Bunu affetmeyece im. "Ama sen, Nikolai, seninle çalışmalarını sa layabilirim."

Gözlerini kısıarak bana bakarken gözlerinin etrafındaki çizgiler derinle ti. " spanya'ya açılmak istediğimi düşünüyorsun."

"Hayır." Durakladım, sonra net bir şekilde " spanya'ya a ılaca ız" dedim.

"Fausto Ravazzani ile i  yapmaya hiç niyetim yok."

"Teklif ettiğim şey bu değil. Bu seninle benim aramda kalacak."

Nikolay'ın bakışları kapının yanındaki yolda ına kaydı. "Peki ya Golubev?"

"O ya lı. Başka bir  a dan. Sen ve ben orada çok para kazanabiliriz."

An uzadı.  lgisini çektiği belliydi. "Bunu daha önce yaptın mı?"

"Tabii ki. Frankfort, Hamburg. Zadar, Tiran. Korf . Tedbir olarak bir yerde çok uzun süre kalmadım. Alessio ve ben Sicilyalılarla anla tıktan sonra kök salmaya hazır olacağım.  i imi b y tece im." G ne  gözlüklerimi tembelce çevirdim. "Neden Malaga değil?"

Sandalyesini yana yatırarak arkasına yaslandı. Gözlerini uzaktaki duvara dikti. Bıraktım, zorlamadım, ihtiyacı olduğunu biliyordum.

düşünmek için. Golubev'i öldürmek riskliydi. Dikkatle ele alınması gerekiyordu.

Nikolay sonunda ayağa kalkarak, "Bunu düşüneceğim," dedi. "Bunu halkımla tartışacağım." Çenesini hâlâ kapıyı kapatan sessiz adama doğru eğdi.

Bunu nasıl geri çevirebilirdi? Ona bir tabakta milyonlarca Euro teklif ediyordum.

Sonunda kabul edeceğini biliyordum.

Ayağa kalkarak güneş gözlüklerimi kafama geçirdim. "Bunu yap ve bize haber ver. Şimdi, sanırım Alessio biraz araştırma yapmak için bir dizüstü bilgisayar istemişti?"

Nikolai masanın etrafından dolandı. "Beni takip edin. Sizi güvenlik odasına götüreceğim."

Yanımdan geçerken kolunu tuttum. Tüm oda dondu kaldı, sanki hepimiz bir uçurumun kenarında duruyorduk. Ama söyleyecek başka bir şeyim vardı, çok önemli bir şey.

"Eğer tehlikede olduğunu düşünürsem," dedim sessizce. "Eğer ona söylenmesi gerektiğini düşünürsem, bunu yaparım. Yatakta nasıl bir adamla birlikte olduğunu bilmeyi hak ediyor."

İkimiz de Theo'dan bahsettiğimi biliyorduk.

"Tehlikede değil Ravazzani. Benden değil."

"Güzel. Bu şekilde kalmasını sağla."

Nikolai elimi sıktı. "Ben aptal değilim, çocuk da değilim. Risklerin farkındayım ve onu hayatımdan uzak tutmak için her şeyi yapıyorum. Gelecek hafta Paris'e dönecek ve hiçbir şeyden haberi olmayacak."

"Ama belki de kalbi kırılmıştır."

Nikolai'nin yüzünde bir parça suçluluk duygusu - pişmanlık- parladı, sonra her zamanki maskesi geri geldi. "Ama hayatta olacak."

Alessio

Eğer Giulio'nun soyu ya da Fausto Ravazzani ile ilişkisi konusunda herhangi bir şüphe varsa, o toplantı bunu tamamen ortadan kaldırdı.

Giulio harikaydı. Bir usta. Soğukkanlı ve sakin.

Kendinden emin ama böbürlenmiyordu. Nic'in önüne bu dünyada kimsenin karşı koyamayacağı tek şeyi koymuştu: para. Ama Nikolai Kuznetsov ve Bratva ile ortaklık? Bu riskli bir hamleydi. Giulio'nun Malaga'ya dönmek ve yeniden kokain kaçakçılığına başlamak istediğini fark etmemiştim. Buna birlikte karar vermemiz gerekmez miydi?

Nikolai'yi ofisinden çıkarken takip ederken kaşlarımı çattım. Nikolai'ye artık bir iyilik borcum olmadığı için rahatlamış olsam da Giulio'nun planının daha iyi olduğundan emin değildim. Muhtemelen daha kötüydü. Artık onunla sadece kısa bir iş için değil, yıllarca uğraşacaktık.

Koridordayken Giulio sadece benim kulağıma "Endişelenmeyi bırak," diye fısıldadı.

Sessiz kaldım. Konuşmamız için yalnız kalmamız gerekiyordu.

Köprüden geçtik. Kaptan ve mürettebattan biri içeride kumandaların başındaydı ve Nikolai geçerken başlarıyla selam verdiler. Nikolai dar bir kapı açtı ve içeri girmemizi işaret etti. Adamlarından biri bir masada oturmuş, klavyede bir şeyler yazıyordu. Karşısında üç büyük monitör vardı ama ne üzerinde çalıştığını göremiyordum.

Büyük patronu görünce doğruldu. Nikolay Rusça konuşarak adama bazı bilgiler aradığımızı söyledi ve bize yardım etmesi için onu yönlendirdi. Sonra döndü ve gitti.

Kapı hızla kapanırken sessizlik uzadı. "İngilizce biliyor musunuz?" Adama Rusça sordum.

Başını iki yana salladı. "Hayır."

Yanına gittim. "Oturmamızın sakıncası var mı?"

Yanındaki boş koltuğu işaret etti. Giulio ve ben birbirimize baktık. Giulio sessizce İtalyanca, "Otur, suikastçı," dedi. "Onun dilini konuşuyorsun. Ona ne yapması gerektiğini söyleyebilirsin."

Tek sandalyeye oturdum ve üç ekranı kontrol ettim. İkisinde güvenlik kamerası vardı. Bizimki hariç her misafir kamerasında bir tane olduğunu fark ettim. Bunun tek nedeni kameralarını bulup yok etmiş olmamdı. Diğer monitörde bilgisayar kodları vardı.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu adam.

"Bruges'deki polis kayıtlarına girebilir misin?"

"Elbette."

"Bombalı araç saldırısıyla ilgili materyal, video arıyoruz." Giulio'ya baktım. "B o m b a l ı araç saldırısının tarihi?"

Giulio tarihi söylerken Rus yazmaya başladı. Tercüme ettim ve ona diğer bazı temel detayları anlattım. "Kimliklerimizi öğrenebildiğiniz için yüz tanıma yazılımınız olduğunu varsayıyorum."

"Da."

Bu iyiydi. Omzumun üzerinden bakarak, "CCTV görüntülerinde yüz tanıma özelliğini kullandınız mı?" diye sordum.

"Hayır. Belçika polisi uğraşmak için yeterli özellik olmadığını söyledi. Neden? Sence bir şeyler yapabilir mi?"

Yüz tanıma teknolojisi son birkaç yılda önemli ölçüde gelişti. "Deneyene kadar bilemeyeceğim. Ama bir Sicilyalı aradığımızı bilmek alanı daraltmamıza yardımcı olabilir."

"Çok zekice." Eğildi ve başımın arkasını öptü.

Göğsüm gerildi, sanki biri oradaki bir ipi çekiştiriyordu. Muhtemelen kızarıyordum. "Kalmana gerek yok."

"Emin misin?"

"Bu biraz zaman alabilir." Theo'yu rahatlatmak için endişelendiğine şüphe yoktu. Ve artık Nikolai'nin Giulio'yu doğrayıp denize atması konusunda endişelenmeme gerek yoktu. "Benim için sakıncası yok."

Giulio omzumu sıktı ve sanki o d a n ı n sahibiymiş gibi odadan çıktı. Tüm kaslarının altında kaymasını izledim.

o dövmeleer, büyülenmiş. Hay sikeyim. Ona bakmaktan hiç bıkmadım.

Ama onun güzel bir yüzden çok daha fazlası olduğunu görmeye başlamıştım.

Biraz zaman aldı ama Nikolai'nin adamı yetenekliydi. Normal kanallardan ulaşamayacağımız hassas bilgilere ihtiyacımız olduğunda Sasha'nın zaman zaman bunu yaptığını görmüştüm. Ama o bu adam kadar hızlı çalışmıyordu.

"Adın ne senin?" diye sordum.

"Andrei."

"Ben Alessio," dedim, sormamış olmasına rağmen. Tepki vermedi, sadece klavyesinde yazmaya devam etti. Onu bir daha rahatsız etmedim. Havadan sudan konuşmakta iyi değildim ve onun da bunu istemediğini hissediyordum.

Polis dosyalarına girdiğinde, bombalı araç saldırısını bulduk. Paolo hakkında notlar, hatta bir pasaport fotoğrafı bile vardı. Giulio'nun sevdiği bu adamın yüzüne baktım. Vücut geliştirmeci tarzında yakışıklıydı, kalın boynu ve küt hatları vardı. Bir noktada kırılmış bir burnu vardı. Kahverengi saçları ve kahverengi gözleri vardı. Nazik görünüyordu.

Beklediğim gibi, polis raporları değersizdi. Organize suçtan şüphelenmişler ve daha fazla araştırmaya zahmet etmemişler. Giulio'nun adı geçmiyordu ama bir İtalyan suç örgütüyle bağlantıları olduğuna dair referanslar vardı.

Andrei CCTV arşiv görüntülerini açtı. Yavaşça gözden geçirdik. Geliştirilmiş, yakınlaştırılmış. Yakındaki kameralardan görüntüler aldık. Andrei patlamayla ilgili olabileceğini düşündüğümüz her yüzün fotoğrafını çekti.

Nikolai'nin ekibinin diğer üyeleri de çeşitli noktalarda içeri girdiler. Nikolai'nin talimatıyla bizi kontrol ettiklerinden şüpheleniyordum ama Andrei'ye bok atıyorlar, güvenlik görevlisiyle gülüşüp şakalaşıyorlardı. Andrei arada bir gülümsüyordu.

Telefonumu kontrol ettiğimde dört saatin geçtiğini görünce şaşırdım.

"Yemek ister misiniz?" Andrei omuzlarını sıvazlamak için ayağa kalkarak sordu. "Bu görüntüler yazılıma yüklenecek. Bir sonuç elde etmek iki ya da üç saat sürer."

"Hayır, teşekkür ederim. Ben güverteye çıkıyorum. Bir şey bulursan bana haber verirsin, değil mi?"

"Tabii ki."

Elini sıktım. "Teşekkür ederim, Andrei."

Küçük odadan çıkarak güverteye doğru ilerledim. Müzik ve kahkahalar duyabiliyordum. Giulio. Ruh halim düzeldi, sanki onu düşünmek bile beni neşeyle dolduruyordu. Dio, bu adam söz konusu olduğunda başım çok büyük beladaydı.

Ben ona aşığım.

O da aynı şeyi mi hissediyordu? Nikolai ile ortak olmaya karar verdiğinde bunu benimle tartışmamış olması hâlâ hoşuma gitmiyordu. Belki de aramızdaki şey Giulio'nun zihninde geçiciydi. Belki de peşindeki adamları bulmak için beni kullanıyordu ve sonra beni serbest bırakmayı planlıyordu.

Cazzo, tüm bu bilinmezliklerden nefret ederdim. Bu yüzden ilişkiler ve duygularla ilgilenmiyordum.

Ben dışarı çıktığımda havuzun içindeydiler, kollarını kenara dayamış konuşuyorlardı. Theo izin isteyip içeri girdi ve Giulio ile beni yalnız bıraktı. Giulio güneş gözlüklerinin üstünden bana baktı. "Bir şey bulabildin mi?"

Gözlerim sadece bana bakan muhteşem adamı görüyordu. Saçları ıslaktı ve geriye doğru kaymıştı. Parmaklarımı parlayan teninde gezdirme arzusuyla parmaklarım kaşınıyordu.

"Yazılım şu anda görüntüleri çalıştırıyor. Çalışıp çalışmadığını birkaç saat içinde öğreneceğiz." Ona bir parmak salladım. "Havuzdan çık."

Dudakları yıkıcı bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Neden?" "Çünkü ben öyle dedim."

Kaldıraç olarak yan tarafı kullanan Giulio, tek bir akıcı hareketle kollarını yukarı itti. Su sırtından ve bacaklarından aşağı aktı, sonra çıktı ve bana doğru yürümeye başladı.

Ulaşamayacağı bir yerde durdu. "Yemek ister misin?" "Hayır."

"O zaman ne istiyorsun?" Cevabı çok iyi bildiği için
dudağını ısırđı.

Bir parmağımı bel kemerine soktum ve onu daha yakına
çektim. "Sen."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Giulio

T Üç adım sonra onun önündeydim. Alessio'nun gözleri güneşin altında gümüşten ikiz havuzlar gibi parlıyordu. Yüzümü ellerinin arasına aldı. "Yapacak çok işimiz var.

tartışacağız. Ama önce sikişmek için aşağıya iniyoruz."

Dudakları dudaklarıma değdi ve elimde olmadan onun dokunuşuna doğru sarktım. "Nikolai'ye teklif ettiğim şey yüzünden kızgın olduğunu biliyorum."

"Evet, çok," dedi ağzıma karşı. "Ama bunu daha sonra tartışacağız. Sonra."

Avucumu göğsünde gezdirdim. "Seni becereceğim ve bana kızgın olduğunu unutacaksın."

"Konu senin sikin olduğunda o kadar zayıf olduğumu mu düşünüyorsun?" "Konu sikim olduğunda zayıf olduğunu biliyorum."

Ellerini boğazıma dolamak için aşağı kaydırды. Sonra sıktı. "Ölmek mi istiyorsun? Bratva ile ortaklık mı? Ma dai, principe."

"Bazı Ruslarla başa çıkamayacağımı mı sanıyorsun, suikastçı?" Başımı salladım. "Onlardan korkmuyorum. Hadi aşağıya inelim. Sana sakso çekmek istiyorum."

Hareket etmedi, ayakları güverteye sıkıca basmıştı. "Beni soymak istiyorsun, ben de bu konuşmayı bırakacağım."

Bu konuda kavga etmenin bir anlamı yoktu. Teklif yapılmıştı ve geri çeviremezdim. Ayrıca, bu bize çok para kazandırabilirdi. "Şikayet mi ediyorsun?"

Ağzının kenarları kıvrıldı, bu Alessio'nun durumunda tam bir gülümsemeydi. "Hayır."

"Va bene, andiamo." Onu geriye doğru yönlendirmeye başladım. "Bu konu kapanmadı."

Tartışma isteğime direndim. Bunun yerine onu aşağıya indirdim. Tenim karıncalanıyor, beklenti damarlarımda dolaşıyordu. Kamaramıza girdik ve o kapıyı kapattı. Takım elbisemi çıkardım ve fırlatıp attım.

Alessio beni bir aşağı bir yukarı süzdü, değerlendirici bakışları çıplak tenimi işaretleyen dövmelerin üzerinde gezindi. "Sana bakmaktan hiç yorulmuyorum," dedi sessizce.

Ben de aynısını hissettim. Alessio güçlü ve zayıftı. Büyük kalçaları şortun kumaşını geriyordu ve ince kumaşın arasından sikinin dış hatlarını görebiliyordum. Ağzım sulandı.

Aramızdaki mesafeyi kapattım ve dizlerimin üzerine çöktüm. Şortunu indirdim ve siki yüzümün önünde zıpladı. Bir ritmi bile kaçırmadan onu aşağı indirdim. Sıcak teni dilime karşı pürüzsüz ve tuzluydu. Lezzetliydi.

Alessio keskin bir nefes çekti. "Minchia!"

Sağlam eli başımın arkasını buldu ve ağzıma sokmaya başlarken beni tuttu. "Beni hemen boşaltmak istiyorsun. Öyle mi, prens?"

Evet, tam olarak istediğim buydu, diyerek kolanının etrafında inledim.

"Sikimi yutup beni emerek kurutacak mısın?"

Tanrım, bu çok ateşliydi. Alessio seks sırasında pek açık saçık konuşmazdı ama ben konuşmasına bayılırdım. Başımı eğdim, onu daha fazla almaya çalıştım ve sikinin başı boğazımın girişine çarptı. Rahatladım ve o da içeri kaydı.

Homurdandı ve kalçalarını bir kez salladı. "Siktir, Giulio."

Sonra geri çekildi. Kıpırdamadım, kafam karışmıştı. Şortunu uzun bacaklarının üzerinden itti ve yatağı işaret etti. "Yatağa gir."

Bu sert ses tonu bana itaat ettirdi. Normalde yatakta talepkâr olan bendim. Ama bu değişiklik hiç de umurumda değildi. Bana doğru yaklaştı. Boynundaki altın zincir, küçük lombozlardan süzülen güneş ışığında parlıyordu. Çenesinin sert çizgisi içime bir ürperti gönderdi. Kızgın mıydı? Bu bana beni Canna Adası'na kadar ilk takip ettiği zamanı hatırlattı.

Yatağa ulaştığımda bana dönmemi işaret etti. Ne olduğundan emin değildim ama itaat ettim. Sonra yatak onun ağırlığıyla alçaldı ve parmakları sırtımın üzerinde gezinerek dövmelerimin izini sürdürdü. En büyük parça, dikenlerle sarılmış ve kan damlayan bir kalp, Paolo'nun ölümünden sonra tamamlanmıştı.

Kendime, sevginin herhangi bir bıçak ya da kurşundan daha derin kesme gücüne sahip olduğunu hatırlattım.

Alessio geniş gövdesi benimkini kaplayana kadar uzandı. Omzumda yumuşak öpücükler başladı. Aşağıya doğru devam ettiler, dudakları ensem boyunca fısıldayarak fırçaladı. Bana saygıyla dokundu. Dikkatle. Sanki ağızyla şeklimi ezberliyordu.

Bunun öfkeli seks olması gerekmiyor muydu?

"Benimle alay etmeyi bırak," dedim omzumun üzerinden.

"Bırak beni." "Sakin ol. Bunun bana istediğimi vermekle ilgili olduğunu sanıyordum. istiyorum."

Bir kahkaha attım. "Oh, öyle mi?"

Dişleriyle kürek kemiğimi ısırıldı. "Evet."

Sessizce vücudumdan aşağı inmeye devam etti. Kıcıma ulaştığında nefes nefese kalmıştım, neredeyse yatağa sürtünüyordum. Tenimin dokunduğu yerleri yanıyordu.

Daha fazlası için istekliydim, dönmeye çalıştım. Alessio'nun eli beni tuttu. "Kal. Sana vereceğim her şeyi alacaksın, prensim."

"Seni tekrar becermeyi tercih ederim."

Alessio dişlerini kıcımın yanaklarından birine geçirdi.
"Belki onun yerine seni beceririm."

Alessio

Bu fikir hoşuna gitmedi.

Giulio'nun vücudu gerildi, artık her kası dirençle gerilmişti. "Bunu yapmayacağımı biliyorsun."

"Bırak ben deneyeyim." Sırtının alt kısmını, kıcının hemen üstündeki çukuru öptüm. "Bunu senin için iyi yapacağım, yemin ederim."

"Herkes dibe vurmayı sevmez."

"Farkındayım. Ama ilk ve tek denemen benimle değildi.
Bu yüzden daha iyi olabilir."

Yüzünü kollarının arasına gömdü ve güldü. "Egon neredeyse benimki kadar büyük."

Dilimi çatlağında gezdirerek daha da alçaldım. "Kendini benim için açık tut," diye fısıldadım tenine. "Seni görmeme izin ver."

Aşağı uzanarak her iki yanağını kavradı ve kendini açtı. Arkasında dizlerimin üzerine çökene kadar alçaldım. Burnumu taşaklarının üzerinde gezdirerek misk kokusunun ciğerlerime dolmasına izin verdim.

Şimdiden nefes nefese kalmıştı, koca vücudu titriyordu. Onun merhametimde olması hoşuma gidiyordu. Şimdi ona kendini iyi hissettirmek istiyordum.

Dilimi deliğinin üzerinde gezdirdim ve o da sarsıldı.
"Porca puttana!"

Memnuniyetle mırıldandım. Orada çok fazla sinir ucu vardı. Hepsine elektrik vermeyi, bana yalvarana kadar onu kafatasından çıkarmayı planlıyordum.

Dilim çırpındı, önce uzun sonra kısa vuruşlar yaptım. Giulio'nun sırtı eğildi ve inledi. "Oh, dio mio. Sì, sì, sì. Daha fazla, assassino."

Daha sert bastırdım, döndürdüm, dilimle onu açtım. Sövdü ve titredi, ağzından çıkan sesler giderek yükseliyordu. Pes etmedim. Bunun yerine, dilimin ucunu içine sokmak için kullandım, istila ettim.

"Beni öldürüyorsun."

Devam ettim. Sesleri daha yüksek, daha çaresiz çıkıyordu. Yatağa vuruyor, kalçalarını döndürüyordu, bu yüzden onu tutmak zorunda kaldım. Ben hazır olmadan boşalmasını istemiyordum.

Sonunda, daha fazla dayanamadım. Sikim akıyordu ve sikişmem gerekiyordu. "Beni istiyor musun, aşkım? Sikimi içinde istiyor musun?"

"Yapabilir miyim bilmiyorum ama deneyelim."

Çabucak komodinin çekmecesinde kayganlaştırıcıyı buldum ve soğuk sıvıyı kıcının çatlağına damlattım. "Benim için kendini açmaya devam et."

Parmaklarımı derisini kayganlaştırmak için kullandım. Sonra başparmağımı içine soktum. Sıkı bir sıcaklık beni sardı ve ikimiz de keskin bir şekilde nefes verdik. "Sikimi buraya sokmak için sabırsızlanıyorum," diye fısıldadım başparmağımı çevirerek.

Onu gererek açtığımda, geniş sırtındaki dövmeleri, kalçalarının ve belinin sivrilme şeklini inceledim. Kıcının sert küreciklerini. Nefes almakta zorlanana kadar göğsüm sıkıştı. O mükemmeldi ... ve benimdi.

Başparmağımı çektim ve yerine iki parmağımı koydum. Sırtı kamburlaştı, vücudu gerildi. "Rahatla," dedim. "Kendini bana teslim et."

Parmaklarımı kıvırdım, arıyordum. Prostatına dokunduğumda nefesi kesildi. "Cazzo! Bunu ayak parmaklarımda hissettim."

Memnuniyetle mırıldandım, tekrar yaptım. Ve tekrar. Ona kendini çok iyi hissettirmek istiyordum.

Hafif bir ter tabakası tenini kaplayana ve yastığa doğru sızlanana kadar devam ettim, alay ettim ve ovaladım. "Yap şunu. Acele et," diye soludu omzunun üzerinden.

Hala emir veriyor. Parmaklarımı bilerek yavaşlattım, işkencesini uzattım. "Yalvarana kadar seni sikmeyeceğim."

beni." Üçüncü bir parmak daha ekledim. "Seni çok sert becereceğim, prens. Ve her dakikasına bayılacaksın."

İnledi. "Lütfen, Alessione."

"Ben de bunu duymak istiyorum." Parmaklarımı geri çekerken sırtının küçük kısmını öptüm. Sıkımı kayganlaştırdıktan sonra sıraya girdim ve yavaşça dar deliğine doğru ittim. Başı içeri kayd ve bir nefes çekti. Avuçlarımı bacaklarında ve kalçalarında gezdirerek onu yatıştırdım. "Şşş. Sana zarar vermeyeceğim. Seni asla incitmeyeceğim. Sadece nefes al."

Kıpırdamadan durdum, alışmasına izin verdim. Tecrübelerime dayanarak bunun her zaman kolay olmadığını biliyordum ve bundan zevk almasını istiyordum. Benimle güvende hissetmesini istedim.

Kendimi kontrol altına almak için derin bir nefes aldım. Biriyle sevişmeyeli uzun zaman olmuştu, hatta bu bir erkek olalı daha da uzun zaman olmuştu. Ne kadar rahat, ne kadar ateşli olduğunu unutmuşum. Tam bir cennet gibiydi.

Ve bunu uzun zamandır bu adamla yapmak istiyordum. "Durmak istiyor musun?" Fısıldadım.

"Hayır." Kasları titredi, yanakları kızardı. "Ama acele et." Kalçalarını salladı ve beni daha derine götürmeye çalıştı.

Onu hareketsiz tuttum. "Bekle. Yavaşla."

Acele edip ona acı çektirme riskini göze alamazdım. Bunun yerine onu kavradım ve her seferinde bir santimetre içeri girdim. Ne zaman gerilse, sırtını öpmek ve rahatlayana kadar okşamak için durakladım. Tamamen oturana kadar bunu tekrar tekrar yaptık. Sonra onun içindeydim, kanalı beni sıkıştırıyordu ve bu şimdiye kadar hayal ettiğim her şey gibiydi.

Gözlerimi kapattım ve güç için dua ettim. Cazzo, bu çok iyiydi. Beş dakika bile dayanamazdım.

Titredi ve kaşlarımı çattım. "Sen iyi misin? Çok fazla gelirse durabiliriz."

"Hayır, durma. Siktir! Seni her yerde hissedebiliyorum. Hareket etmelisin."

Kalçalarımı deneysel bir şekilde yuvarladım. İnledi, bunu iyiye işaret olarak kabul ettim. "Daha fazla mı?"

Giulio'nun parmakları çarşafı kavradı. "Madre di dio, artık beni becerecek misin?"

Plastik şişeyi kaparak, önlem olarak bağlandığımız yere biraz daha kayganlaştırıcı sürdüm. Deliği etrafımda gerilmişti ve bu cesur ve güzel adamın onun her şeyine sahip olmama izin verdiği bu anı asla unutmayacağımı biliyordum.

Dizlerimi yatağa dayadım ve birkaç sert hamle yaptım. Dudaklarından iniltieler dökölürken göğsü kabardı. "Evet, Alessio. Bana bırak."

"Dizlerinin üzerine kalk," diye emrettim.

Dizlerinin üzerine çöktü ve kışını havaya kaldırdı ama üst yarısını yatağın üzerinde tuttu. Yeni aç beni daha derine çekti ve ikimiz de inledik. Sonra onu gerçekten becermeye başladım. Kalçalarım kışına çarpıyor, taşaklarım her itişte sallanıyordu. Sikimin her sürtünmesi prostatına çarpıyordu ve tüylerinin diken diken olduğunu görebiliyordum.

"Cazzo madre di dio!" Başını geriye attı. "İnanılmaz bir his."

Vurmaya, gıcırdatmaya devam ettim. Ter vücudumu kapladı ve kalbim göğsümde çılgınca çarptı, kasıklarımnda boşalma dürtüsü yükseldi. Bunu görmezden geldim. Giulio'nun bundan zevk almasına ihtiyacım vardı. Önemli olan tek şey onu boşaltmaktı.

"Çok ateşlisin," dedim. "Eğildin ve kışını kaldırmama izin veriyorsun. Hoşuna gidiyor, değil mi? Benim tarafımdan becerilmek hoşuna gidiyor."

"Sì, sì. Mi piace così tanto."

Hoşuna gitmesine sevindim ama bitirmesine ihtiyacım vardı. Çok yaklaşmıştım.

Bir elimi omzuna koyarak onu ayağa kaldırdım. Ensesinden öptüm. "Sana doyamıyorum. Seni her zaman istiyorum."

Ağzı açık kalmış, teni kızarmıştı. Onu böyle görmek hoşuma gidiyordu, şehvetten aklı başından gitmiş ve sikime gömülmüştü. Aletini kavradım ve sert ve hızlı bir şekilde sarsıldım. "Sana ihtiyacım var."

Gel, prens. Gel ki içine boşalabileyim. Bu sefer deliğinden damlamamın nasıl bir şey olduğunu hissedebilirsin."

"Oh, kahretsin!" Aleti şişip zonklamaya başladığında etrafımda sıkıştı. İçinden çıkan kalın boşalma ipleri çarşafları kapladı ve parmakları uyluklarımın arkasına saplandı.

Sikimin etrafındaki baskı çok fazlaydı. Üzerime hücum eden orgazmı durdurmak mümkün değildi. Birkaç pompa yaptım ve sonra bağıırıyordum, titriyordum, sıcak jetler patlıyor ve onu dolduruyordu. Hayatımdaki hiçbir orgazma benzemiyordu, hiç bitmiyordu ve ruhumun derinliklerindeydi. Kendime gelebileceğimden emin değildim.

Sonunda ikimiz de yere yığıldık. Başım dönüyordu, sırtına yaslandım ve süzıldüm. Nefesim ciğerlerimden kesilerek çıkıyordu. Madonna, bu beni mahvetmişti. Giulio beni mahvetmişti. Daha önce hiç böyle bir çaresizlik yaşamamıştım, başka birine karşı bu kadar büyük bir ihtiyaç duymamıştım.

Aramızdaki şey sadece fiziksel değildi. Onu derinden hissediyordum. Gülümsemesini, kahkahasını istiyordum. Her zaman ona yakın olmak istiyordum. Aynı odada olmadığımızda içim acıyordu.

"Amore mio," diye fısıldadım, dudaklarımı omzuna bastırmak için yer değiştirdim.

Boğazının derinliklerinde inledi. "Bu hoşuma gitti." "Sikişmek mi? Yoksa sevmek mi?"

"İkisi de." Sanki bana bir şekilde dokunması gerekiyormuş gibi eli tekrar kalçamı kavradı.

Sonunda aletim deliğinden çıkacak kadar yumuşamıştı. Ben çekilirken yüzünü buruşturdu. "Tamam mı?" diye sordum.

Başını salladı. "Haklıydın. Farklıydı."

"Umarım daha iyidir?"

Ağzının kenarı kıvrıldı. "Evet, daha iyi. Bunu sık sık yapmak ister miydin bilmiyorum ama ara sıra yapmak güzel olurdu." Kollarını ve bacaklarını gerdi. "Ağrım var ama rahatlamış hissediyorum. Bu çok garip."

"Güzel. Burada kal."

Ayağa kalkıp tuvalete gittim. Bir bezi ılık suyla ıslattım ve dışarı çıkardım. Giulio beze uzandı ama elini ittim. "Bırak ben yapayım. Seninle ilgilenmek istiyorum." Kalçasının iç kısmını öptüm.

"Gerek yok." "Evet, var."

Ona dokunmaya devam etmek için bir bahaneye ihtiyacım vardı. Teninin hissini, gülümsemesinin sıcaklığını saklamak istiyordum. Öğleden sonra güneşi yontulmuş yüz hatlarının üzerinden süzülürken yatakta nasıl göründüğünü.

İkimiz de temizlendiğimizde yanına kıvrıldım. Parmaklarım elmacık kemiğinde gezindikten sonra çenesini sıyırdı. "Bana güvendiğin için teşekkür ederim."

"Bu konuda iyisin."

"Sikişmek mi?"

Yumuşak bir şekilde kıkırdadı. "Evet, öyle. Ama ben güven vermenden, beni nasıl rahatlattığından bahsediyordum. Sende beni korunmuş ve güvende hissettiren bir şey var."

Çünkü o benim için önemliydi. Ona zarar vermektense ölmeyi tercih ederim. Ve onu kendi hayatım da dahil olmak üzere diğer her şey pahasına korurdum. "Güvenlikten bahsetmişken... gerçekten Malaga'ya dönüp yeniden uyuşturucu işine mi başlayacaksın?"

Giulio omuz silkti. "Bildiğim bu. Ve Siderno'ya geri dönemem."

"Neden olmasın? Sicilyalıların icabına bakarsak, istediğinizi yapmakta özgürsünüz."

"Hep eve döneceğimi düşünmüştüm ama belki de tek başıma olmak daha iyi olur. Siderno'da her zaman babamın oğlu olacağım. 'Ndrina'yı terk eden eşcinsel varis. Asla sadece bana ait olan bir şeye sahip olamayacağım."

"Ve bunu önce benimle konuşmayı düşünmedin mi?" "Özür dilerim. Dürüst olmak gerekirse, umursayacağımı düşünmemiştim." "Beni terk etmeyi planladığın için mi?"

"Alessio, caro." Gözlerimin içine bakarken boğazımın kenarını kavramak için uzandı. "Bunu sensiz yapmak istediğimi mi sanıyorsun? Sanki donmuş, ölü kalbimi kocaman ellerinin arasına alıp hayata döndürdün. Sen beni bulana kadar çok yalnız ve kaybolmuştum."

Göğsümü muazzam bir basınç doldururken ciğerlerim sıkışmıştı. Söyleyeceğini umduğum her şeyi söylemişti. "Ti amo," diye boğazımdaki yumruyu zorlayarak geçiştirdim.

"Ti amo, bebeğim." Beni usulca, tatlı tatlı öptü. "Bundan sonra ne olursa olsun birlikte yapacağız, değil mi?"

Önümdeki görevi düşünerek irkildim. Giulio'nun hayatını bu kadar erken riske atmaya hazır değildim.

"Ne oldu?" diye sordu, yüz ifademi inceleyerek.

"Sicilya'ya gidip bu suikastçılarla tek başıma başa çıkmama izin verme şansınız var mı?"

Parlak mavi gözleri eğlenceyle doldu. "Ma dai. Beni bundan daha iyi tanımalısın."

"Biliyorum, bu yüzden bir plan yapmamız gerekiyor." Kalçasını okşadım. "Önce duş alalım. Sonra biraz yiyecek almam lazım."

"Sen git," dedi ve beni banyoya doğru salladı. "Gücümü toplamam gerekiyor."

Kıkırdayarak kalktım ve duşa girdim. Suyu ısıttım ve ağrıyan kaslarımın üzerine dökülmesine izin verdim. Kısa süre sonra çıktım, belime bir havlu sardım ve Giulio'yu bornoz giymiş ve bazı fotoğraflara bakarken buldum. "Bunlar da ne?"

"Andrei onları bıraktı. Yüz tanıma yazılımının sonuçları." Her bir resmi inceledi ve sonra bir kenara fırlattı. "Bu insanların hiçbirini tanımıyorum."

"Bir bakayım."

Yatağın üzerine oturdum ve beş ya da altı vesikalık fotoğrafı açtım. Her birinin arkasında isimler ve bilinen son ikamet yerlerinin bulunduğu etiketler vardı. Cep telefonumu aldım ve Sasha'nın iletişim numarasını aradım. Hoparlörü açtım.

"Sana verecek bir cevabım yok," dedi Rusça, doğrudan konuya girerek.

"İngilizce lütfen," dedim. "Burada Giulio var."

"Ah?" Sesi kısıldı, "Merhaba Giulio Ravazzani. Sonunda sizinle tanıştığımıza sevindim. Hakkınızda çok şey duydum."

Dudakları kıvrıldı. "Eminim öyledir. İçimden bir ses benim hakkımda benden daha çok şey bildiğini söylüyor."

Güldü. "Kesinlikle öyle. Peki siz ikiniz beni neden rahatsız ediyorsunuz?"

Kollarımı göğsümde kavuşturdum, kendimi destekledim. "Nikolai Kuznetsov'un yatındayız-"

"Blyad! Ciddi misin lan sen? Ne kadar tehlikeli olduğunu biliyor musun-?"

"Sasha," diye bağırdım. "Bütün bunları biliyorum ve hallediyoruz. Şu anda ihtiyacım olan şey Giulio'yu öldürmeye çalışan Sicilyalılarla ilgili."

Sesi küçük bir çocuk gibi huysuz çıkıyordu. "Üzerinde çalışıyorum."

"Elimde yardımcı olabilecek bir şey var. Nikolai'nin güvenlik görevlisi, Brugge'deki bombalı araç saldırısının kamera görüntülerinde yüz tanıma yazılımını çalıştırdı-"

"Yani beni Nikolai'nin adamlarından biriyle aldatıyorsun." "Ve," diye devam ettim, "senden istediğim bazı isimler var.

bulduklarınızla karşılaştırın."

İçini çekti ve parmaklarının klavye üzerinde çalıştığını duyabiliyordum. "Bildiklerim şunlar. Sicilya'da aktif olan üç ana Cosa Nostra kozmosu var. Enna'da Cannavaro, Catania'da Zambrotta ve Palermo'da Buscetta. Buscetta en büyük ve en güçlü aile, ancak diğerleri de aynı şekilde her yerde suç girişimlerine karışıyor. Ancak bunların hiçbirinin Ravazzani ile bağıını bulamadım."

Giulio, fotoğraflara sertçe bakarken kaşlarını çatarak, "Yapamazsın," dedi. "Babam bunun için fazla akıllıdır. Ama yıllar boyunca Buscetta ile uğraştı. Son seferinde

Bildiğim kadarıyla dört yıl önceydi. Bir ittifak vardı, bu yüzden en düşük ihtimalin onlar olduğunu düşünüyorum."

"Peki ya diğerleri?" Ona sordum.

"Uzun zaman oldu ama hatırladığım kadarıyla Cannavaro hapiste. Hapishaneden aldığı yardımla işleri karısı yürütüyor. Zambrotta'yı tanımıyorum."

"Zambrotta on altı ay önce öldü," diye tamamladı Sasha. "İki oğlu yönetimi devraldı ama mal varlıklarının çoğunu Buscetta'ya kaptırdılar."

"Babanı aramalıyız," diye önerdim Giulio'ya. "Ve onun fikrini soralım."

"Hayır." Gözleri elmas parçaları gibi parlak ve sertti. "İşin içine giriyor ve bu bir savaşa dönüşüyor. Ve sana söyledim, bunun aynı zamanlarda ölen başka bir donla ilgili olduğunu düşünüyor."

"Ah. Çünkü Fausto sorumluydu."

Cevap vermedi ama bakışları her şeyi anlatıyordu. Fausto diğer Don'u öldürmüştü. "Mantıklı. Ama neden Sicilyalılar? Neden bu Don'un kendi ailesi değil?"

"Oğulları beceriksiz keşler. Ya da en azından dört yıl önce öyleydiler."

"Belki de Sicilyalılar bu Don yüzünden babana misilleme olarak senin peşine düşmüşlerdir. Zamanlama şüpheli."

"Sicilyalılar Mommo'nun ölümüyle neden ilgilensin ki? Bu onları ilgilendirmiyor." Fotoğrafları ters çevirdi ve isimlere baktı. Düşündüğünü görebiliyordum. "Sasha, bazı isimleri okuyacağım. Piedmont'tan Girolamo Condello adında bir adamla aralarında bir bağlantı ara. Adı Mommo'ydu. Öldü ama belki bu ailelerden biriyle bağı vardı."

Giulio ona yüz tanıma yazılımından çıkan isimleri verdi.

Onun yazdığını ve sakız çiğnediğini duyardık. Çok düşündüğü zamanlarda hep vişneli sakız çiğnerdi. Genellikle Noel'de ikramiyesiyle birlikte ona biraz verirdim.

"Condello mu dediniz?"

"Evet, neden?"

"Buscetta'nın oğulları Nino ve Giacomo'yu araştırıyordum. Nino, büyük olan ve alt patron, Maria Umberto ile evli. İlk kuzeni Rina, Peidmont'ta Condello adında bir adamın dul eşi."

"Ona verilen isim Marina mıydı?" "Evet."

"Minchia!"

"Yani bu ölü Don'un karısı Nino Buscetta'nın karısının kuzeni miydi?"

"Sì." Giulio gözlerini ovuşturdu. "Mommo'nun bir sürü karısı vardı."

Yine de bunu şimdiye kadar nasıl kimse bilmiyordu?"

Telefondan Sasha'nın sesi geldi. "Rina'nın soyadı Umberto değildi. Annesi Maria'nın babasının kız kardeşi."

Bu farklı soyadlarını açıklıyor.

I baktı yukarı at Giuliove yükseltilmiş bir anlamlı bir şekilde kaşlarını çattı. "Nino Buscetta."

"Lanet olası Nino Buscetta," diye tekrarladı. "Gidip o orospu çocuğunu öldürelim."

YİRMİNCİ BÖLÜM

Alessio

Passo di Rigano, Palermo, Sicilya

F Çatıdaki gölgelerden caddenin karşısındaki Alfa Romeo bayisini izledim. Nino Buscetta burayı patron altı faaliyetleri için paravan olarak kullanıyordu, ve onun hakkında bilgi topluyordum.

Bir portakal soydum ve yavaşça yedim. Giulio ve ben dün Palermo'ya vardık ve gün boyunca saklanmasında ısrar ettim. Cosa Nostra buralarda çok yaygındı ve Buscettalar onu kesinlikle tanırlardı. Bu çok büyük bir riskti.

Yatta, Nino'nun babası Calogero'nun klanının kaptan-ı deryası olduğunu öğrendik. Don Gero, halk arasında pek görülmezdi ve nerede olduğu bilinmezdi. Günlük işlerin çoğunu öfkeli bir kokainman olan Nino'ya bırakmıştı. Nino'nun son otuz altı saat içinde çektiğini gördüğüm kadar kokainle, Buscetta'ların Fausto Ravazzani'nin uyuşturucu ticaretinden bir dilim istemelerine şaşmamalı. Nino muhtemelen toplu indirim istiyordu.

Bugünlerde işleri Nino'nun yürüttüğüne inanılıyordu. Don Gero seksenlerinin ortasıdaydı ve çoğu kaptan o yaştaydı.

sadece göstermelik liderlerdi. Mafya, altındakilere sürekli baskı uygulayan güçlü liderlere ihtiyaç duyuyordu.

Giacomo adında küçük bir erkek kardeşi vardı ama o daha çok bir infazcıydı. Takım elbiseli bir haydut, beyin değil. Giulio ve ben, dört yıl önceki suikast emrini Nino'nun vermiş olabileceği konusunda hemfikirdik.

Portakalı çiğnerken parmaklarım boynumdaki pürüzsüz cornicello'yu dalgınca ovuşturdu. Şimdiye kadar gördüğüm kadarıyla Nino iyi korunan ve paranoyak biriydi. Nadiren yalnız kalırdı ve kamuya açık her yerde ona eşlik edilirdi. Bayinin camları kurşun geçirmez camdan yapılmıştı ve malikânesini çevreleyen korumalar bana bir askeri üssü hatırlattı. Onu öldürmek imkânsız değildi -benim için neredeyse hiç kimse imkânsız değildi- ama zor olacaktı.

Giulio, Nino'yu kendisi öldürmeyi tercih etti. Sicilyalı'nın onun yüzünü görmesini, Giulio'nun Paolo'nun ölümünün intikamını almak için suikast girişimlerinden kaçtığını bilmesini istiyordu.

Bundan hoşlanmadım. Tüfeğimi uzun mesafeden kullanmak daha güvenli ve kolaydı. Sicilya'ya saatler içinde girip çıkabilirdik. Ama Giulio bana söz verirdi. Bunu yapmakta kararlıydı, nasıl reddedebilirdim ki?

Bu yüzden Nino'ya odaklandım, rutinini öğrendim. Onu risk almadan ve görünmeden öldürmek için en iyi fırsatı aradım. Giulio'nun güvenliğini sağlamak zorundaydım. Bu işin izi ona kadar sürülmemeliydi ve Sicilya'dan tek parça halinde çıkmalıydı.

Nino telefonda gülüyordu, iki adamı masasının önündeki sandalyelere yaslanmıştı. Bir kadın bayiye doğru yürüyordu, vücudu uzun, koyu renk bir paltoya örtülüydü. Tuhaftı, çünkü bugün hava sıcaktı. Ayakkabıdan çok çiviye benzeyen topuklu ayakkabılar giyerek ön kapıdan içeri girdi. Bir satıcı yaklaştı ve kadın ona gülümsedi. Birkaç dakika konuştular, sonra onu Nino'nun ofisine götürdü.

Kadın içeri girdiğinde, Nino yarım saniye dondu kaldı. Sandalyelerdeki adamlar kibarca ayağa kalktı, ama Nino kalkmadı. Onun yerine, sözünü bitirdi.

telefon görüşmesi yaptı ve adamlara gitmelerini işaret etti. Sonra kadınla yalnız kaldı.

Ceketini açtı. Sırtı bana dönük olduğu için altında ne giydiğini göremiyordum ama tahmin edebiliyordum. Nino'nun gülümsemesi kurtlaştı ve onu öne doğru çağırdı. Masanın altına girip gözden kayboldu, pantolonunun fermuarını açarken sadece parmakları görünüyordu.

Etrafına bakındı ve panjurların açık olduğunu fark etmiş olmalı. Elindeki kumandayla bir düğmeye bastı ve perdeler kapanarak görüşümü engelledi.

Beklerken portakalımı bitirdim. Nino'nun karısı siyah saçlıydı. Bu kadın sarışındı. Satıcı onu tanımamış olsa da Nino'yla birbirlerini tanıdıkları belliydi. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum.

Bu comare, yani hanımefendiydi.

Bekledim. Otuz dakika sonra bayiden ayrıldı. Nino'nun panjurları tekrar açıldı ve masasının arkasında telefonla konuşmaya başladı. Gerçi şu anda artık onunla ilgilenmiyordum.

Onun yerine, onu takip ettim.

Çatıdan aceleyle caddeye çıktım ve motosikletimi orada beklerken buldum. Saniyeler içinde ona yetiştim. Bir blok daha yürüdü ve süslü kırmızı bir sedanın kilidini açtı. Şüphesiz Nino'nun bayisinden bir hediye idi.

Arabayı sürdüğünde yakınımnda durdum. Dikiz aynasını hiç kontrol etmedi, omzunun üzerinden hiç bakmadı. Korkacak bir şeyi yoktu. Hedef olma endişesi yoktu. Nino'nun kadını olarak dokunulmazdı.

Sonunda bir ara sokağa saptı ve küçük bir villanın önüne park etti. Çok yaklaşma riskini göze alamadım, bu yüzden sokağın başında durdum ve arabasını kilitleyip eve girmesini izledim.

Artık nerede yaşadığını bildiğime göre, bu kolay olacaktı.

Çoğu mafyanın metresi vardı ve onları sık sık korumasız ziyaret ederlerdi. Nino'ya burada ulaşmak, bayide ya da evinde ulaşmaktan çok daha kolay olurdu. Ve ben

Şüpheli otuz dakika Nino'nun bu kadına karşı iştahını kabartmıştı ve daha fazlası için bu gece geri dönecekti.

Saate baktım. Neredeyse öğlen olmuştu, tüm ülke yortu için kapanacaktı. Motosikleti çalıştırdım ve dairemize doğru yola çıktım.

Kapıyı açtığımda Giulio'yu kafese kapatılmış bir aslan gibi küçük alanda sinsice dolaşırken buldum. İçeri girer girmez, "Bundan hoşlanmadım," dedi. "Ben hiçbir şey yapmıyorum!"

Eşyalarımı yere bıraktım ve gülümsememeye çalıştım. "Bunu yıllarca yaptın," diye hatırlattım ona. "Küçük dairelerinizde sigara içiyor, yemek pişiriyor ve egzersiz yapıyorsunuz. Bunu birkaç gün daha yapabilirsin."

"Bu farklıydı." İki elini saçlarında gezdirdi ve saç tellerini dağınık bıraktı. "Bu Stronzo'yu gerçekten öldürebilir ve bu işi bugün bitirebilirim. Beklemek istemiyorum."

Ceketimin fermuarını açtım ve bir sandalyenin arkasına attım. "Seni sakso çekerek mi sakinleştirmem gerekiyor?"

"Evet," dedi hemen. "Ama önce ne öğrendiğini duymak istiyorum."

Öğle yemeğinde ona Nino, hanımefendi ve küçük villası hakkında bilgi verdim. "Idiota," diye alay etti. "Aletiyle düşünüyor." "Oh, sen düşünmedin mi? Gece kulüplerinde, güvenliğini riske atarak sikini yalatır mısın?"

Öne doğru eğilerek ağzıma bir zeytin attı. "Malaga'da seninle tanışmak bile buna değerdi. Dai, ruhumu sikimin başından emip çıkaracağını düşünmüştüm."

"Hayır, sadece beynin."

Kıkırdadı. "Büyük ihtimalle. Bunu bu gece yapacağız, değil mi? Hanımefendinin evine gideceğiz ve Nino'yu orada bekleyeceğiz."

"Evet."

"Şükürler olsun." Kollarını başının üzerine kaldırarak gerindi. Giydiği pahalı ve dar tişört, yağsız kaslarının üzerine çekilmişti. Ona bakmaktan hiç bıkmamıştım.

Birlikte olacağımızı, bu adamı vücudumdaki her molekülle seveceğimi hiç hayal etmemiştim. Ya da

beni geri seveceğini düşündüm. Hak etmediğim bir hediye gibi görünüyordu.

Nasıl erkek arkadaşım olacağını bilmiyordum. Giulio benim ilk sevgilimdi. Ama onun için her şeyi yapardım, onunla her yere giderdim. Neye ihtiyacı olursa olsun, onu güvende tutardım. Malaga'da uyuşturucu ticareti yapmak isterse, hemen yanında olur, kimsenin ona bulaşmadığından emin olurdum.

Enzo D'Agostino da benim sırrımı saklamama karşılık onunkini saklayacaktı.

Bunu mezara götürürdüm. Kimse bilmeyecekti, özellikle de Giulio. Babasını neredeyse öldüren adamı nasıl sevebilirdi ki?

"Ne düşünüyorsun?" Giulio şarabını bitirdi ve bardağı masanın üzerine koydu. "Bir yerlere dalıp gittin." Soruyu geçiştirdim. "Nikolai Malaga'ya hayır derse ne yapacaksın?" Pakhan yatından ayrılmadan önce bize bir cevap vermemişti. Giulio'ya bunu düşüneceğini söylemişti.

ve "iletişim halinde olun."

"Emin değilim. Martıñez ve Golubev'le tek başımıza başa çıkamayız. Ve 'Ndrangheta orada yerleşik değil, bu yüzden yardım için onlara gidemem. Belki başka bir şehir seçeriz? Düşük seviyeli satışlara devam edebilirim."

"Kök salmak istediğini sanıyordum."

"İstiyorum." Sandalyesinde arkasına yaslandı ve bacak bacak üstüne attı. "Ne yapmamız gerektiğini düşünüyorsun? Nereye gitmek istersin?"

"Nereye karar verirsen. Birlikte olduğumuz sürece umurumda değil."

"Bu çok tatlı bir cevap. Hala suikast işlerini kabul edecek misiniz?"

"Sen istemezsen olmaz." "Benim için bundan vazgeçer misin?"

Nasıl şaşırdı ki? "Elbette. Her seferinde birkaç haftalığına ortadan kaybolup seni korumasız bırakacak değilim. Eğer tehlikeli bir şey yapıyorsan, ben de senin yanında olacağım."

Ağzının kenarı kıvrıldı. "Beni seviyorsun."

"Seviyorum. Hem de çok."

"Va bene." Kol saatini kontrol etti. "Uzanıp sevişme vakti geldi, değil mi?"

"Tek yönlü bir aklın var," dedim. Sonra onu kızdırmaya karar verdim. "Belki de bu gece tartışmalıyız. Güneş battıktan sonra Nino'yu nasıl öldüreceğimize dair bir plan yapalım."

"Yanlış." Ayağa kalkarak masanın etrafından dolaştı ve bir eliyle enseme sarıldı. Sıktı. "Şimdi sikimi yutacaksın ve bakalım beni Malaga'da olduğundan daha hızlı boşaltabilecek misin?"

Patron Giulio sikimi sertleştirmekte asla başarısız olmadı. Sıcaklık dalgalar halinde içime yayılıyor, tenim geriliyor ve çekiliyordu ve ona karşı koymak için çaresizdim. Tıpkı Siderno caddesinde onu ilk gördüğüm andaki gibi.

Öğleden sonranın geri kalanını yatakta geçirdik, birbirimizin bedenlerini keşfederken pencerelerden Sicilya'nın ılık meltemi içeri esiyordu. Hiç bitmesini istemedim.

KULÜP KALABALIKTI ve çok gürültülüydü. Esnerken ağzımı kapattım. Geç olmuştu ve Giulio'yla birlikte evde olmayı tercih ederdim.

Onun yerine Palermo'da Nino Buscetta'yı takip ediyordum.

Nino düşündüğümde daha zekiymiş. Metresini ziyaret etmesini bekliyordum ama etmemişti. Asla yalnız değildi, iyi korunuyordu. Eğer yakında bir zayıflık bulamazsam, yaratıcı olmak zorunda kalacaktım. Bunun Giulio için ciddi sonuçları olabilirdi ve ben bundan kaçınmaya çalışıyordum. Bunu dikkatlice, sessizce yapmalıydım. Sonra Giulio'yu güvenli bir şekilde ülkeden çıkarabilirdim.

Şu anda Nino ve ekibi dans pistinin üstündeki VIP alanındaydı. Masanın üzerindeki bir aynadan kokain

ekiyordu, etrafı birkaç kadınla çevriliydi. Giacomo, onun

Küçük kardeşim de oradaydı ve sinirli görünüyordu. Silahlı muhafızlar grubun başında nöbet tutuyordu, bu da benim gölgede kalıp aralarına karışmaya çalıştığım anlamına geliyordu.

Nino arkasına yaslanıp burnunu sildi ve bir kadına kucağına gelmesini işaret etti. Kadın itaat ederek onu öpmeye başladı, ağızları birbirine saldırıyordu.

Girişin yakınındaki hareket gözüme çarptı. Beyzbol şapkası takmış, omzunda postacı çantası olan bir adam içeri giriyordu. Kaslarım saf bir şokla kilitlendi.

Lanet olsun! Burada ne işi vardı?

İleri atıldım. Kolumu Giulio'ya dolayarak onu gölgelere doğru çekmeye başladım. Kollarımda kaskatı kesilmişti ama karşı koymadı.

Duvara ulaştığımızda onu duvara doğru ittim. "Che cazzo?" Gümbür gümbür çalan müziğin ritmiyle hırladım. "Dairede kalacağın konusunda anlaşmıştık."

"Daha fazla bekleyemeyeceğim. Bu beni deli ediyor. Ayrıca, sana yardım edebilirim."

"Unuttun mu? Yüzünü, kameraları. Tanınacaksın ve hayatın boyunca peşinden gelecekler."

Başındaki şapkayı işaret etti. "O kadar endişelenme, suikastçı. Kimse beni tanımayacak."

Ellerim yumruk şeklinde kıvrıldı. "Her şey kontrolüm altında."

"Yorgunsun ve Nino seni Palermo'nun her yerine koşturuyor. Ve ben evde oturup sorunlarımı başkasının halletmesine izin verecek bir adam değilim. Hayır, bunu birlikte yapacağız. Bu gece."

"Cristo santo," diye mırıldandım ve gözlerimi ovuşturdum. "Bunu dikkatlice yapmaya çalışıyorum. İzinin sana kadar sürülmesini istemiyorum. Sonunda özgür olmanı istiyorum."

"Biliyorum." Yüzümü avuçlarının arasına aldı. "Ve bunu takdir ediyorum. Ama bırak bu konuda ben endişeleneyim. Artık bunu tek başına yapmak zorunda değilsin."

Omuzlarımı yuvarladım. Kelimeleri duydum ama yine de gerçek gibi görünmüyorlardı. Çok uzun zamandır tek başımaydım. I

Arada bir takılmalar oluyordu ama ne bir erkek arkadaşı ne de bir kız arkadaşı vardı. Herhangi bir partnerim olmamıştı. Şimdi kendimi bir çiftin parçası olarak görmek garipti.

Ama Giulio buradaydı. Bu gerçektir.

Ve onu elimde tutmak için her şeyi yaparım.

"Tamam," dedim. "Ama kameraların yüzünüzü çekmesine izin vermeyin. Rahat görün, sanki konuşuyormuşuz gibi."

"Konuşuyoruz," dedi Giulio, yaklaşıp ellerini göğsüme sürterek. "Sen Nino'yu izle, ben de seni izleyeceğim."

Dikkatimi VIP alanında tutarken ellerine, sıcaklığına daha fazla ihtiyaç duyarak daha yakına kaydım. "Yardım etmeye geldiğini sanıyordum."

"Orada ne yapıyor?" "Kola ve am."

"Peki ya babası?"

Sasha, Don Buscetta'yı bulmaya çalışıyordu ama o bir hayalet gibiydi. "Sasha onun Sicilya'da olduğundan bile emin değil."

"Nino'yla konuşmalı."

"Nino kullan at telefonları mendil gibi tüketiyor." "Görüyorum ki Nino'nun kardeşi bu gece burada."

Yetkili kişi Nino'ydu, ama Giacomo uygulayıcıydı. Tüm raporlar onun Nino'nun emirlerini yerine getirdiğini ve diğerlerini hızla tuttuğunu söylüyordu. "Sıkılmış görünüyor. Ve kızgın."

Birkaç dakika sessizlik içinde durduk. "O çantada en azından bir silah getirdin mi?" diye sordum.

"Ma dai." Sesi sinirli geliyordu, ben de bunu üzerinde bir silah olduğu anlamına aldım.

"Olduğun yerde kal," diye mırıldandım. "Hepsi gidiyor."

Giulio yaklaştı ve boğazımı öpmeye başladı. Bu, yüzünü Buscettas'tan gizlemeyi başarırken, benim de dikkatimi dağıttı. "Kes şunu."

"Yapamam. Bu kulüpte olmak seni tekrar dizlerinin üzerinde istememe neden oluyor."

Nino ve ekibinin kapıya doğru yönelişini izlerken dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Onları kaybetmek istemiyordum.

"Hadi," dedim Giulio'ya. "Şapkanı aşağı çek ve başını aşağıda tut."

Kulüpten çıktığımızda Nino ve Giacomo'yu kaldırımda karşı karşıya bulduk. Giulio'yu hızla binanın yan tarafına doğru sürükledim, sırtını kardeşlere dönük tutmaya dikkat ederek boğazını sıkmaya başladım. "Dinle," diye mırıldandım tenine karşı, kirpiklerimin altından Nino'yu izliyordum.

" . . . bu toplantı hakkında ne yapmam gerekiyor?" Giacomo hırladı.

"İyi olacaksın, fratello." Nino ayaklarının üzerinde zıplıyordu, vücudundaki kokain yüzünden kıpırdamadan duramıyordu. "Bir kez olsun kafanı kullan. Orada bir yerde bir beyin olduğunu biliyorum." Nino parmağını kardeşinin alnına bastırdı.

Giacomo Nino'nun elini kenara itti. "Siktir git. Bu senin anlaşman, benim değil. Gidemezsin."

"Çok muhtaçsın," dedi Nino gözlerini devirerek. "Belki de sana daha fazla sorumluluk vermemin zamanı gelmiştir. O zaman batacak mısın yoksa yüzecek misin göreceğiz."

"Aletinle düşünüyorsun."

"Bir ara sen de denemelisin. Tabii sakin hâlâ çalışıyorsa." Nino ve adamları bu çok komikmiş gibi güldüler.

Giacomo hiçbir şey söylemedi, sadece Nino arabasının arka koltuğuna binerken ters ters baktı. Nino'nun iki adamı öne bindi. Nino'nun arabası uzaklaştığında, Giacomo hışımla kulübe geri döndü.

"Gittiler," dedim. "Bu taraftan."

Motosikletimi bulduğumuzda Giulio'ya kaskı fırlattım. "Atla." Tartışmasını ya da şikayet etmesini beklemedim. Motosiklete bindim ve çalıştırdım. "Acele et."

Giulio arkamdan binince, hızla uzaklaştım. Nino'nun nereye gittiğini biliyordum. En azından Giacomo ile yaptığı konuşmadan şüphelenmiştim. Giulio ve ben kamp yapmıştık.

Üç gecedir hanımın evindeydim, bu yüzden rotayı çok iyi biliyordum.

Az sonra Nino'nun arabasını görebiliyordum. Bir trafik ışığında durduk ve Giulio dalgınca karnımı ovdu. Neredeyse beni okşuyordu. Kalçasını kavramak için uzandım, onu hissetmeye ihtiyacım vardı. Asla doyamadım. O benim hem en büyük zayıflığım hem de en büyük gücümdü.

Işığın rengi değişti ve yola çıktık. Sonunda Nino'nun arabası metresinin sokağına saptı. Takip ettiğimizi korumalarına belli etmek istemediğim için yoluma devam ettim.

Bir sonraki yan sokağa döndüm, sonra motoru durdurdum. Giulio kaskı çıkardı ve yerine şapkasını taktı. "Plan nedir?" diye sordu.

"On dakika bekleyeceğiz. O zamana kadar Nino'nun dikkati dağılmış ve adamları da sıkılmış olur."

"Ya da on dakika içinde işi bitebilir."

"Vücudunda o kadar kokain varken olmaz," dedim. Motosikletin eşya gözünü açtım ve iki tabanca, susturucular, maskeler ve birkaç şarjör çıkardım. "Hadi yaklaşalım. Önce korumalarını halledeceğiz. Sonra içeri gireriz."

"Bunu nasıl yapmak istiyorsunuz? Arabanın camlarının kurşun geçirmez olduğunu söylemiştin. Onları öldürmek için arabadan çıkarmalıyız."

Ceketimden iki limon çıkardım.

Kaşları havaya kalktı. "Ciddi misin sen? Egzoz borularında mı?" Dudaklarını birbirine bastırdı, gözleri şimdi kahkahayla doluydu. "Biz yine ergen çocuklar mıyız?"

"İsterseniz gülün ama işe yarıyor. Ve araba durduğunda araştırmak için dışarı çıkacaklar."

"Suikastçının numaralarını görmeye başlıyorum." Aramızdaki mesafeyi kapatarak ağzıma bir öpücük kondurdu. "Onları sevdim."

Onun aptallığı karşısında başımı salladım. "Andiamo, principe."

Hanımefendinin sokağına doğru ilerlerken adımlarımız sessizdi. Buradaki villalar küçüktü ama güzeldi. Özeldi. Birbirlerinin üzerine yığılmamışlardı. Işıklar

ama sonunda tamamen karanlık olan bir eve rastladık. Biz de yanından dolandık ve bahçelere doğru süzüldük.

Hanımefendinin sokağı sessizdi. Elimi uzatarak Giulio'ya durmasını söyledim. Sonra maskemi taktım ve onun da aynısını yapmasını izledim. Lateks eldivenlerimizi giydik. Silahlar kontrol edildi ve dolduruldu. Kalp atışlarım sabit ve yavaştı, nefes alışverişim eşitti. Giulio yanımdayken olabildiğince sakindim.

Şans getirmesi için boynumdaki kornişele dokundum, sonra ilerlemeye başladım. Tahmin ettiğim gibi, Nino'nun korumaları arabasının içinde motoru açık bir şekilde bekliyorlardı. Aptalca bir hata. Ama şüphesiz Nino, adamlarının, karısını becerirken onu dinlemesini istemiyordu.

Sanki hayatımız boyunca birlikte vurgun yapmışız gibi, Giulio ve ben arabaya yaklaşırken mükemmel bir uyum içindeydik. Alçakta durduk, aynaların görüş alanından uzak durduk. Ben Nino'nun sedanının arkasına doğru ilerlerken Giulio park etmiş bir arabanın arkasına gizlenerek bekledi.

Sol egzoz borusuna bir limon yerleştirdim. Sıkı oturuyordu ama soktum. Sonra hızla sağa geçtim ve diğer limonu soktum.

Sonra durdum, dinledim.

Arabanın motoru tekledi ve öldü.

Arabanın içinde konuşmalar. Vücutlar yer değiştiriyor. Arabayı birkaç kez yeniden çalıştırmayı boşuna denediler ama motor canlandıktan kısa bir süre sonra öldü. Tabancayı gevşekçe kavradım, nefesim sabitti. Soğukkanlı ve aklım başımdaydı. Bu işin nasıl sonuçlanacağını çok iyi biliyordum. Kafamda canlandırabiliyordum.

Bir arabanın kapısı açıldı. Sürücü tarafının. Bir adam dışarı çıktı. Kapıyı kapatamadan bir hava pufu geçti ve adam yere düştü. Arabadaki diğer muhafız artık bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı. Silahlı olacak ve bela bekleyecekti.

Kapı açıldı. Arabanın altına baktım, ayaklarını görmeyi bekliyordum. Onun yerine bir tabanca belirdi. Bir patlama sesi ile yuvarlandım.

ses geldi. Kurşun beni santimetrelerle ıskaladı. Silahımı avucuma dayayarak ayağa fırladım ve arabanın yan tarafına doğru koştum. Açık kapıya doğru.

Muhafız ayağa kalkmış, ikinci bir atış için etrafından dolaşmaya çalışıyordu. Artık çok geçti. Oradaydım, tam yerimdeydim. Tetiğe bastım. Kurşun alnının ortasından girdi. Geriye düştü, öldü.

Giulio arabanın diğer tarafındaydı. Keyifle parlayan gözlerinden başka bir şey göremiyordum. "Sikeyim evet, assassino."

Başımı salladım. Sadece il Diavolo'nun oğlu cinayet karşısında heyecanlanabilirdi.

Arabanın önünde buluştuk. "Ön kapı. Önce ben. Hadi gidelim."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Giulio

A Lessio çok etkileyiciydi. Bunu daha önce Sicilyalılarda görmüştüm ama adamım soğukkanlı ve akli başındaydı. Tehlikeliydi. Dalga geçilmemesi gereken biri. Onu göremiyordum.

Ama bir şeye dikkatle odaklandığında takındığı o sert ifadeyi takındığını biliyordum.

Nino'yla işimiz biter bitmez onu öyle bir becerecektim ki.

Önce korumaları arabaya geri ittik ve kapıları kapattık. Sokakta kan vardı ama yapacak bir şey yoktu. En azından biz Nino'yla uğraşırken yerde dikkat çekecek cesetler yoktu.

Hanımefendinin villasının önüne doğru ilerlerken sokak sessizdi. Ön tarafı çevreleyen bir duvar vardı, bu da içeride ne olursa olsun korunmamızı sağlayacaktı.

Alessio bilmiyordu ama bu işin çabuk olmasını istememiştim. Hayır, Nino için aklımda farklı bir plan vardı.

Alessio'yu yürüyüşe kadar takip ettim. Dikkatle ve sessizce ilerliyordu. Kalbim küt küt atıyordu ama eminim Alessio'nunki hızlı bile atmıyordu. Her adımını pürüzsüz ve kesindi, vücudu tetikteydi.

Kapı kolunu denedi. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde kilitliydi. Kapıyı tekmeleyip içeri girmeye hazırdım ama Alessio elini kaldırdı. O da

Kargosunun cebinden bir gergi aleti ve kazma çıkardı ve kilidin önüne eğildi. Otuz saniye içinde sürgü açıldı.

Madonna. Kilit de mi açabiliyordu?

Tabancasını kaldırarak yavaşça mandalı çevirdi ve kapıyı açtı. Kapının açık olup olmadığını kontrol etmek için her iki yana, sağa ve sola aç yaptı. Sonra sürünerek eve girdi.

Tam arkasıydım.

Ayakkabılarımız karo zeminde hiç ses çıkarmıyordu. Üst kattan gelen ritmik vuruşları rahatlıkla duyabiliyorduk.

Alessio bana solu işaret etti ve sonra sağa gitti. Nino'nun evde kimse olmadığından emin olmak için her odayı kontrol ettim. Çocuklar ya da başka bir akraba olabilirdi. Kim bilebilirdi ki?

Mutfakta birbirimize tekrar kavuştuk. Alt kat temizdi. Alessio yukarıyı işaret etti. Başımınla onayladım.

Merdivenleri yavaşça çıkarken onun arkasında kaldım. Sahanlıkta durakladık. Yatak odasının kapısı aralıktı.

"Scopami forte, Nino!"

Derin homurtular daha da arttı, yatak başlığı sallanıp duvara çarptı. Bu ses bana yatağın odadaki konumunu gösteriyordu.

İnledi. "Sì, il grosso toro!" Büyük boğa.

Alessio kapının yanında durdu ve bana sağa gitmemi işaret etti. Daha sonra sola gideceğini kastettiğini düşündüm. Onu hazırlıksız yakalamak hoşuma gitmiyordu ama bu işi kendi yöntemimle halledecektim. İntikam ihtiyacım bunu gerektiriyordu.

Elimi kaldırdım ve kendimi işaret ettim. Alessio'nun gri bakışları genişledi ve başını salladı. Artık haydutluk yapmak üzere olduğumu biliyordu.

Kolumu tutmaya çalıştığında, ondan kaçtım ve yatak odasına girdim. Nino üstteydi, üzerinde hâlâ elbise gömleği vardı ve pantolonu kalçalarını sarıyordu. Kadın tamamen çıplaktı. "Nino! Kokainli sakin nasıl gidiyor? Çok çalışıyorsun gibi görünüyor."

Kadın ılık attı ve Nino silahına davranmak üzere kadının üzerinden fırladı. Bir anda yanında bitiverdim ve tabancamın namlusunu kafasına dayadım. "Sakin kıpırdama, stronzo."

Hanımı ılık atıp duruyordu. Ama gidemiyordu çünkü Alessio yatağın onun tarafını kapatıyordu. "Onu banyoya kilitle," dedim Nino'dan gözümü ayırmadan. "Ve ona çenesini kapatmasını söyle."

Alessio bunu sorgulamadı. Hanımını yataktan kaldırdı ve banyoya götürdü. Artık dikkatimi vermiyordum. Tamamen Nino'ya odaklanmıştım.

Bana ters ters baktı. "Sen de kimsin ve ne istiyorsun?"

Boştaki elimle uzandım ve maskeyi yüzümden çektim. Nino hemen tepki vermedi. Nefes nefese kalmıştı, aleti hâlâ dışarıdaydı. Gözbebekleri kocaman olmuştu, siyah renk neredeyse tüm gözbebeklerini yutuyordu. Hâlâ kafası iyi demek ki.

"Beni tanımadın mı, Coglione?" diye sordum. "Beni arıyormuşsun. Altı arkadaşını beni ziyaret etmeleri için İskoçya'ya gndermişsin."

Burun delikleri alevlendi. "Ravazzani. Seni küçük pislik."

Göz ucuyla Alessio'nun orada olduğunu gördüm. "Bana bir sandalye bul," diye seslendim. "Nino'nun sohbetimiz için oturmasını istiyorum."

Nino bana ters ters baktı. "Ne planlıyorsun? Babanı arayıp sana yardıma gelmesini mi?"

Ya inanılmaz derecede aptaldı ya da hata yapmam için beni sinirlendirmeye çalışıyordu. Ona sııttım. "Babam burada olsaydı, çoktan ölmüş olurdun. Ölmeye bu kadar hevesli misin, Nino?"

Cildi kızardı ve göğsü aldığı nefeslerin şiddetiyle kabardı. "Beni ldrmeyeceksin. Eğer ldrrsen bu bir savaş başlatır."

Bir sandalye gümbürtüyle halıya çarptı. Tabancayla işaret ettim. "Ayağa kalk. Sandalyeye otur."

Geri çekildim ama silahı ona doğrultmaya devam ettim. Yavaşça yataktan kalktı, pantolonunu yukarı sıırdı ve

Sandalye. Alessio da tam oradaydı, tabancası Nino'nun üzerindeydi. "Bu senin erkek arkadaşın mı, finocchio?" Nino, "Bu senin erkek arkadaşın mı, finocchio?" diye sordu.

Eşcinsel bir adam için hakaret. O kelimededen nefret ederdim. "Dediğimi yapmazsan kafana sıkacak olan adam o. Otur lan yerine," diye tersledim.

Nino kendini sandalyeye attı, yüzünde kavgacı bir ifade vardı. "Bu hiç akıllıca değil. Beni kızdırmak istemezsin, cucciolo." Yavru köpek.

Elimi cebime attım. "İşte." Alessio'ya bir demet kablo bağı uzattım. "Onu sandalyeye bağla."

"Che cazzo-" Nino ayağa kalktı, yüzünde artık endişe belirtileri vardı.

Avucumu göğsüne koyarak onu tekrar yere ittim. "Kımıldama yoksa seni suratından vururum."

Bağları benden alırken Alessio'nun onaylamadığını neredeyse duyabiliyordum, ama hiçbir şey söylemedi. Nino'nun bileklerini ve ayak bileklerini tahta sandalyeye sabitlemeye başladı. Nino bütün bu süre boyunca beni tehdit etti, ne kadar büyük bir hata yaptığımı söyledi. Ona zarar verirsem adamlarının peşime düşeceğini falan filan. Ona hiç aldırmış etmedim.

Sonunda Paolo'nun ölümünden sorumlu olan adam karşımdaydı.

Ve ona acı çektirecektim.

Bağlama işini bitirdiğinde Alessio duvara yaslandı ve kollarını kavuşturdu. Vücudu rahatlamış görünse de bakışları tetikteydi. Aşırı tetikteydi.

"Ne kadar zamanım var?" Nino söylenmeye devam ederken ona sordum.

"Beş dakika," dedi Alessio. "Belki bir ya da iki dakika daha." O halde elimi çabuk tutmam gerekiyordu.

Başka bir cebimden bir sustalı bıçak çıkardım. Fiskeyle açtım. "Dört yıl önce benden bir şey aldın. Çok değerli bir şey."

Nino bağlarının içinde debelenirken göğsü kabardı. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Ben sadece babanla uğraştım."

Göğsüme buz yerleşti, yapılması gerekeni yapmak için soğuk bir kararlılık. Bu pisliğe karşı hiçbir sempati, hiçbir şefkat hissetmiyordum. "Belçika'da beni öldürmeye çalıştın. Arabaya bombayı senin adamların yerleştirdi."

Gerçekler Nino'nun kokain bağımlısı beynine işlemeye başlamıştı. Yüz ifadesindeki şaşkınlığı ve suçluluk duygusunu görebiliyordum. Yine de yalan söyledi. "Bomba hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ma dai, neden seni öldürmeye çalışayım ki?"

"Çünkü sen aptal, açgözlü bir orospu çocuğusun, sanırım. Beni öldürmenin babamı zayıflatacağını mı düşündün? Onun işlerinin bir kısmını ele geçirebileceğini mi?"

"Don Ravazzani bir müttefik, bir dost. Aramızda hiçbir düşmanlık yok."

Bıçağı yanağına doğru tuttum. "Cazzata. Gerçeği istiyorum, Nino. Bana gerçeği söyle, ben de senin ve kadınının yaşamasına izin vereyim. Biz gideriz ve sen de o zavallı sikiyle onu becermeye devam edersin. Sadece bunu neden yaptığını söyle."

"Sana zaten söyledim-"

Bıçağı yanağında gezdirdim ve tıslamasına neden oldum. Yüzünün yan tarafında kırmızı bir iz oluştu. "Yalan duymak istemiyorum." Bıçağı yüzünün diğer tarafına götürdüm. "Gerçeği söyle, yoksa bu yanağında da aynı yara izi olacak."

"Bana inanmak zorundasın." Bıçaktan uzaklaşmaya çalıştı. "Bruges'de olanlardan ben sorumlu değilim."

Diğer yanağını kestim, bu sefer daha derinden. Bakırımsı kan kokusu havayı kokulandırdı. "Bruges'de olduğunu hiç söylemedim. Özensiz, Nino. Çok özensiz."

Yer değiştirerek sustalının ucunu kasıklarına doğrulttum. "Son şansın, Nino. Yoksa bu finocchio sikini koparacak."

Şimdi ciddi bir şekilde mücadele etmeye başladı. "Dokunma bana, seni frocio!" Başka bir hakaret, aynı derecede saldırgan.

Açıkçası Nino'nun sikiyle hiçbir şey yapmak istemiyordum, ama tekrarlanan hakaretleri bana kesmem gerektiğini düşündürüyordu.

Hala nefes alıyormuş.

Her iki bacağının üst kısımlarını kestim, sonra bıçağı taşaklarına bastırdım. Gıcırdadı ve sandalyede kıvrandı. "Söyle bana," diye bağırdım yüzüne. "Yoksa taşaklarını çıkarıp ağzına sokarım."

"Baban," diye nefes nefese kaldı. "Bir anlaşma yapmıştık. O vazgeçti." "Ne zaman?"

"Napoli'de D'Agostino ile olan işinden sonra. Karısını kurtarmak için."

Başımı salladım ve bıçağı taşaklarından uzaklaştırdım. "Va bene. Gördün mü? Böyle şeyleri anlatmak iyidir, değil mi?"

Sandalyeye yığıldı, şüphesiz her şeyin bittiğini düşünüyordu. Göz açıp kapayıncaya kadar hamle yaptım ve bıçağı böğrüne sapladım. Nino keskin bir nefes aldı, vücudu kaskatı kesildi. Ağzımı kulağına yaklaştırarak, "Değer verdiğim birinin gözlerimin önünde havaya uçmasını izledim. Şimdi de ben gidiyorum seni çığlık attırmak için, testa di cazzo."

Bıçağı daha derine soktum ve o uludu. Sonra bıçağı etinden çekip çıkardım ve biraz daha yukarı iterek tekrar soktum. Elime kan damlarken Nino tavana doğru bağırdı.

"Sana o kadar çok delik açacağım ki," dedim ona, "yerde yavaşça kan kaybindan öleceksin."

"Lütfen. Sana para verebilirim. Araba. Ne istersen."

"Ben İtalya'nın en güçlü ailesinden geliyorum ve sen beni satın almayı mı düşünüyorsun?" Saçımdan tuttum, kafasını geriye attım ve hırladım, "Ben lanet olası bir Ravazzani'yim. Ve bize karşı gelen adamlara ne olduğunu öğrenmek üzeresin."

Bıçakla işe koyuldum ve çığlıklar duvarlarda yankılandı. Sonra Nino tutarlı bir ses çıkaramaz hale geldi çünkü dilini çıkarmıştım.

Birkaç dakika sonra ayrıldığımızda, Nino sandalyeye yığılmıştı, gözleri boştu, vücudu cansızdı. Altındaki halıda kan koyu bir halka oluşturmuştu.

Sanki hayatımdaki bir sayfa nihayet kapanmış gibi hissettim.

Alessio

Villadan çıktık ve aceleyle gecenin içine daldık. Diğer sokağa ulaştığımızda maskelerimizi ve eldivenlerimizi çıkardık, sonra motorsiklete doğru yürüdük. Etrafta kimse yoktu. Kimse alarm çalmadı. Yine de Giulio'yu güvenli bir şekilde uzaklaştıran kadar rahat nefes alamayacaktım.

Motosiklete bindiğimizde silahları sakladık ve sonra trafiğin içine daldık. Giulio belime sarıldı, parmakları sıkıca kavradı. O iyi miydi? Bilemiyordum. Nino'yu keserken müdahale etmemeye çalışmışım, Giulio'nun kendi şeytanlarından arınması gerektiğini biliyordum.

Babasının iş anlaşmalarının Paolo'nun ölümüne neden olduğunu öğrendikten sonra sarsılmış olmalıydı. Bu yutulması kolay bir lokma değildi. Umarım intikamını almak acısını ve suçluluk duygusunu biraz olsun hafifletmiştir.

Ama bana daha önce sır vermediği için mutlu değildim. Nino'ya işkence etmenin ve onu yavaş yavaş öldürmenin gündemde olduğunu bilmek güzel olurdu.

"İşte," diye aniden kulağıma bağırdı. "Dön!"

Ağaçlarla çevrili küçük bir parktı. Che cazzo?

Anlamadığım halde istediğini yaptım. Belki de hastaydı? Bazı askerler korkunç bir ölüme sebep olduktan sonra kusarlardı. Ben değil ama başkalarının başına geldiğini görmüştüm.

Park yerinin arka tarafına doğru çektim ve ayaklarımı yere basarak motoru rölantide çalıştırdım. Otoparkta dört araba daha vardı.

Giulio bacağını bisikletten aşağı salladı. "Kapat ve kilitle. Hadi o zaman."

Beklemeden patikadan aşağıya doğru yürüdü. Bisikleti kilitledim ve peşinden gittim. Ne yapıyorduk biz? Yine, o

benimle paylaşmadığı bir gündemi vardı. Bu konuda ciddi bir konuşma yapmamız gerekiyordu.

Yoldan ağaçlara doğru saptı. Etrafımızı kontrol ederek onu takip ettim. Otoparktaki arabalara rağmen burada başka kimse yoktu. Nereye gidiyordu?

Eller omuzlarıma kapandı ve bir ağaç gövdesine doğru itildim. Sırtım ağaç kabuğuna değince homurdandım. "Neler oluyor?"

Parmakları çoktan pantolonumun düğmelerini açmaya başlamıştı. "Seni beceriyorum. Neye benziyor?"

Aletim şikayet etmiyordu. Birden kalınlaştım, içimde arzular kabarmaya başladı. "Burada mı?"

Sesi şehvetle kalınlaşarak yaklaştı. Pantolonu kurumuş kanla kaplıydı ve bu hiç de rahatsız edici değildi. Hem de hiç.

"İşte," dedi. "Daha fazla bekleyemem."

Pantolonum kalçalarımın etrafındaydı ve eli sikimi yakaladı. Sıktı ve ben homurdandım, zevk içimden akıyordu.

"İşte sevdiğim o büyük alet," diye mırıldandı boğazıma karşı.

"Tanrım, principe."

"Çok ateşlisin, Alessione. Farkında bile değilsin." Beni etrafında döndürdü ve düşmemek için avuçlarımı ağaca dayadım. Eşofmanlarımı indirdi, sonra ceplerini karıştırdığını duydum.

"Prezervatife ihtiyacın yok," dedim omzumun üzerinden. "İhtiyacım yok. Kayganlaştırıcı alacağım."

Kayganlaştırıcı mı getirmişti? Ben daha soramadan kıcımin çatlağına soğuk damladı ve dikkatimi dağıttı.

Aletini hazırlarken kaygan sesler duydum. Sonra orada, deliğimin karşısındaydı. Kalçalarımı tutarak beni aşağıya doğru eğdi ve basınç arttı. Derin bir nefes aldım, dışarı ittim ve tepesi içeri kaydı. Görüşüm birkaç saniyeliğine bembeyaz oldu, acı içime işledi. Ben yapmadım

Bakım. Az sonra ne olacağını biliyordum ve bu rahatsızlık buna değdi.

"Şşt. Bırak gireyim, mio bello assassino. İşte bu kadar." Kalçalarını salladı, her seferinde daha derine kaydı. "Sana ihtiyacın olanı vereceğim."

Geri ittim, ondan daha fazlasını aldım. "Scopami forte, il grosso toro."

İnledi ve alnını sırtıma yasladı. "Stronzo. Şu anda beni güldürme."

Üç hamlede tamamen içine girmişti. Kendimi ağaca yasladım. Sonra beni sikmeye başladı, mükemmel aletin uzun darbeleri dişlerimi takırdatıyordu. Prostatımın üzerindeki her fırça, taşaklarıma elektrik yükü gibi yıldızlar görmemi sağladı.

"Çok. Lanet. Ateşli." Her kelimeyi bir hamleyle noktaladı. "Seni orada izlemek sikimi çok sertleştirdi."

Yapraklar aniden çıtırdadı ve oraya baktım. Orada bir yabancı gizleniyordu. Aleti elindeydi, Giulio ve benim sevişmemizi izliyor, bir yandan da mastürbasyon yapıyordu. Bu saatte park yerinde neden araba olduğu anlaşılmıştı. Burası halka açık bir parktı.

Bakışları Giulio'nun kıkımı sıkıştırdığı yere kilitlenmişti, yabancı şişman sikini çekip çeviriyordu. Daha önce hiç izlenmemiştim. Bu konuda ne hissettiğimden emin değildim.

Giulio ve ben bu adama nasıl görünüyorduk? Kızıışmış hayvanlara mı? Umutsuz ve sikişmek için vahşi? Daha fazlasını almak için eğildim ve Giulio'yu daha hızlı gitmesi için cesaretlendirdim.

Giulio, "İyi bir sürtük gibi sikimi alışını izliyor," diye mırıldandı, görünüşe göre izleyicilerimizi umursamıyordu. Gece kulüplerinde herkesin önünde şaşırtıcı sayıda sakso çektiği için bu pek de şaşırtıcı değildi. Ama benim için bu bir ilkti.

"Hoşuna gidiyor, değil mi?" dedi ve uzun vuruşlarına devam etti. "İzlenmekten hoşlanıyorsun. İtiraf et."

Bu sözler üzerine vücudum sıkıştı, taşaklarım gerildi. Hiç kimse beni bu adamdan daha hızlı boşaltmamıştı. Aletim

Bacaklarımın arasından aşığı sarkmış, Giulio beni dövökçe çılgınca sallanıyordu. İticilerinin açısı tam bir cennet gibiydi, prostatım her sürüklenişte aydınlanıyordu. Küçük patlamalar tepeden tırnağı içimde dalgalanıyordu.

"Söyle bana," diye bağırdı Giulio. "İtiraf et ve gelmene izin vereyim." "Minchia!" Havayı içime çektim, nefes nefese kaldım ve

Kabuğı. Çok yaklaşmışım. Parmak uçlarım ağaca saplandı. "Un puttano, değil mi? Dimmi, amore."

İster müstehcen bir isim olsun, ister sevecenlik, kendimi tutamadım. Aletimden boşaldı, kaslarım kilitlendi ve ağaca bir can simidi gibi yapıştım. Görüşümün kenarları karardı, titrerken ve sallanırken çaresizdim.

Giulio kalınlaştı ve içime ateş ettiğini hissedebiliyordum. Sıcak fıskiyeler içimi doldurdu, o kadar ki iç uyluklarımdan aşığı aktığını hissedebiliyordum. Gökyüzüne doğru bağırdı.

Tekrar odaklanabildiğimde, çalıların arasındaki adam gitmişti ama yerde durduğu yerde ıslak bir leke vardı.

Giulio nefes nefese sırtıma yaslandı, siki hâlâ içimde gömölüydü. "Cristo. Çok iyisin, suikastçı."

Evet, bitmişti. Bitmemiş olmasını diledim.

Çekti ve ben irkildim. Bunu yarın kesinlikle hissedecektim. Doğrulurken çorabıma ulaşmak için botumu çıkarmaya başladım - askerlik günlerinden kalma eski bir numara. Bir bez bulunmadığında çabucak temizlenmenin bir yolu.

"Ne yapıyorsun?" Giulio pantolonunu yukarı çekerken sordu.

"Çorabımla siliyorum."

"Sen ne sikimsin." Ellerimi tuttu. "Dairemize dönerken tüm yol boyunca benimle yapış yapış olmanı istiyorum."

"Giulio," diye iç geçirdim.

Yanağımlı avuçladı. "Tartışma." Sonra beni usulca, tatlı tatlı öptü. Keşke zamanı durdurabilseydim, bu anı sonsuza dek burada yaşayabilirdim. Aletinin acısı, onun boşalmasıyla dolu, ağzı benimkinin üzerinde. Mükemmeldi.

Ayrıldığıımızda, bir şeyi havaya kaldırdı. "Bak bende ne var."

Bir telefon. Anlamadım. "Kimin bu?"

"Nino'nun."

"Telefonunu mu çaldın?"

"Evet ve onu kırabilecek birine götüreceğiz."

Pantolonumun düğmelerini ilikledim ve külotumun ıslaklığından irkildim.

Arkasına uzandı ve kıcıımı sıktı. "Bu çok ateşli. Boşalmamın içinde oturman fikri hoşuma gidiyor."

Tabii ki o yaptı. Ama Nino'yla olanlar hakkında konuşmam gerekiyordu. Hâlâ kızgındım.

Giulio'nun ensesinden tuttum ve onu sıkıca kavradım. "Beni bir daha asla böyle şaşırtma. Orada ne planladığını bilmiyordum. Ekibin bir üyesinin tek başına çalışması tehlikelidir, anladın mı? Biz birbirimize bağlıyız."

Alnını çeneme bastırdı ve ağırlığını taşımama izin verdi. "Perdonami, assassino. Bunu bir daha asla yapmayacağım."

"Neden bana söylemedin?"

"Beni bundan vazgeçirmeni istemedim. Ve bu yapmam gereken bir şeydi."

Paolo için. Anlamıştım. Ve kıskanmadım. Ama sürprizleri sevmezdim. Plan yapmayı ve bu planlara sadık kalmayı severdim.

Başının tepesini öptüm. "Gerekli olduğunu düşündüğün şeyi yapmanı asla engellemeye çalışmayacağım. Benim hayattaki tek amacım seni güvende tutmak. Bunu daha da zorlaştırma. Eğer sana bir şey olursa" Titreyen bir nefes verdim. "Bununla başa çıkamazdım, prensim."

"Yapmayacağım. Te lo prometto, amore."

Motosiklete doğru yürürken onu inceledim. "İyi misin?"

Tek kaşı havaya kalktı. "Ne demek istiyorsun? İntikamımı aldım ve sen bana ormanda harika bir sikiş yaşattın.

Neden iyi olmayayım ki?"

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Onun için endişelenmek buraya kadarmış. Eski mafya prensinin şiddetle başa çıkabileceğini bilmeliydim.

"Benim için endişelendin," dedi omzunu omzuma çarparak. "Bu çok tatlı."

Bir bacağını bisikletin üzerine atmış, tasarımcı kolonyası ya da kıyafetlerinin en ateşli reklamı gibi görünüyordu. Lanet olsun, bu adamın satmaya çalıştığı her şeyi alırdım.

Beni acele ettirmek için elini salladı. "Andiamo. Gitmemiz gereken yerler var, Alessione."

Bindim ve motoru çalıştırdım. Pantolonumdaki ıslaklık rahatsız ediciydi ama az önce ormanda yaptıklarımızı hatırlatıyordu. Bundan nefret etmedim. "Nereye gidiyoruz?"

"Göreceksin."

BÖLÜM YIRMI İKİ

Giulio

Ravazzani Malikanesi, Siderno

I Onları geleceğim konusunda uyarmadım. Sürpriz olmasını istedim. Neredeyse altı aydır eve gitmemiştim ve bu ziyaret iki aydan az sürmüştü. günler. Artık istediğim kadar kalabilirdim. Bu gerçeküstü bir duyguydu.

Alessio ve ben yavaşça devasa kapıya yaklaştık. Kiraladığımız arabanın direksiyonuna geçmiştim, böylece gardiyanlar önce beni görebileceklerdi.

Dört adam arabanın etrafını sarmış, silahlarını çekmişlerdi ve ben sadece birini tanıyabildim. "Cugino!" Benito'ya seslendim. "Seni hâlâ burada mı tutuyorlar?"

Kuzenim aceleyle yanıma gelirken gözleri fal taşı gibi açıldı. "Madre di dio! Geleceğinizi bilmiyordum."

Ellerimizi tokatladık. "Nasılsın?"

"Güzel, güzel. Castello'ya mı gidiyorsun?" Telefonunu çıkardı.

"Evet. Orada mı?"

"Öğreneceğim. Kimi getirdiğini bilmek isteyecektir."

Doğru. "Bennie, Alessandro Ricci ile tanış. Alessio, bu kuzenim Benito."

Alessio ellerini dizlerinin üzerine koyarak başını salladı. Başka birine rahatlamış görünebilirdi. Ama omuzlarındaki gerginliği, parmak uçlarının kot pantolonuna bastırışını görebiliyordum. Gergin miydi?

"Ricci," diye selamladı Benito, telefonu kulağına götürerek. Arkasını dönerek, hattın diğer ucundaki kişiye hızlıca bir dizi bilgi vermeye başladı. Büyük olasılıkla Zio Marco. Babamın güvenlik şefiydi. En azından ben buraya son geldiğimde öyleydi.

Benito nöbetçi kulübesini işaret etti ve kapı gıcırdayarak açıldı. "Marco sizinle kapıda buluşacak," dedi bize.

"Grazie. Sonra takılırız?"

Benito arabanın camından omzuma bir tokat attı. "Kesinlikle."

Kapıdan girdik ve uzun yola çıktık. Buraya son gelişimden bu yana pek bir şey değişmemişti. Zeytin ve bergamot ağaçları. Yuvarlanan tepeler. Parlak güneş ışığı ve ufalanan taşlar. Dört yüz yıllık bir malikânenin güzelliği böyleydi.

Castello uzakta belirdi. Yaklaştıkça göğsümdeki boşluk hissi kayboldu. Nereye gidersem gideyim burası evimdi. Toprak ve çakıl benim bir parçamdı. Onu ne kadar özlediğimi fark etmemiştim.

Alessio arabanın camından dışarı bakarken ıslık çaldı. "Ve sen bundan vaz mı geçtin, prens? Ma dai."

İstediğim hayatı yaşamak için mi? Saklanmak ya da rol yapmak zorunda kalmadan? Kolay bir karar olmuştu.

Gerçi işler istediğim gibi gitmemişti. Paolo ölmüştü ve şimdi şapkamı Bratva'ya atmayı planlıyordum. Fausto'nun bu konuda söyleyeceği bir iki şey vardı şüphesiz. Ama ben babamın gölgesinde yaşamak istemiyordum. Kendime ait bir şey inşa etmek istiyordum.

Alessio ile ilgili bir şey. Bizim olan bir şey.

Ben motoru kapatırken ön kapı açıldı. Zio Marco merdivenlerden çıktı. Kollarını iki yana açmıştı.

Ama silahlı olduğunu biliyordum. Castello'da güvenliği şansa bırakmazdı. Babam neredeyse öldürüldüğünden beri.

Dışarı çıktım ve ona doğru yürüdüm. "Kilo mu aldın?" Her zamanki gibi aynı bedende görünmesine rağmen sordum. Zio Marco fiziksel kondisyonuyla gurur duyardı. "Seni son gördüğümünden daha kilolu görünüyorsun."

Bakışları üzerimde daraldı. Sonra yüzü geniş bir sırıtışa dönüştü. "Hâlâ damarıma basıyorsun, seni küçük pislik." Beni sert bir kucaklamanın içine çekti. "Seni görmek güzel, Giulio."

Sarılmaya karşılık verdim. "Ve sen, Zio."

Ayrıldık ve Zio Marco arabadan çantalarımızı çıkaran Alessio'yu izliyordu. Adamıma ilerlemesini işaret ettim. Bana ulaştığında elimi sırtının küçük kısmına koydum. "Zio Marco, bu Alessio."

Marco bir kez başını salladı, sonra bana bakmak için yana kaydı. "Endişeden hasta oldu."

Suçluluk duygusu göğsümde ok gibi yayıldı. "Açıkladığım zaman anlayacaktır."

"Şüpheli. Gel hadi. Şu işi bitirelim." Çenesini arabaya doğru eğdi. "Sniper, çantaları al."

Zio Marco'nun Alessio'nun mesleğini bilmesi beni şaşırtmamalıydı. Ama şaşırttı.

Alessio küçük çantalarımızı yerden aldı ve içeri getirdi. Marco merdivenleri işaret etti. "Onları oraya bırak. O dışarıda, padokta."

Günün bu saatinde mi? Fausto'nun ofisinde olmamasına şaşırdım.

Alessio castello'nun içini incelerken başını çevirdi. Eski duvar halılarına, koyu renk mobilyalara ve paha biçilmez tablolara alışkındım. Hem eski hem de yeninin bir karışımıydı, Ravazzani geleneğinin ve aynı zamanda babamın zenginliğinin ve gücünün bir simgesiydi.

Terasa çıktık, sonra patikadan yukarı çıkmaya başladık. Zia'nın yeşil parmağı sayesinde gelişen sebze bahçesini geçtik. Şaraphane ve üzüm bağları

ama biz sağa, çiftliğe doğru yöneldik. Üvey kardeşim ata binmeyi severdi. Fausto'nun Rafe'nin eğitimini denetlediğine, Rafe'yi mükemmel bir halef olarak şekillendirdiğine şüphe yoktu.

Zio Marco, "Yunanistan'da olduğunuzu duyduk, sonra bir şey çıkmadı," dedi. "Nereye gittiniz?"

"Canna Adası. İskoç Hebridleri'nde."

"Kulağa soğuk geliyor."

Kıkırdadım. "Öyleydi."

Alessio hiçbir şey söylemedi, sadece yanımda yürüdü. İçimde onun elini tutmak için garip bir istek vardı ama bu erkek arkadaş olayı yeniydi. Sevgisini herkesin önünde gösterme konusunda ne hissedeceğinden henüz emin değildim. Kendime engel olamayarak elimin tersiyle kolunu okşadım.

Bana gergin bir gülümseme verdi.

Marco padoku işaret etti. "İşte orada." Yanından geçerken kolumu tuttu. "Buradaki işin bittikten sonra git ve Zia'dan özür dile."

"Söyleyeceğim." İskoçya'dan Zia ile konuştuğumdan bahsetmek istemedim. Bana kızmayacaktır.

Frankie'nin aksine. Babamın karısı çok kızacaktı. Fausto çitlere yaslanmış, Rafe'nin midillisinin eğitimle birlikte padokta dolaşmasını izliyordu. Üvey kardeşim eyerdeydi ve üç yaşında bile profesyonel bir binici gibi görünüyordu.

Fausto'nun sırtı bize dönüktü, o yüzden yaklaştığımı görmedi. Ama Marco ona kapıda olduğumu çoktan söylemiştir. Fausto'nun haberi olmadan arazide hiçbir şey olmazdı.

Bilgi.

Beni ilk Rafe fark etti. "Fratello!" diye bağırarak midillisini ürküttü ve midilli yana doğru dans etmeye başladı. Anında, eğitimci dizginleri yakaladı.

Fausto döndü, bakışları bana gelmeden önce Alessio'nun üzerinde gezindi. Kaşlarını çatı.

Rafe çitleri aşp bize doğru koşmaya başlamıştı. Onu yakalamak için eğildim ve baş aşağı tutarak bacaklarından tutup havaya kaldırdım. "Signorino! Come stai?"

Kollarının yere doğru sarkmasına izin verdiğimde güldü. "Beni ata binerken izlemeye mi geldin, Giulio? Herkes çok iyi olduğumu söylüyor."

"O zaman görmek için sabırsızlanıyorum." Onu Alessio'nun yüzünün önünde tuttum. "Alessio'ya merhaba de, Rafe."

"Merhaba," dedi Rafe gülerek.

"Basta, Raffaele," diye seslendi Fausto. "Dersine geri dön ve kardeşinle konuşmama izin ver."

Onu yere bırakırken Rafe fısıldayarak, "Keyfi yerinde değil," dedi. Ayakları toprağa değdiğinde çitin içinden midillisine doğru koştu.

Babam kaşlarını çatarak yanıma geldi. "Geleceğini haber vermek için bizi arayamaz mısın?"

"Mi dispiace, Papà," dedim.

Yanıma yaklaşarak iki yanağımı da öptü, sonra beni güçlü bir şekilde kucakladı. Aynı çocukluğumdaki gibi kokuyordu ve ben de onun kucağına gömüldüm. Babam kırılmazdı, doğanın bir gücüydü. Dünyanın geri kalanı için o korkunç bir mafya babasıydı, il Diavolo, ama benim için o annemin ölümünden beri beni büyüten adamdı. Beni 'ndrina'ya kabul eden adam. Ayrıldığımda ağlayan adam.

"Öldüğünü sanmıştım," diye fısıldadı. "Bunu bana bir daha asla yapma. Ti amo, figlio."

"Ti amo, Papà. Açıklayacağım, söz veriyorum. Kendimce sebeplerim vardı.

İşte, seni biriyle tanıştırmak istiyorum."

İçini çekti ve beni serbest bıraktı. "Seninle daha sonra uzun uzun konuşacağız." Bakışlarını Alessio'ya çevirdi. Yüzünde hoş bir ifade yoktu. "Peki bu kim?"

"Baba, Alessio Ricci ile tanış."

Fausto gülümsemedi ya da seğirmede. Sadece baktı.

"Keskin nişancı." Alessio kıpırdamadı, vücudu doğal olmayan bir şekilde hareketsizdi. "Sì."

Babam Alessio'ya elini uzattı. "Alessandro. Ünün senden önce geliyor."

Alessio babamın elini sıktı. "Alessio, lütfen. Bu bir onurdur, Don Ravazzani."

Fausto omzunun üzerinden baktı. "Raffaele, ben içeri giriyorum. Kardeşinle konuşmam gerek."

"Onunla zaten konuştun!" Rafe bağırdı. "Kal ve ata binerken beni izle, baba."

"Çalışmam lazım. Bruno'ya iyi davran," dedi babam, dersi veren damadı kastederek.

"İşimiz biter bitmez onu getireceğim, Don Ravazzani!" Bruno aradı.

Babam elini onaylarcasına kaldırdı, sonra döndü ve bizi şatoya doğru götürmeye başladı. Üçümüz patıkada yan yana yürüdük, ben ortada duruyordum. Babam ellerini arkasında kavuşturmuştu, adımları yavaştı. Düşüncelerini toparladığını biliyordum.

"Santorini'den sonra," diye başladı. "Sonra ne oldu?" "İskoçya'ya gittim. Kuzeyde küçük bir ada." "Ve arayamadın mı?"

"Hayır. Güvenli değildi."

Boğazından küçümseyici bir ses çıkardı. "Sana hiçbir şey öğretmedim mi?"

"Dikkatli olmak istedim. Ve sonra "

"Peki sonra?" diye sordu sözümü bitirmediğimde.

Sonra Sicilyalıları takip ettik ve Nino'nun peşine düştük. "Bunu daha sonra konuşabilir miyiz?"

"Sen ve ben birazdan konuşacağız. Cevapları bekliyorum."

Patikadan yukarı çıktık. Castello altın sarısıyla yıkanıyor, taşları neredeyse turuncu bir renge büründürüyordu. Şaşırtıcı derecede güzeldi ve göğsüm gururla genişledi. Artık benim mirasım olmasa da, hala kanımda vardı.

Teras kapısı açıldı ve bir kadın güneşe doğru adım attı.

Belli ki hamile bir Frankie. Ve bana ters ters bakıyordu.

"Sana çok kızgın," dedi babam sessizce. "Ayaklarına kapanmaya hazır ol."

Onu karşılamak için terasa doğru yürüdü ve eğilerek dudaklarından öptü. "Dolcezza, ona fazla yüklenme," dediğini duydum. Fausto omzunun üzerinden bakarak, "Keskin nişancı, benimle gel," dedi.

Bekle, neden Alessio ile konuşmak istiyordu? Beynimde alarm zilleri çalmaya başladı. "Baba, bekle. Ben de seninle geleceğim."

"Hayır. Önce Francesca ile konuş. Ben senin ragazzo ile konuşacağım."

"Ragazzo!" Frankie'nin gözleri inançsızlık ve incinmişlikle doldu. "Ne oluyor lan, G?"

Babam castello'nun içinden, "Yere kapan, figlio mio," diye seslendi.

Alessio

Fausto Ravazzani'yi evine kadar takip ederken ağzım Kandahar çölünden daha kuruydu. O biliyor muydu? Boğazımda düğümlenen panik yüzünden zorlukla nefes alabiliyordum.

Ölmek üzere miydim?

Etrafı seyrederek dikkatimi dağıtmaya çalıştım. Castello çok güzeldi, tam da Ravazzani gibi eski dünya kraliyet ailesinden beklenecek bir yerdi. Ve Giulio tüm bunlardan vaz mı geçmişti? Ayrıldığına göre Paolo'yu çok seviyor olmalıydı.

"Burası." Ravazzani bana bir kapı açtı.

İçeri girdim ve Marco Ravazzani'yi büyük bir masanın yanında bir sandalyede otururken buldum. Nereye gideceğimden emin olamadan bekledim. Oturmama izin var mıydı? Beni burada, İran halısının üzerinde mi vuracaktı?

Ravazzani masasının arkasına geçti ve oturdu. "Oturun."

Kendimi masanın karşısındaki koltuklardan birine attım. Ravazzani sandalyesinde arkasına yaslanırken sessiz bir şekilde bekledim. Parmaklarını dikleştirdi ve

Dudakları. Buz mavisi bakışları yüzümden hiç ayrılmadı. Rengi tıpkı Giulio'nunkilere benziyordu ama bu gözlerde ne sıcaklık ne de ışıltı vardı. Hoş karşılandığına dair hiçbir ipucu yoktu.

Bir iş üzerindeyken yaptığım gibi kalp atış hızımı düşük tutmaya odaklandım. İçimden bir ses bu adamın gerginliğinin kokusunu bir kilometre öteden alacağını söylüyordu. Ama sessizlik uzadıkça daha da endişelenmeye başladım.

"Kim olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Ravazzani sonunda söyledi.

Konuşmadım, bunun nereye varacağından emin değildim. Korku, endişe örümcekleri gibi ensemde geziniyordu ama bunun suikast girişimiyle ilgili olmadığı umuduna tutundum.

Ravazzani devam edince bu umut söndü. "Görüyorsunuz, baldızımla çıkmaya başladığından beri Enzo D'Agostino hakkında çok şey öğrendim. Ve Enzo, en iyisini seviyor. Bunu karşılayacak parası var."

Ciğerlerime hava çekmeye odaklandım. İçeri ve dışarı. İçeri ve dışarı.

"Uzun süre sen olduğuna inanmadım," dedi Fausto. "Ne de olsa ıskalamıştın."

Son kelime odanın içinde yankılandı. Midem bulandı. O biliyordu. Lanet olsun.

Ama bunu kanıtlayabilir miydi?

"Ama D'Agostino böylesine önemli bir işi başka kime emanet edebilir ki?" Ravazzani sordu. "Kimse yok. Biz de seni aradık. Bir hayalet, bulmak imkansız dediler. Ben de elimdeki tek ipucunu kullandım."

Fausto masasının çekmecesini yavaşça açtı ve masanın üzerine cam bir şişe koydu. İçinde bir mermi vardı. Benim özel yapım mermim.

Hayır, bu imkansızdı.

Umut ettiğim, hayalini kurduğum her şeyin bir duman gibi yok olduğunu hissedebiliyordum. Nefes alamıyordum. Sessizce bıçağın düşüp kafamı kesmesini beklerken kan kulaklarıma hücum etti.

Şişeyi işaret etti. "Bir adam bu kurşunu biliyordu. Almanya'da tam teknik özelliklere göre elle üretildi. Senin özelliklerine göre, Alessandro."

Gözlerimi zorlukla kırpttırarak ona baktım. Neden buraya Giulio ile gelmiştim? Bu sırrın gömülü kalmayacağını bilmeliydim.

şimdi onu kaybedecektim.

Ama Ravazzani sözünü bitirmemişti. Öne doğru eğilerek sesi yumuşaklaştı ve şiddetle karıştı. "Guilio'ya suikast düzenlemek için kiralandığını da biliyorum. Beni neredeyse öldüren ve oğlumun öldürölmesini kabul eden bir adamın evimde nasıl hoş karşıldığını bana anlatır mısın? Lanet ailemin yanında?"

Konuşmasını bitirdiğinde bağıırıyordu, öfkesi korkunç bir şeydi.

İp boynuma dolanmışken kaybedecek bir şeyim yoktu. Davamı savunmam gerekiyordu. "Oğlunuzun hayatını kurtardım. Bombalı arabadan sorumlu Sicilyalıları öldürmesine yardım ettim. Onu öldürmek için İskoçya'ya geldiler."

"Bunun teraziyi dengeleyeceğini düşüncek kadar aptal mısın, Stronzo?"

Hayır. Bunun affedilemez olduğunu ve Giulio'nun bunu öğrendiğı anda onu kaybedeceğimi biliyordum. Ki bu çok yakında olacaktı.

"Ben kiralık bir suikastçıyım. Sen sadece bir iş, sadece bir hedeftin," dedim. "Ne daha fazlası, ne de daha azı. Ve olanları değıştiremem."

"Peki neden oğlumu öldürme işini kabul ettin?"

Cevap veremezdim. D'Agostino beni Giulio'yu vurmaya zorlamıştı ama anlaşmamıza sadık kalacaktım. Artık bana faydası olmasa bile.

Ve neden olduğı önemli değıldi. Giulio'nun peşine onu öldürme niyetiyle düşmüşüm. Onu çeşitli şehirlerde avladım, her hareketini izledim. Bunu inkar edemezdim.

"Kendimce nedenlerim vardı," dedim.

Fausto, Marco'yla anlaşılmaz bir bakış alışverişinde bulundu. Consigliere bana döndü, gözleri nefretle sertleşmişti.

"Bize her şeyi anlatman akıllıca olur, keskin nişancı. Kimin için çalıştığın da dahil."

Geri adım atmadım. "Bir müşterinin kimliğini asla açıklamam."

An uzadı. Fausto ve Marco konuşmadılar, sadece beni izlemeye devam ettiler. Bu eski bir sorgulama taktiği idi, rakibini terletmek, ama kırılmayacaktım.

Ravazzani'ye odaklandım ve nefeslerimi saydım. Sandalyenin kolçaklarını sıktım. Ayak parmaklarımı halıya bastırdım. Bu küçük ayrıntılara konsantre olmak beni topraklanmış ve sakin tuttu.

Sonunda Ravazzani konuştu. "Seni yıllarca aradık. Ama sen gitmiştin. Puf. Sonra oğlumu Malaga'dan Santorini'ye ve İskoçya'ya kadar takip ettin. Şimdi de buradasın. Benim evimdesin. Ve artık onu öldürmek istemediğine, artık beni öldürmek istemediğine inanmam mı gerekiyor? Bizi aptal yerine mi koyuyorsun?"

"Giulio'yu seviyorum. Onu incitmektense kolumu kesmeyi tercih ederim."

"Dikkatli ol keskin nişancı," dedi Marco. "Böyle bir teste tabi tutulman istenebilir."

Gözlerimi Giulio'nun babasından ayırmadım. "Onu seviyorum, Don Ravazzani. Her şeyden çok."

"Hiç şüphem yok. O büyük bir servetin varisi, değil mi? Krallara layık bir imparatorluk."

Parası yüzünden Giulio'nun peşinde olduğumu mu düşündü? Elimde değildi, güldüm. "On ömür boyunca harcayabileceğimden daha fazla param var. Giulio'nun parasını istemiyorum."

"Ve senin söylediğin her şeye inanmalı mıyım? Hiçbir bağlılığı olmayan, kendinden başka kimseye sadakati olmayan bir adam."

"Ben oğlunuza sadığım."

"Peki, o birkaç metre ötede dururken beni neredeyse sokakta öldüreceğini söyledin mi?" Sessiz kaldığımda, "En azından onu öldürmen için seni kimin tuttuğunu söyledin mi?" diye sordu.

"Hayır, ama vuruşun iptal edildiğini biliyor."

"Sen iptal ettiğin için mi iptal edildi? Yoksa sizi işe alan kişi artık oğlumun öldürülmesini istemediği için mi?"

Ben de kendi yöntemimle cevap verdim. "Onu öldürmek istemedim ve artık buna gerek kalmadı."

Avuç içi masaya çarptı ve silah sesi gibi yankılanan bir çatırtı duyuldu. "Karım ve çocuklarımla birlikte evime girmene izin verdim. Karşılığında ise yalanlar ve kaçamaklardan başka bir şey almadım."

"Kusura bakmayın Don Ravazzani, ama size müşterilerim hakkında hiçbir şey söyleyemem. Hayatım gizliliğime bağlı."

"Şu anda hayatın bana bağlı."

Tehdit her hecede açıldı. Fikrini değiştirmek için ne yapacağımı ya da ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Bu bilginin ortaya çıkmasından korkuyordum.

Ravazzani Marco'ya işaret etti. "Onu buraya getirin."

İçim sıkıştı, korku göğsümde bir taş gibi oturdu. Giulio'nun beni anlayacağını, geçmişimi affedeceğini ummak istiyordum. Ama ben gerçekçiydim. Gökkuşakları ve dileklerle değil, soğuk pratiklerle ilgilenirdim. Bu Giulio'yla aramızdaki her şeyi yok ederdi.

Marco Giulio'ya mesaj atarken ben dikkatimi Ravazzani'den ayırmadım. "Bu sadece oğlunuzu incitecek. Ben onu seviyorum. Birlikte mutluyuz. Son nefesime kadar kendimi ona adayacağım."

Fausto'nun göğsü genişledi, ifadesi karardı. "Oğlumdan sır saklamak gibi bir niyetim yok. Senin nasıl bir adam olduğunu bilmeyi hak ediyor. O zaman kaderine birlikte karar vereceğiz."

Bu uğursuz sözlerin havada asılı kalmasıyla sessizliğe gömüldük. Artık beklemekten başka yapacak bir şey yoktu.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Giulio

M Babamın karısı -ve benim yakın arkadaşım- bana ters ters baktı. Hâlâ dışarıdaydık, verandada duruyorduk. "Cidden, ne oluyor, G?"

Avuçlarımı yukarı kaldırdım. "Seni arayamamam için çok iyi bir nedenim vardı."

Daha da yaklaştı. "Zia'yı aradın," diye tısladı sessizce. "O bilmiyor ama bana söyledi. Bebek yüzünden endişelenmemi istemedi."

Lanet olsun. Zia'nın Frankie'ye o telefon konuşmasından bahsetmemiş olmasını diledim. "Seni o duruma sokmak istemedim. O senin kocan ve nerede olduğumu bilmesini istemedim."

"Ve şimdi bir erkek arkadaşın mı var?"

Bir saç telimi saçlarımdan arasından geçirdim. "Gel, benimle yürü, her şeyi açıklayacağım. Seni çok özledim."

Bana küçük bir gülümseme verdi. "Ben de seni özledim." Sonra bana sarıldı, kollarını belime doladı. Uzun bir süre ona sarıldım, onu tekrar gördüğüm için çok mutluydum.

"Öldüğünü sanmıştım." Göğsüme doğru konuştu. "Santorini'de telefonu kapattıktan sonra Fausto seni bulamadı. Tanrım, Giulio. Endişeden aklımı kaçırmıştım."

"Özür dilerim. Gerçekten, Frankie. Seni asla incitmek istemedim."

Gitmeme izin verdi ama kollarımızı birbirine doladı. "Hadi gel. Bruno'yu delirtmeden önce Rafe'yi kontrol edelim."

Ahırlara doğru yürümeye başladık. Sarı saçlarını tepesinde dağınık bir topuz yapmıştı ve hiç makyaj yapmamıştı. Bu haliyle bile bomba gibiydi. Babamın onunla tanıştığında aklını kaçırmamasına şaşmamalı. "İyi görünüyorsun," dedim. "Bu hamilelik seninle aynı fikirde."

"Teşekkür ederim. Bu çocukla sürekli çok yoruluyorum. Başka bir çocuk olmalı."

"Zia ne diyor?"

"İkizler." Bir kahkaha attım ve o da beni kaburgalarımın dirsekledi. "Gülmeyi kes, stronzo. İkiz bebeklerle başa çıkamam. Kendimi kaybedeceğim."

"İyi olacaksın, Matrigna. Babam seninle ilgilenecek. İhtiyacınız olan yardımı getirin."

"Evet, benimle nasıl ilgileneceğini biliyorum," dedi kuru bir sesle. "Beni bu karmaşanın içine sokan şey de bu zaten."

"O seni seviyor." Selamlamak için adımı seslenen emlak çalışanlarından birine el salladım. "İşte bu yüzden sana söyleyemedim Frankie. Tüm bunları tehlikeye atamazdım. Seni ya da çocukları riske atamazdım."

"Bizi nasıl riske atacaksın?"

Sicilyalıları, Alessio'nun beni Malaga'da bulmasını anlattım. Bugüne kadar olan her şeyi.

"Lanet olsun. Hakkında iki sözleşme mi vardı?"

"Evet."

"Alessio'nun seni öldüreceğinden endişelenmiyor muydun?" "İlk başta. Ama sonra birbirimize aşık olduk."

"Seni öldürmek için gönderilen adama aşık oldun. Tanrım. Bunu nasıl anlayacağımı bile bilmiyorum."

"Dai, benimle evlenmen için seni kaçıran adama aşık oldun. Yani en azından benim hikayem de seninki kadar berbat."

Kıkırdadı ve başını omzuma koydu. "Onu kim tuttu?"

"Bana söylemeyecek."

"Ve bu senin için sorun değil mi?"

Alessio'ya tüm varlığımla güvenmiştim. Açıklaması zordu ama artık geçmiş umurumda değildi. Yıllardır ilk kez geleceğimi düşünüyordum. Ve bunun için Alessio'ya teşekkür etmeliydim. "Eminim eninde sonunda bana söyleyecektir ama endişelenmiyorum."

"Fausto bu cevaptan hoşlanmayacak." "Bu Fausto'nun işi değil."

"Her şey Fausto'nun işi. Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olman gerekirdi."

Bunu biliyordum, bu yüzden Malaga'ya taşınmayı ve kendi imparatorluğumu kurmayı planladım. Alessio ile birlikte. Sonra Siderno'ya geri dönebilir ve istediğim zaman, istediğim kadar ziyaret edebilirdim.

Küçük bir gülümseme dudaklarımı büktü. Hayatımı geri alacağımı ya da sevecek başka bir adam bulacağımı hiç düşünmemiştim. Ama son birkaç hafta içinde ikisini de kazanmışım.

Yolda yürürken Frankie, "Yüzündeki o şapşal, aşık ifadeyi yeniden görmek güzel," dedi. "Uzun zaman oldu, biliyor musun?"

"Onu seveceksiniz. Yarı Adam Driver, yarı Gianluigi Buffon."

"Gianluigi Buffon kimdir?"

Onu derin bir hayal kırıklığına uğratmış gibi başımı salladım. "Evlat edindiğin ülkenin büyük kahramanlarını hiç araştırmadın mı? Ma dai, Frankie."

"O zaman bir futbolcu olmalı. Ve dürüst olmak gerekirse? Adam Driver dediğinde beni kandırmıştın."

Eğilerek başının üst kısmını öptüm. "Değişmediğini gördüğüme çok sevindim."

"Öyle olduğunu gördüğüme sevindim. Daha mutlusun. Daha aydınlıksın. Gözlerinin altındaki halkalar gitmiş. İlk tanıştığım zamanki adama benziyorsun."

"Benimle evlenmek zorunda kalacağını düşündüğün zamanı mı kastediyorsun?"

"Tanrı'ya şükür böyle bir şey hiç olmadı." Padok göründü ve Rafe onu gördüğünde el salladı. "Biz olsak

birbirimizi perişan ettik."

Gerçekten hayal bile edemezdim. Onu kardeşim gibi severdim.

Bundan daha fazlası imkansız olurdu.

Cebimdeki telefonum çaldı. Çıkardım ve Zio Marco'dan bir mesaj gördüm.

Ofise gel. Şimdi.

Minchia! Babamla Alessio arasında bir sorun mu var?

"Gitmem gerek," dedim Frankie'ye. "Burada iyi misin, yoksa benimle Castello'ya gelmek ister misin?"

"Ben burada kalacağım. Artık Rafe beni gördüğüne göre, gitmeye kalkarsam tam bir sinir krizi geçirir."

Eğilip yanağına bir öpücük kondurdum. "Birazdan görüşürüz. Eve döndüğünde beni bul."

Yapacağına söz verdi ve ben de aceleyle castelloya doğru yola çıktım. Toplantılarında kalmalıydım. Alessio'yu Fausto ile asla yalnız bırakmamalıydım. Babam muhtemelen Alessio'yu önceki işleri hakkında sorguya çekiyordu, beni vurması da dahil.

Oraya girip Fausto'ya durumu açıklamam gerekiyordu. Alessio'nun beni öldürmek gibi bir planı yoktu. Gerçekten yoktu. Tehlikede değildim ama İskoçya'da ellerimizi birbirimizden uzak tutamıyorduk. Babam anlayacaktır. Her şey görüldüğünden çok daha kötüydü.

Ve ona Palermo'da olanları anlatmam gerekiyordu. Nino Buscetta ve bozulan ateşkes.

Eve giden küçük yokuşu koşarak çıktım. Avluyu geçtim. Sonra içerideydim. Ayakkabılarım, çocukken inip çıktığım eski fayans zemine vuruyordu.

Kapıyı çalmaya zahmet etmedim. Onun yerine kapıyı açtım ve içeri girdim. Oda ölüm sessizliğine bürünmüştü, bir tartışmadan sonraki sessizlik gibi. "Che c'è?" Hemen sordum. Birinin beni hemen bilgilendirmesi gerekiyordu.

"Otur, figlio," dedi babam. Sandalyesinde arkasına yaslandı, yüzünün açıları her zamankinden daha keskindi. Marco gergin ve tetikte görünüyordu.

Alessio benimle göz göze gelmedi.

Alessio'nun yanındaki boş sandalyeye oturdum. Kolçakları sıkıca kavradığını fark ettim, parmak eklemleri bembeyazdı. Babamın bazen çok korkutucu olabildiğini biliyordum ama onunla başa çıkabilirdim.

Uzanarak Alessio'nun koluna dokundum ve onu rahatlatmaya çalıştım. Kıpırdamadan öylece oturdu, donup kalmıştı, ben de babama döndüm. "Pàpa, izin ver açıklayayım."

"Önce ben başlayayım lütfen." Fausto cam bir şişeyi masanın üzerinden bana doğru kaydırды. "Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

Daha yakından baktım. Metal parçaları. "Bir mermi."

"Evet. Özellikle de dört yıl önce benden çıkardıkları kurşun."

"Grim. Tamam, bunun benimle ne ilgisi var?"

"Senin ragazzo ile ilgisi var."

Alessio'ya baktım ama karşılığında sadece profilini gördüm. "Anlamıyorum."

Fausto dikkatini Alessio'ya çevirdi. "Ona sen mi söylemek istersin, yoksa ben mi söyleyeyim?"

Alessio'nun çenesinde bir kas patladı ve sabrım tükendi. "Madre di dio! Biri bana burada ne haltlar döndüğünü anlatsın."

Alessio'nun sesi yüksek değildi ama netti. "Babanla ilgili sözleşme? Siderno'nun çatısındaki atış? O bendim."

Dudaklarımdan inançsız bir nefes çıktı. "Sen mi? Çatıda mı? Bu şu anlama gelir" Gerçek bir anda yerine oturdu. Sanki tüm yapboz parçaları beynimin içinde anında hizalanmış, tüm resim yüzüme tokat gibi çarpmıştı.

Parmaklarım Alessio'nun kolundan kaydı.

Acı göğsümü delip geçti. Omurgam dikleşirken nefesim ciğerlerimi terk etti. Alessio babamı vurmuştu. Hayır, Alessio neredeyse babamı öldürüyordu.

Ama bu doğru olamaz. Alessio bana söylerdi. Suikast girişimi hakkında bile konuşmuştuk. Bu adamla yattım. Onu öptüm, becerdim. Ona güvenmiştim.

Ona her şeyi verdim.

Bekle. Eksik bir şeyler olmalıydı. Bir neden, bir açıklama. Bu, benimle paylaşmaması için çok büyük, çok önemli bir sırdı.

Parmaklarımı yumruk haline getirdim, tırnaklarım derime batıyordu. "Alessio ile yalnız konuşmak istiyorum."

"Hayatta olmaz," diye tersledi Fausto. "Seni onunla yalnız bırakmayacağım."

"Bana zarar vermez. Git, Pàpa."

"Güvenliğiniz konusunda kendinize güveniyor olabilirsiniz ama ben güvenmiyorum. Seni bu pislikle yalnız bırakmayacağım."

Gözlerimin arkasında bir basınç oluştu ve kontrolüm kayboldu. Ellerimi birleştirdim ve parmak eklemlerimi alnıma vurdum. "Tanrı aşkına, Fausto. Ver şu lanet odayı bana!"

Babamla hiç böyle konuşmamıştım. Evden ayrılmadan önce en ufak bir saygısızlık yaptığımda beni cezalandırırdı. Ama saygı aklımdaki son şeydi. Çözölmek üzereydim. Alessio'dan cevaplar almalıydım. Tek başıma.

Fausto masasından kalktı ve ayağına kalktı. Takım elbisesinin ceketini sandalyesinin arkasından çıkardı ve üzerine geçirdi. Kelepçelerini düzeltti. "Marco ve ben hemen dışarıda olacağız."

Gittiler ve kapı usulca kapandı.

Anılarım bana saldırırken kulaklarım çınlamaya başladı. Alessio Santorini'de beni takip ediyor, karşıdaki binanın çatısında duruyor ve bana bakıyordu. Babamın suikaste uğradığı pozisyonun aynısıydı. Cazzo, neden bunu daha önce bir araya getirmemiştim?

Çünkü böyle bir şeyi benden saklayacağını düşünmemiştim.

Babamın Alessio için sadece bir iş olduğunu biliyordum. Büyük bir maaş çeki. O zamanlar beni tanımıyordu. Bu yüzden sözleşmeyi kabul ettiği için onu suçlamadım.

Ama bana bundan bahsetmediği için onu suçladım.

Göğsüm birbirine sarılmış bir ip yumağı gibi gerildi ve her nefes bir öncekinden daha acı verici hale geldi.

Son. Neredeyse bu konuşmayı yapmak istemiyordum. Gerçek olmasını istemedim.

Bu nasıl oluyor? Daha bu sabah Alessio'yla gülüp öpüşüyorduk, buraya gelirken kahve içmek için durmuştuk. Siderno tepelerinden geçerken el ele tutuşuyorduk.

Biliyordu ama bir şey söylemedi.

Önce o konuştu. "Sana söylemeliydim."

"Demek doğruymuş," diye tersledim, incinmişlik ve öfke sesimi derinleştirmişti.

"Evet."

"Neden bana söylemedin?" "Çünkü giderdin."

"Onun yerine yalan söyledin ve seni becermeme izin verdin. Seninle yatmama. Hayatımı seninle paylaşmama. Beni-" Sana aşık olmamı sağladın.

Sözlerimi geri aldım. Bunları hak etmiyordu.

"Ben yalan söylemedim," dedi.

"Seni bencil pislik." Ayağa kalkarak masanın etrafından dolaştım ve onunla yüzleştım. "Bana söylememenin yalan söylemekle aynı şey olduğunu biliyorsun. Suikast hakkında bile konuştuk! Bunu bana itiraf etmek için bir sürü fırsatın vardı."

"Yapamadım." Kaşları birbirine çarptı, yüzündeki yara izi büküldü. "Seni kaybedemezdım."

"Ve asla öğrenmeyeceğimi umuyordun."

Çenesinin duruşundan haklı olduğum anlaşılıyordu. Bu sırrı gömmüştü, asla gün ışığına çıkmasını istemiyordu.

Bu adama güvenmişim. Paolo'nun ölümüyle kalbim kırıldıktan sonra, çürük ve hırpalanmış organımı saklaması için Alessio'ya vermişim. İspanya'ya taşınacağımızı ve birlikte bir imparatorluk kuracağımızı düşünmüştüm.

Bunca zamandır bunu benden saklıyordu.

Ona sert bir bakış fırlattım. "O gün oradaydım. Onu vuruşunu izledim." Fausto neredeyse ölüyordu. Eğer o olmasaydı

Zio Marco'nun savaş tıbbı eğitimi olmasaydı, Fausto hastaneye giderken arabada kan kaybından öldü.

"Biliyorum. Seni gördüm."

"Hiç şüphem yok. Çatı katında," diye alay ettim. "Tek başına. Gözler hedefine kilitlenmiş, soğukkanlı bir keskin nişancı maaş çekini topluyor."

Alessio irkildi. "Hayır, seni gördüm. Arabadan indiğin anda. Muhteşemdin. Kalın siyah saçları ve açık renk gözleri olan bu güzel adam. Dikkatim dağılmıştı. Hayran kaldım." Bir omzunu kaldırdı. "Ve ıskaladım."

"Gururumun okşanması mı gerekiyor?"

Göğsünü ovuşturdu ve her zaman boynuna taktığı kornişine dokundu. "Bana inanmayacağını biliyorum ama üzgünüm Giulio."

Üzgün mü? Sadece yakalandığı için, sırrını öğrendiğim için üzgündü. "Bana gerisini anlat. Beni öldürmen için seni kim tuttu? Ve bana bir daha müşterilerini ifşa edemeyeceğini söylemezsen iyi edersin."

"Enzo D'Agostino," dedi sessizce. "Çünkü babanı özledim."

Avuçlarımı babamın masasına dayadım, başım yenilgiyle öne eğildi. Bana bu yüzden söyleyememişti ve Gia ile Enzo aşık olduktan sonra kontratın ortadan kalkmasının nedeni de buydu. Enzo beni öldürtürse Gia ve Frankie aklını kaçırdı ve her iki adam da kadınlarını mutlu etmek istiyordu.

Cazzo, tüm bunları nasıl bir araya getiremedim?

Ben bir aptaldım. Bu adamı sevmiştim ve bunun için bir aptaldım. Kaslarım öfke ve acıyla titriyordu. Lanetlenmiştim.

Sevdiğim ilk adam gözlerimin önünde havaya uçmuş, eti ve kemiği konfeti gibi bir otoparka yağmıştı. Sevdiğim ikinci adam bana yalan söylemiş, affedemeyeceğim kadar büyük bir sır saklamıştı.

Artık babam biliyordu. Zio Marco. Yakında herkes ne kadar aptal olduğumu öğrenecekti.

Avuçlarımla masayı tokatladım. "Ve seni buraya ben getirdim! Ailemle tanışman için. Seninle tanışacakları için çok gurur duydum, çok heyecanlandım." Beynimi kırmızı bir renk kapladı, damarlarıma dolan öfke iliklerime kadar işledi. Babamın masasındaki boş bardağı alıp duvara fırlatırken ne yaptığımın farkında bile değildim.

Cam parçaları patladı ve yere düştü.

Kapı anında açıldı ve babam kapıda belirdi. İyi olduğumdan emin olmak için keskin bakışlarını üzerimde gezdirdi.

Cristo Santo, seçimlerimden dehşete düşmüş olmalı. Onu hiç hayal kırıklığına uğratmayacak mıyım?

Yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Babamın yüzündeki acıma ifadesine dayanamadım. Yine başarısız olduğumu fark etmesine dayanamadım. Hayalini kurduğu mükemmel evlat ve varis değildim.

Bana gerçeği söyleyecek kadar saygı duymayan bir adamı sevdiğimi.

Şaşkınlık içindeymişim gibi odadan çıkmaya başladım. Yine de alınması gereken kararlar vardı ve ben özümde bir Ravazzani'ydim. Ne kadar zor olursa olsun her zaman yapılması gerekeni yapardık.

Babamın yanında durup, "Gitmesini istiyorum. Onu havaalanına götürün ve bir uçağa bindirin. Nereye olduğu umurumda değil."

Alessio aniden ayağa kalktı. "Giulio, lütfen. Açıklamam için bana zaman ver."

Onu görmezden geldim. Göğsüm donmuştu, sempati duymadığım hissiz bir genişlik. Bağışlama yok.

Babamın bakışlarıyla karşılaştım, tıpkı benimkiler gibi. Ve orada niyetini gün gibi açık bir şekilde okudum. Bu ihtimal midemi bulandırdı ve "Onu öldürtmeyin" dedim.

Fausto'nun ağzını çevreleyen çizgiler kaşlarını çatmasıyla birlikte derinleşti. "Figlio, bu tek-."

"Onu öldürtme baba," diye tekrarladım. "O gider ama yaşar. Bana söz ver. Çocuklarının hayatı üzerine."

Fausto bundan hoşlanmadı. Çenesi kaskatı kesilmişti, bir kez başını salladı. "Te lo prometto."

"İşte Nino Buscetta'nın cep telefonu." Telefonu babama uzattım. "Belki adamlarınız içinde işe yarar bir şeyler bulabilir."

Sonra bir nefes aldım ve sevdiğim adamla son kez yüzleştim. Alessio'nun gözleri tekrar düşünmem için bana yalvarıyor, yüz ifadesi bunu konuşarak halletmemi istiyordu. Hepsini görmezden geldim. "Uzak dur, keskin nişancı. Çünkü seni görürsem, hatta esintide bir ipucundan bile şüphelenirsem, seni bulur ve gözlerinin arasına bir kurşun sıkarım."

"Giulio-"

"Bahanelerini kendine sakla. Sen benim için öldün, Alessandro Ricci."

Alessio

BUNUN OLACAĞINI BILIYORDUM. Beni zindana götürdükleri anda en kötüsüne hazırlandım.

Marco'nun gözetiminde Ravazzani'nin üç adamı sırayla bana vurmaya başladı. Yumruklarla başladılar ve daha fazla dayanamadığımda tekmelere geçtiler. Bir topun içine kıvrıldım ve başımı korumaya çalıştım ama anlamsızdı. Her yerde acı vardı, her nefes acı veriyordu. Kesinlikle bazı kaburgalarım kırılmıştı.

Ve kendimden başka suçlayacak kimsem yoktu. Hayatımdaki tek iyi şeyi, istediğim tek insanı mahvetmiştim. Yaşadığım en büyük aşkı. Bir dayak hak ettiğimin en azıydı.

"Bu çocuğun nesi var?"

Kafamın içine çekildiğimde babamın sesi yankılandı. Her zaman oradaydı, bana ne kadar kırık olduğumu hatırlatmak için hazır ve nazırdı, kimsenin -annem hariç- nasıl

beni hiç sevmedi. Karanlığın beni ele geçirmesi için dua ettim, eninde sonunda geleceğini bildiğim unutuluşu özledim.

Belki o zaman unutabilirim.

Gülümsemelerini ve kalıcı dokunuşlarını unutabilirdim. Sözlerini ve öpücüklerini. Bana söylediği tatlı sözleri, yaptığımız planları. Hepsi gitmişti ve ben asla ama asla hatırlamak istemiyordum.

Başım dönüyordu, beni tavandaki bir kancaya astıklarında zar zor fark ettim. Gevşemiştım, nefes nefese kalmıştım, oda etrafımda dönüyordu. Bir an için hasta olacağımı sandım. Ama sonra Marco Ravazzani yüzümü tuttu. Çenemin kırıldığından neredeyse emindim, nefes nefese kalmıştım.

"O senin sefil hayatını kurtardı. Eğer bize kalsaydı, şu anda bu soğuk taş zeminde ölmüş olurdun."

Ondan sonra zamanın nasıl geçtiğini anlamadım, sallanırken acı dolu bir sisin içinde sürükleniyordum, ayak parmaklarım yere zar zor basıyordu. Odaklanamıyor ya da gözlerimi açık tutamıyordum. Yüzümden aşağı kan akıyordu. Omuzlarım yanıyordu.

Yere yığıldığımda kendime geldim, acı nefes alma yeteneğimi elimden almıştı. İnledim. Kan tekrar kollarıma hücum etti, derimin altına iğneler batırılıyormuş gibi hissediyordum.

Marco'nun sesini sanki çok uzaklardan duydum. "Onu arabaya bindirin."

Eller beni kaldırdı ve görüşümün kenarları dalgalandı. Beni nereye götürdüklerini bilmiyordum ve umurumda da değildi. Sadece bilinçsizliğimi geri istiyordum.

Dileğim kabul oldu, çünkü bir de baktım ki özel bir uçağın zeminindeyim. Motorlar altımda gümbürdüyor, titreşimler yaralı bedenimi cehenneme çeviriyordu. Acıdan nefes nefese kalmıştım. Sağ kolum doğal olmayan bir açıyla altımda yatıyordu ve kırıldığını biliyordum. Ravazzani'nin adamlarının bir hediyesi olduğuna şüphe yoktu.

Giulio o zindanda bana ne yaptıklarını biliyor muydu? Umursar mıydı ki?

"Sen benim için öldün, Alessandro Ricci."

Alessio değil. Amore değil. Assassino bile değil.

Göğsümdeki ıstırap fiziksel ağrılardan çok daha kötüydü. Onu nasıl takip etmemem gerekiyordu? Açıklamamaya mı çalışacaktım? Onsuz bir geleceğe katlanabileceğimden emin değildim. Beni öldürmesini tercih ederdim.

Uçak yere indiğinde irkilerek uyandım. Tekerlekler pist boyunca zıpladı, her bir aksama ve eğim eklemlerime bıçak gibi saplandı. Derim ter içinde kaldı, kırık kolum ağırlığımın altında zonkluyordu.

Durduk. Dakikalar sonra, uçağın kapısının basıncının azaldığını ve açıldığını duydum. Ayak sesleri yaklaştı, sonra taşınyordum. Daha çok sürükleniyordum aslında. Kırık kolum bükölürken bağırdığımı duydum ve sağlam elimle tutarak kolumu vücuduma yaklaştırdım.

Birçok el beni merdivenin dibine kadar götürdü ve sonra bıraktı. Gözlerimi açamıyordum, tüm konsantrasyonum o anda kusmamak üzerineydi. Mide bulantısı geçtiğinde şişmiş göz kapaklarının arasından Ravazzani'nin uçağının yavaşça benden uzaklaştığını gördüm. Mavi gökyüzü tepemde yükseliyordu, altımdaki asfalt sıcaktı.

Orada ne kadar kaldığımı bilmiyordum ama biri bana yaklaşana kadar sanki asırlar geçmiş gibiydi. Arapça ünlemi hemen tanıdım.

Bir adam bana doğru eğildi ve sordu. "Doktora ihtiyacınız var mı?"

Kuru dudaklarımı yaladım. Onun ana dilinde cevap verdim. "Lütfen. Bir telefon."

BÖLÜM YIRMI DÖRT

Giulio

I sonraki birkaç günü idare etme şeklimden gurur duymuyordum.

Ravazzani malikanesi çok genişti ve saklanacak yerlerle doluydu. Bunu çocukluğumdan beri biliyordum. Sorumluluklarımdan kaçmak için. En sevdiğim yer her zaman şaraphanede, eskiden şarap üreticisinin yaşam alanı olarak kullandığı bir odaydı. Şimdiki şarap üreticimizin kendi evi vardı ve bu yüzden bu küçük alan uzun zamandır kullanılmıyordu.

Süslü bir yer değildi ama şaraba ve yalnızlığa erişimim vardı.

Tek ihtiyacım olan buydu.

Frankie bir kez beni görmeye çalıştı ama onu gönderdim. Ona hazır olmadığımı söyledim. Bunun yerine iki günün büyük bir kısmını sarhoş olarak ve kendime acıyarak geçirdim. Öfke ve acı benim sürekli yoldaşlarımdı. Üçüncü gün korkunç bir akşamdan kalmayla geldi ve hayatımın geri kalanında Ravazzani cirò'dan uzak durmaya yemin ettim.

Gerçek dünyaya dönmem gerektiğini biliyordum. Ailemle birlikte beni ne bekliorsa onunla yüzleşmeliydim. Mümkün olan en kısa sürede uzak bir yere gidecek ve kendi geleceğimi kuracaktım. Tek başıma.

Ellerimi ceplerimin içine sokarak castelloya doğru yürüdüm. Başımı öne eğdim.

Çoğunu hayatım boyunca tanıdığım emlak çalışanlarıyla sohbet ettim. Kibarmış gibi davranamaz ya da onlara her şeyin yolunda olduğu izlenimini veremezdim. Her şey yolunda değildi.

Arka kapıdan Zia'nın mutfağına girdim. Elbette oradaydı, ocakta bir şeyler karıştırıyordu. Kır saçları toplanmıştı ve her zamanki gibi siyah bir elbise giymişti. Ebedi dul, onun neslinden pek çok kişi gibi. Hiçbir şey söylemedim, sadece tezgâha gittim ve bir tabureye oturdum.

Arkasını dönmeden dolaptan bir kase çıkardı ve içine bir şeyler koymaya başladı. Sonra kaseyi önüme koydu. "Mangia, ometto."

Ben olduğumu nereden biliyordu?

Yemeğe baktım. Yumurtalı ve çıtır prosciuttolu pastina. En rahat yemek, çocukken en sevdiğim yemeklerden biri. "Grazie, Zia."

Bana biraz maden suyu doldurdu. İki tablet ağrı kesici de sihirli bir şekilde ortaya çıktı. Boğazımda bir yumru oluştu. Zia'nın üzerime titremesine ihtiyacım yoktu ama yine de ona minnettardım. Hapları aldım ve yemeye başladım.

Sohbet etmedi. Onun yerine ocakta çalıştı ve beni yemeğimle baş başa bıraktı. Sıcak pastina mide bulantımı dindirdi ve baş ağrımı hafifletti. İlk kâseyi bitirdiğimde yerine dolu bir kâse daha koydu. Tartışmadım. Zaten anlamsızdı. Yemek Zia'nın sevgi diliydi ve bunu reddetmeme izin vermezdi.

"Daha fazla yiyemeyeceğim," dedim ikinci kâsenin sonunda. "Tıka basa doydum."

Kirli tabaklarımı temizlemeye başladı. "Sen her zaman iyi bir çocuktun." Uzanıp kemikli avucunu yanağıma koydu. "Şimdi iyi bir adamsın."

Boğazımdaki yumru geri geldi ve başımı salladım. "Hayır, Zia. Gerçekten değilim."

Onaylamadığını belli eden bir ses çıkardı. "Senin ragazzo'nun başına gelenler senin suçun değildi. Baban, o senin

Mükemmel. O da hatalar yaptı. Bunun sizi bir daha evinizden uzaklaştırmasına izin vermeyin."

Aklımı okuduğunu düşündüm. Zia beni her zaman herkesten daha iyi tanımıştı. "Kalamam. Özellikle de bundan sonra."

"Dai, doğru düşünene kadar karar verme."

Ayağa kalkarak tezgâhın etrafından dolaştım ve onu sertçe kucakladım. Onu son kucaklayışımın bu yana biraz daha zayıflamış ve kısalmıştı. "Ti voglio bene, Zia."

"Ti voglio bene, ometto." Uzun bir saniye daha bana sarıldı, sonra beni geri itti. "Şimdi git ve duş al. Kokuyorsun."

Yukarı çıkarken dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Bugün Fausto ile oturup ciddi bir konuşma yapmam gerekiyordu. Bunun için de düzgün bir şekilde toparlanmam gerekiyordu.

Duş aldım, sonra aynadaki yansımamdan kaçınarak havluyla kurulandım. Kendimden nefret ediyordum. Hem yanlış adama aşık olduğum için hem de üç gün önce bir korkak gibi geri çekilerek ortadan kaybolduğum için. Daha güçlü olmam gerekiyordu. Kendi ayaklarımın üzerinde durma zamanım gelmişti. Gölgelerden, Ravazzani imparatorluğunun altından çıkmalıydım.

Giyindim ve elimden geldiğince iyi görünmeye çalışarak alt kattaki ofisine indim. Kapıyı çaldığımda, "Entri!" diye bağırdı.

Masasında tek başına oturmuş, dizüstü bilgisayarında çalışıyordu. Beni görünce gözlüklerini çıkardı ve arkasına yaslandı. "Figlio. Come stai?"

Yüz ifadesinden endişe dışında bir şey okuyamadım. "Oturabilir miyim?"

Boş bir koltuğu işaret etti. "Yemek yedin mi?"

Başımı salladım. "Zia beni besledi."

"Güzel. Orada açlıktan öleceğin için çok endişelendi."

Bir elimi yüzümde gezdirdim. "Perdonami, Papà."

"Neden benden özür diliyorsun?"

Hiçbir eğlencesi olmayan kuru bir kahkaha attım. "Nereden başlasam? Liste çok uzun."

Masasından kalktı, ayağa kalktı ve takım elbise ceketini silkerek çıkardı. Sonra da sandalyesinin arkasına astı. "Gel. Benimle yürü. Uzun süre oturmaktan belim tutuldu."

Sırtının gerçekten ağrıyıp ağrımadığını ya da tartışmayayım diye mi böyle söylediğini bilmiyordum. Her iki durumda da bu fırsatı kaçırmadım. Babamın ofisinde yüz yüze olmadığımız sürece günahlarımı ona itiraf etmek çok daha az korkutucuydu.

Onu veranda kapısından geçip Calabria güneşine doğru takip ettim. Bergamot, zeytin ve toprak kokusu burun deliklerimi doldurdu. Havada okyanus esintisinden gelen tuzlu bir tını vardı. Her zaman ev gibi kokardı.

Yüzünü güneşe doğru çevirdi ve derin bir nefes verdi. "Akşamdan kalmalığın nasıl?"

"Neredeyse bitti." "Güzel."

Yola çıktık ama o çiftliğe değil üzüm bağlarına doğru yöneldi. Yılın bu zamanında arazinin daha sessiz bir kısmıydı, bu da muhtemelen rahatsız edilmek ya da duyulmak istemediği anlamına geliyordu.

Yürürken ellerini arkasında kavuşturdu. "Raffaele'in doğum günü için ziyaretinizden sonra neler olduğunu anlatın bana. Her şeyi duymak istiyorum."

Ben de öyle yaptım. Ona Amsterdam'dan ayrıldığımı, Malaga'ya gittiğimi anlattım. Bir gece kulübünde bir adamla tanıştım, tabii ki oral seks yapmadan. Santorini, sonra İskoçya. Alessio'nun beni öldürme şansı olduğunu ama öldürmediğini, birbirimize nasıl çekildiğimizi. Sonra ona Sicilyalılardan, arabaya bombayı kimin koyduğunun araştırılmasından bahsettim. Yatı ve Palermo'ya gidip Nino'yla anlaşmayı. Daha fazla ayrıntı istediğinde basit sorular sordu ama çoğunlukla konuşmama izin verdi.

"Buscetta," diye alay etti. "Brutto figlio di puttana bastardo."

"Anlaşmanıza sadık kalmadığınızı söyledi."

Fausto elini umursamazca salladı. "Önce onlar kırdı. Arkamdan Mommo ile çalışıyorlar." Avucunu omzuma koyarak ikimizi de durdurdu. "Ama bunun arabaya bomba konulmasına ve Paolo'nun ölümüne yol açmasına üzıldüm. Senin peşine düşeceklerini sanmıyordum, hele de senin dışarıda olduğunu açıkça belirttikten sonra."

Başımı salladım. Geçmişini değiştirmek mümkün değildi. "Suikastçını buraya ben getirdim, sanırım ödeştik."

"Yanından bile geçemezsin, figlio mio. Benim görevim seni korumaktı ve başarısız oldum."

"Beni korumana gerek yok. Bunu kendim yapabilirim."

Beni bıraktı ve tekrar üzüm bağlarına doğru yola çıktık. "Bu yat kime aitti?"

"Nikolai Kuznetsov."

Fausto'nun başı bana doğru döndü. "Che cazzo? Bratva?"

Avuçlarımı kaldırdım. "Gemiye binmeden önce bilmiyordum. Arkadaşım Theo da erkek arkadaşı hakkında bunu bilmiyordu." Görünüşe göre yalan dolan ortalıkta dolaşıyordu.

"Bu adam tehlikeli. Senin kim olduğunu biliyor muydu?" "Evet."

"Madre di dio!"

"Merak etmeyin. Bilgileri bize karşı kullanmaya çalıştı ama ben ona bir teklifte bulundum."

"Oh?" Babam, iş adamı. Artık dikkatini çektiğimi biliyordum.

"Málaga'da kazanılacak çok para var." Martiñez'den, ona sattığım üründen, Golubev'den ve onun şehirdeki hakimiyetinden bahsettim.

"Peki bunun Kuznetsov'la ne ilgisi var?"

"Ona Golubev'i saf dışı bırakmasını, sonra da benimle ortak olup kaçakçılığı devralmasını ve Martiñez'in işine son vermesini söyledim."

"Hayır." Fausto bunu sanki birisi fikrini sormuş gibi kesin bir ifadeyle söylemişti. Sanki bu onun vereceği bir karardı.

"Ne demek hayır?"

"Bunu yapmıyorsunuz. Bratva'nın ceplerine daha fazla para girmesine yardımcı olmuyorsunuz."

"Bu akıllıca bir iş kararı, Papa."

Homurdandı. "Bratvalar, onlar medeniyetsiz hayvanlar. Onların onuru yok, bizim gibi değiller."

"Bu adama güvenebilirim." Bu güvenin sebebinin Nikolai'nin sırrını bilmem olduğunu söylemek istemedim. Bir telefonla onu yok edebilirdim.

"Bratva'daki hiç kimse güvenilir değildir. Belki kendilerine karşı, ama bize karşı değil. Bunu yasaklıyorum."

Sinirlenmemeye çalıştım. Babam bir konuda ilk ve son sözü söylemeye alışkındı. Ama bu Ravazzani'nin işi değildi. Ve bu benim kararımdı. "Artık sizin için çalışmadığımı biliyorsunuz. Burada yaşamıyorum bile."

"Sizinle bu konu hakkında konuşmak istiyorum. Bence geri dönmelisin. Kalıcı olarak."

Bu beni şaşırtmamalıydı ama şaşırttı. Gözlerimi birkaç kez kırıştırdım ve ne diyeceğimi düşündüm. "Hayır," diyebildiğimin en iyisiydi.

"Aptal olma, figlio. Bu küçük ülkelerde benim için yaptığının aynısını yapıyorsun. Para kazanmak için bağlantılarımı kullanıyorsun. Neden bunu burada, güvende olduğun yerde yapmıyorsun?"

"Nedenini biliyorsun."

"İşler değişti, daha ilerici hale geldi. Eşcinsel olman artık o kadar önemli değil. Öldün mü, yaşıyor musun diye merak etmekten yoruldum. Seni burada istiyorum."

Boynumdaki ani gerginliği gidermeye çalışarak omuzlarımı yuvarladım. Son dört yıldır tek başımaydım. Her küçük şey için babama hesap vermeye nasıl geri dönebilirdim?

Yapamazdım. Burada kalıp, artık uymayan ayakkabıları doldurmaya çalışamazdım.

"Baba, hayır. Yapamam."

Derin bir iç çekti ve üzüm bağının girişini çevreleyen çitlere doğru yürüdü. İkimiz de eğildik

ve tepelere, İtalya'nın en iyi şaraplarından bazılarını üreten asma sıralarına baktı.

"Bütün hayatım boyunca bunu sana devretmek için çalıştım," dedi sessizce. "Ve sen mükemmel bir don olurdun. Yine de bunu istemiyorsun."

"Geleceğin ne getireceğini bilemem ama şu anda sadece bana ait olan bir şeye ihtiyacım var. Kendi yolumu bulmaya ihtiyacım var, senin yolunda yürümeye değil."

"Benimki o kadar da kötü değil. Hayallerindeki tüm zenginlik ve güç, figlio. Ama sen bunun yerine gidip mücadele etmek istiyorsun. Bu düşük seviyeli anlaşmaları yap."

"Düşük seviye sayılmaz. Sakladığım neredeyse beş milyon Avro var."

"Dediğim gibi, düşük seviye."

Alnımı çitin üzerindeki kollarımın üzerine düşürdüm. "Baba"

Elini omzuma koydu. "Yaptıklarını küçümsemek istemem. Kendi başına başarılı oldun, aklını kullanarak hayatta kaldın. Nino Buscetta'yı öldürdün, Tanrı aşkına. Seninle çok ama çok gurur duyuyorum. Bir an bile gurur duymadığımı düşünme."

Sözleri göğsümü ağrıttı. Ama aynı zamanda beni hayal kırıklığına uğratmış olması gerektiğini de biliyordum. Cazzo, ben de kendimi hayal kırıklığına uğrattım. "Son birkaç günden sonra bunu nasıl söyleyebildiğini anlamıyorum."

Bir elini kolumun altına sokarak beni çitten yukarı kaldırdı, böylece birbirimize bakıyorduk. Bir avucunu yanağıma dayadı. "Keskin nişancıya olanlardan sen sorumlu değilsin. O sana yalan söyledi. Bu hem başlangıç hem de son. Suç onda, sende değil."

"Bu küçük düşürücü."

"Bunu Marco ve benden başka kimse bilmiyor. Zindandaki adamlara bizden çalarken yakalandığı söylendi."

Sanki dünya kısa bir an için dönmeyi bırakmış gibi hissettim. "Zindan mı?"

Fausto beni bıraktı ve çite yaslanmaya devam etti. "Biri çocuğumu incitiyor ve ben bunu ona kanla ödetmiyorum mu diyorsun? Ma dai, figlio mio."

"Sana onun yaşamasına izin vermeni söylemiştim."

"Ve yaptık. Nefes alıyor, Giulio. Nefes alıyor."

"Onu nereye götürdünüz?"

"Tunus."

Cristo santo. İçimde istenmeyen bir rahatlama hissiyle nefes verdim. Alessio'nun yaşaması ya da ölmesi umurumda olmamalıydı ... ama yine de umurumdaydı. "Zia ve Frankie'ye de olanları anlattığınızı biliyorum."

"Bunları ailenizden saklamak mı istiyorsunuz? Seni en çok, koşulsuz seven insanlardan?"

"Dürüst olmak gerekirse, hiç olmamış gibi davranmak istiyorum." "Hayır, bunu asla yapma. Sen her zaman çok sert davrandın

Çocukken bile. Ama hiçbirimiz hayattan yara almadan geçemeyiz, geçmek de istemeyiz. En güçlü yanlarımız en sıcak ateşte şekillenir."

Yan yana dururken, böcekler kafalarımızın etrafında vızıldarken onun sözlerini düşündüm. Fausto bilgeydi ve ben çoğu zaman ne kadar bilge olduğumu unutuyordum. Ama bu acımı ya da aşağılanmışlığımı azaltmıyordu. Alessio'nun ihanetinden sonra kendimi toparlayabileceğimden emin değildim.

"Seni öldürmesi için onu kimin tuttuğunu biliyorsun, değil mi?" diye sordu babam.

"Evet. D'Agostino."

Babam başıyla onayladı. "O testa di cazzo. Fırsatım varken onu öldürmeliydim."

"Dürüst olmak gerekirse, bu olay D'Agostino ve Gia çıkmaya başlamadan önce oldu."

"Söz konusu o adam olduğunda adil olmak umurumda bile değil." Sakin kalmaya çalışıyormuş gibi bir nefes verdi. "Şansımıza Ricci o gün Siderno'da çok beceriksizdi."

"Iskalamasının nedeni beceriksizliği değildi." "Bu ne anlama geliyor?"

"Unut gitsin. Söylediği bir şeydi ama artık bir önemi yok."
Babam bana doğru eğildi, bir eliyle çite yaslandı.

"Dimmi."

"O gün beni sokakta seninle birlikte gördü. Şaşkın ve telaşlı olduğunu ve bu yüzden ıskaladığını söyledi."

"Şaşırdın mı?"

Babamın sesi sanki bu hayatında duyduğu en saçma şeymiş gibi geliyordu. Belki de öyleydi. Artık kim bilebilirdi ki? Ama Alessio hakkında konuşamazdım. Düşünmesi bile çok acı vericiydi. "Bunu daha fazla tartışmak istemiyorum. Málaga'ya ve Nikolai Kuznetsov'a dönmeyi tercih ederim."

"Bunun olmayacağına karar verdik."

"Hayır, buna siz karar verdiniz. Ben bunun gerçekleşmesinden yanayım."

"Neden?"

"Ne demek istiyorsun? Çok para kazanmak için."

Bana inanmadı. Bir bulmacayı çözmeye çalışır gibi dikkatle gözlerimin içine baktı. "Sana çok para verebilirim ve bunun için çalışmak zorunda kalmazsın. Bana gerçek sebebi söyle."

"Sana söyledim, bana ait bir şey istiyorum." "Bir iş mi? Ya da bir imparatorluk?"

Madem nişan alacaktım, neden yüксеğe nişan almayayım? Artık kaybedecek bir şeyim yoktu. "Bir imparatorluk."

"Va bene. Bir imparatorluk. Bu ihtiyacı anlıyorum. Ama neden Bratva'ya para kazandıralım ki? Kadın ticareti yapmak ve çocuk pornografisini finanse etmek için kullanıyorlar. Bizim 'ndrina'mız için para kazanmalısınız. Ailemiz için."

Sanırım bu mantıklıydı. Ama bunu kendi yöntemimle yapmalıydım. "Málaga'da kas gücüne ihtiyacım var. İspanya'da hiç adamınız yok."

Bir elini çenesine götürdü ve ovuşturdu. "Bu oradan biraz alamayacağım anlamına gelmez."

Babam işi devralmayı planlıyormuş gibi gelmeye başlamıştı. "Bunu yapmak istiyorum, baba. Eğer bunu benim için yaparsan, hiçbir şey nasıl benim olmayacak?"

"Bu kadar inatçı olma. Onlar senin adamların olacak. Onlara liderlik edecek ve onlardan sorumlu olacaksın. Ama bize sadık adamlara ihtiyacın var."

"Peki ne öneriyorsun?"

"Bunu Marco ile konuşayım. Ama seni birkaç adam ve bir sürü silahla Målaga'ya gönderip neler olacağını görmeyi düşünüyorum. Orada bir imparatorluk mu kurmak istiyorsun, figlio mio? O zaman bunu yapmak için kıcını yırtman gerekecek."

Hazırdan da öteydim. Meşgul olmak, dikkatimi göğsümdeki delikten ve taşıdığım suçluluk duygusundan uzaklaştırmak için işe ihtiyacım vardı.

Alessandro Ricci'yi tanıdığımı unutmam gerekiyordu.

"Gel." Sırtımı tokatladı. "Castello'ya dönelim. Bugün hiçbir şeye karar verilmeyecek ve kardeşlerin seni görmek için sabırsızlanıyor."

BÖLÜM YIRMI BEŞ

Alessio

Shoreditch, Doğu Londra

"Y Hala bok gibi görünüyorsun."
Gözlerimi kırptım ve Sasha'yı üzerime eğilmiş
buldum. Herhalde düşmüş uykuda
üzerinde onu Kanepe.
Tekrar.

"Spasiba." Teşekkür ederim.

Ağızına bir lolipop attı ve uzaklaştı. "Lafı bile olmaz."

Üç haftadır burada yaşıyordum, iyileşiyordum. Sasha beni almak için Tunus'a uçtukten sonra, evlerimden birinde yalnız kalmama izin vermek yerine beni Londra'daki dairesine getirmekte ısrar etti. İnatçılığı için ona minnettardım. O sırada ne kadar incindiğimi fark etmemiştim.

Gözlerimi kapattım. Fiziksel yaralarımın çoğu iyileşmişti. Kolum hâlâ alçıdaydı ama çürükler azalıyordu. Ve kaburgalarım sadece derin bir nefes aldığımda ağrıyordu.

Kalbim mi? Bu tamamen başka bir meseleydi. Giulio'yu kaybetmenin etkisinden asla kurtulamayacaktım. Göğsümde bir krater, eksik bir parçam vardı. Onsuz perişan haldeydim ve burada oturup düşünmekten başka yapacak bir şeyim yoktu.

Beni meşgul edecek bir işe ihtiyacım vardı.

"Bir iş bul," diye bağırdım Sasha'ya.

"Kolun iyileştiğinde, evet."

Burada daha fazla oturursam çıldıracağım. "Hayır, şimdi."

"Alessio." Karşımdaki sandalyeye oturduğunu duydum. Sonra ağzındaki lolipodu bir şaplakla çıkardı. "Hazır değilsin. Şimdi gidersen, öldürüleceksin."

"O zaman gidip sahilde bir yerde yaşayabilir ve yakışıklı bir havuz çocuğu tutabilirsin."

"Aslında yaşlı bir iş adamını tercih ederim. Takım elbiseli. Belki şakaklarında biraz kırlaşmış olabilir."

Onu görebilmek için göz kapaklarımı araladım. "Baba fetişin var mı, Sasha?"

Açık teni hafifçe renklendi. "Kapa çeneni, Mudak. Senin hakkında konuşuyoruz."

"Kesinlikle bir baba fetişine sahip değilim." Gözlerimi kapattım ve ellerimi karnımın üzerinde birleştirdim.

"Hayır, sende Giulio Ravazzani fetişi var. Keşke seni nasıl tedavi edeceğimi bilseydim."

Aynen. Onu sistemimden atacak bir hap ya da iğne için sahip olduğum her şeyi verirdim. Çaresizdim. Baş ağrılarım giderek artıyordu ve sanırım ülserim vardı. Nöbetler halinde uyuyordum, hiç anlamlı bir şekilde dinlenemiyordum.

Ne zaman uyusam, o oradaydı. Öfkeli ve nefret dolu. Palermo ya da Santorini sokaklarında beni kovalıyordu. Beni öldüreceğine söz verirken benimle alay ediyordu. Daha da kötüsü, beni sevdiği ve bana taparcasına, nazik gözlerle baktığı rüyalardı.

Çünkü hep uyandım. Onun gittiğini hatırladım ve kalbim yeniden kırıldı.

"Başka bir iş bul," diye ağzımdan kaçırdım. "E-postanda kim bekliyor?"

"Hayır ve hiç kimse."

Ona kaşlarımı çattım. "Sana inanmıyorum."

"Neden Fransa'daki evine gidip biraz peynir yemiyorsun ve benim seni aramamı beklemiyorsun? Bu arada kolun da düzgün bir şekilde iyileşir."

"Yapamam." Kelimelerim sessizdi, içimde saklamaya çalıştığım ıstırapla doluydu. "Lütfen, Sasha."

Kirli sarı saçları sert bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve yüzündeki onaylamama ifadesini yumuşatacak hiçbir şey yoktu. Lolipopu ağzında evirip çevirdi. "Senin için endişelenmeye başlıyorum."

"Çünkü benim için endişelenmen için sana para ödüyorum."

"Hayır, bunun benim pozisyonumla hiçbir ilgisi yok. Bir arkadaş olarak -belki de tek arkadaşın- endişeliyim." "Not edildi. Bana bir iş bul."

"Hayır."

Ona ters ters baktım. "Hayır mı?"

Ayağa fırladı ve beni işaret etti. "Bu çok saçma. Siderno'ya git ve özür dile. Öp ve barış!"

Beni kızdırmaya mı çalışıyordu? "Bunun telafisi yok, Sasha! Neredeyse babasını öldürüyordum."

Elindeki lolipopu sallayarak dişlerinin arasından küçümseyici bir ses çıkardı. "Rusya'da buna ön sevişme denir. Git ve özür dile, Alessio."

O anlamadı. Giulio'yu kaybettim, çünkü ona babasını vurduğumu söylememiştim. Beni asla affetmeyecekti. Oturup sürekli onu düşünmek beni öldürüyordu. Daha fazla dayanamadım.

Her şeyi berbat etmişim ve bunu düzeltmenin bir yolu yoktu. Tıpkı babamın dediği gibi kırılmışım. Sevgiyi hak etmiyordum. Ve iş, ihtiyacım olan kaçıştı.

Doğrudum ve sağlam elimi saçlarımin arasında gezdirdim. "Bana hemen bir iş bul."

"Yoksa?"

"Yoksa yeni bir asistan bulurum," diye homurdandım.

Beni bir aşağı bir yukarı süzerek alay etti. "Beni kovacak mısın? Sırf sana dinlenmeni ve kendine dikkat etmeni söylediğim için mi?"

kendin mi?"

"Evet, ben de tam olarak bunu söylüyorum."

Birbirimizden gözlerimizi ayırmadık. Sasha inatçıydı ama ben de öyleydim. Ve Giulio'yu düşünüp durmaya devam edemezdim. Bu beni öldürüyordu.

"Peki," diyerek ellerini havaya kaldırdı. "Çalışmak mı istiyorsunuz? Çalışacağız!" Bilgisayarının başına geçti ve kendini sandalyeye attı. Parmakları klavyenin üzerinde uçtu. "Sana güzel bir sözleşme bulacağız, böylece gidip kendini daha iyi hissetmek için birini öldürebilirsin."

"Sadece sessizce yap." Şakaklarımı ovuşturdum, uykudan mahrum baş ağrım yenilenmiş bir güçle geri döndü.

"Git ve ecza dolabımdan biraz ağrı kesici getir. O zaman ikimize de birer içki koy."

Alkole ihtiyacım olduğundan emin değildim ama onu çalışması için bıraktım. Banyo çok küçüktü. İki hap yuttum ve tuvaleti kullandım. Sonra ellerimi yıkadım ve oturma odasına geri döndüm.

Ruh hali kesinlikle değişmişti. Ağzındaki lolipopu neredeyse sinirli bir şekilde çeviriyordu. "Oturmanı istiyorum," dedi bana.

"Neden?"

"Sadece otur."

Ellerimi kalçalarımın koydum. "Çıkar ağzındaki baklayı, Sasha." "Giulio Ravazzani'ye karşı bir suikast var."

Gözlerimi kırptım. Hayır, bu doğru olamazdı. "Babası Fausto'yu kastediyorsun."

"Hayır, Giulio'yu kastediyorum. Gel ve bak."

"Eski olmalı. Ya da bir hata." Aceleyle monitörlerinin yanına gittim.

"Bu bir hata değil." Bir sohbet mesajını işaret etti. "Burası dark web'de iş ilanlarının yayınlandığı alan. Buraya nadiren giderim, çünkü insanlar genellikle bize gelir. Bakın, işte orada."

Gün gibi ortadaydı. Birisi Giulio'yu öldürmesi için bir milyon avro teklif etmişti. "Kabul et. Onlara bunu yapacağımı söyle,

sadece onu indirmek için."

"Çoktan kabul edildi. Geçen hafta. Buradaki cevabı görüyor musun?"

"Minchia!" Çöp kutusuna tekme attım. "Hey! Eşyalarımı kırma."

Geçen hafta. Kaybedecek zaman yoktu. "Talebi kimin gönderdiğini veya kabul ettiğini görebilir miyiz?"

"Kimin gönderdiğini bilmiyorum ama bakalım cevaplayana araştırabilecek miyim?" Klavyesindeki tuşlar tıkırdadı. "Kullanıcıyı tanıyor gibiyim."

"Sadece hesaba mesaj atın. Onlara işi tamamlamamaları için iki katı para teklif edeceğimi söyleyin. Ve onları kimin tuttuğunu bilmek istiyorum."

"Sorabilirim ama hemen cevap vermeyebilirler."

"Yap şunu." Telefonumu elime aldım ve Giulio'ya suikast düzenlemiş olabileceğini düşündüğüm ilk kişiyi aradım.

Vito D'Agostino ikinci çalışta telefonu açtı. "Pronto."

"Kardeşinizle konuşmam gerek."

"Onu yakaladınız, Alessandro Ricci." Bu Don D'Agostino'ydu. "Son konuşmamızda birbirimizi tanıımıyormuşuz gibi davranma konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

"Başka birini mi tuttun?"

"Cosa?"

"Benden sonra bir tane daha. Giulio için." Bunu telefonda söylemek istemedim.

"Hayır."

Pencereden dışarı baktım, göremiyordum.

"Hayır mı?" "Sözümden şüphe mi ediyorsun?"

"Tabii ki hayır."

"Çok akıllısın. Bu arada Siderno'ya iyi bir giriş yaptığınızı duydum. Dünürlerle tanışmak iyi gitti, değil mi?"

Arka planda Vito'nun kıs kıs güldüğünü duyabiliyordum. Siktiğimin mafyası.

Telefonu yüzlerine kapattım.

Birkaç dakika sonra volta atıyordum ki Sasha "Az önce bir yanıt aldım. Baksana!"

Monitöründe onu görebiliyordum. Suikastçı Alman'dı. Hiçbir şey yapmadan paramı almaktan çok mutluydu. Daha da iyisi, müşterinin adını verdi.

Don Buscetta, Nino Buscetta'nın babası.

Arkamdaki duvarı tokatladım. Şu yaşlı stronzo. Yani Buscetta, Giulio'nun Palermo'da Nino'nun öldürülmesinden sorumlu olduğunu biliyordu. Sonra o gece maskesini çıkaran tek kişinin Giulio olduğunu hatırladım. Nino'nun yatak odasında kamera var mıydı?

Cazzo. Neden kontrol etmedim? Tabii ki o kokainman metresini sikerken kameralar onu kaydediyordu.

Bununla ilgilenmek zorundaydım. Giulio benden nefret ediyordu ama Don Buscetta'nın onu öldürmesine izin veremezdim. Giulio bombalı araçlardan ve keskin nişancılardan uzak bir hayatı hak ediyordu. Denerken ölsem bile, bunu ona verecektim.

En azından bunu yapabilirdim.

Sasha yüzümü görebilmek için arkasına yaslandı. "Onun kim olduğunu biliyor musun?"

Başımı salladım. "Palermo'ya giden ilk uçakta bana yer ayırt."

Giulio

"GIULIO, BENİ DUYDUN MU?"

Dikkatimi tekrar olduğum yere, yani Benito'nun cipinin yolcu koltuğuna çektim. Neredeyse hiç uyumuyordum ve fazla bir şey de yememiştim. Üç hafta. Sonsuzluk gibi geliyordu. Aklımı başımda tutan tek şey Málaga için hazırlık yapmaktı. "Hmm?"

"Seninle gelmeme izin verip vermeyeceğini sordum. İspanya'ya."

Elimdeki yanan sigaradan bir nefes çektim. Siderno'nun karanlık sokakları, kasabanın içinden geçerek

ve nikotinin beni rahatlatmasına izin verdim. "Tabii ki. Fausto seçebileceğimi söyledi. Gitmek istediğine emin misin?"

Dumanı pencereden dışarı üflemek için yer değiştirdiğimde Benito eğilip saçımı okşadı. "Ve tüm eğlenceyi kaçırayım mı? Ma dai!"

Onu ittim ve siktirip gitmesini söyledim. Güldü ama "İyi olduğuna emin misin?" diye sorduğunda ciddi bir endişe duydum. Pek bir şey söylemedin."

"Ben iyiyim." Son zamanlarda bunu o kadar sık söylüyorum ki, en yeni dövmem yapmalıyım.

Sigaramı bitirdiğimde hemen bir tane daha yaktım. Vızıltı beni kafamdaki karmaşadan uzaklaştırdı. Yorgun ve öfkeliydim. Bugünlerde keyfi yerinde olan tek kişi babamdı. Evde olmam hoşuna gidiyordu. Frankie beni dikkatle izliyordu ve Zia bana kilise programlarını bırakıp duruyordu. Daha da kötüsü, bu konuda kimseyle konuşamıyordum. Yakın ailemden başka kimse Alessio'nun gidişinin gerçek nedenini bilmiyordu.

Kimse bana ihanet ettiğini bilmiyordu.

Ağızımdaki acıyı silmek için bir nefes daha çektim. Sadakat benim için her şeydi, doğduğumdan beri bana aşılana bir kavramdı. Ravazzani erkekleri affetmez ya da unutmazdı. Babamın D'Agostino'yla yaptığı ateşkes aklıma gelen tek istisnaydı ve bu da Frankie'yi ne kadar sevdiğinin bir göstergesiydi.

Benito keskin bir köşeyi döndü. "Ee, İspanya. Anlat bakalım."

Màlaga'da seviyecek çok şey vardı. Aslında bana Siderno'yu hatırlattı. "İyi yemek, iyi şarap. Plajlar, Madonna. Oradaki kadınları seveceksin."

"Güzel, çünkü en güzel Calabrian kadınlarını çoktan becerdim. Yeni bir kukuya ihtiyacım var, Cugino."

"Benimle gelmek istemenin tek nedeni bu mu?"

"Tabii ki hayır." Omzumu itti. "Seni özledim, aptal."

Benito'nun İspanya'ya geleceğini öğrendiğimden beri aklımın bir köşesinde bir fikir vardı. "Bence sen benim danışmanım olmalısın."

Başını bana doğru çevirdi. "Ciddi misin sen?"

"Senden başka kime daha fazla güvenebilirim ki?" Kendisinden birkaç yaş büyük olmasına rağmen Benito'yla birlikte büyümüştük. Biz bir aileydik.

"Benim için onurdur."

"Teşekkür ederim." Elimi omzuna koydum. "Senden iyi bir tane olacak, Benito."

O yükseltilmiş onun kaşlar. "Yani sen vardır, Ne? Şimdi de Don Ravazzani mi?"

"Siktir, hayır." Babam ölene kadar bu unvana sahiptim. "Ben sadece benim."

"Merak etme, seni aramak için bir şeyler bulacağım."

Bu korkunç bir ihtimaldi. Bir deponun arkasına yanaştığında ikimiz de sessizliğe gömüldük. Boş ve terk edilmiş görünüyordu ama bu şaşırtıcı değildi. Türk bağlantılarımız paranoyaktı ve çok sayıda yasadışı silah satın almak üzereydik. Son iki haftadır Málaga'da bir savaş başlatmaya yetecek büyüklükte bir silah stoku biriktiriyordum.

Benito motoru kapattığı sırada cep telefonum çaldı. Şu anda bir çağrıya cevap vermekten nefret ediyordum ama burada buluşacağımız kişi olabilirdi. Telefonuma baktım.

Fausto. Ve o da bir mesaj göndermişti.

Beni hemen ara. İç çekerek cevap verdim. "Pronto." "Bir sorunumuz var."

"Bu bekleyebilir mi?" Telefonda söyledim.

Benito'nun gözleri kocaman oldu. Kimse Fausto'dan beklemesini istememişti. "Hayır, bekleyemez," dedi babam. "Eve gel

Böylece bunu tartışabiliriz."

Fausto telefonu 'Ndrangheta işleri için kullanmayı sevmezdi, yani bu yasadışı faaliyetlerle ilgili bir şey olduğu anlamına geliyordu.

"Şu anda meşgulüm. Burada işim biter bitmez geri geleceğim."

"Şimdi, figlio. Bulunduğun yer güvenli olmayabilir."

Ah. Etrafı kontrol ettim. Sessizdi. "Seni sonra ararım," dedim ve kapattım. Fausto bundan hoşlanmazdı. Ama bu iş boka sarmak üzereyse, tüm dikkatimi etrafıma vermem gerekiyordu. "Silahlar," dedim Benito'ya, torpido gözünü açarak. "Hazırlıklı ol."

Deponun diğer ucunda farlar belirdi. Araba yavaşça SUV'umuza yaklaştı.

"Endişelenmeli miyiz?" Benito sordu. "Baban ne dedi?"

"Bu güvenli olmayabilir. Arabanın içinde kalın ve bırakın ben halledeyim."

"Giulio-"

Elimi kaldırdım. Endişesini duydum ama bunu yapabilecek kapasitedeydim. Ve onu isteyerek tehlikeye atamazdım. "Merak etme. Arabada kal, iyi olacaksın." Cipin kurşun geçirmez camı vardı. "Eğer işler boka sararsa, o zaman buradan çık."

"Ve seni terk mi edeyim?"

Bağlantılarım arabalarından iniyorlardı, ben de kapımı açtım. "Evet, Bennie. Eğer ölürsem, bunun bir önemi kalmaz."

"Baban-"

O cümlesini tamamlayamadan kapıyı kapattım.

Yanlarına gittim ve İzmirli iki adamla el sıkıştım. Daha önce tanışmamıştık ama Suriye, Ermenistan ve Gürcistan'dan çalınan askeri sınıf silahları satıyorlardı. Her şey yolunda gitti. Ellerinde ne olduğunu anlattılar, bir duffle dolusu Euro verdim ve sonra silahları SUV'un bagajına yükledim.

On dakika içinde işimiz bitmiş ve malzemelerimi saklamak için kullandığım depoya doğru yola çıkmıştık. Benito silahları yerleştirmeme yardım etti ve sonra malikâneye doğru geri döndük. Bir sigara daha yaktım ve pencereden dışarı baktım, hiçbir şey hissetmiyordum. Fausto'nun uyarısı beni rahatlatmamıştı.

gereksiz olduğunu kanıtladı. Başarılı bir işlemde zevk almadım. Kendi imparatorluğumu kurma beklentisi yok.

Hiçbir şey.

Duygusuzdum, her günü atlatmamı sağlayacak küçük görevlere odaklanıyordum.

İçeri girdiğimde babam castello'nun girişinde beni bekliyordu. Frankie de oradaydı, ona yakın duruyordu, parmakları sevgiyle saçlarının arasından geçiyordu. Kapının sesiyle ikisi de döndü. Frankie beni görünce gözle görülür bir şekilde rahatlardı. "Gördün mü bebeğim?" diye fısıldadı babama. "Sana iyi olacağını söylemiştim."

Onu alnından öptü, sonra bana odaklandı. Yüz ifadesi soğuk ve öfkeliydi. "Ofisime. Şimdi." Cevabımı beklemeden Castello'ya doğru yürüdü.

Frankie yanıma geldi ve bana sarıldı. "Senin için endişeleniyor. Ve paranoyaktır. Üzerine fazla gitme."

"Deneyeceğim, Matrigna." Yanaklarından öptüm. Uzaklaşmaya başladığımda kolumu tutarak beni durdurdu.

"Ben de senin için endişeleniyorum." "Ben iyiyim."

"Evet, bunu söyleyip duruyorsun. G, Alessio'nun yaptıklarından kimse benden daha fazla nefret edemez-"

Geri adım atmaya çalıştım. Onun adını duymak istemiyordum. Bunu tartışmak istemiyordum. Asla.

Frankie'nin tutuşu sıkılaştı. "Dur. Bunu söylemeye hakkım var. Tanrı aşkına, Fausto neredeyse ölürken ben de oradaydım. Ve Enzo D'Agostino'yu o çarkları harekete geçirdiği için asla affetmeyeceğim. Ama kiminle evlendiğimi, nasıl bir dünyaya adım attığımı da biliyorum. Gia'nın mutluluğu için Enzo'yu kabul etmek zorundayım. Geçmiş bir kenara bırakmalıyım."

"Aynı şey değil," dedim. "Bana yalan söyledi."

"Sana neden söylemediğini anlamalısın." Yüzümü inceledi. "Hadi ama G. İtiraf etmek intihar olurdu."

"Giulio!" Fausto ofisinden bağırdı.

"Gitmem gerek," dedim ona.

Frankie'nin parmakları kolumu bırakmadı. "Babanı affettim," dedi sessizce. "Affedebiliriz, G. Ve bazen bu yapabileceğimiz en insani, en güzel şeydir. Lütfen, sadece bunu düşün. Seni mutsuz görmek istemiyorum."

Yanağını tekrar öptüm. "Ti voglio bene."

"Ti voglio bene." Parmaklarını açarak kolumu okşadı. "Acele et, aklını kaçırmadan önce."

Babamın ofisine gittim. Kapı açıktı ve babam sandalyesinin arkasında duruyordu, sandalyenin üstünü o kadar sıkı tutuyordu ki parmak eklemleri bembeyaz olmuştu. Marco her zamanki koltuğunda telefonunu karıştırıyordu. Bu saatte burada olmasını beklemiyordum. Kapıyı kapattım ve içeri girdim.

"Sana," diye yumuşak bir sesle başladı Fausto, yüzü öfkeyle gerilmişti, "doğruca geri gelmeni söylemiştim. Sana bunun güvenli olmayabileceğini söylemiştim."

"Durumu dikkatlice değerlendirdim. Her şey kontrol edildi." Kollarımı uzattım. "Gördüğünüz gibi."

"Küstahlık etme. Senden emirlere uymanı bekliyorum Giulio."

Bu yüzden Siderno'da yaşamak istemedim. Bu kadar uzun süre tek başıma kaldıktan sonra, onun satatosu olmaya geri dönemezdim. Ama onunla tartışmamam gerektiğini de biliyordum. "Bana ne duyduğunu söyle."

Fausto, Zio Marco'yu işaret etti ve sonra pencereden dışarı bakmak için bana sırtını döndü. Marco dedi ki, "Senin için bir suikast daha var. Don Buscetta."

Başımı eğdim ve yere baktım. Figlio d'un cane. Ne zaman bitecekti? Bir köpek gibi kovalanmaktan ve avlanmaktan bıkmıştım.

"Görünüşe göre," diye devam etti Marco, "Nino'nun yatak odasında bir kamera varmış. Maskeni çıkarmışsın."

Minchia! O gece maskemi çıkardığımda Alessio'nun şaşkınlığını hatırlıyorum. Ama Nino'nun bir maskesi olduğunu hiç düşünmemiştim.

Onu sikerken kaydetmek için kamera koymuş. "Bütün bunları nasıl öğrendin?"

"Suikastçınız."

Omurgam dikleşti, vücudumdaki her kas gerildi. "Che cazzo?"

"Bizim tepkimiz de bu yönde oldu."

Tenim ısındı, göğsümdeki yanık vücudumun her yerine yayıldı. Alessio'nun bana göz kulak olmasına ihtiyacım yoktu ya da bunu istemiyordum. Beni uyarmak için bile olsa hayatıma karışmaya hakkı yoktu. "Ne dedi o?"

Zio Marco, "Uzun bir konuşma değildi," dedi. "Telefonumu çaldırdı, Buscetta'nın vurulduğunu söyledi ve kapattı. Ben de onu geri aramadım."

Fausto hâlâ pencereden bakarak, "Bu önemli değil," dedi. "Buscetta ile ilgilenmeliyiz. Derhal."

Başımı salladım, tamamen aynı fikirdeydim. "Palermo'ya gideceğim."

"İyi bir fikir değil," dedi Marco. "Fark edilirsiniz, özellikle de Nino'yu öldürdükten sonra."

"Yaşlı adam Palermo'da değil," dedi Fausto. "Tepelerde bir yerde. Saklanıyor. On yıllardır kimse onu ne gördü ne de ondan haber aldı. Onu nasıl bulabileceğimizden bile emin değilim."

"Peki ya Nino'nun telefonu?" Bunu haftalar önce düşünmüştüm ama o zamandan beri üzerinde fazla durmamıştım.

Marco başını salladı. "Orada işe yarar bir şey yok. Aletin fotoğraflarını çeşitli kadınlara göndermekten başka bir şey için kullanmayacak kadar zekiydi."

Bunu düşündüm. "Peki ya tedarikçileri? Belki de Nino'nun yokluğunda yaşlı adamlarla anlaşmışlardır."

"Küçük oğul Giacomo aracılığıyla çalışacaklardı, değil mi?"

"Sanmıyorum," dedim. "Ailenin Giacomo hakkında pek bir şey düşünmediğini hissediyorum. Nino kardeşine aptal dedi. Sorumsuz. Buscetta da şüphesiz aynı şeyi hissediyordur."

"Kimi kullandıklarını biliyor muyuz?" Fausto, Buscetta'lara ürünlerini kimin tedarik ettiğini kastederek

sordu.

Aralarından seçim yapabilecekleri çok sayıda tedarikçi yoktu. Fausto uyuşturucu ticaretini Cosa Nostra'nın elinden aldığıında Sicilyalılar yaratıcı olmak zorunda kalmışlardı. Tıpkı benim son birkaç yıldır yaptığım gibi.

Önce Marco cevap verdi. "Bizimkiler değil."

"Hayır, ama kim olduğunu bildiğimden eminim," dedim. "Eğer değilse, hemen öğrenebilirim."

"Güzel." Babam yerine oturdu ve yerleşti. "Öğrendiğimizde, onu ortadan kaldırmak için bir ekip göndereceğiz."

Ve bu süreçte bir savaş mı başlatalım?

Frankie'yi ve üst kattaki çocukları düşündüm. Zia. Zio Marco ve ailesi. Bunun Fausto'nun sorunu olmasını istemiyordum. Benim sorunumdu.

Bunun hızlı ve sessiz bir şekilde halledilmesi gerekiyordu.

"Hayır, ben giderim. Buscetta'yı bulup onu öldürebilirim. Orada olduğumu kimse bilmeyecek."

Fausto ve Marco birbirlerine uzun uzun baktılar. Aralarında uzun süredir devam eden ilişkilerinden doğan sessiz bir iletişim vardı. Sonunda Fausto, "Kesinlikle olmaz," dedi.

"Rav," dedi Marco, sesi yumuşak ama uyarıcıydı. "Çocuğun olduğu gibi davranmasına izin vermelisin."

"Hayır, onu güvende tutmalıyım."

Alessio'nun o gece parkta söylediği sözler aklıma geldi.

"Hayattaki tek amacım seni güvende tutmak."

İçimi parçalayan yeni bir ıstırap dalgası içimden geçti. Ben zayıf değildim. Korunmaya ihtiyacım yoktu. Dört yıl boyunca tek başıma hayatta kalmıştım.

Bir daha kimseye ihtiyacım olmadı.

"Beni korumana ihtiyacım yok" derken ses tonum keskindi. Kendi başıma iyiyim."

Fausto ellerini kavuşturdu ve işaret parmaklarını dudaklarına dayadı. Kötü bir haber vermesi gerektiğinde ve bunu en iyi nasıl ifade edeceğini düşündüğünde bunu yapardı.

Ama bunu duymak istemedim. Ağzımdan kaçırdım, "Ben gidiyorum. Buscetta'yla ben ilgilenirim. Benim yaşında olsan sen de aynen böyle yapardın."

Fausto sessiz kaldığında Marco, "Haklı," dedi.

Babam bundan hoşlanmadı. Önce Marco'ya, sonra da bana kaşlarını çatı. "Ben olsam büyüklerimi dinler ve tavsiyelerini dikkate alırdım."

Muhtemelen. Ama Fausto orada durmazdı. Il Diavolo lakabını nasıl kazandığını biliyordum. "Sonra da Palermo'ya gider, Buscetta'nın peşine düşer ve onu dilim dilim doğrardın."

Zio Marco'nun dudakları kıpırdadı ama sessiz kaldı. "Benito'yu da al," diye homurdandı Fausto.

"Yalnız gitme."

Bunu tek elimle savuşturdum. "Eğer dağlara gitmem gerekirse, tek başıma olmam daha kolay olur. Bu şekilde keşfedilme ihtimalim azalır. Başka kimseyi getirmeyeceğim."

Fausto parmaklarını masaya vurdu. "Sana hayır dersem, bana itaatsizlik edip yine de gideceksin."

"Sì, certo."

"Cazzo madre di dio!" Masasının üstünü tokatladı. "Oğulların sorunu bu işte. Her zaman daha iyisini bildiklerini düşünürler."

"Baba, bunu yapabilirim. Söyle ona, Zio."

Marco'nun yüzü sanki Fausto ile benim arama girmek istemiyormuş gibi buruştu. "Bir babanın çocuklarını koruma arzusunu bilirim," dedi yavaşça. "Fausto'nun yirmi dört yaşındayken nasıl olduğunu da hatırlıyorum."

"Hiç yardımcı olmuyorsun," dedi Fausto kuzenine.

Marco omuz silkti. "Tale padre, tale figlio." Baba gibi, Oğul gibi.

Fausto bir elini yüzünde gezdirdi. "Gelişmeleri istiyorum. Beni tekrar kontrol etmeden günler geçirme. Her gün, kapiş?"

Başımı salladım ve dudaklarımı çekiştiren gülümsemeyi bastırdım. Babamın yüzünü kaç kez değiştirdiğini sayabilirdim.

bir Şey üzerinde düşünmek. Bu büyük bir zafer gibi hissettirdi. "Yapacağım. Te lo prometto."

Fausto gözlerini kapadı ve derin bir i çekti. "Marco, onlara jeti hazırlamalarını söyle."

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Giulio

Palermo, Sicilya'nın dışındaki tepelerde bir yerde
Beş gün sonra

I Açık havadan nefret ederdi.
Çalılıklarda dolaşmak, dağlara tırmanmak ve yerde
uyumak için yaratılmamıştım. Ben sevdim
gece kulüpleri, arabalar ve yumuşak bir yatak. Yayın
hizmetleri ve sıcak yemek. Yastıklar ve ılık duşlar. Tüm bu
yolculuk berbat geçmişti.

Yine de haklıydım. Buscetta en küçük oğluna
güvenmiyordu ve Nino öldükten sonra kontrolü tekrar ele
almıştı. Bu da tedarikçi ağımın Buscetta'nın yaşadığı yerin
genel konumunu bildiği anlamına geliyordu. Ve
istihbaratıma göre, Buscetta bu Allah'ın belası tepelerin
arasına sıkışmış küçük bir çiftlik evinde saklanıyordu.

Bir tepeye tırmanarak dürbünümü çıkardım ve çevreyi
taradım. Don Buscetta'nın bir hayalet olarak kalmasına
şaşmamalı. Buralarda hiçbir şey yoktu. Keşfedecek on
millik bir yarıçapım vardı, tepeler ve vadiler neredeyse
görünmez saklanma yerleriyle doluydu. Ama onu eninde
sonunda bulacaktım.

Çantamdan bir enerji barı aldım ve yavaşça yedim.
Yiyecek rezervlerimin dayanmasını sağlamalıydım, en
azından bulana kadar

bir sonraki kasabaya ya da köye.

"İstersen karamel ve çikolata aromam var.
Tadı çok daha güzel."

Arkamdaki ses tanıdıktı. Ve kesinlikle hoş karşılanmamıştı.

Ayağa fırlayıp döndüğümde Alessio'nun orada durduğunu gördüm. Tabancamı çoktan elime almış, ona doğrultmuştum. "Ölmek mi istiyorsun?"

Bir ağaca yaslanmıştı, elleri iki yanındaydı. Çantası ayaklarının dibinde yerdeydi. Onu son gördüğümde daha zayıf görünüyordu, yüzünü birkaç günlük bıyıklar kaplamıştı. Sağ elini ve ön kolunu bir alçı kaplamıştı.

Ne zamandır beni izliyordu?

"Üç saat," diye yanıtladı aklımdan geçenleri okuyarak.
"Bu işte sandığın kadar iyi değilsin."

"Bu da ne demek şimdi?" Hırladım.

"Buscetta'yı takip etmek, sessiz olmak. Bu işte pek iyi değilsin."

"Beni takip etmen konusunda sana ne demiştim, Coglione? Bugün gerçekten ölmek istiyor olmalısın."

"Beni öldürmeyeceksin."

Alessio'nun bu konuda bu kadar emin konuşmaya hakkı yoktu. Bu beni çok kızdırdı. "Yanılmış olursun."

"Ateş ederseniz duyarlar ve belanın yakınlarında olduğunu anlarlar."

Kahretsin, haklıydı. Bundan nefret ediyordum. "Belki de seni öldürmek benim için buna değer."

"Saçmalama. Ayrıca, Buscetta'yı bulmana yardım edebilirim."

"Yardımaınıza ihtiyacım yok."

"İnatçı prens." Başını salladı ve çantasını kaldırmak için aşağı uzandı. "İyi şanslar o zaman. Yanlış yöne gidiyorsun." Sırtındaki çantayı silkti ve uzaklaşmaya başladı.

Öfke kanımı fitil gibi ateşledi ve birden ona doğru koşmaya başladım, bir elimle onu ağaca doğru itiyordum.

Sağ elimle silahı yüzüne tuttum. "Neden buradasın? Neden yine beni takip ediyorsun?"

"Seni sadece üç saat önce takip etmeye başladım. Bir haftadır buradayım."

"Neden?"

Gri gözleri bakışlarımı aradı. "Buscetta'yı bulmak için. O seni öldürmeden önce onu öldürmek için."

Sanki yanıyormuş gibi onu serbest bıraktım. Bir adım geri attım. "Yardıma ihtiyacım yok," diye tekrarladım, silahı sırtımın alt kısmındaki bel kemerime sokarken. "Hayatıma karışmanı istemiyorum."

"Bu çok kötü. Çünkü Buscetta ölene kadar Sicilya'dan ayrılmayacağım."

"Bu seni ilgilendirmez, Alessandro."

Yüz ifadesi ciddileşti, niyetlendi. Sanki bana sadakat yemini etmek üzereydi. "Sen benim için önemlisin, Giulio. Her zaman ve sonsuza kadar, benden ne kadar nefret edersen et."

Bu sözler karşısında yüreğim burkuldu ve verdiğim tepki beni öfkeliyordu. Aramızdakileri mahveden kendisiyken bana böyle şeyler söylemeye nasıl cüret ederdi? Bu adama karşı duyduğum her türlü nezaketi ya da şefkati bir kenara ittim. Onu incitmek, kanını akıtmak istiyordum. "Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Sana ihtiyacım yok ve seni sevmiyorum. Tıpkı ailen gibi."

Burun delikleri hızlı ve düzensiz bir nefes alışla alevlendi, yüzünün sert hatlarına acı kazındı. Bu sözler beni daha iyi hissettirmedi. Aslında, sanki şoktaymış gibi birkaç kez gözlerini kırptırdığında daha da kötü hissettim. Sonra dönüp uzaklaşmadan önce göğsü inip kalktı.

Hayal kırıklığı içimi doldurdu. Bu yeterli değildi.

Bir tepki için can atıyordum. Bunu hak etmişim. Kaslarım sıkışmış, kıran kırana bir dövüş istiyordum. "Bu kadar mı?" Arkasından seslendim. "Söyleyecek bir şeyin yok mu Ricci?"

Arkasını dönmedi. Uzun bacakları onu sırt boyunca taşıyarak ters yöne doğru götürdü. Sessizliğine dayanamıyordum. Bu onun için çok kolaydı.

"Sicilya'dan gitmeni istiyorum," dedim onu takip ederek. "Seni benim ya da ailemin yakınında görmek istemiyorum."

Hiçbir şey yok. Ne bir kıpırdanma ne de bir ürkme. Devam etti.

Bunun çocukça olduğunu biliyordum ama görmezden gelinemeyecek kadar öfkeliydim. Ayaklarıma kapanmalı, sonsuza dek affedilmek için yalvarmalıydı. Ağlamalı ve onu öldürmemem için yalvarmalıydı. Güpegündüz neredeyse babamı öldürüyordu ve bunu bana söyleme zahmetine bile katlanmamıştı.

Ne yaptığının farkına bile varmadan onu yere yapıştırdım. Homurdanarak yere düştü, düşüşünü zorlukla destekleyebildi. Böbreğine yumruk attım, karşılık olarak hırıltılı bir ses çıkarınca memnun oldum. "Pezzo di merda! Diğer kolunu da kırmalıyım!"

Beni sırtından itti. O yuvarlanırken ben de toprağa düştüm. Bunu daha önce İskoçya'da da yapmıştık ve Alessio'nun iri cüssesiyle beni sıkıştırmaya çalışacağını biliyordum. Ona bu şansı veremezdim. Ve tek sağlam koluyla, belirgin bir dezavantajı vardı.

Saldırdım ve üstüne çıktım. Kaburgalarına vurduğumda tısladı, sanki çok acı çekiyormuş gibi göz kapakları kapandı. "Cazzo!" diye inledi. "Principe, per favore. Kaburgalarım hâlâ kırık."

Kırık kaburga mı?

Kayarak kalçalarının üzerine oturdum ve tişörtünü yukarı ittim. Soluk sarımsı kahverengi lekeler gövdesini kaplamış, neredeyse hiç derisi morarmamıştı. Bu korkunç duvar halısı, babamın adamlarının Alessio'nun ağzını burnunu kırdığı zindanın sonucuydu.

Üzerinden indim ve ayağa kalktım. Keskin nişancının çektiği acı için kendimi kötü hissetmek istemedim. Ama yine de hissettim.

Yüzünü buruşturarak doğruldu ve gömleğini aşağı çekti. Ağır ağır nefes alıyordu. Koşarken bile sesinin bu kadar soluk soluğa çıktığını hiç duymamıştım.

Kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan dökülüyordu. "İyi misin?"

Bana sertçe başını salladı, sonra yavaşça ayağa kalktı. Kaburgaları yüzünden eğilemiyordu, bu yüzden sırtını dik tuttu ve bir ağaca doğru tökezledi. Biraz bitkin görünüyordu, ağacın gövdesine yaslandı.

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Ateş edemiyorsan ve zar zor hareket ediyorsan Buscetta'yı nasıl öldürmeyi planlıyorsun?"

"Sol elle ateş edebilirim."

"Doğru mu?" Cevap vermedi, ben de bariz olanı söyledim. "Kolunu ve kaburgalarını kırmışlar."

Orada öylece durmuş, nefes alıyordu. Madre di dio. Ne kadar kötü yaralandığını bilmiyordum. Sormamıştım da. "Sana böyle zarar vereceklerini düşünmemiştim."

Başını hafifçe salladı. "Senin için yüzlerce, binlerce dayağa katlanabilirim. Senin için katlanamayacağım hiçbir acı ya da ıstırap yoktur."

Cristo. Onun bu açıklaması karşısında hiçbir şey hissetmek istemedim ama biraz olsun yumuşadım. "Lanet olsun, Alessio."

"Bu doğru. Özür dilerim, prens."

Tepelerde yalnız başımıza, Sicilya güneşinin altında durduk ve nefes almaya çalıştık. Kızgındım ama aynı zamanda üzgündüm de. Onu özlemiştim. Sahip olduğumuz şeyi, o bunu mahvetmeden önceki sıcaklığı ve patlayıcı kimyayı özlemiştim.

Ona gerçeği söyledim. "Seni affedemem."

"Affedemez misin yoksa affetmez misin?"

"İkisi de. Yani buraya beni kazanmayı umarak geldiyseniz, boşa zaman harcamış olursunuz."

"Geleceğinizi bilmiyordum." Yüzünü buruşturarak doğruldu ve oblik kaslarını gerdi. "Marco Ravazzani'yi aradım ve seni evde tutmaları için ona söyledim. Seni buraya göndermesinler diye."

"Babam Palermo'ya gelmeme karşıydı." "O haklıydı. Çok aptalsın."

"Kendi başımın çaresine bakabilirim. Senin ya da onun beni korumasına ihtiyacım yok."

"Başkalarının size yardım etmesine izin vermek kötü bir şey değil. Kendi güvenliğinizi riske atacak kadar gururlu ve

inatçı mısınız?"

"Bunu her zaman yalnız çalışan adam söylüyor."

"Her zaman değil," dedi sessizce. "Seninle çalışmayı özledim."

Nino ile iyi bir takım oluşturduk."

Cazzo, bu şeyler Alessio'nun ağzından çıkıyor. "Böyle konuşmayı kes. Bunları duymak istemiyorum. Bunca zamandır bana yalan söyleyerek beni aptal yerine koydun."

"Giulio," dedi uzun uzun iç çekerek. "Seni öldürmeyi kabul ettim ve bu seni rahatsız etmedi. Yine de sana babandan bahsetmediğim için beni affedemiyor musun?"

"Sırlardan hoşlanmam, Alessio. Ve yaptığın şey önemli bir şey değilmiş gibi davranma."

"Bunun büyük bir mesele olduğunu biliyorum. Sadece beni bunu atlatacak kadar sevdiğini umuyordum. Ama denemek bile istemiyorsun. Beni dinlemiyorsun bile."

"Bunu benim üzerime yıkma, Stronzo. Bu senin hatan." "Yani bu kadar mı? Senin için öldüm mü?"

Sormak zorunda kalmasına bile şaşırarak homurdandım. "Babamı neredeyse öldüren ve bu konuda bana yalan söyleyen adamla yatmaya devam edeceğimi mi sanıyorsun? Ma dai, keskin nişancı."

Gri gözlerindeki sefalet ve acı ikiye katlandı, asla unutamayacağım lanetli bir bakış. Uzun bir süre orada durduk, ikimiz de bir şey söylemedik. Sonunda çantasına uzandı. Yavaşça omuzlarına indirdi. "Gidip Don Buscetta'yı öldürelim. Sonra beni bir daha görmek zorunda kalmazsın."

Ne yapacağımı beklemeden sırttan aşağıya, diğer tarafa doğru yürümeye başladı.

Alessio

Sırttan aşağı inerken göğsümdeki umut soldu ve öldü. Bugün onu ilk gördüğümde, bunun bir

İşaret. Azizler beni kolluyor, sevdiğim adamla bana bir şans daha veriyorlardı.

Ama ifadesindeki nefret, tiksinti... .. Umudun benim açımdan hüsnükuruntu olduğu açıktı. Onu sonsuza dek kaybetmiştim. Bir şekilde bunu kabullenmeliydim. Bu aptalca duygulardan kurtulmalıydim. Her şey eskisi gibi olmalıydı.

Eski varlığımın şimdi çok acınası görünmesi dışında. Giulio gelene kadar ne kadar yalnız olduğumu, kendi kafamın içinde ne kadar kaybolduğumu fark etmemiştim. Tekrar aynı kişi olabileceğimden emin değildim.

İstediğim her şeye sahip olduktan sonra elimden alındığında nasıl mutlu olabilirdim?

"Sana ihtiyacım yok ve seni sevmiyorum. Tıpkı ailen gibi."

Boynumdaki kornişonu ovuşturdum. Acı çekmeyi bırakabilmeyi diledim. Başka biriyle kalıcı, gerçek bir ilişki yaşayabileceğimi düşünmekle aptallık etmiştim. Ve Giulio benden daha iyisini hak ediyordu. Eninde sonunda bunun farkına varacaktı. Ben sadece ona yalan söyleyerek meseleyi aceleye getirdim.

Arkamda ayak seslerini duydum ama dönüp bakmadım. Don Buscetta buradan yaklaşık on beş dakikalık yürüme mesafesindeki bir çiftlik evinde saklanıyordu. Giulio, tepeye tırmanmadan önce o yerin hemen doğusundaydı. Gece çiftlik evini bulmuş ve Buscetta'nın orada yaşadığını doğrulamıştım. Gün ıştır ışmaz yakındaki küçük bir köy pazarına girdim ve Giulio'yu orada gördüm.

O profili, o omuzları fark ettiğim anda şimşek çaktı. Colpo di fulmine. Ve yardım edemedim ama onu takip ettim.

Aptal, aptal, aptal.

Yürürken sessiz kaldım. Başka ne söyleyebilirdim ki? Ayaklarıma odaklandım. Kaburgalarımı korumak için nefesimi sığ tuttum. Yavaşlama zahmetine girmedim ya da

Giulio ayak uydurabilir. Buscetta'yı öldürmek benim için kolay olacaktı, kırık bir elle bile. Giulio'nun yardımına ihtiyacım yoktu.

Çiftlik evi iyi bir konumdaydı. Tepenin kenarına sıkışmış, ağaçlar ve bitki örtüsüyle çevriliydi. Arazide tavuklar dolaşıyor ve batıda küçük bir sebze bahçesi bulunuyordu. Ev yakındaki tek şeritli yoldan görünmüyordu, bu yüzden birinin onu bulmak için özenle araması gerekirdi.

Güney tarafındaki ağaçların arasına girdim, çiftlik evinin görüş alanından iyice uzaklaştım ve çantamı yere bıraktım. Kaburgalarım çok fena ağrıyordu. Giulio bana yumruk attığında kısa bir an için bayılabileceğimi düşünmüştüm.

"Kalmana gerek yok," dedi arkamdan. "Çiftlik evini şimdi görüyorum. Gidebilirsin."

Aklı başında olan herkes muhtemelen dinler ve hemen giderdi. Ama bu adam söz konusu olduğunda benim hiç mantığım olmadı. Ve onu hâlâ seviyordum. Benden nefret etse bile onun güvende olmasını istiyordum. Bu da iş bitene kadar burada kalmak anlamına geliyordu. "Ben kuracağım." Elimle yeri işaret ettim. "Ortaya çıkar çıkmaz onu vuracağım."

"Beni duydun mu? Gidebilirsin dedim."

Diz çöktüm, yanımdaki donuk ağrıdan irkildim ve tüfeğimi paketinden çıkarmaya başladım. Onunla tartışmanın bir faydası yoktu. Gitmiyordum ve o da beni gitmeye zorlayamazdı. Don Buscetta'yı öldürecek ve sonra Londra'ya dönecektim.

"Alessio? Beni dinliyor musun, stronzo? Sana burada ihtiyacım yok."

"Biraz daha yüksek sesle konuş, olmaz mı? Geldiğimizi anladığından emin ol."

Sesini alçaltarak tısladı: "Neyin var senin? Neden bu kadar zorluk çıkarıyorsun?"

Hayatım boyunca cevaplamaya çalıştığım bir soru. "Merak etme, prens. Onu öldürür öldürmez ortadan kaybolacağım ve beni bir daha asla görmeyeceksiniz."

Göz ucuyla bir elini saçlarında gezdirdiğini gördüm. "O kadar beceriksiz olduğumu mu düşünüyorsun?"

onu benim için öldürmen mi gerekiyor?"

Bunu düşünerek tüfeğimin parçalarını bir araya getirdim. Bu yüzden mi burada olduğuma inanıyordu? Evet, bir parçam Buscetta'yı öldürürsem Giulio'yu geri kazanabileceğimi umuyordu. Beni kötü adam yerine kahramanı olarak görecekti. Açıkçası, bu aptalcaydı ve ona asla itiraf edeceğim bir şey değildi.

Daha basit, daha az utanç verici dürüst bir cevap verdim. "Beceriksiz olduğunu düşünmüyorum. Ama ben yüzlerce adam öldürdüm. Ruhumda bir karanlık nokta daha olsa ne olur? Benimki seninkinden daha iyi."

Yüz ifadesi saf bir şaşkınlığa dönüştü. "Bunu beni ebedi lanetten kurtarmak için mi yapıyorsun? Bu saçmalığa inanmadığımı biliyorsun."

Evet, onun kilise ve din hakkındaki düşüncelerini biliyordum. Dürbünü uygun pozisyona getirdim ve ayağa kalktım. "Ama ben bu şeylere inanıyorum. Ve eğer seni sonsuza dek alevler içinde kalmaktan kurtarabilirsem, bunu yapacağım. Zevkle."

Giulio ellerini kalçalarına koydu ve ağzı öfkeden dümdüz olmuş bir halde yere baktı. "Porca puttana! Bana böyle şeyler söylemeyi kes."

"Neden? Bunlar doğru." Daha rahat uyumasına yardımcı olacaksa her türlü yükünü omuzlar, her türlü sorununu hallederdim. "Benden nefret etsen de, seni hala seviyorum."

Konuşmayı bırakmalıydım ama bu son kez söyleme şansım olabilirdi. Bu yüzden usulca ekledim, "Son nefesimi verene kadar seni seveceğim, mio bel principe."

"Cazzo," diye iç geçirdi. Omuzları çöktü. "Senden nefret etmeyi çok istiyorum ve sen bunu çok zorlaştırıyorsun."

Göğsümde küçük bir umut kıvılcımı çaktı. Düşmanlık ve öfke duvarında bir çatlağa neden olmuş muydum?

Öğrenmek zorundaydım. Sağlam elimde tüfeğimle ona doğru ilerledim. Yavaş adımlarla, vahşi bir hayvana yaklaşır gibi. Yarı yarıya kaçmasını ya da bana tekrar yumruk atmasını bekliyordum. Ama hareketsiz durdu ve beni izledi.

rengi güneşli bir günde Akdeniz suları gibi olan o parlak mavi gözlerle yaklaşır.

Yaklaştığımda durdum. Kalbim göğsümde gümbürdüyordu ve ciğerlerim vücudumdaki tüm havayı sıkıyormuş gibi hissediyordum. Orada öylece durdum, ne yaptığımdan emin değildim ama duramıyordum. O bir mıknatıs gibiydi, istesem de istemesem de beni kendine çekiyordu.

Ne istediğimi biliyordum. Kaburgalarım yeniden düşünmem için yalvarıyordu ama bu fırsatın bir daha karşıma çıkmayabileceğini biliyordum. Denemem gerekiyordu. Vücudumdaki her hücre bu adama doğru geriliyor, onun için yanıp tutuşuyordu. Çaresizdim. Açtım.

Sinirden ağzım kurudu, dudaklarımı yaladım. "Seni öpersem bana yine yumruk atar mısın?"

"Dürüst olmak gerekirse, emin değilim."

"O zaman riske girmem gerekecek."

Tüfeğimi yere bıraktım ve sağlam elimle çenesini kavramak için hamle yaptım. Yaralı elim kalçasında duruyordu. Sıcak ve sağlamdı ve tam buradaydı. Kahretsin, onu özlemişim. Yüzümü yaklaştırdım, ona beni durdurması için bolca zaman verdim.

O yapmadı.

Ağzımı hafifçe onunkinin üzerine sürdüğümde midem boğazıma düğümlendi, sinirlerim damarlarımda patlayıp köpürdü. Hareket etmedi ama nefesi tenimde gezindi. Bakışlarındaki duygu girdabını çözemiyordum, bu yüzden gözlerimi kapattım ve kendimi onu bir kez daha öpmenin mutluluğuna bıraktım.

Dudaklarımızı birbirine yapıştırarak baskıyı artırdım. Dikkatlice, yavaşça, her anın tadını çıkararak ilerledim. Her saniyesini. Eğer bu gerçekten son kez olacaksa, o zaman bu öpücüğü unutulmaz kılmak istiyordum.

Sonra o da beni öpmeye başladı. İlk başta çok az öptü, dudakları titriyordu, deniyordu, sanki hâlâ ne yapacağına karar veriyormuş gibiydi. Dünyam altüst oldu. Onu cesaretlendirmek için bastırdım.

Ağzımla bizi birbirimize daha sıkı kenetledi. Daha fazla, principe. Devam et.

Parmakları enseme dolandı, beni tuttu, sonra daha da yaklaştı ve başını eğerek daha iyi uyum sağlamamız için bize açtı verdi. Öpüşme daha derin ve acil bir hal aldı. Dudaklarımız birbirini çekip emdi ve sonra dili ağzıma girdi. İnledim, tüm vücudum alevler içinde kaldı. İçindeki saldırganlığı tadabiliyordum ve onu güzel bir şarap gibi içime çektim.

"Lanet olsun, assassino," diye fısıldayarak ağzıma tekrar saldırmadan önce ara verdi. Bu kez ağzının içine soktum ve tanıdık diş macununun yanı sıra yeni bir şey daha aldım.

Geri çekildim. "Yine sigara içiyorsun."

Bir hışımla beni tekrar dudaklarına doğru çekti. "Kapa çeneni."

Bunu sevmedim ama şikayet de edemezdim. Ve dürüst olmak gerekirse? Ağzımı diliyle sikmeye devam ettiği sürece tadının nasıl olduğu umurumda değildi.

Devam ettik, Sicilya ormanlarında kendi egemenlik savaşımızı sürdürüyorduk. Sonra kalçalarını benimkilerle aynı hizaya getirdiğinde zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Benim için sertleşmişti ve dizlerim gerçekten titredi. "Giulio," diye dudaklarına doğru nefes aldım.

Ve sonra her şey bitti. Beni itti ve tökezleyerek geri çekildi. "Figlio di puttana!" Beni görmeye dayanamıyormuş gibi arkasını döndü. "Bunun olmaması gerekiyordu."

Öpücüklerinden ağzım şişmişti, en güzel hatıra buydu. Hiç pişmanlık duymadım. "Öyle olduğuna sevindim."

"Minchia!" Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ve saç tellerine tutundu. "Tam bir baş belasısın, keskin nişancı."

"Assassino" yerine "sniper "a geri döndüm. Midem bir simit gibi burkuldu. "Aramız yeniden iyi olabilir. Bunun üstesinden gelebiliriz, aşkım."

"Bana öyle deme." Bana doğru döndü ve tüfeğimi yerden alırken gözleri vahşiydi. "Ver bana

Bu lanet silahı."

İlk başta tepki veremeyecek kadar şok olmuştum. "Ne yapıyorsun?" Ormanın kenarına yakın bir yerde yüzüstü pozisyon alırken sordum.

"Neye benziyor? Tüm bunlara hemen şimdi son vereceğim."

"Böyle bir tüfeği nasıl kullanacağını biliyor musun?" Herkes bilmez ve Giulio'nun tabanca dışında herhangi bir ateşli silaha ne kadar aşina olduğundan emin değildim.

"İyi olacağım. Ne kadar zor olabilir ki?" Yanağını kuyuya koydu ve vücudunu sabitlemek için bacaklarını açtı. İki gözünü de açık tutarak dürbünü çiftlik evine doğru ayarladı. Temel düzeyde bilgi sahibi olduğunu gösteriyordu ve ben rahatlamıştım.

"Yapabilirim," dedim. Sol elim o kadar isabetli değildi ama yine de Buscetta gibi yavaş ve yaşlı bir adamı öldürebilirdim.

Giulio bir mermi aldı ve tüfeği doldurdu. "Bu işin hemen bitmesini istiyorum."

Ve benim ne yapacağımı düşündü? Erteleyeceğimi mi?

Daha önce yaptığım gibi, onu öldürmem gerekirken.

Hiçbir şey değişmemişti. Hâlâ benden nefret ediyor ve mümkün olduğunca çabuk benden uzaklaşmak istiyordu.

Ben başarısızlığımdan dolayı uyuşmuş bir halde orada dururken Giulio, "İşte buradasın, stronzo," diye mırıldandı.

Sıktı. Bir patlama sesi ormanda yankılandı, yakınlardaki kuşlar dağılıp uçtular.

"Göğsünden vurdum." Giulio ayağa kalktı ve pantolonunu fırçaladı.

Buscetta'nın ölüp ölmediğini görmek için çiftlik evinden çok uzaktaydık. Yaklaşıp emin olmam gerekiyordu.

Giulio çantasını aldı ve durakladı. Yüzü gergindi, zeytin rengi teni kızarmıştı. Bunun olmasını istemiyordum ama başka ne diyebilirdim ki? Nasıl hissettiğimi biliyordu. Ve beni asla affetmeyeceği çok açıktı.

Ağzını açtı, sonra kapattı. Ne söylemek üzereydi? Bize bir şans daha vermek istiyor muydu?

Sonra inatçı başını hafifçe salladı. "İyi bir hayatın olsun, Alessandro."

Ve ormandan çıkmaya başladı.

Tek yapabildiğim durup izlemektir.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

Giulio

Málaga, İspanya
Dört hafta sonra

T Gece kulübü nabız gibi atıyor ve parlıyordu, üssü göğsümde gümbürdüyordu. Çiftler karanlık köşelerde kucaklaşırken, bedenler dans pistinde kıvranıyor ve sallanıyordu. Bu

bana umutsuzca unutmaya çalıştığım tek kişiyi hatırlattı. Bunca zaman sonra bile hala onun için acı çekiyordum.

Ama yerde değildim, dikkatimi dağıtacak bir şey arıyordum. Onun yerine yukarıdaki VIP alanındaaydım ve ter içindeki insan denizine bakıyordum.

Bir sigara daha yaktım ve arkama yaslandım. Karşımdaki adam, İlya, Nikolai Kuznetsov için çalışıyordu ve şu anda Paris'te Theo ile meşguldü. Ama Nikolai büyük bir ödeme karşılığında Golubev sorunumu halletmeyi kabul etmişti.

İlya'ya Golubev'in operasyonu hakkında tüm bildiklerimi anlattıktan sonra, "O gittikten sonra başka birinin devreye girmeye çalışması konusunda endişelenmeme gerek var mı?" diye sordum.

İlya içkisini bitirdi ve bardağı masanın üzerine koydu. "Bunu söylemek zor. Bence gelecekte birçok rakibiniz olacak. İspanya İtalya'dan çok uzakta, değil mi? Dövüşmeye hazır mısınız?"

Benito'ya baktım. İspanya'ya geçen hafta varmışık ve sessizce yerleşiyorduk. Organize olmuşuk. Depolar, evler buluyorduk. Gizli delikler ve izlenemeyen banka hesapları. Çok fazla iş vardı ve ben çok yorulmuştum.

Ama savaşmaya hazır mıydık? Kahretsin, evet. Bunun zorluğu, burada olabileceklerin olasılığı, beni devam ettiren tek şeydi.

Yine de bir şeylerin eksik olduğunu hissediyordum.

Babamın adamlarından biri -şimdi benim adamım- telefonu kulağında bize doğru yürüdü. Masada Benito ile sessizce konuşmak için eğildi. Kuzenim kaşlarını çatı.

"G," dedi Benito. "Kapıda seni görmek isteyen sarışın bir Rus kadın var."

Che cazzo? İlya'ya baktım. "Senin mi?"

"Hayır, ama belki olur?" Elleri ovuşturdu. "Bu gece henüz eve götürecek bir kadın bulamadım."

"Onu yukarı gönderin," dedim onlara. "İlya'yı yatağa atmaya çalışalım."

Beklerken bir tur daha içki sipariş ettim. Sonra dans pistindeki erkeklere baktım. Bir kez olsun burada birini bulup rahatlamak aklıma gelmemişti. Palermo'dan sonra sikim neredeyse çalışmayı bırakmıştı, gri gözlü bir suikastçıyı hayal ettiğim zamanlar hariç.

Acınası.

Korumamız genç bir kadını masaya doğru yönlendirdi. Uzun, kabarık bir tül etek ve üzerinde Rusça bir şeyler yazan bir tişört giymişti. Ayağında bir çift yeni Converse vardı ve sarı saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı.

Doğrudan bana baktı. "Giulio Ravazzani."

Başımı eğdim. "Birbirimizi tanıyor muyuz?"

"Seni tanıyorum." Ağır bir Rus aksanıyla İngilizce konuşuyordu. "Şahsen daha da yakışıklısiniz. Şimdi anlamaya başladım."

"Anladın mı?"

"Sende ne gördüğünü."

Parçalar yerine oturdu. Rus kadın. Sasha. "Sen onun asistanısın."

"İlk tahminde anladın. Etkileyici." İlya'ya döndü ve Rusça bir şeyler söyledi. İlya'nın kaşlarını çatmasına bakılırsa, bunun dostça bir şey olmadığından şüphelenmişim.

"Ona ne söyledin?" Ona sordum.

Konuşan İlya oldu. "Bratva'nın ailesini öldürdüğünü ve benimkinin de aynı kaderi paylaşmasını umduğunu söylüyor."

Cristo santo. Nikolai'nin adamını kızdırmak istemedim. Ona ihtiyacım vardı. "Sasha, neden buradasın?"

"Sizi görmek için, Ravazzani prensi."

Sadece Alessio bana böyle seslenirdi. Bu hatırlatma enseme kızarttı. "Zahmet etmesine gerek yok. Zamanınızı boşa harcıyorsunuz."

"Beni o göndermedi. Onunla hiç konuşmadım. Nerede olduğunu bile bilmiyorum."

Bu doğru muydu? Yüzünü inceledim. "Nereye gittiğini sana söylemedi mi? Ve sen onu bulmaya çalışmadın mı?"

"Ben aptal değilim. Elbette onu bulmaya çalıştım. Ama benden kaçabilen tek kişi Alessio. O bir hayalet gibi. Puf."

"Onu en son ne zaman gördünüz ya da onunla ne zaman konuştunuz?" "Neden umursuyorsun ki?"

"Bilmiyorum," diye yalan söyledim.

Çantasına uzandı ve Benito ayağa fırladı, eli şimdi ceketinin içindeydi ve tabancasına uzanıyordu. Sasha'nın bakışları ona kaydı. "Merak etme koca adam. Sadece zararsız evraklar getirdim. Silah yok."

Yavaşça çantasından bir yığın kâğıt çıkardı. "Senin için, Ravazzani." Kalın paketi önümdeki cam masanın üzerine bıraktı. "Ve benden bunu yapmamı istediği üç hafta boyunca onu ne gördüm ne de ondan haber aldım."

"Üç hafta!" Kâğıtlara uzandım ama henüz onlara bakmadım. "Pasaportunu, hesaplarını kontrol ettiniz mi? Para kullanıyor olmalı."

"Pasaportunu kullanmayacak kadar akıllı. Ve parasına erişimi yok."

Bu ne anlama geliyordu? Becerikliydi -belki de tanıdığım en becerikli adamdı- ama neden yeraltına inmişti? Bu beni endişelendiriyordu. Ve Sasha benim hoşuma gitmeyecek kadar umursamazdı.

Elimdeki desteyi işaret etti. "Bunu okumalısın."

"Otur." Sigaramı söndürdüm ve Benito'nun boş koltuğuna işaret ettim. Onu sorgulamam henüz bitmemiştir. "Ben şuna bakarken bir içki al."

Ilya bunu Sasha'ya yaklaşıp onunla sohbet etmek için bir işaret olarak aldı. Onları görmezden geldim ve okumaya başladım. Her cümlede alarmım daha da artıyordu. Alessio tüm mal varlığını -banka hesaplarını, yatırımlarını, hatta mülklerini- bana devretmişti. Her şeyi bana vermişti. Bu hiç mantıklı değildi. Onu Sicilya'da bıraktım, durumumuz çok açıktı. Özür dilemesine rağmen onu reddetmişim. Yalan söylemesini aşamadım.

Karşılığında sahip olduğu her şeyi bana verdi ve ortadan kayboldu.

"Che cazzo?" Çaresizce Sasha'ya baktım.

"Çok fazla İtalyanca bilmiyorum," dedi Sasha. "Ama yüzün bana senin de en az benim kadar kafanın karışık olduğunu söylüyor."

İngilizceye geçtim. "Bir not bıraktı mı? Ne yazmış?"

"Bana bu talimatları o verdi," diyerek evrakları işaret etti Sasha. "Bunu yerine getirmemi söyledi. İşim bittiğinde yeni bir iş aramam gerektiğini söyledi."

"Yeni iş mi?" Elimdeki kağıtları cama fırlattım. "Lanet olsun, istemiyorum. Hiçbirini istemiyorum." Sonra aklıma korkunç bir düşünce geldi. Kendimi sabitlemek için kolçağa tutunmak zorunda kaldım. "Bunun bir vasiyetname olması mı gerekiyordu?"

Sasha omuz silkti. "Bir yıl önce olsa kesinlikle hayır derdim. Ama Malaga'dan beri eskisi gibi değil."

Ben de aynı şeyi rahatlıkla söyleyebilirdim. Tüm hayatım alt üst olmuştu. Ama sonra yeni bir yöne doğru sıfırlandı,

Her şey boka sarmadan önce Alessio'nun bana yardım ettiği bir yol.

"Sana ihtiyacım yok ve seni sevmiyorum. Tıpkı ailen gibi."

Bunu söylediğime pişman oldum. Soğukkanlılığımı kaybettim ve onu incitmek istedim. Sicilya'da ondan uzaklaşmak zor olmuştu ama kendimi bunu yapmaya zorladım. Yalan söylediği için onu affedebilsem bile, tüm bu olanlardan sonra onunla nasıl birlikte olabilirdim? Babamı neredeyse öldürdüğünü bile bile onu ailemle akşam yemeği için Siderno'ya getirebilir miydim? Bu fikir gülünçtü.

Gözlerimi ovuşturdum ve Frankie'nin birkaç hafta önce söylediği sözler aklıma geldi.

"Affetme yetisine sahibiz. Ve bazen bu yapabileceğimiz en insani, en güzel şeydir."

Yapabilir miyim bilmiyordum. Boyumdan büyük işlere kalkışmıştım, belirsizlik içinde yüzüyordum. Paolo bana hiç ihanet etmemiş ya da yalan söylememişti. Babamın adamlarından hiçbiri de öyle. Öyle olsaydı, öldürülürlerdi. Alessio'yu affedersem zayıf mı olurum? Kimse bana saygı duyacak mıydı? Kendime saygı duyabilir miydim?

Ama Sasha'nın haberi beni endişelendirdi. Bu Alessio gibi değildi. Yalnız biriydi ama parasını bana mı veriyordu? Bu endişe vericiydi. Dikkatimi çekmeye mi çalışıyordu? Yoksa bu bir kefaret miydi?

Kahretsin, bilmiyordum. Ama onu bulup gerçeği öğrenmem gerekiyordu.

Ayağa kalktım ve bileklerimdeki kol düğmelerine dokundum. Babamın hediyesi olan bu kol düğmeleri büyükbabama aitti ve bana damarlarımda dolaşan Ravazzani kanını hatırlatıyordu. Biz güçlüydük. Korkusuz ve zekiydik. Babamın Siderno'da başardığı her şeyi burada da yapmayı umuyordum.

Geçmişimi temizledikten hemen sonra.

"Sasha," dedim Ilya'yla yaptığı tartışmayı bölerek. "Onu en son nerede gördün?"

"Londra. Ama bu Sicilya'ya gitmeden önceydi."

Peki, Sicilya'dan sonra parası ya da pasaportu olmadan nereye gidecekti? "Hâlâ Sicilya'da mı?"

"Hayır. Londra'ya giden bir uçağa bindi ama hiç gelmedi."

İlginç. "Avrupa'nın her yerinde mülkleri olduğunu söyledi."

Sasha masanın üzerindeki kâğıtları işaret etti. "Artık değil."

"Ama bir tanesinin içinde saklanıyor olabilir." Benim gelip onu bulmamı beklerken.

"Bütün evler kontrol edildi. Dışları, kilerleri bile. Tavan araları. Fare delikleri. Hiçbir şey yok. Rüzgârın içinde."

"Onu aramayı mı düşünüyorsun, prens?" Benito yanımdaydı ve lakabımı kullanınca kaşlarımı çattım. O kıkırdadı. "Hoşuma gitti. Sen bana daha iyi bir isim verene kadar sana böyle hitap edeceğim."

"O zaman seni vurur ve açıkça satın almam gereken domuzlara yem ederim." Derin bir nefes aldım ve yavaşça dışarı verdim. "Ve evet, onu aramayı düşünüyorum."

"Fazla zamanımız yok. Ne kadar kalmayı düşünüyorsun?"

Alessio dünyanın herhangi bir yerinde olabilir. Meksika, Güney Amerika. Antarktika-

Oh, tabii ki. Çok mantıklıydı. Dudaklarımda küçük bir gülümseme belirdi. Gidebileceği tek bir yer vardı, bu kadar gözden uzak bir yer. Sasha'nın onu bulamamasına şaşmamalı.

Ama yapabilirim.

Tezgâhtan kâğıtları aldım. Oraya gidecek ve onu bu saçmalığı açıklamaya zorlayacaktım. "Gitmem gerekiyor."

Sasha yüzüme baktı. "Nerede olduğunu b i l i y o r s u n , değil mi?"

"Biliyorum ve lanet olası bir kazak almam gerekiyor."

Alessio

Isle of Canna, İskoçya, Birleşik Krallık

Baltayı başımın üzerine getirdim ve aşağı salladım. Kütük mükemmel bir şekilde ikiye ayrıldı. Her bir yarıyı yığının üzerine attım ve bir diğerini kaptım. Yerine oturduğunda, ayaklarımı destekledim ve savurdum. Bıçak ahşabın içinden kayarak onu parçaladı.

Soğuk öğleden sonra havasında bile şakaklarımdan ter akıyordu. Odun kesmeyi seviyordum. Tekrarlayan hareketleri, akılsız işi ve hiç bitmeyen kütük kaynağını seviyordum. Ayrıca alçıdan daha geçen hafta çıkan sağ kolumun güçlenmesine de yardımcı olacaktı.

Biraz su içmek için durduğumda koyunlar uzaktan usulca meliyordu. Başka hiçbir ses yoktu. Başka bir insanla konuşmadığım günler geçti. Mükemmeldi.

Elbette anılar da vardı. Değiştirmeye kıyamadığım çarşaflardan, bize yemek yapmak için kullandığı tencerelere kadar her yerdeydi. Geceleri okuduğu şiirler. Bunlar en zor olanlarıydı, bana sürekli onu hatırlatan küçük şeyler.

Ama garip bir şekilde de rahatlatıcıydılar. Sanki hâlâ ondan küçük bir parça yanımdaymış gibi.

Acınası bir durumdu. Beni istemiyordu. Neden onun fikrine tutunduğumdan emin değildim. Gitmesine izin vermeliydim.

Bayan Campbell eninde sonunda kolaylaşacağını söyledi. Bir gün uyanacağımı ve onun peşimi bırakmayacağını söyledi. Bekleyemedim. Bir gün onu neredeyse hiç hatırlamayacaktım.

Beynimi kapatarak odun kesmeye geri döndüm. Elimdeki baltaya, kollarımdaki çığlık atan kaslara odaklandım. Kütük üstüne kütük parçalandı. Yığın daha da büyüdü.

Birden ensemdeki tüyler diken diken oldu. Göz ucuyla çiftlik evinin yan tarafında yürüyen yalnız bir figür gördüm. Ba ını  ne e m   bir adam. Paltosu böyle bir hava için fazla inceydi, bu da onun buralı olmadığını gösteriyordu.

Sonra yukarı baktı. O yüz. O yüzü tanıyordum. Her gece rüyamda görürdüm.

Gerçekten burada mıydı? Bekle, neden buradaydı?

Nefes nefese baltayı yere bıraktım ve kolumla alnımı sildim. Bırakın burayı, onu bir daha görmeyi bile beklemiyordum. Beni nerede bulacağını nereden biliyordu?  zlerimi kaybettirmek için çok dikkatli davranm  tım ve Bayan Campbell bundan kimseye bahsetmemi ti.

O yaklaşırken bekledim. Omuzlarının tanıdık kayı ını içime çektim. Ve ı ı ın siyah saçlarındaki altın rengi benekleri ortaya  ıkarı ını. Düz burnu, sert  enesi. Mükemmeldi, muhteşem bir melekti ve ben onu özlemekten acı çekiyordum.

Bu beni kızdırdı. Böyle hissetmekten bıkm  tım. Sahip olamayaca ım birini istemekten bıkm  tım. Suçluluk duygusundan bıkm  tım. Bu adama kalbimi ve ruhumu a m  tım ve o beni reddetmi ti. Peki, bu neydi? Beni biraz daha dövmesi mi gerekiyordu?

Giulio durdu ve evin kenarına yaslandı, ula amayaca ı bir yere. Gözlerini bana dikti. "Onu istemiyorum."

Ka larını  attım. Neden bahsediyordu? Belki de bu bir r yaydı. Ya da bir kabus.

Cevap vermeyince ka ları birbirine yaklaştı. "Beni duydun mu?"

"Ne sikime buradasın?"

 ki kez göz kırptı, muhtemelen ses tonuma  a ırmı tı ama umurumda değildi. Bu adaya yalnız kalmak için gelmi tim.

"Sana da merhaba,
Alessio." "Soruya cevap
ver."

Do ruldu, kollarını g  s nde kavu turdu. Ne kadar iyi göründüğünü fark etmemeye çalıştım. "Ben senin

para."

Ah. Demek bu yüzden buradaydı. Tabii ya. Midem sanki bir taş yutmuşum gibi çöktü. "Bu çok kötü, çünkü onu geri almayacağım."

"Ben istemiyorum. Eğer hayatıma tekrar girmenin yolunu satın almaya çalışıyorsan, zamanını boşa harcıyorsun."

Baltanın sapını diğer elime geçirdim ve azı dişlerimi birbirine geçirdim. Neden bana zaten bildiğim şeyleri söylüyordu ki? "Bir şey satın almaya çalışmıyorum. Sana yardım etmeye çalışıyorum, Stronzo. Telafi etmeye."

"Tazminat mı? Milyonlarca Euro. Ma che cazzo, Alessio?" O para benim için korkunç bir şeyi temsil ediyordu. Ta ki

Giulio geldiğinde, hiçbir bağlılığım, hiçbir bağım yoktu. Bencilce davranmış, kendimi en yüksek teklifi verene sunmuştum ve bunun sonucu da para olmuştu. Ve bunu kazanmak bana en çok değer verdiğim kişiye mal olmuştu. "Önemli değil."

"Hiç yoktan iyidir," dedi Giulio. "Ve buna ihtiyacım yok."

"O zaman ver onu."

"Tam bir pislik gibi davranıyorsun." Bana doğru tehditkâr bir adım attı, ağzı düz ve gergindi. "Aramızdaki ilişkiyi sen bozdun, ben değil."

Kavga mı istedi? Ben fazlasıyla hazırdım.

Baltayı yere attım ve hırladım, "Ve bunun için özür diledim ve senden af diledim. Ama sen öfkeni bir onur nişanı gibi taşımaya kararlısın. Aptal mafyana ve değerli babana nasıl görüneceğini düşünerek affetmeyecek kadar gururlusun. Kendi kendinin adamı olmaktan çok korkuyorsun."

"Oh, siktir git," diye bağırdı.

"Hayır, siktir git Giulio. Bunu seninle yapmaktan bıktım. Ya beni rahat bırak ya da beni affet. Bir dakika önce beni öpmeyi bırak, sonra da beni ne kadar istemediğini söyle."

"Bana kızmaya hakkın yok. Neredeyse babamı öldürüyordun ve sonra bu konuda bana yalan söyledin!"

"O lanet olası bir işti, kariyerim boyunca yaptığım sayısız diğer işten hiçbir farkı yoktu. Bunu kabul ettiğimde seni tanıımıyordum. Daha sonra sana aşık olacağımı kesinlikle bilmiyordum. İnsanlar hata yapar, prens. Belki sen değilsin, çünkü sen mükemmelsin, değil mi? Ama biz sıradan insanlar hata yaparız."

"Hatalar yaptım," dedi savunmacı bir tavırla, "ama bu benimle ilgili değil. Seninle ilgili. Bunu tersine çevirmeye çalışmaktan vazgeç."

Yere kaşlarımı çattım. Artık bunu yapamayacak kadar bitkin ve kalp hastasıydım. O zindanda onun için dayak yemiştım, onu güvende tutmak için Palermo'ya Buscetta'yı öldürmeye gitmişim. Bütün paramı teslim ettim. Artık kendimi kanıtlayamazdım.

Onun gitmesine ihtiyacım vardı.

Baltayı alıp kütüğün üzerine yeni bir kütük yerleştirdim. "Söylemek için geldiğin şeyi söyledin. Artık gidebilirsin." Baltayı başımın üzerinde tuttum ve aşağı doğru salladım. Ellerim acı içinde inliyor, zorlukla iyileşen kolum her harekette zonkluyordu. Fark etmedim bile.

"Madre di dio, çok inatçısın."

Bunu onun söylemesi komikti.

Konuşmadım. Göğsüm yanıyordu, sefalet kalbimi boğuyordu ve birazdan yalvarmaya başlayacağımdan korkuyordum. Dudaklarımı birbirine bastırdım, kendimi bu adama karşı daha fazla aptal durumuna düşürmemeye çalıştım.

Tek sesin bıçağın odunları kesmesi olduğu birkaç dakika geçti. Yığının üzerine attığım kütüklerin gümbürtüsü. Arka planda hareket eden koyunlar. Gidip gitmediğini kontrol etmedim. Kendime umursamadığımı söyledim.

Sonra ortaya çıktı ve odun yığınının incelemek için yürüdü. "Bunların hepsi bugünden mi kalma?"

Cevap olarak bir kütük daha

kırdım. "Kanıyorsun,

Alessio."

Yere baktım. Baltanın sapı kanla kızarmış, avuç içlerimdeki kabarcıklar çatlamıştı.

Giulio aniden önümdeydi, baltayı aldı ve bileklerimi kavradı. Geri çekilmeye çalıştım ama beni sıkıca tuttu ve ellerimi inceledi. "İçeri gel. İzin ver bandajlayayım."

"Acımıyor."

"Yapacaklar. Neden eldiven giymediğini bilmiyorum." Bileğimi yakaladı ve beni çiftlik evine doğru çekmeye başladı. Kavrayışı güçlüydü.

Bana dokunuyor.

Kaslarım gevşedi ve beni içeri götürmesine izin verdim. "Bir tabureye otur," dedi. "Malzemeleri getireyim."

Emredileni yaptım ve zonklayan ellerimi tezgâhın üzerine koydum. Mermer aşırı ısınmış tenime karşı serindi. Birkaç saniye sonra tıbbi malzemelerle geri döndü. Sonra lavaboya gitti ve suyu açtı. "Önce onları yıkayalım."

Yanına geldim ve lavabonun başında durdum. Suyun sıcaklığını test ettikten sonra ellerimi işaret etti. Ellerimi avuçlarının içine koydum ve yavaşça suyun altında hareket ettirdi. Tısladım ve çekmeye çalıştım ama o beni bırakmadı. "Bunu kendine neden yaptın?"

Buna verecek iyi bir cevabım yoktu, bu yüzden sessiz kaldım. Sabunu aldı ve ellerimi temizlemeye başladı. Dokunuşu hafif ve dikkatliydi. O kadar yakındık ki omuzlarımız birbirine yapışmıştı ve göğsünün her iniş çıkışını görebiliyordum. Gözlerini kırptırırken kirpiklerinin hareketini. Çenesindeki bıyıkların öpücüğünü ve üst dudağının hafifçe eğilmesini.

"Bana bakmayı kes," dedi sessizce, hâlâ ellerime odaklanmıştı.

"Elimde değil," diye itiraf ettim. "Sei bello."

Sabunu durulamak için ellerimi suyun altına soktu. "Bana para vermek beni geri getirmeyecek."

"Biliyorum." Biliyordum da. Aramızda olanlar düzeltilemezdi. Bu konuda çok açıktı.

Suyu kapattı ve çekmecedен temiz bir havlu çıkardı. Sonra ellerimi nazikçe sıvazladı. "Allora, yap

Hayatının geri kalanında bu çiftlikte yaşamayı mı planlıyorsun?" "Burayı seviyorum. Bunun nesi yanlış?"

"Her şeyi yanlış. Otur ve bandajları takmama izin ver."

Kesiklerime merhem sürerken ve ellerimi bandajla sararken konuşmadık. İşini bitirdiğinde malzeme kutusunu kenara itti ve ellerini tezgâha dayadı. Acı dolu mavi gözleri benimkilere kilitlendi. "Tüm hayatım sırlardan başka bir şey değildi, Alessio. Sanki sahip olduğum tek gerçek ve dürüst şey sendin. Ama o bile bir yalandı."

Bakışlarını kırmadan ona son kez gerçeği söyledim. "Özür dilerim. Eğer geri dönüp değiştirebilseydim, değiştirirdim."

Ceketinin cebine uzandı ve bir paket sigara çıkardı. Uzun parmaklarının bir tanesini çıkarıp dudaklarına götürmesini izledim. Bir çakmak hareketinden sonra yanakları çukurlaştı, nikotin ve kimyasalları içine çekti. Beyaz duman aramızdaki boşluğu doldurdu. "O sabah tepelerde söylediklerim için özür dilerim," dedi sessizce. "Ailen hakkında."

"Sana ihtiyacım yok ve seni sevmiyorum. Tıpkı ailen gibi."

Bir omzumu kaldırdım. "Bu doğru, değil mi?"

"Bunu söylememeliydim. Seni incitmeye çalışıyordum ve öfkeliydim."

Çiftlik evinin penceresinden dışarı baktı ve sigara içmeye devam etti. Sonunda sordu, "Koyunlar nasıl? Beni özlüyorlar mı?"

"Onları şişiriyordum. Yetersiz besleniyorlardı. Çok zayıflardı."

Bana bir bakış fırlattı. "Ben de senin için aynı şeyi söyleyebilirim."

Cevap vermedim. Berbat göründüğümü biliyordum. Sefalet ve pişmanlık insanı böyle yapıyordu. Giulio yine de muhteşemdi. Sigara alışkanlığı dışında tamamen aynı görünüyordu.

Sigarasını bitirene kadar bana sonsuzmuş gibi gelen bir sessizlik içinde oturduk. Aramızda bir duvar vardı ve onu nasıl yıkacağımdan emin değildim. Ya da yıkabileceğimden. Sigarasının kağıdının yanışını izledim. Sigarasını bitirdiğinde ne olacaktı? Gidecek miydi?

Kelimeler ağzımdan döküldü. "Benimle akşam yemeği ye."

Açık mavi gözler beni olduğum yere mıhladı.

"Burada mı?" "Sì, certo."

"Yemek mi yapıyorsun?"

İkimiz de mutfakta yetkin olmadığımı biliyorduk. Yemeklerimizin çoğunu Giulio hazırlardı. "Çırpılmış yumurta yapabilirim," dedim.

"Bandajlı ellerinle mi?" Başını salladı ve yüzünde bir gülümseme belirdi. "Ve sen bununla mı hayatta kalıyorsun? Mamma mia. Bu kadar sıska olmana şaşmamalı."

Dönerek buzdolabına doğru yürüdü ve onu açtı. Yumurta, tereyağı ve bir parça parmesan çıkardı. Kahverengiye dönmeye başlayan bir limon. "Sarımsak?"

"Hayır."

"Hangi kırmızı kanlı Sicilyalı evinde sarımsak bulundurmaz ki?" Dolapları karıştırdı ve birkaç baharat buldu. Un. Kavanozlanmış ançuez ve bir şişe zeytinyağı.

"Biz gittikten sonra biri buzdolabını ve kileri temizlemiş," diye açıklama yaptım, her şeyi aramızdaki adaya yerleştirirken. "Buna bile sahip olduğum için şanslısın."

"Eğer senin için yemek yapıyorsam, bir şişe şarap aç."

Çenemi kaşıdım ve haberi nasıl vereceğimi düşündüm. Ben kıpırdamayınca yaptığı işi bıraktı. İfadesi temkinli bir hal aldı. "Bana bu evde hiç şarap olmadığını mı söylüyorsun?"

"Her kim geldiyse"

"Bütün iyi şarabımı mı aldın? Ma dai, bu İskoçlar. Gidin." Bana el salladı. "Git ve biraz şarap bul, assassino. Ve

Bayan Campbell'a İtalyan şarabı istediğimi söyle, Fransız değil."

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

Giulio

A Makarna için hamur yoğururken başımı kendime salladım. Ne yapıyordum ben burada? Bir çiftmişiz gibi yemek mi yapıyordum?

Gitmeliydim. Ona hiçbir şey borçlu değildim ve parasını iade etmenin bir yolunu bulacaktım. Söylenmesi gereken her şeyi söylemiştik.

Peki, neden makarna açıp evcilik oynuyordum?

Çünkü berbat görünüyor. Çünkü ben bir aptalım. Çünkü onu özlüyorum.

Cebimdeki telefonum çaldı. Ellerimi havluya silerek arayanı kontrol ettim. Arayan Benito olabilirdi ve Malaga'daki durum hakkında bilgi verecekti.

Frankie'nin adı ekranda belirdi.

Cevap vermemeyi düşündüm ama belki aklımı kaçırdığım için benimle mantıklı bir şekilde konuşabilirdi. "Pronto."

"Eee?" Sesi nefes nefese ve heyecanlıydı. "İskoçya nasıl gitti?"

Artık kaçak olmadığım için Frankie'yle her gün konuşuyorduk. Çoğu zaman birden fazla kez. Bu yüzden Alessio'yla para konusunda yüzleşme planlarımı biliyordu. "İskoçya'dayım ve hala devam ediyor."

"Bu ne demek, hâlâ gidiyor musun? Şu anda onunla birlikte misin?"

"Sence o burada olsaydı cevap verir miydim?"

"Öyleyse bana şimdiye kadar neler olduğunu anlat."

Hamuru bitirirken ona Canna'ya geldiğimden beri olanları kısaca anlattım. "O şarap bulmaya gitti ve ben de akşam yemeği için spagetti yapıyorum..."

"Aşık bir adam gibi mi?"

"Stai zitto!" Ona çenesini kapatmasını söyleyerek tersledim. "Aptal gibi diyecektim."

"Dur. Zia sana bulaşmış. İnsanları beslemeyi sevmen çok tatlı. Nasıl görünüyor?"

Beni görmemesine rağmen gözlerimi devirdim. "Fark etmedim."

Güldü. "Oh, saçmalık. Bugün onu ilk gördüğünde o uzun boylu, esmer atıştırmalığın her santimini incelediğini biliyorsun."

Vardı ama bunu asla kabul etmezdim. "O zayıf."

"İşte bu yüzden onu besliyorsun. Tanrım, çok tatlısın."

"Kapatıyorum."

"Sakın buna cüret etme! Bu arada babana nereye gittiğini söyledim."

Oh, lanet olsun. "Neden? Tanrı aşkına, Frankie-"

"Telefonlarına cevap vermiyordun. Benito'yu aradı, o da grip olduğunu ve açamadığını söyleyerek yalan söyledi. Fausto yemedi, ben de itiraf ettim. Özür dilerim, G."

Telefona kaşlarımı çattım. "Lanet olsun, Matrigna."

"Biliyorum, biliyorum. Yemin ederim, ona her şeyi anlatmıyorum. Ama endişelenmesinden ve kaşlarının arasındaki o küçük kırıışıklığın oluşmasından nefret ediyorum. Sonra adım atıyor ve somurtuyor. Genelde seks yaparak dikkatini dağıtmak zorunda kalıyorum ama hamilelik yüzünden-"

"Basta!" Duymak istediğim son şey babamla olan seks hayatıydı. "Alessio'yu görmeye gelmem hakkında ne dedi?"

"Hiçbir şey."

Bu kötüydü. Babamın neredeyse her konuda söyleyecek bir şeyi vardı, özellikle de benimle ilgili olduğunda. "Hiçbir şey mi?"

"Malaga'ya döndüğünde onu aramanı söylememi istedi."

Garip. "Alessio konusunda kızgın değil miydi?"

"Sana söyledim, ne karar verirsen saygı duyacaktır. Bu senin hayatın ve vurulma olayının suçlusunun Enzo olduğunu biliyor. Alessio'nun değil."

O kadar emin değildim. Ama Fausto ciddi olmadığı bir şeyi nadiren söylerdi. "Bunu gerçekten söyledi mi?"

"O kadar çok kelimeyle değil," diye geçiştirdi. "Her neyse, ikimiz de senin mutlu olmanı istiyoruz. Ben de seni daha sık ziyaret etmek istiyorum."

"Bunu yapabilirim, Matrigna. Bunu yapabilirim."

"Ti voglio bene, G. Mutlu ol. Ve onu affet."

Başımı sallayarak, "Ti voglio bene. Seni sonra ararım."

"Öyle olsa iyi olur. Ne olacağını bilmek için sabırsızlanıyorum."

Ben de öyle. Bağlantıyı kestik ve ben makarna ve sos yapmaya geri döndüm. Ocağa kaynaması için bir tencere su koydum. Tuzladım. Hamur kesilmeye hazırdı, ben de erişmeleri dilimledim ve beklettim. Bir tavaya biraz ançüz ve tereyağı koyup kısık ateşte pişmeye bıraktım.

Ön kapının açılıp kapandığını duydum. Ağır botlar yere vurdu. Şimdiden dönmüş müydü?

Her iki elinde bir şişe şarapla mutfağa doğru yürüdü. Yüzü kızarmıştı. Şarabı adaya koyduğunda, "Oraya kadar koşarak mı gidip geldin?" diye sordum.

"Tabii ki." Önemli bir şey olmadığını söyledi. "Şarap istedin, o yüzden"

Ne kadar memnun olduğumu görmesini istemediğim için çekmecedan açacağı aldım ve ona doğru fırlattım. "Bize iki bardak doldur."

"Oh!" Elini cebine attı ve bir baş sarımsağı bana doğru yuvarladı. "Bayan Campbell'dan. Merhaba diyor."

"Mükemmel zamanlama." Zester kullanarak hamsi sosuma iki diş sarımsak ekledim. Zia bunun bir yemeğe sarımsak katmanın en iyi yolu olduğunu söyledi. Sırada pişmiş erişteler vardı, sonra biraz limon kabuğu rendesi. Hepsini bir araya getirdim ve üzerine biraz daha limon kabuğu rendesi ve parmesan ekledim.

Alessio'yu iki bardak Chianti bekliyordu. Yanındaki tabureye oturdum ve yemeye başladık.

Alessio büyük bir ısırıktan sonra "È delizioso, principe," dedi. "Grazie."

Kadehimi kaldırdım, şarabımı içtim ve onun yemesini izledim. Ben çok aç değildim ama o çok aç görünüyordu. Bugün ne kadar zamandır dışarıda odun kesiyordu? Elleri çığ kıyma gibi görünüyordu.

Bitirdiğinde tabağımı kontrol etti. "Yemiyor musun?"

Tabağımı ona doğru kaydırđım. "Büyük bir öğle yemeği yedim," diye yalan söyledim. "Sen al."

Tartışmadı. Şarabımızı yeniden doldurdum ve o ana odaklandım. Geçmişı ya da geleceği düşünmek istemedim. Şu ana, ıssız bir yerin ortasındaki bu şirin çiftlik evinde onun yanında otururken nasıl hissettiğime odaklandım.

Nefret etmedim.

Alessio ile rahatlayabiliyordum. Yargılamıyordu ve yanında olmak kolaydı. Zoraki konuşmalar, garip sessizlikler yoktu. Ayrıca kendimi güvende hissediyordum, sanki o yakınımdayken kötü bir şey olmayacakmış gibi.

Malaga'da onsuz geçirdiğim son birkaç haftadan sonra bunu ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. Onun kararlılığını, sessiz metanetini ne kadar özlediğimi. Onunla aynı odada olmak tanıdık ve doğru geliyordu. Evim gibi.

Bir sigara yaktım, ellerimle bir şeyler yapmak istiyordum. Birden gerildim ama nedenini söyleyemiyordum. Tenim uğulduyor, kanımda bir elektrik yükü oluşuyordu. Kalp atışlarımı sayabiliyordum. Her nefes alıp verişim kulaklarımda yankılanıyordu. İçeri ve dışarı. İçeri ve dışarı. Alessio'nun çatalının tabakta çıkardığı ses, bedenimin içindeki isyanın yarısı kadar bile değildi.

Bunu inkar etmenin bir faydası yoktu. Onu istiyordum. Aletim artık bu adama yakınlaşmaktan başka bir şeyi umursamıyordu. Ve direnme savaşını kaybediyordum.

Alessio boş tabağını iterken inledi ve ses o kadar cinsel, o kadar ilkeldi ki kasıklarım gerildi. Farkında mıydı acaba? Şüpheliydi. Bildiği kadarıyla ondan hâlâ nefret ediyordum.

Ama yapmadım. İncinmişim ama düşmanlık gitmişti. Onun yerine bir acı, onu özlemekten kaynaklanan bir yorgunluk kalmıştı.

"Öfkenizi bir onur nişanı gibi taşımaya kararlısınız. Aptal mafyana ve değerli babana nasıl görüneceğini düşünerek affedemeyecek kadar gururlusun."

Neden bu kini tutarak kendime işkence ediyordum? Özür dilemişti ve geri dönüp her şeyi farklı yapacağını söylediğinde ona inanmışım. Bunun nereye gittiğini görmemizi engelleyen şey gurur muydu?

"Biraz daha şarap?" Şişeyi bana doğru uzattı. "Beni sarhoş etmeye mi çalışıyorsun, assassino?"

Takma ad karşısında burun delikleri alevlendi. "Eğer bu gece kalmanı sağlayacaksa, belki."

Dudaklarım kıpırdadı. "En azından dürüstsün."

Çok geç olana kadar ne söylediğimi fark etmemiştim. Ama şimdi kelimeler orada, çürümüş yiyecekler gibi havada asılı duruyordu. Alessio gözlerini kaçırdı ve şişeyi adanın üzerine koydu.

İçimi çektim ve sigaramı söndürdüm. Onunla hep geçmiş mi hatırlayacaktım? "Bu çok garip."

"Öyle olmak zorunda değil." Şarap kadehini mermer tezgâhın üzerinde daireler çizerek oynattı. "Sana karşı rol yapmak ya da dikkatli olmak istemiyorum. Bana ne atarsan at, üstesinden gelirim prensim."

Bunun doğru olduğunu biliyordum. Kavgalarımız birbirine denkti. Ona karşı kendimi tutmam gerekmezdi ve o da bana karşı asla yumuşak davranmazdı.

Ayağa kalktı ve tabaklarımızı lavaboya götürdü. Yemeğimizi temizlemeye başlarken geniş sırtına baktım. Bir bez parçası

Tişörtü yağsız kaslarının üzerinde gerilmişti. Kot pantolonu hatırladığımdan daha boldu ama yine de kıcını en iyi şekilde sarıyordu. Gözlerimi dikmiş ona bakarken dilim dişlerimin arkasında geziniyordu, istiyordum. Arzuluyordum. Anılarla boğuşuyordum.

Farkında olmadan yerde ilerlemeye ve lavaboya yaklaşmaya başladım. Durakladı. Her an nerede olduğumun farkında olduğunu biliyordum, keskin duyuları yüksek alarmdaydı ama arkasını dönmedi.

Önümü onun iri gövdesine yaslayarak bastırdım ve avuçlarımı başının yanındaki dolaplara dayadım. Sıcaklık etrafımı sarmıştı, vücudunun sert açıları benimkine mükemmel bir şekilde uyuyordu. Burnumu ensesinde gezdirdim. Teninin kokusu -sabun, açık hava ve biraz da ter- ciğerlerimi doldurdu. Sikim uzamaya başladı ve onu kıcının kıvrımlarına doğru bastırdım. Bunu özlemiştim.

Su kesildi. Şimdi mutfaktaki tek ses nefeslerimizdi, beklentiyle dolu sert nefes verişler. Dio, onu o kadar çok istiyordum ki. Başka hiçbir şeye odaklanamıyordum.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Keşke bilseydim. "Hayır mı yapıyorsun?" "Tabii ki hayır."

"Çok şükür."

Dudaklarımın hafif fırçalarıyla boynunu öptüm. Titredi, ben de boğazının her iki yanında ulaşabildiğim tüm deriye taptım. Sonra omzuyla birleştiği etli kısmı ısırdım. Homurdandı ve kalçalarını sallayarak tezgâha vurdu.

"Benim için sertleştin mi?" Fısıldadım.

Başını sallayarak onayladı. Şimdiden konuşma yeteneğini elinden almış mıydım? Güzel. Bunu o kadar sık yapmıştık ki vücudunu, tepkilerini biliyordum. Neye ihtiyacı olduğunu biliyordum. "O zaman sikini çıkar."

"Sen çıkar," diye karşılık verdi.

Alessio'nun daha itaatkâr olduğu zamanlar da vardı, kendini ortaya koyduğu zamanlar da. Her iki taraf da beni her zaman tahrik etmiştir. Ama kendini iddialı hissettiğinde, vahşi bir yolculuğa çıkacağımızı biliyordum.

Hiç tereddüt etmedim. Yer değiştirerek kot pantolonunun düğmelerini açtım ve fermuarını indirdim. Sonra külotuyla birlikte kalçalarından aşağı indirdim. Etkileyici uzunluğu sallanıyordu, hazır ve beni bekliyordu. Sağa doğru eğildim ve bacaklarımla onu kafesledim. "Eller yukarı." Ellerini dolaba dayadığında, ona doğru uzandım.

Bir tüy kadar hafif olan parmaklarımı karnından aşağı, ereksiyonunu çevreleyen kaba tüylerin arasından geçirdim. Sonra aletin uzunluğu boyunca en hafif okşamayı yaptım, alay ettim. Yan taraf boyunca uzanan damarın, geniş tepenin izini sürdüm. Dudağını ısıyor, dikkatle elimi izliyordu. "Beni mi düşünüyordun?" diye sordum. Seni becermemi mi düşünüyordun?"

"Belki de seni becermeyi düşünüyordum."

"Yalancı. Yine kışında sikimi arzuluyorsun." "Seninle ilgili her şeyi özledim."

Basitçe, ciddiyetle söyledi. Ona inandım ama kalbimi ona tekrar açmaya hazır değildim. Henüz hazır değildim. Aramızda olanları kafamda toparlamak için zamana ihtiyacım vardı.

Ama fiziksel bağlantımız? Bunu anlamakta hiç zorlanmadım.

"Bunu hak ettiğini düşünüyor musun, Alessione? Benden bir sikişi hak ettin mi?" Kulak memesini ısırđım ve elimle sikini pompaladım.

Ağzı zevkten gevşemişti, yüz ifadesi şehvet ve çaresizliğin bir portresiydi. Onu böyle izlemek hoşuma gidiyordu. Onu aklını başından almak başka hiçbir şeye benzemiyordu.

Tepesini okşadım, alt tarafını ovuşturdum ve gerildi. "Giulio," diye nefes nefese kaldı.

Cep telefonum adada çaldı. Alessio'nun omzunu ısıırken cevapsız bıraktım, elim devam ediyordu

onu yavaşça çalıştırmak için.

"Cristo santo," diye fısıldadı. "Aynen böyle, prens."

Telefonum tekrar çaldı. Cevap verip vermemeyi düşünerek bir göz attım.

"Sakın buna cüret etme," diye homurdandı Alessio.

Sadist bir piç olduğum için Alessio'nun aletini serbest bıraktım. "Burada kal. Hareket etme ve kendine dokunma."

Ben kimin aradığına bakmaya giderken, "Seni yumruklayacağım," diye homurdandı.

"Dört gözle bekliyorum." Telefonumdaki ismi kontrol ettim.

Benito. Çağrıyı kabul etmek için cama dokundum. "Pronto."

"G, geri dönmen gerek. Derhal. Bir sorunumuz var."

Ayrıntıları telefonda konuşmak istemedim ve Benito da bunları anlatmayacağını çok iyi biliyordu. Ben de "Bekleyemez mi?" diye sordum.

"Hayır. Sana burada ihtiyacım var. İşler planlandığı gibi gitmedi."

Lavabonun yanında beni bekleyen Alessio'ya baktım. Kahretsin. Hayal kırıklığı içime çöktü ama telefona, "Tekneye binip olabildiğince çabuk döneceğim," dedim.

"Havaalanına bir araba göndereceğim. Sadece ne zaman geleceğinizi haber verin."

Telefonu kapattık ve ben Alessio'nun yanına döndüm. Emirlerime uymuştu, bu çok ateşliydi. İçeri girdim ama sikini tutmadım. "Gitmem gerekiyor."

"Siktir, hayır. Henüz değil. Sana dokunmama izin ver." Kot pantolonunu ereksiyonunun üzerine çekti ve bana döndü. Gözleri şehvetle parlıyordu, kapakları ağırlaşmıştı. Onu yere itmeme için tek yapabildiğim buydu.

Yüzünü avucumun içine aldım. "Malaga'da yanlış giden bir şeyler var. Hemen gitmem gerekiyor." Ağır bir pişmanlık duygusuyla uzaklaştım. "Belki bunu başka bir zaman tekrar gözden geçirebiliriz." Ne zaman olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama belki önümüzdeki birkaç hafta içinde, bu acil durum halledildikten sonra geri dönebilirdim.

Alessio pantolonunu ilikledi. "Ben de seninle geliyorum."

"Buna gerek yok. Tüm bunları daha sonra çözeceğiz." Beni buraya getirmesi için kiraladığım teknenin kaptanına mesaj atmaya başlamıştım bile. Sonra Barra Adası'ndaki havaalanındaki pilotun iletişim bilgilerini buldum.

Telefonum elimden kayboldu. "Che cazzo?"

Alessio yüzüme doğru eğilirken parmakları gevşekçe boğazıma dolandı. "Şimdi beni dinle, Giulio. Geliyorum. Geliyorum. Seninle birlikte. Seninle."

Derin hırıltısıyla kalbim göğsümde tekmelendi. Keşke tüm bu öfkeyi yatak odasında çözmek için zamanım olsaydı ama yoktu. Ve onu yanımda getirmenin akıllıca olduğundan emin değildim. "Neden?"

"Aramızda ne olduğunu çözene kadar seni gözümün önünden ayırmayacağım." Beni serbest bıraktı ve koridora doğru yürüdü. "Ve Malaga'da incinmene izin vermeyeceğim. Yani sen nereye gidersen, ben de oraya giderim."

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

Alessio

Málaga, İspanya

I Giulio'yu özel uçağın merdivenlerinden inip piste kadar takip etti. Gecenin bir yarısıydı. Ben uçuş boyunca koltuğumda uyudum, Giulio ise zamanını telefonunda çalışıyordu. Ordudayken her an her yerde uyumayı öğrenmiştik ve hedeflerimin izini sürerken bu bana yıllar boyunca iyi hizmet etmişti.

Bir SUV bizi bekliyordu, kapısında iki adam nöbet tutuyordu. İkisinin de silahı vardı. Adamlardan biri Giulio'nun elini sıkmak için öne çıktı. "Küçük tatilini mahvettiğim için üzgünüm, G. Görüyorum ki bir hatıra getirmişsin."

Giulio bana işaret etti. "Benito, Alessio'yu hatırlarsın."

Onaylamak için çenemi eğdim. Benito da aynısını yaptı. Giulio, Benito'nun buradaki rolünü ve ikisinin ne yapmayı planladığını zaten açıklamıştı. Don Ravazzani'nin onayını aldıklarına inanamıyordum ama Giulio babasının Bratva'ya bulaşmayı reddettiğini söyledi. Böylece Giulio'nun İspanya'da mini bir Ravazzani imparatorluğu kurmasına karar verildi.

Arabaya doğru yürümeye başladık. Giulio arkaya bindi, Benito da öyle. Mesaj açtı ama umursamadım. Ön tarafa seve seve binerdim. Giulio ve ben bir

Şu anda bir çift. Yani Benito şimdilik bu oyunu oynamak istiyorsa, ona izin verirdim.

Yola çıktığımızda sokaklar sessiz ve karanlıktı. Giulio bir sigara yaktı ve bir camı kırdı. "Anlat bana, Bennie."

"Bu Golubev. Bir şekilde haber yayılmış. Bugün depolardan ikisini basmış. Diğerleri hakkında haber bekliyorum."

"Orospu çocuğu!" Giulio önündeki koltuğun kafalığını tokatladı. "Nasıl öğrendi?"

"Henüz bilmiyoruz. Tahminimce bizi yakından izleyen birileri var."

"Ya da ekibimizden biri bize ihanet etti," dedi Giulio.

"Olabilir. Gelmeyen bazı yeni adamlar var Siderno'dan bizimle."

"Cristo." Giulio iç çekti. "Lanet olası bir günlüğüne gidiyorum."

."

"Bunu nasıl halletmek istiyorsun?"

"Git bulmak Golubev, Belli ki. Ben
gidiyor için öldürmek o
Rus pisliği."

Ön koltukta dudağımı ısırdım ve gülümsememi engellemeye çalıştım. Golubev'i öldürmek doğru bir hamleydi ve Giulio'nun burada kendini kanıtlamak için güçlü kararlar aldığını görmekten memnundum. Onu babasının yerine geçerken izlemek gibiydi.

"Nerede olduğunu biliyor muyuz?" Giulio sordu. "Muhtemelen kutlama yapıyordur," diye mırıldandım.

"O da neydi, suikastçı?"

I baktı üzerinde benim Omuz at

Giulio. "Golubev muhtemelen dışarıda kutlama yapıyordur. Hiç striptiz kulübü var mı?"

Benito, "Bu çok aleni." dedi.

"Bu yüzden bir gece kulübüne gitmez," dedim. "Ama bir striptiz kulübünde, muhtemelen arka odada."

Giulio ve Benito birbirlerine baktılar. "Alessio insanları takip etmekte çok iyidir, Bennie. Muhtemelen haklıdır."

Benito telefonunu çıkardı. "Bağlantılarımızdan birini

arayayım. Golubev'in hangi kulüplere sahip olduğunu biliyor olabilir."

Birkaç dakika içinde Benito Golubev'in en büyük ve en sık gittiği striptiz kulübünün adını öğrendi. Daha fazla adam ve bir sürü silah almak için durduk. Giulio benim birkaç tabanca ve bir otomatik tüfek seçmemi izledi. "Nişancılığın nasıl?" diye sordu sessizce, herkesten uzakta, kenarda dururken.

"Seninkinden daha iyi, prens."

Güldü ve omuzlarımızı birbirine vurdu. "Oh, siktir git." Sonra ciddileşti. "Biliyorsun, gelmek zorunda değilsin. Bunun için hayatını riske atmanı istemiyorum."

Elimi omzuna koydum. "Hayatımı çok daha değersiz amaçlar için riske attım. Ve sana söyledim, çiftlik evinde başladığın işi bitirene kadar gözümün önünden ayrılmana izin vermeyeceğim."

"Sadece sevişmek istiyorsun."

İkimiz de bundan çok daha fazlası olduğunu biliyorduk. Ama bu burada tartışamayacak kadar kırılgan ve özel bir konuydu. "Bana mavi taşaklar verdin," dedim sırtarak. "Bana borçlusun."

"O zaman sadece teşekkür edeceğim. Bunun anlamı çok büyük."

Göğsümde kabaran duyguları yuttum ve bir kez başımı salladım.

İki arabaya doluştuk ve sokaklara doğru yola çıktık. Nefes alış verişimi ve kalp atışlarımı yavaşlattım, tamamen yapılması gerekene odaklandım. Endişeli değildim. Giulio'ya bir şey olmasına izin vermeyeceğimi söylerken şaka yapmıyordum.

Park ettikten sonra hepimiz dışarı çıktık. Giulio ve Benito'yu bir ara sokağa kadar takip ettim. Çöp konteynırlarının yakınındaki çelik bir kapının üzerinde bir kamera vardı. Giulio'nun kolunu tuttum, sonra kamerayı işaret ettim. Herkesin durmasını işaret etti. Bir sustalı bıçak çıkararak bir çöp konteynerinin üzerine tırmandım, uzandım ve kamera kablosunu kestim.

Aşağı atladım ve dedim ki, "Şimdi biri araştırmak için dışarı çıkacak. İşte o zaman içeri gireceğiz."

Giulio'nun ağzı, herkesin kapının arkasında, gözden uzakta kalmasını emrederken kıvrıldı. Birkaç dakika sonra

metal gıcırdayarak açıldı ve silahlı bir adam ortaya çıktı.
Benito

atladı. Rus'u ara sokağa çekti, boynunu kırdı ve yere düşürdü. Giulio çoktan kapıdan çıkıp striptiz kulübüne girmişti. Küfrederek peşinden gittim, keşke önce beni bıraksaydı.

Ön taraftan gelen müzik salonda yankılandı. Yarı çıplak bir kadın belirdi ve bizi görünce ciyakladı. Giulio parmağını dudaklarına götürdü ve bir deste para uzattı. İspanyolca, Golubev'in burada olup olmadığını sordu. Kadın diğer taraftaki koridoru işaret etti ve üç parmağını havaya kaldırdı. Üçüncü kapı.

Giulio ona teşekkür etti ve gizli kalmasını söyledi. Doğru kapıya doğru ilerledik. Benito kapıyı tekmeledi ve ben yine onu takip etmek zorunda kaldım. Bundan hoşlanmamıştım ama tartışmanın sırası değildi.

Oda, uzun deri koltukları ve yumuşak kanepeleri olan özel bir VIP süitiydi. Işıklandırma karanlıktı ama Golubev'in koltuklardan birinde bir kızı becerdiğini görmekte bir sorun yoktu. Adamlarından üçü de oradaydı, her birinin yanında bir kadın vardı. Uyuşturucu, para ve içki masaların üzerine saçılmıştı. Tahmin ettiğim gibi, kutlama yapıyorlardı.

Silah sesleri yükselirken kızlar çığlık atmaya başladı. Golubev'in adamlarından ikisi hemen yere yığıldı, üçüncüsü ise tam silahına uzanmıştı ki onu iki kaşının arasından vurdum. Benito Golubev'i vurmaya gitti ama Giulio İtalyanca "Aspetta!" diye bağırarak onu durdurdu.

Kız Golubev'in aletinden kurtuldu ve aceleyle odadan çıktı. Rus'a yaklaştım, onu yerinde tutmak için silahımı çektim. Giulio muhtemelen Golubev'i depolardan nasıl haberdar olduğu konusunda sorgulamak istiyordu. Akıllıca.

Giulio diğer adamlara Golubev'in askerleriyle ilgilenmelerini emretti. Böylece Benito, Giulio ve ben Golubev'le yalnız kaldık. Hiç kıpırdamadan durdum, nişanımı sabit tuttum.

Giulio bir adım öne çıkarken, "Seni aptal herif," dedi. "Seni bulamayacağımı mı sandın?"

Golubev dudak büktü ve Rusça, "Gerçek bir sık görmeye mi geldin?" dedi. Bir gey için kullandığı hakareti de ekledi, bu tabancamı daha sıkı tutmama neden oldu. Belli ki Giulio'nun anlamayacağını düşünmüştü.

"Ne dedi, Alessio?"

Silahımı Golubev'in başından hiç çekmeden, hakaret de dahil olmak üzere İtalyanca'ya tercüme ettim. Giulio başını Rus adama doğru salladı ve "Seni aptal herif" diye tekrarladı.

Golubev şaşkınlığını iyi gizledi. "Buraya gelerek bir savaş başlattınız."

"Hayır, yapmadım." Giulio kendini deri banklardan birine bıraktı. Nikolay'ın yanında olduğu gibi tamamen rahat görünüyordu. "Moskova'da sandığın kadar çok arkadaşın yok."

Golubev'in kendini beğenmiş ifadesinde bir çatlak oluştu. "Bu konuda hiçbir şey bilmiyorsun, İtalyan."

"Volkov'un kız kardeşini becerdiğini ve bu yüzden on yıl önce İspanya'ya gönderildiğini biliyorum. Bu arada senin hakkında söyleyecek pek hoş şeyleri yok."

Yuri Volkov anavatanda Bratva'nın başındaydı.

Giulio'nun tüm bunları ne zaman öğrendiğini merak ediyordum. Giulio elini sallayarak, "Aletini kaldır," diye emretti.

Parmaklar. "Ona bakmak bile midemi bulandırıyor."

Golubev sikini tekrar pantolonunun içine soktu ama düğmelerini iliklemedi. "Benim duyduğum bu değil."

Karnımda şiddetli bir nefret alevlendi. Bu adamı fena halde incitmek istiyordum. Bunu çok da kolay yapabilirdim.

Yüzümden okunmuş olmalı, çünkü Giulio İtalyanca olarak "Sabırlı ol, suikastçı" dedi.

Kendimi rahatlamaya zorladım.

"Şimdi," dedi Giulio. "Depo yerlerimi nasıl öğrendiğini anlat bana."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," dedi Golubev. "Yanlış cevap. İnanın bana, bunu size anlatmak isteyeceğim. Ben."

"Senden korktuğumu mu sanıyorsun? Kıcından almayı sevdiği için İtalya'dan kovulan bir adamdan mı?"

"Ma dai, sen bir aptalsın," dedi Benito.

Giulio irkilmedi. "Eğer bana söylemezsen, Alessio'dan sana zarar vermesini isteyeceğim. Sana acı çektirmek için ölüyor. Yüzünde göremiyor musun? İlk önce ne yapacağını merak ediyorum.

...

"O da mı bir peri?"

"Son şansın Golubev. Bana nasıl öğrendiğini anlat."

"Siktir git," diye tükürdü Rus, eşcinsel hakaretini de ekleyerek

Bir kez daha.

Giulio dramatik bir iç çekişle, "Alessio," dedi ama ben çoktan harekete geçmiştim.

Sustalı bıçağımı açtım ve Golubev'in kalçasına sapladım. Diğer elimle başının arkasını kavradım ve yukarı kaldırdığım dizimin üzerine indirdim. Burnu kırılırken kıkırdağın tatmin edici çatırtısını duydum. Golubev uludu.

Göz açıp kapayıncaya kadar bitti.

Hiç tatmin olmadığımı hissederek eğildim ve saçlarından tutarak yüzünü görebilmek için onu geriye çektim. Burnundan kan akıyordu ve gözleri acıdan cam gibiydi. "İşte sana Sinyor Ravazzani." diye hırladım.

Sonra bıçağı bacağına sapladım ve yavaşça çektim. Kasların yırtıldığını hissedebiliyordum.

Golubev kalçasını tuttu ve çığlık attı. Parmaklarının arasından kırmızı sular akıyordu. Kanepede kıvrılırken hepimiz onu izledik.

"Sana söylemeyi unuttum mu?" Giulio sakince sordu. "Alessio İtalyan ordusunda seçkin bir birliğin üyesiydi. Ayrıca bana karşı çok korumacıdır. Eğer bana istediğimi vermezsen, sana zarar vermeye devam edecek."

Golubev nefes nefese kalmış, gözlerini kapatmıştı. "Sen ölü bir adamsın," diye hırıldadı.

Giulio sanki yerleşiyormuş gibi kolunu kanepenin arkasına uzattı. "Alessio, onu parçalara ayır."

Bana iki kez söylemesine gerek yoktu. Ellerim bu pisliğe acı çektirmek için can atıyordu. Golubev bana karşı koymaya çalıştı ama ayağımı yaralı kalçasına koydum ve aşağı doğru ittim. Acı içinde yere yığıldığında onu ayağa kaldırdım ve odanın ortasına doğru yürüttüm. Ondan en az on santim ve otuz kilo üstündüm, yani benimle boy ölçüşemezdi. Dizlerinin arkasına tekme atarak onu halının üzerine diz çökmeye zorladım.

Sonra ona yumruk attım. Tekrar tekrar. Benito, Golubev'i dik tutarak yardım etti, ta ki Rus kemiksiz kalıp yere yığılana kadar. Çenesini ve elmacık kemiğini kırmıştım. Omzu yerinden çıkmıştı. Birkaç dişi halının üzerindeydi. Ravazzani'nin adamlarının zindanda bana yaptıklarını anımsatıyordu.

Giulio yanımda belirdi. Eğildi ve Golubev'in şişmiş gözlerinin içine baktı. "Söyle yoksa parmakları almaya başlarız. Parmaklarımız bittiğinde, aletini alacağım."

Golubev hiçbir şey söylemedi, sadece derin derin nefes aldı. Ne kadar acı çektiğini biliyordum. Dayanılmazdı.

Giulio bana baktı. "Alessio, bir bıçak."

Ben daha yapamadan Benito bir tane uzattı. "Bunu adamlarından birinden aldım," diye açıkladı.

Giulio, Golubev'in elini tuttu ve parmaklarını halının üzerine yaydı. Masanın üzerinde gümüş bir tepsi vardı, ben de onu aldım ve Rus'un avucunun altına koydum. Golubev o zaman dövüşmeye başladı.

"Tutun onu," dedi Giulio ve ben de dizimi Golubev'in çıkık omzuna bastırarak onu yere sabitledim.

Giulio temiz bir kesikle Golubev'in serçe parmağının yarısını tam eklem yerinden çıkardı. İri Rus uludu, ağzından yere tükürükler saçıldı.

Giulio bir sonraki parmağı tuttuğunda Golubev, "Hayır, yapma. Ben sana söylerim."

Golubev bir sonraki nefesinde muhbirinin adını verdi. Bir parmağını daha kestik ve bize çaldığı ürünü nerede bulacağımızı söyledi.

Giulio ayağa kalkarak Golubev'in kafasına bir kurşun sıkan Benito'ya başıyla işaret etti. Rus cansız bir şekilde tavana bakıyordu. Giulio Benito'nun omzuna vurdu. "Temizliği sen mi denetleyeceksin?"

"Elbette, G."

Giulio çıkışa doğru yürüdü. "Assassino, benimle gel."

Benito'ya bir kez başımı salladım ve hayatımın aşkının peşinden odadan çıktım. Ara sokağa doğru yürüdü ve arabalara ulaşana kadar yürümeye devam etti. Sessizdi, ki bu garipti.

SUV'lardan birinin direksiyonuna geçti. Yolcu tarafına geçtim ve içine tırmandım. Giulio hiçbir şey söylemedi, motoru çalıştırırken gözleri yola sabitlenmişti.

"Neredeyiz-"

"Konuşma," diye tersledi ve arabayı trafiğe soktu.

Che cazzo? Anlayamadım. Bana kızgın mıydı? Yaptığım şeyden dehşete mi düşmüştü? Kafam karışık ve endişeli bir halde boynumdaki kornişonu ovuşturdum ve ufukta beliren sabah ışığını izledim. Nereye gidiyorduk? Giulio ne planlıyordu?

Yanmış boş bir binanın arkasında aniden durdu. "Çık dışarı." Kapısını açarak cipi terk etti ve kaputun etrafından dolanarak yanıma geldi. Yavaşça arabadan kaydım.

Yüzü gergindi, gözleri parlıyordu. Daha iyi bilmesem, derdim ki-

Bir eliyle göğsümü itti ve beni kapıya doğru itti. Daha gözümü kırpamadan üzerimdeydi, ağzı ağzıma saldırıyordu. Oh. Oh. Oh. Elleri göğsümde ve kalçalarımda gezinirken ben de onu öptüm. Ağzı tekrar tekrar eğildi, dudakları çekti ve emdi, dili dudaklarımın arasından kaydı. Nefes alamıyordum, başım dönüyordu ve kendimi sabitlemek için omuzlarına tutundum.

Sözünü kesti ve kot pantolonumu çekiştirdi. "Bu hızlı olmalı, suikastçı. Fazla zamanımız yok."

"Bunu burada mı yapıyoruz?"

"Eğer ellerimi hemen üzerine koymazsam, patlayacağım." Fermuarımı aşağı itti. "Bu hayatımda gördüğüm en ateşli şeydi."

Elinin külotumun içinde kayboluşunu izledim. "Şükürler olsun. Bana kızgın olduğumu sanıyordum."

Parmakları şaftımın etrafında sıkı bir toka oluşturdu ve alnını çeneme dayadı. "Kesinlikle olmaz. Hayatım boyunca hiç bu kadar tahrik olmamıştım."

"O zaman sikini çıkar. Hadi bunu iyi yapalım."

Hiç tereddüt etmedi. Saniyeler içinde çıplak şaftlarımız aynı hizaya geldi ve onları sıkıca birbirine kenetledim. "İşte bu," diye tısladı. "Daha fazla."

Bir kez pompaladım, sonra kalçalarımı ittim. Elektrik prizine takılmış gibiydim. Tüylerim diken diken oldu, ayak parmaklarım botlarımın içinde kıvrıldı.

Giulio'nun nefesi kesildi. "Siktir, devam et."

İşi benim yapmama izin verdi. Kalçalarımı salladım, siklerimizi parmaklarımın sıkı kavrayışından geçirdim. İnleyerek üst kollarıma tutundu. İkimizden de prekum sızdı, tenimizi kayganlaştırdı ve birbirimize karşı mükemmel bir şekilde kaydık. Vücutlarımız senkronize bir şekilde hareket ederken dakikalar geçiyor.

"Daha sıkı," diye mırıldandı, gözlerini kapatarak. "İşte böyle. Tanrım, keşke seni domaltabilsem. Kıcını al ve seni çok sert becer."

Homurdandım, kalçalarım daha hızlı hareket ediyordu. Bunu o kadar çok istiyordum ki. Üstte ya da altta olabilirdim ama Giulio'yla ilgili bir şey her zaman onun altında olmayı arzulamama neden oluyordu. Devam ettim, siklerimiz sanki sadece bu amaç için yaratılmış gibi sürtünüyordu.

Elleri göğsümde dolaşırken başını arkaya attı. "Çok seksi. Çok ateşli. O bıçağı bacağına saplayışın ve burnunu kırışın. Tanrım, Alessio."

Parmakları meme uçlarıma dokundu ve çimdikledi. Sertçe. Acı içime işledi ve kendimi daha fazla tutamadım. Orgazm içimi parçaladı, kaslarım kilitlenirken sırtım eğildi ve ellerimi kaplamak için sikimin başından fışkırdı. Neredeyse kendimi kaybediyordum ama Giulio'nun parmakları benimkilerin etrafına dolandı ve ben de tepemdeki karanlık gökyüzüne doğru bağırdım. Zevk dalgaları içimden geçti, devam etti, ta ki çökeceğimi düşünene kadar.

Sonra Giulio geliyordu, sıcak fısıkiyeleri aramızda patlarken güzel yüzü saf mutluluk içinde kıvrılıyordu. Bittiğinde, bir çift sarhoş denizci gibi birlikte sarktık.

"Burada kalıyorsun, değil mi? Benimle mi?" Giulio derin nefesler alarak konuştu.

Umut göğsümü doldurdu, kemiklerimin parçalanacağını düşünene kadar genişledi. "Kalmamı istiyor musun?"

"Evet, kesinlikle öyle."

Bunun ne anlama geldiğini bilmem gerekiyordu. "Ne olarak? Askerin olarak mı?"

Kaşlarını çattı. "Hayır. Benim için çalışmak zorunda değilsin. Düşündüm ki . . . Birlikte olacağız, Alessio. Ortak olarak."

"Erkek arkadaş mı?"

"Evet." Bana her zaman kalbimi eriten yumuşak bir gülümseme verdi. "Erkek arkadaş."

Boğazım düğümlendi ve keşke yatakta yalnız olsaydık da ona bunun beni ne kadar mutlu ettiğini gösterebilseydim dedim. Şimdilik parmaklarımı onun yanlarına sokmak ve onu yakınımda tutmakla yetinmek zorundaydım. "Adil bir uyarı: Senden asla vazgeçmeyeceğim, prens. Baban benden nefret etse bile."

"Bırak da babam için ben endişeleneyim." Alnını çeneme dayadı ve bir iç çekti. "Bunu sensiz yapamam."

"Tabii ki yapabilirsin," diye düzelttim. Malaga'da bensiz haftalardır gayet iyi idare ediyordu.

"Ekip ve uyuşturucu değil. Sensiz yaşayamam demek istedim. Sen yanımda değilken nefes alamıyorum. Enkaza döndüm."

Acı çekmesinden nefret ediyordum ama bana ne kadar ihtiyacı olduğunu duymak hoşuma gidiyordu. "Benim için de aynı şey geçerli."

Gözlerimin içine bakmak için hafifçe geri çekildi. "Senin lanet paranı tutmayacağım."

"Evet, alacaksınız. Bunu imparatorluğumuza bir yatırım olarak düşünün."

Yine de sigarayı bırakacaksın."

Ona baktım ve o da ofladı. "Başıma bela olacaksın, bunu söyleyebilirim. Seni sevdiğim için şanslısın."

Beni hala seviyor muydu?

Aramızdaki yapışkan pisliği görmezden gelerek onu kendime doğru çektim ve sertçe öptüm. Başım dönüyordu. Tek istediğim buydu ve bunun gerçekten gerçekleştiğine inanamıyordum. Hayatımın geri kalanında bu adamın yanında olmaktan mutluluk duyacaktım. Bu ister burada, ister İtalya'da, ister Canna'da olsun. Birlikte olduğumuz sürece umurumda değildi.

Ayrıldığımızda yüzünde seks sarhoşu bir gülümseme vardı. "Ti amo, assassino."

Eğilerek şişmiş dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdum. "Ti amo, Don Ravazzani."

OTUZUNCU BÖLÜM

Giulio

Ravazzani Malikanesi,
Siderno Bir hafta sonra

T Onlara geleceğimizi söylediğim zaman.
Bu, Alessio ve ben castello'nun arkasındaki
verandaya çıktığımızda kimsenin şaşırmadığı anlamına
geliyordu. Dikkatli,
ama şaşırmadım.

Ailemin bakışlarını görmezden geldim ve üvey kız
kardeşim Noemi'ye odaklandım. "Principessa!" diye
seslendim. "Buon compleanno!"

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Lio!" Frankie'nin kucağından
kayarak bana doğru bir adım attı ama bakışları Alessio'ya
takılınca durakladı. Yabancıların yanında rahat değildi, bu
yüzden endişelenmedim. Yakında o da benim ragazzo'mu
en az benim kadar sevecekti.

Hepsi yapardı.

Rafe'in böyle bir çekincesi yoktu. Üvey kardeşim kendini
bana doğru fırlattı. Noemi'nin hediyesini tutması için
Alessio'ya verdim ve üç yaşındaki Rafe'yi ayaklarından
kaldırdım. Onu baş aşağı çevirmem hoşuna gidiyordu, ben
de ayak bileklerinden tutup sallanmasına izin verdim.
"Sinyorino! Sizi son gördüğümde çok daha büyüksünüz."

Frankie Noemi'yi kucağına aldı ve merhaba demek için yanına getirdi. Rafe'yi bıraktım ve eğilip küçük kız kardeşimin yanağını öptüm. "İşte geldi," dedim usulca. "Çav, Mimi."

Bana doğru uzandı ve ben de onu kucaklamak için kollarıma aldım. Mimi sarılmayı severdi. "İyi bir doğum günü geçiriyor musun?" diye sordum.

Boğazıma doğru başını salladı. Yer değiştirdim ve Alessio'yu işaret ettim. "Mimi, bu benim ragazzo'm, Alessio."

Alessio ona küçük bir gülümseme verdi ve hediyeği uzattı. "Tanti auguri a te." Sana çok iyi dileklerle.

Canlandı ve hediyeği kabul etti. "Ne diyorsun, Noemi?" Frankie ısrar etti.

"Grazie," dedi Noemi.

"Artık bir merhaba bile alamıyor muyum?" Yanaklarımızdan öperken Frankie mırıldandı.

"Merhaba, Matrigna. Seni son gördüğümde daha da hamile görünüyorsun." Yedinci ayındaydı ama hâlâ her zamanki gibi güzel görünüyordu.

"Siktir git. Ve bu babanın suçu." Alessio'ya doğru ilerledi. "Ciao, Alessio. Evimize hoş geldin."

Eğildi ve onun iki yanağını da öptü. "Buongiorno, Frankie. Seninle tanıştığıma memnun oldum."

Frankie Noemi'yi kollarımdan çekip aldı ve fısıldayarak, "Keyfi yerinde değil. Dikkatli ol."

Kimi kastettiğini biliyordum ve endişelenmedim. Babamla başa çıkma konusunda yeterince deneyimim vardı.

Daha sonra yanaklarımı tutup çok zayıf olduğumu söyleyen Zia ile selamlaştım. Sonra Alessio'yla sessizce konuştu, koca gövdesi onu daha iyi duyabilmek için neredeyse ikiye katlanmıştı. Onlar konuşmakla meşgulken masanın başına doğru baktım.

Fausto bana ters ters bakmakla meşguldü, parmakları sabırsızca tahtaya vuruyordu. Marco da onun yanındaydı, o da mutsuzdu. Babam ve benim ilgilenmemiz gereken işler vardı. Bunların bir kısmı Malaga'da yaptığım işle ilgiliydi, ama daha çok Alessio ile ilgiliydi.

Oraya doğru yürüdüm. Fausto sandalyesini açtı ve ayağa kalktı. Yanına yaklaştığımda omuzlarımı sıktı ve yanaklarımdan öptü. Sonra beni kucaklamak için kendine çekti ve sırtımı sıvazladı. "Figlio mio," dedi, ses tonu gergindi. "Bunu konuştuğumuzu sanıyordum."

Alessio'yu yanımda getireceğimi söylediğimde babam bunu yasaklamıştı. Onu görmezden gelmeyi seçmiştim. Sessizce dedim ki, "Hayır, bunu tartışmayı reddettin. Ve buraya onsuz gelmeyeceğim. Yani ya ikimiz olacağız ya da hiçbirimiz."

Alnındaki çizgiler derinleşti. "Senin bu bağımsızlığından hoşlandığımdan emin değilim. Burası benim evim ve ben karar veririm-"

Yakınlarda kadınsı bir boğaz temizlendi. "Evimiz demek istediniz herhalde." Frankie kocasına doğru tek bir kaşını kaldırdı. "Giulio'ya erkek arkadaşının castello'da her zaman hoş karşılanacağını söyledim."

İkisi birbirlerine bakarken Fausto'nun çenesinde bir kas sıçradı ama hiçbir şey söylemedi. Frankie tam bir baş belasıydı, babamın sert bakışlarına kendi bakışlarıyla karşılık verdi. Marco ayağa kalkıp "Giulio Ravazzani, Malaga'nın kralı!" diye bağırarak gerginliği bozdu.

Kıkırdayarak Marco'nun yanaklarını öptüm. "Hafif bir abartı. Ciao, Zio."

"Hediyeler, anne!" Bu, masanın bir ucunda minik üzüm taneleri yiyen Noemi'den geldi.

"Tamam, bebeğim." Frankie elleriyle işaret etti. "Herkes otursun. Pasta yapalım ve sonra hediyeleri açabilir."

Büyük bir pasta getirildi ve tanımadığım bir televizyon programının karakterleriyle süslenmişti. Noemi buna bayıldı ve hepimiz ona şarkı söyledik. Herkes yemeğini bitirdikten sonra Frankie küçük kız kardeşime açması için hediyeler verdi. Kağıtlar uçuşmaya başladı. Çoğunlukla sıkıcı çocuk eşyaları, oyuncaklar ve boyama malzemeleriydi. Giysiler ve mücevherler.

Noemi bitirdiğinde, "Bekle! Hediye mi açmadın!" dedim.

"Ya da benimkini," diye ekledi Alessio.

"Önce kimin hediyesini istiyorsun?" Noemi'ye sordum.
"Benimkini mi, Alessio'nunkini mi?"

"Senin," dedi bana, yapacağını bildiğim gibi.

Masadan kalktım ve hediyesinin saklı olduğu castello'nun yan tarafına doğru koştum. Uzaktan kumandayı kaptığım gibi bir düğmeye bastım, hediye mi çalıştırdım ve köşeye doğru manevra yaptım.

Frankie'nin nefesi kesildi, Rafe ise "Che figata!" diye bağırdı. Evet, hediye mi havalı olduğunu biliyordum.

Noemi'nin gözleri fincan tabağı büyüklüğündeydi. Yere doğru eğildi ve hediye mi bakmak için yaklaştı.

Çocuk boyundaki pembe elektrikli üstü açık Lamborghini'yi verandaya yönlendirdim. "Ne düşünüyorsun, Mimi?"

"Giulio, ne oluyor? Onu öldürmeye mi çalışıyorsun?" Frankie avucunu masaya vurarak sertçe konuştu. "Fausto. En büyük oğlunu boğmadan önce bir şeyler yap."

Mimi'yi yanına çağırdım. "Tamamen güvenli. Lamborghini bunu özellikle onun için yaptı. Emniyet kemeri var ve saatte on milden fazla gidemez." Kapı gerçek bir Lamborghini gibi gökyüzüne doğru kaydılar. "Ve herhangi bir noktada sürücüyü geçersiz kılacak ebeveyn kontrolleri var."

Kız kardeşimin içeri girmesine yardım ederken, Rafe ortaya çıktı. "Ben de bir tane istiyorum! Baba, benim de bir arabam olabilir mi?"

"Kesinlikle hayır," diye cevapladı Frankie. "Ve bunu da tutmayacağız."

Fausto arabayı incelemek için ayağa kalkarak, "Dolcezza," dedi. "Kızın hediyesini alamazsın. Bir bakayım." Elimden kumandayı aldı ve inceledi, sonra arabanın kendisini inceledi.

"Onun için güvenli olduğunu söylediler," dedim sadece onun için. "Onlara kimin için olduğunu söyledim."

"Ve oradaki bağlantı aracılığıyla mı gittiniz?" "Sì, certo."

Eğilerek Noemi'ye, "Hoşuna gidip gitmediğini görmek için çok kısa bir sürüş yapmak ister misin?" diye sordu.

Başını salladı ve küçük direksiyonu kavradı. "Per favore, Papà!"

"Fausto, yemin ederim," dedi Frankie. "Eğer o çocuğa bir şey olursa, seni buna pişman ederim."

Fausto küçük arabanın kapısını kapattı. Noemi el salladı ve Fausto ona başparmağıyla onay verdi. Sonra arabayı ileri doğru sürdü. Noemi güldü, gülümsemesi o güne kadar gördüğüm en geniş gülümsemeydi. Birkaç saniye sonra babam durdu ve Noemi itiraz etti. "Yine mi baba!"

"Görüşürüz polpetta," dedi ve oyuncak arabadan inmesine yardım etti. "Kardeşine hediyen için ne diyorsun?"

"Grazie, Lio!" Bana sarıldı ve hepimiz oturmak için masaya geri döndük.

"Bir hediye daha var," dedim küçük kız kardeşime. "Alessio sana bir şey getirdi."

Adamım mahcup bir gülümsemeye paketlenmiş kutuyu Noemi'ye uzattı. Noemi kutuyu kabul ederken Frankie mırıldandı: "En azından birinizin akli başında."

Ona göz kırptım ve o da beni masanın altından tekmeledi. "Çocuklarımı şımartmayı bırak."

Omuz silktim. "Elimde değil."

Noemi, Alessio'nun kutusunu açtı ve içinden küçük deri bir daire çıkardı. Bir halkadan sarkan metal bir etiket vardı.

"Aman Tanrım," dedi Frankie. "Bu-?" "Oh, kahretsin," diye mırıldandı Marco nefesinin altında.

Alessio çoktan sandalyesinden kalkmış, Noemi'nin hediyesini bıraktığımız castelloya doğru yürüyordu.

Kız kardeşim elindeki tasmayı salladı. "Anne, bu ne? Bir bilezik mi?"

Frankie bana hançer gibi bakıyordu. "Ne oluyor lan?" diye mırıldandı.

Alessio kucağında kıvranan bir köpek yavrusuyla döndü. Masanın her yerinden soluk soluğa sesler geliyordu. Önce Rafe koşarak geldi, elini uzattı. "Bir köpek! Bir bakayım! Onu tutmak istiyorum."

"Raffaele," diye tersledi Fausto. "Sakin ol. O kız kardeşine ait."

"Çocukların köpeği paylaşabileceğini düşündük, Don Ravazzani," dedi Alessio hayvanı Noemi'ye yaklaştıırken. "Tabii Noemi için bir sakıncası yoksa."

"Bir köpek yavrusu," diye fısıldadı küçük kız kardeşim. Küçük elini uzattı, sonra geri çekti, yüzünde korku dolu bir ifade vardı.

"İşte," dedi Alessio, Noemi'nin sandalyesinin yanında diz çökerek. "Ben onu tutayım, sen de sevebilirsin. Ne kadar yumuşak olduğunu hisset."

Noemi köpeğin tüylerini okşadı. "Çok yumuşak. Adı ne?"

"Buna siz karar vereceksiniz, prenses,"

dedim. "İyi biri mi?" Noemi, Alessio'ya sordu.

"Çok," diye söz verdi.

Ona ve Rafe'ye yavru köpeğe alışmaları için yardım ederken nazikti ve bir gün bunu kendi çocuklarımızla yapacağımız aklıma geldi. Alessio harika bir baba olurdu. Çocuk istiyor muydu ki? Henüz bu konuyu açmamıştık.

Konu açmaktan bahsetmişken, babamla aramı düzeltmem gerekiyordu. "Baba, özel konuşabilir miyiz?"

Frankie bana, "Döndüğünde kapıda kalırsan şaşıрма," dedi.

Kıkırdadım ve başının üstünü öptüm. "O zaman sana İspanya'dan ne getirdiğimi görmeyeceksin."

"Senden nefret ediyorum."

"Hayır, yok." Oraya doğru yürüdüm ve babama katıldım. Çiftliğe doğru yürümeye başladı.

Diğerlerinden uzaklaştığımızda dedim ki, "Onu affetmelisin. Ben affettim."

"Don olmanın bir avantajı da hiçbir şey yapmak zorunda olmamam."

"En büyük oğlunu hayatında tutmak istiyorsan yaparsın."

Ellerini arkasında kavuşturdu. "Onu ailene tercih mi ediyorsun?"

Hiç tereddüt etmeden cevap verdim. "Bunu Paolo ile bir kez yaptım ve yine yapacağım."

"Ma dai, bu adam -bu suikastçı- senin için bu kadar önemli mi? Beni öldürmeye çalışan, seni öldürmek için tutulan ve sana yalan söyleyen bir adam?"

"Daha önce de suikastçılar tuttunuz. Bunun kişisel olmadığını biliyorsun. Bu iki anlaşımdan da D'Agostino sorumlu, Alessio değil." Bir nefes verdim. "Ve evet, benim için o kadar önemli. Onu seviyorum."

Fausto boğazından, çok iyi bildiğim, küçümseyici bir ses çıkardı. Gerisini ona anlatmak zorundaydım. "Buscetta'nın kontratını benim hayatım üzerine kimin satın aldığını biliyor musun?"

Babam bir şey söylemedi, ben de devam ettim. "Alessio Alman suikastçıyı buldu ve beni öldürmemesi için ona para verdi. Bu, Don Gero'yu benim için öldürmek üzere Sicilya'ya gitmeden önceydi."

"Bunu tek başına başardın."

"Tam olarak tek başıma değil. Don Gero'yu bulmak için Alessio'nun yardımına ihtiyacım vardı." Omzunu sıkarak onu durdurdum. "Ondan sonra ne yaptığını biliyor musun?"

Babamın yüz ifadesi donuktu. "Ne?"

"Bütün parasını bana verdi. Evlerini ve yatırımlarını. Her şeyini. Kariyerinin ona değer verdiği tek şeye, yani bana mal olduğunu söyledi. Ve bu yüzden kariyerinden elde ettiği kazancı daha fazla elinde tutamadı."

"Yani senin affını satın aldı."

Sinirlenerek arka dişlerimi birbirine geçirdim ve sakinleşmeye çalıştım. "Peki Frankie'ye Roma'da kredi kartını vermen neydi? Ya da Rafe doğmadan önce şirkette çalışmasına izin verdiğinde? Ya da MBA yapması için ona para verdiğinde? Ya da-"

"Basta," diye tersledi. "Beni ya da babamı öldürmeye çalışmadı."

"Bu işin peşini bırakmalısın. Onunla evleneceğim, baba. O benim kocam, ailem olacak. Bu ailenin bir parçası olarak kalıp kalmayacağımız sana bağlı."

"Bu bir şantaj." Tartışmaya başladım ama elini kaldırdı. "Ama seni önemseydiğini görebiliyorum. Ve Malaga'nın hikâyelerini duydum."

Benito. Şu sıçan. "Evet, öyle. Tanıştığımızdan beri hayatımı sayısız kez kurtardı ve oradaki 'ndrina'mızın kurulmasına yardımcı oldu."

"Sayısız kez mi?"

Tabii ki babam buna takıldı. İtalya'dan ve Castello'dan bu kadar uzakta güvenliğim konusunda endişeliydi. "Birkaç kez," diye düzelttim.

Uçsuz bucaksız araziye baktı, gözleri görmüyordu. "İzliyor olacağım, figlio mio. Ne yaptığını takip edeceğim. Ve eğer ona ihtiyacım olursa, bir an önce benim için çalışacak, hiçbir soru sormayacak."

"Avrupa'nın en iyi suikastçısının damadınız olmasının avantajları olabilir."

"İnan bana, farkındayım."

"O iyi bir adam, baba."

"Öyle olsa iyi olur, Giulio. Çünkü seni bir daha incitirse derisini canlı canlı yüzerim."

"Zindandaki dayaktan sonra bunu bildiğinden eminim."

Babam derin bir nefes aldı, sonra yavaşça bıraktı. "Çocuklarımdan hepsi çok inatçı. Bunu hak etmek için ne yaptım bilmiyorum."

Kendimi tutamadım, güldüm. "Çünkü size çekmişiz."

Malaga hakkında biraz daha sohbet ettik. Oradaki ilerlemem ve Golubev'in ölümünden sonrası hakkında onu bilgilendirdim. Sonra castelloya doğru geri döndük.

Verandaya geldiğimizde neredeyse tökezliyordum. Noemi, yavru köpekle birlikte Alessio'nun kucağına kıvrılmıştı. Sessizce konuşuyor ve küçük köpeği okşuyorlardı. Kalbim göğsümde ters döndü. Cristo santo, bu adamı seviyordum.

Fausto, Alessio'nun sandalyesine doğru yürüdü. Noemi'yi kollarının arasına aldı. "Yavru köpeğini sevdin mi, polpetta?"

"Ona Bolla adını verdik." Baloncuk. "Bu ismi seviyor musun?" "Bayıldım." Adam kızın boynunu öptü, onu gıdıkladı ve kız

kıkırdadı. "Neredeyse seni sevdiğim kadar."

Onu yere bıraktı ve o da koşarak yavru köpeğin yanına gitti. Alessio'nun kolundan tutarak onu yukarı çekmeye çalıştı. "Hadi ona içeriyi gezdirelim, Alessio."

Alessio önce bana sonra da babama baktı, gözlerinde bir soru vardı. İzni var mıydı?

Fausto, Alessio'ya hızlıca başını salladı. "Sen ve köpeğin içeri gelebilirsiniz, Alessandro."

Alessio ayağa kalktı. "Teşekkür ederim, Don Ravazzani."

Şükürler olsun. İçime bir rahatlama geldi. Çok fazla değildi ama babam için bu, müstakbel kocamı kabul etme yolunda atılmış büyük bir adımdı.

Ve tahmin edin ne oldu? Eşcinsel evlilik İspanya'da yasal hale geldi.

EPILOG

Giulio

Dört ay sonra
İtalya'da bir yerde açıklanmayan bir adres

Ten son on beş dakika önce olmak üzere üç kez yer değiştirilmişti. Oraya vardığımızda, herkes kablolar için arandı ve

silahlar ve dinleme cihazları için oda tarandı. Binanın dışında ve çevredeki sokaklarda korumalar konuşlandırılmıştı. Daha iyi bilmeseniz, bir cumhurbaşkanı ya da başbakanın ziyarete geldiğini düşünürdünüz.

Masanın bir tarafında Fausto, diğer tarafında Zio Marco ve ben oturuyorduk. Alessio ve Benito da buradaydı ve duvara yaslanmışlardı. Şimdi Buscetta ailesinin reisi olan Giacomo Buscetta, üç adamıyla birlikte karşımızda oturuyordu.

Pasquale Borghese, capo crimine ve 'Ndrangheta'nın başı, Fausto ve benimle bu baş başa görüşmeyi talep etmişti. Şimdi masanın başında oturuyordu, Cosa Nostra'nın en güçlü capomandamento'su Bernardo Virga ise diğer uçtaki sandalyeye oturmuştu.

Babasının ve kardeşinin ölümünden sonra Giacomo, Palermo'da Don'luk görevini devralmıştı. Bir haydut olarak ünüyle,

Çevremizde misillemenin yakın olduğuna dair bazı endişeler vardı. Herkes gergindi.

Tanıştırmalar yapıldı. Fausto yanıma geldiğinde, "Bu da benim en büyük oğlum Giulio. Şu anda Malaga'daki evimizi işletiyor."

Don Buscetta'nın dudak bükmesini ya da gözlerini devirmesini bekledim. Yine de tıpkı diğerleri gibi büyük bir saygıyla karşılandım. Belki de eşcinsel olduğumu bilmiyordu?

"Ve bu da senin ragazzo'n, değil mi?" Giacomo, Alessio'yu işaret etti. "Ünlü keskin nişancı."

Yani eşcinsel olduğumu ve Alessio'nun benim olduğunu biliyordu.

Hmm. Alessio tepki vermeyince, "Evet." dedim.

Giacomo, Alessio'ya "Çalışmalarınızın büyük bir hayranıyım," dedi.

Alessio onaylarcasına çenesini eğdi ama konuşmadı. Böyle durumlarda konuşmayı başkalarına bırakmayı tercih ederdi. Málaga'ya geldiğinden beri benim infazcım olmuş, yeraltı suç dünyasının kontrolünü sağlamlaştırırken şehrin her yerine dehşet saçmıştı. Acımasız ve korkusuzdu ve benim olması hoşuma gidiyordu.

Fausto ilk konuşmayı yaparak tartışmayı başlattı, bunu kasıtlı olarak baskınlığını göstermek için yapıyordu. "Başınız sağ olsun," dedi Giacomo'ya, "babanızın ve kardeşinizin ölümü nedeniyle."

Giacomo iri etli ellerini masanın üzerinde kavuşturdu. Gençliğinde çok iyi bir boksör olduğunu duymuştum ve buna inanmıştım. Burnu çok fazla kırılmış gibi yamuktu, kalın boynu ve koyu renk sakalıyla iriydi. "İkisi de hıyardı. Onlardan nefret ederdim," diye gelişigüzel cevap verdi.

Böyle bir şeye karşılık söyleyecek hiçbir şey yoktu, bu yüzden babam Borghese'yi işaret etti. "Başlayalım mı?"

Borghese yaramaz torunlarını inceleyen şefkatli bir dede gibi gülümsedi. "İki aile arasındaki çirkinlik çok uzun sürdü. Bugün bunu çözmek için buradayız."

"Çirkinlik mi?" Fausto parmak uçlarıyla masaya vurdu. "Merhum Don Buscetta'nın beni alaşağı etmek için Mommo ve D'Agostino ile çalışırken nasıl müttefikimmiş gibi davrandığını mı kastediyorsun? Ya da Nino Buscetta'nın oğlumu bir köpek gibi avlayıp öldürmeleri için Avrupa'nın dört bir yanına nasıl adam gönderdiğini mi? Bahsettiğiniz çirkinlik bu mu?"

"Güneyden gelen ürünlerden elde ettiğimiz kârı defalarca azalttınız." Giacomo, Alessio'yu işaret etti. "Ve adamlarınız babamı ve kardeşimi öldürdü."

Fausto'nun ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu. "Bu bizi eşit yapmaz. Hem de hiç."

Virga boğazını temizledi. Böylesine önemli bir mevkide bulunan bir adam için beklediğimden daha gençti ama güçlü bir Sicilyalı aileden geliyordu. "Bu anlaşmazlığı çözmeliyiz çünkü bu iş için kötü."

Borghese, "Sokaklarda daha fazla ölü bedene sahip olamayız," dedi. "Bombalı arabalar ve silahlı saldırılar. Bunlar herkesin dikkatini çeker."

Babamın çenesindeki bir kas sıçradı. Zaten bildiği şeylerin kendisine söylenmesinden hoşlanmazdı.

"Sicilya polisi," diye ekledi Virga, "bu cinayetler yüzünden tedirgin, tutuklamalar yapıyor. Suçlayacak insanlar arıyorlar."

"Çok yazık," dedi Fausto, sesi hiç de sempatik gelmiyordu. Zio Marco'nun ağzının kenarlarının gülümsemek ister gibi seğirdiğini görebiliyordum.

Buscetta, "Bu benim için sorun yaratıyor," dedi. "Bu da sizin için sorun yaratabilir."

Fausto'nun bakışları soğuk ve düzdü. "Bu bir tehdit mi?" "Signori," dedi Borghese. "Sakin olalım."

"Neden buradayız?" Buscetta tersledi. "Bu herkesin zamanını boşa harcamak demek."

"Bunu halletmeliyiz," dedi Virga. "Barış yapmalıyız. Aksi takdirde, Guardia di Finanza'nın hepimizin kışına tekme basmasıyla gazetelerde yer alırız."

"Peki sen ne öneriyorsun?" Fausto sandalyesinde geriye yaslandı. "Çünkü iş yapma şeklimi değiştirmeyeceğim." Yani, Sicilyalıları Ravazzani uyuşturucu ticaretine dahil etmeyecekti.

Borghese, "Don Virga ve ben bu konuyu görüştük," dedi. "İki aileyi evlilik yoluyla birleştirmek istiyoruz."

Herkes dondu kaldı. Zihnim dönmeye başladı. Beni kastetmiş olamazlar. Alessio ile evleniyordum. Peki, kimden bahsediyorlardı?

Fausto, "Kesinlikle olmaz," diye havlarken aynı anda Buscetta, "Lanet olsun, hayır," diye homurdandı.

"Rica etmiyoruz," dedi Borghese, sesi buz gibi kırılıyordu. "Bu işin çözüldüğünü görmek bizim işimiz ve biz de buna karar verdik. İkinizin de başka seçeneği yok. İki aile arasında bir düğün olacak. Ve bizim aklımızda sadece bir gelin var."

Okuduğunuz için teşekkürler!

Daha fazlası için hazır mısınız?

Duyurulur

İtalya Kralları Kitap #5

ile

Emma Mancini & Giacomo Buscetta

Yayın tarihleri ve güncellemeler için [Mila'nın haber bültenine](#) kaydolun. Bunu yaptığınızda, ÜCRETSİZ bir bonus Fausto & Frankie kısa öyküsü alacaksınız!

TEŞEKKÜRLER

Nihayet! Giulio'nun hikayesi! Umarım beğenmişsinizdir.

Bu kitaptaki muhteşem editörlüğü ve yardımı için Jennifer Prokop'a teşekkür ederim. (Zaman çizelgesi sorunları için üzgünüm!) Jen'i her hafta Fated Mates podcast'inde yardımcı sunucu Sarah MacLean ile birlikte dinleyebilirsiniz.

Başta Diana Quincy olmak üzere bu kitabın beta okumasını yapan muhteşem yazar dostlarıma sevgilerimi sunuyorum.

RBA Designs'dan Letitia Hasser'e, bu kapakların her birine imza attığı için çok teşekkür ederiz.

Bu seriyi destekleyen tüm romantik okuyuculara teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim. Sonsuza kadar minnettarım!

Bana bu kitaplarda, yemekte, çamaşırdaki ve yazmamı mümkün kılan daha binlerce şeyde yardımcı olan Paparino'm Bay Finelli olmasaydı ben bir hiç olurdum. Ti amo, bebeğim.

YAZAR HAKKINDA

Başka bir türde USA Today çoksatan yazarı olmasına rağmen, Mila sonunda yıllardır hayalini kurduğu kirli mafya krallarını yazmaya karar verdi. Kahve, seyahat ve Roy Kent bağımlısıdır.

İmzalı kitaplar, haberler ve daha fazlası için Mila'nın milafinelli.com

adresindeki web sitesini ziyaret edin. [Facebook](#)'ta Mila's Famiglia'ya

katılın!

Daha fazla Fausto ister misin?

Mila'nın [haber bültenine](#) kaydolun ve ÜCRETSİZ Fausto & Frankie bonus hikayesine sahip olun!

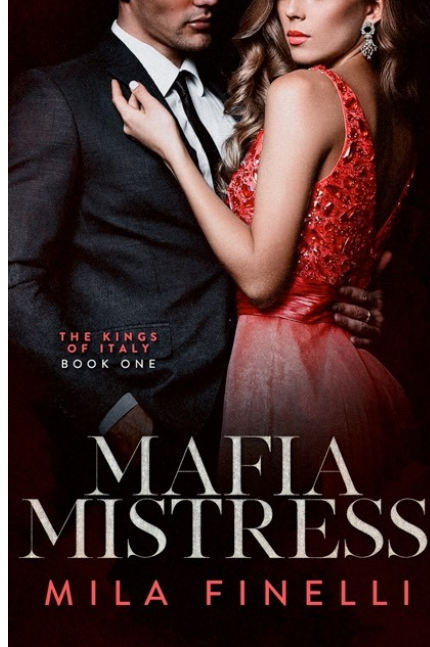

AYRICA MILA FINELLI TARAFINDAN

İTALYA KRALLARI SERİSİ
MAFYA METRESİ
MAFYA SEVGİLİSİ
MAFYA DELİSİ MAFYA
HEDEFİ

İtalya'nın Kralları serisinin 1. Kitabı Mafia
Mistress ile en baştan başlayın!

MAFYA MİSTRESİ

FAUSTO

Ben karanlığım, yasadışı imparatorluğu dünyanın dört bir yanına uzanan adamım.
Pek çok kişi gücünü korumak için yapılması gerekenleri yapacak cesarete sahip
değildir... ama ben

Yap.

Ve her zaman istediğimi alırım.

Oğlumun nişanlısı da dahil.

O artık benim ve Francesca'yı uygun gördüğüm her şekilde kullanacağım. O benim sapkın arzularım için mükemmel bir eşleşme ve onu yakınımda, hazır ve bekliyor tutacağım.

Atın.

Her fırsatta bana karşı çıksa bile.

FRANCESCA

Kaçırıldım ve İtalya'da esir tutuldum, bir mafya kralının tek varisi için gelin oldum.

Ama ben masum değilim ve beni hiç hayal etmediğim günahkâr yollarla cezbeden kralın ta kendisi - il Diavolo denen adam -. Fausto'nun kötülüğü beni içine çekiyor, gücü bir uyuşturucu gibi. Ve şeytan beni istediğine karar verdiğinde, ona direnmek için çaresizim - bu kendimi ona bedenen ve ruhen teslim etmek anlamına gelse bile.

Beni kontrol edebileceğini düşünüyor olabilir, ama bu kral gerçek patronun kim olduğunu öğrenmek üzere.

[MAFYA MİSTRESİ](#) e-Kitap, Basılı ve Sesli olarak mevcuttur.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.